

BESTSELLER NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL

TUNELE 5

SPIRALA

Roderick Gordon & Brian Williams

CORINT JUNIOR

TUNEL 5

SPIRALA

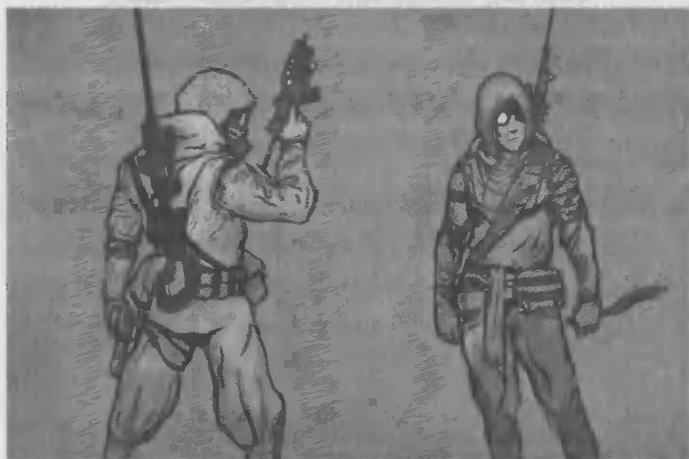
Nota editorului englez, Barry Cunningham

OK. De data asta, chiar e de-a dreptul înfricoșător. Când am primit manuscrisul, n-am fost sigur dacă fanii *Tunelelor* ar putea face față groaznicului secret tăinuit de Styx. Dar când Rod a început să râdă ca smintitul — și zău dacă vă mint când spun asta —, am știut că-și pusese în minte să scoată cea mai palpitantă dintre cărțile acestei serii cu adevărat senzaționale. Voi nu trebuie decât să fiți cu luare-aminte, eu atâta vă spun.

TUNELE 5

SPIRALA

Roderick Gordon

Traducere din limba engleză și note de
IRINA NEGREA

CORINT JUNIOR

Redactor: CARMEN BOTOȘARU
Tehnoredactare computerizată: OLIMPIA BOLOZAN

Roderick Gordon & Brian Williams

Spiral

Original English language edition first published in 2011 under the title SPIRAL
by The Chicken House, 2 Palmer StrFeet, Frome, Somerset, BA11 1DS

Text copyright © Roderick Gordon 2011

All character and place names used in this book,
whether in their original or translated forms, are © Roderick Gordon

Cover illustration © David Wyatt 2011

Inside illustrations: Humvee, Pylons, Chinook, Geiger Counter,
Lizard Boy, Thermonuclear Device, Booster Rocket,
chapter headers and paragraph spacer © Roderick Gordon;
Drake and Eddie, Rebecca Twins and Captain Franz,
Sweeney, BT Tower and Old Styx © Kirill Barybin.
The Author/Illustrator has asserted his moral rights.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-437-8

București, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GORDON, RODERICK

Tunele / Roderick Gordon, Brian Williams. -

București: Corint Junior, 2008-

vol.

ISBN 978-973-128-166-7

Vol. 5: Spirala / trad.: Irina Negrea. - 2012. -

ISBN 978-973-128-437-8

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111-31=135.1

În miez de brumar, ceață și frig
Tot mai aprig, tot mai aprig
O cale scurtă de-ar exista
Să alungăm teama, teama

– *Să alungăm teama*, formația Wire,
din albumul 154, 1979

Există un punct de unde nu mai iese alt punct.

– *Cartea Proliferației*, secolul al XV-lea

PARTEA ÎNTÂI

Faza

Capitolul unu

Buummm!
În afară de zgomot și de frica morbidă de a nu fi rănit, cel mai cumplit lucru la o explozie este acea infimă fracțiune de secundă în care lumea pare să se sfărâme. Este ca și cum însăși urzeala timpului și a spațiului s-ar sfărteca în bucăți, iar tu te prăbușești prin spărtură, fără să ai idee ce se află în cealaltă parte.

Când colonelul Bismarck își veni în simțire, zăcea ca răstignit pe pardoseala de marmură. Câteva momente, nici nu reuși să se miște, ca și cum corpul lui i-ar fi interzis acest lucru. Ca și cum organismul lui ar fi știut de la sine ce avea de făcut.

Deși liniștea deplină din jurul lui ar fi trebuit să-l intrige, colonelul Bismarck nu era nicidecum speriat sau tulburat. Se holba în sus la tavanul crăpat, unde frânturi de tencuială, ca niște fulgi de zăpadă, se legăneau ușor. Îl captiva balansul lor — înainte... înapoi, înainte... înapoi —, iscat parcă de bătaia vântului. Dar, mai ales, îl fascina să vadă cum

unele bucăți se desprindeau de sus și cădeau lent pe pardoseală în jurul lui.

Auzul începea să-i revină.

Desluși un sunet, care-i evoca niște ciocănituri.

— *Vater*, spuse el, aducându-și aminte de partidele de vânătoare în jungla din jurul Noii Germanii, împreună cu tatăl lui.

Uneori, excursiile lor durau chiar și o săptămână, când dormeau în cort și împușcau amândoi sălbăticiuni.

Era o amintire mângâietoare. Lungit în molozul provocat de detonație, colonelul suspină, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Auzi din nou un păcănit, tot foarte departe. Nu-l asocia cu împușcăturile rapide ale unor arme automate.

Apoi, clădirea Monetăriei Regale fu zguduită de o nouă detonație. Colonelul închise pleoapele strâns, ferindu-se de scăpărarea orbitoare a luminii, absolut la fel de strălucitoare ca soarele din lumea lui aflată în centrul Pământului.

Bubuiturile se rostogoliră peste el, cu violența unor talaruri, lăsându-l fără aer în plămâni.

— *Was ist...?* îngăimă gâfâind colonelul, lungit în continuare pe spate, în timp ce prin încăpere zburau cioburi de sticlă, ca o grindină mărunță, zuruind pe marmura lucioasă din jurul lui.

Înțelese atunci că se întâmpla ceva rău. Nu numai că totul deveni într-o clipă cețos din pricina unui fum negru și înecăcios, dar parcă și mintea-i era năpădită de el.

— *Wie komme ich hierher?* se întrebă el, bâjbâind cu gândul după un răspuns.

Nu avea nici cea mai mică idee cum ajunsese acolo. Singura amintire îndeajuns de substanțială, încât să se poată bizui pe ea, se referea la ambuscada în care căzuse în Noua Germanie. Ținea minte că fusese capturat de Styx, dar din ceea ce urmase — iar asta i se părea straniu — nu-și mai amintea decât o lumină purpurie. Ba nu, niște *lumini* purpurii, nenumărate lumini arzând cu o asemenea intensitate, încât, prin comparație, amintirile lui păreau nebuloase.

Vag, își amintea de călătoria lungă până la scoarța Pământului, dar din ce se petrecuse apoi nu mai știa mare lucru, decât că se trezise într-un camion, împreună cu un pluton de soldați de-ai lui, din Noua Germanie. Fuseseră duși la o clădire mare — o fabrică. Și, legat de această fabrică, încă foarte pregnant în mintea lui era un lucru pe care trebuise să-l facă. O sarcină de o importanță atât de vitală, încât puneă în umbră orice alte considerente, chiar și propria lui supraviețuire.

Acum însă, nu putea nici în ruptul capului să identifice natura acelei sarcini. Și nici nu avu răgazul să reflecteze mai mult la acest subiect, întrucât o nouă rafală de împușcături, foarte de-aproape, îi dădu ghes să intre în acțiune. Se ridică în capul oaselor, crispându-se din cauza junghiului care-l săgetă în cap, unde se lovise de pardoseală. Tușind sufocat când fumul înțepător îi intra pe gât, înțelese că prima urgență era să se pună undeva la adăpost.

Se târî printr-un gol de ușă unde fumul nu era așa de dens și constată că ajunsese într-un birou, cu tavanul înalt și o masă de lucru pe care se afla o vază cu flori. Închizând ușa cu piciorul, se rezemă de masă, încercând să evalueze starea în care se afla. Avea părul năclăit din cauza unei răni la ceafă, dar nu-și dădea seama cât de grav era — pielea din jur îi era amorțită, iar în plus știa din experiență că, de regulă, rănila la cap sângerează abundent. Plimbându-și palmele pe tot corpul, nu mai găsi alte răni. Nu purta uniformă, ci un mantou peste un costum de haine obișnuit, dar acum nu recunoștea niciunul dintre aceste articole vestimentare. Bine măcar că avea la brâu centura lui militară, iar pistolul era încă la locul lui în toc. Îl scoase și, răsuflând ușurat, îl cântări satisfăcut în palmă. Certitudinea lucrului cunoscut. Nemișcat, ciuli urechile la eventualele zgomote făcute de cealaltă parte a ușii.

După o scurtă acalmie, auzi cuvinte rostite în englezește și scrâșnete de moloz strivit sub tălpi de cizme, în coridorul unde zăcuse până nu de mult. Cineva împinse cu umărul în ușă și, trântind-o de perete, dădu buzna înăuntru. Bărbatul era îmbrăcat în negru și avea imprimat pe piept cuvântul POLIȚIE. Purta mască de gaz și cască de protecție, iar în mână ținea o armă automată, un model cum colonelul Bismarck nu mai văzuse niciodată.

Luându-l prin surprindere pe polițist, colonelul îl înșfăcă de gât, strângându-l în curbura brațului, până omul își pierdu cunoștința. În timp ce transmițătorul polițistului zumzăia insistent, colonelul îl dezbracă iute de uniformă și

se îmbracă el cu ea. Când își puse masca de gaz, observă că rana de la cap continua să sângereze, dar nu voia să se frământa acum mai mult decât era cazul.

Se familiariză cu pușca de asalt, care i se păru destul de simplă. Apoi, ieși din birou și, făcând doi pași prin fumul negricios, dădu nas în nas cu un alt polițist, îmbrăcat în echipament de luptă identic. Când privirile li se întâlniră prin lentilele măștilor de protecție, tipul îi făcu un semn din mână, însă colonelul nu știa cum ar fi trebuit să reacționeze. În ochii polițistului se citi o întrebare. Crezând că deghizarea lui ieșise în vileag, colonelul dădu să ridice pușca de asalt H&K.

Îl salvă o nouă explozie, care cutremură coridorul și-l doborî din picioare pe colonel. Buimac, se ridică și se îndreptă împleticindu-se spre intrarea principală, unde ușile spânzurau și de balamalele rupte. Fiind cât pe-acum să-și piardă echilibrul, când călcă greșit pe lângă treaptă, colonelul nimeri împiedicat pe trotuarul din fața clădirii.

Încremeni.

Se trezi în fața unui șir de oameni înarmați — prea mulți ca să-i poată fenta. Erau postați în spatele unor vehicule abandonate sau în dosul unor scuturi de apărare, având dispozitivele laser ale armelor îndreptate toate spre el.

Colonelul nu se aștepta la ceea ce se întâmplă după aceea. În continuare amețit și cu simțurile amorțite, nu reuși să reacționeze atunci când îi smulseră pușca din mână. În același timp, doi polițai îl luară pe sus și-l duseră de-acolo în doi timpi și trei mișcări.

— E-n regulă, bătrâne, nu te speria! Vei primi îngrijiri medicale, zise cu milă tipul din stânga lui.

Al doilea polițist spuse și el ceva, dar colonelul nu pri-cepu nimic.

Însoțitorii lui îi scoaseră casca și masca de protecție.

— Nu ești din trupele noastre, remarcă polițistul, când văzu fața plină de sânge a colonelului.

— O fi de la echipele de intervenție... vreun flăcău de la țară, își dădu cu părerea celălalt.

Dar colonelul nu mai era atent. La nici șase metri mai în-colo, un cadavru zăcea cât era de lung în rigolă. Postați în cerc în jurul lui, niște polițiști râdeau și făceau bășcălie, în timp ce unul dintre ei îl împungea cu bombeul cizmei. Co-lonelul îl recunoscuse imediat pe mort. Era un soldat din Noua Germanie, care făcea parte chiar din regimentul lui. Îl cunoștea bine pe militar și, de asemenea, pe soția lui — de curând deveniseră părinți, aveau o fetiță. Colonelul încercă să-i împingă la o parte pe cei doi polițiști care-l sprijineau, dar gestul lui li se păru o manifestare de furie.

— Da, lasă, știm și noi. În nici un ceas, îi împachetăm și pe ceilalți în saci și le punem etichete, o să vezi, îl asigură polițistul mai voinic pe camaradul său, mârâind ame-nințător. Am ciuruit deja patru dintre nemernicii ăștia, cine naiba or mai fi și ei!

În timp ce colonelul continua să se zbată, încercând să scape, celălalt polițist, rostind sacadat fiecare cuvânt, de parcă era pe punctul de a exploda de furie, îi spuse și el:

— Calmează-te, domnule ofițer. Lasă-ne pe noi să terminăm treaba.

Colonelul mormăi un „Da”, dându-și seama că trebuia să le facă jocul, altminteri riscând să fie identificat drept unul dintre protagoniști. Le îngădui, așadar, celor doi polițiști să-l conducă pe Threadneedle Street până în capăt, iar apoi pe o străduță laterală, unde erau parcate niște ambulanțe.

— Ocupă-te de el, da?! A fost prins în ultima deflagrație, ordonă unul dintre polițiști, adresându-se unui medic stagiar.

Apoi, lăsându-l pe colonel acolo, porniră grăbiți înapoi spre Banca Angliei.

În ambulanță, medicul se apucă să-l examineze pe colonel.

— Foarte frumoasă mustața asta, remarcă el.

După felul cum îi tremurau mâinile, era limpede că acest medic stagiar nu fusese niciodată în mijlocul unor incidente atât de dramatice. Îi curăță colonelului rana de la cap și, exact când termină de pus pansamentul, din capătul străduței se auziră niște strigăte. Alte câteva noi victime erau aduse pe târgi. Medicul plecă să le acorde primul ajutor, oferindu-i colonelului prilejul la care sperase. Deși încă era un pic buimac, reuși să coboare prin partea din spate a ambulanței, și-și luă tălpășița.

Având în vedere că zona era împânzită de oameni în uniforme — atât polițiști, cât și militari, în efective tot mai ample —, nimeni nu-l băgă în seamă pe colonel. Deplăsându-se doar pe străzi dosnice, nu se opri decât atunci când dădu cu ochii de o intrare aflată în spatele uneia dintre clădirile mari de birouri. Dincolo de o ușă cu două canaturi

deschise larg, colonelul zări o rampă care ducea jos, într-o parcare subterană. Coborî pe-acolo și, exact când încerca să vadă dacă nu găsea vreun automobil cu portiera descuiată, în parcare apăru un domn îmbrăcat într-un costum de stofă cu dungi fine. Bărbatul se duse direct la un vehicul masiv 4 x 4 și, în timp ce punea două serviete în portbagaj, colonelul îi luă maul. După ce schimbă tunică de polițist cu sacoul bărbatului leșinat, colonelul îl săltă înăuntru, lângă serviete, trântind apoi ușa de la portbagaj.

Deși până atunci nu condusese decât mașini cu volanul pe stânga, colonelului nu-i era deloc greu să șofeze acel vehicul — urcă panta parcării subterane și continuă să ruleze apoi pe stradă. În timp ce se alătura unei coloane de mașini, așteptând să scape de traficul aglomerat din City, se apucă să scoțoească prin buzunarele sacoului de împrumut. Găsi un portofel, din care extrase cărțile de credit, aruncându-le una câte una pe scaunul din dreapta, pe măsură ce le termina de studiat. Apoi, descoperi un carnet de șofer, pe care figura ceea ce el presupuse că era adresa de acasă a tipului, și se apucă să cerceteze atent semnele de circulație din jurul lui. Deși nu avea habar cum să ajungă la domiciliul tipului din portbagaj, acum când riscul de a fi prins nu mai era atât de mare știa că-și putea permite să acționeze pe îndelete.

Apăsând pe un buton de pe consola de lângă scaunul lui, pe ecranul mic de pe bord apăru, clipind luminos, emblema BMW albastru cu alb. Un zâmbet se așternu pe buzele colonelului. Din câteva clicuri, accesă sistemul GPS încorporat în computerul de bord. Introduse imediat codul poștal

înscris pe carnetul de șofer. Când o voce feminină profesionistă începu să turuie direcțiile, colonelul dădu mulțumit din cap, îngăduindu-și luxul unui zâmbet și mai larg.

— *Bayerische Motoren Werke*, răsufală el încântat, plimbându-și mâinile admirativ pe marginea elegantă, de piele, a volanului. *Ausgezeichnet!*

Colonelul cunoștea bine această marcă, întrucât tatăl lui pilotase avioane de aceeași fabricație, în Marele Război.

Unele aspecte din această lume exterioară, în care colonelul se trezise acum, îi erau atât de familiare, încât aproape că putea să-și imagineze că se mai afla încă în Noua Germanie. Cu alte aspecte însă, știa că-i va lua ceva timp până să se obișnuiască. În primul rând, gravitația era atât de puternică aici, încât fiecare mișcare era un efort, ca și cum ar fi avut atârinate de membre niște greutatea de plumb.

Și soarele...

Privind afară prin parbrizul fumuriu, se minună de globul acela incandescent spânzurat pe cer, care era mai mic și mai slab ca intensitate decât soarele omniprezent și arzând permanent, pe care îl știa el de-o viață. Chiar acum, bunăoară, soarele de-aici nu era perpendicular deasupra, ci cumva oblic, urmând să coboare sub linia orizontului odată cu lăsarea serii, lăsarea *întunericului*.

Și oamenii de pe stradă. Persoane de toate rasele. Sub privirile lui, un negru bătrân se împiedică și căzu urât. O femeie albă îi sări numaidecât în ajutor.

Nu fiindcă ar fi ales această cale, ci din cauza originilor ei, Noua Germanie fusese monoracială, iar colonelul Bismarck

știa prea bine ce atrocități se petrecuseră în Germania pe timpul războiului. Cercetând atent amestecul de oameni care ieșeau acum din City, colonelul zâmbi. Se afla cu adevărat într-o civilizație luminată.

Mergi mai departe trei sute de metri până la sensul giratoriu de la Old Street, apoi te înscrii pe a doua arteră de ieșire, dicta mecanic GPS-ul.

Pentru colonelul Bismarck, nu conta că fusese dislocat din patria lui de către Styx și aruncat în acest mediu necunoscut și străin. N-avea să se dea bătut. Era un om inventiv, un supraviețuitor.

Și, în afară de asta, avea o răfuială cu cineva.

Capitolul doi

— **F**ir-ar să fie!

O voce groasă se prelinse parcă prin întunecimea vâscoasă din căsuța fermierului de pe domeniul lui Parry. Dacă ar fi fost cineva de față ca să fi putut observa cu ce viteză traversa acel individ încăperea până la fereastra dantelată în pânze de păianjen, cu siguranță ar fi crezut că avea vedenii. Când omul trase la o parte draperia, agățând-o pe perete lângă geam, lumina filtrată de ploaie îi dezvălui trăsăturile feței — era chipul unei persoane de șaizeci și ceva de ani.

Dar nu era nicidecum o față normală; pielea era ușor ridicată într-o serie de cercuri concentrice radiind dinspre pupila fiecărui ochi. Iar de-a curmezișul frunții, avea multe linii proeminente dispuse ca o rețea, care coborau pe tâmpile și după urechi. Ai fi zis că nenumărați viermi rămaseră pe sub pielea lui, lăsând în urmă dâre vizibile.

— Cine naiba o fi acolo? zise omul, strâmbându-se agasat, în timp ce-și apăsa strâns peste urechi clapele căciulii, în foșnetul căptușelii interioare din folie de aluminiu.

Repetând întrebarea, se trase înapoi de la fereastră, cu mișcări lente.

— Stop! rosti răgușit Chester, când Will se năpusti spre poarta amplasată dincolo de poteca din fața lor.

Will se opri brusc și se uită la ceasul lui digital, fără să știe ce disconfort îi provoca omului din întuneric acel inofensiv dispozitiv electronic.

— De ce? Nu alergăm decât de aproximativ treizeci de minute, îi zise el lui Chester.

Apoi, observă printre copaci acoperișul plin de mușchi verde al căsuței fermierului, preferând însă să nu-i pome-nească prietenului nimic despre acest lucru.

— O jumătate de oră?! pufăi Chester mirat, clipind des din cauza burniței care-i cădea în ochi.

— Exact! Ce-ar fi să vedem unde duce asta? sugeră Will, privind în lungul potecii. Sau poate că ai obosit? Dacă vrei, nu mergem mai departe astăzi, ne-ntoarcem la bază.

— Exclus! Eu, să obosesc?! ripostă Chester indignat. Uite ce scrie acolo: *Pericol — Nu vă apropiați*, adăugă el arătând cu degetul spre plăcuța de pe poartă.

— Pericol? Când s-a mai întâmplat să ne stea nouă în cale așa ceva? zise Will, cățărându-se imediat peste poartă, urmat cam fără chef de Chester.

— Mi-am tras și eu sufletul un pic, minți Chester.

— OK, atunci, hai să vedem cine aleargă cel mai repede până la păduricea aceea, îl provocă Will la întrecere, zbughind-o prin ploaia care începea să se întetească.

Chester se căznea să țină pasul cu prietenul lui, prin ploaia torențială, bombănind supărat:

— Parcă ziceai că ne luăm la întrecere.

În absența lui Drake, care era plecat de aproape o lună, Parry îi pusese pe băieți să se antreneze, trimițându-i să facă alergări și învățându-i cum să lucreze cu greutatea în sala lui de gimnastică, dotată cu aparatură demodată, în pivnița casei. Și concepția lui despre o bună formă fizică data din vremea când era în armată, ceea ce însemna că-i îndemna pe băieți să lucreze în forță, dar ei nu se plâneau, fiindcă nu ar fi îndrăznit să nu-l asculte pe bătrân și, de asemenea, fiindcă orele de sport le umpleau timpul, acum, când erau nevoiți să se ascundă de Styx.

Alunecând cu tălpile prin noroi, continuară să alerge de-a lungul potecii, până când, gâfâind greoi, Chester zise:

— Pauză. Caz de forță majoră, din cauza vremii!

Se adăpostiră sub un ulm bătrân, cu crengi mari care-i fereau cumva de ploaie.

— Uită-te la noi, cum arătăm în chestiile astea, parcă am fi doi ocnași evadați, chicoti Will, examinând treningurile gri groase, date de Parry.

— Chiar așa, îi dădu dreptate Chester. Iar încălțărilor astea parcă ar fi din epoca de piatră, remarcă el, tropăind de câteva ori ca să scape de noroiul de pe tenișii negri și grei, după care privi în jur la frunzele copacului, la primele semne de toamnă. Ciudat — cât timp am fost în subteran, n-am avut nici cea mai vagă idee unde mă aflam. Acum însă, am ajuns din nou în Suprasol, dar sunt la fel de în ceață ca atunci.

— Mda..., zise Will, gânditor. Aici, ploile par cantitativ peste medie — poate din cauza vântului care suflă dinspre apă, sau chiar dinspre mare, zise el, ștergându-și cu mâneca obrazii uzi. Da, cred că s-ar putea să fim aproape de coastă. În Țara Galilor sau în Scoția.

— Zău?! exclamă Chester, impresionat. Chiar poți să-ți dai seama unde suntem?

— Nu, recunosc Will, râzând.

— Mare tolomac mai ești, spuse Chester.

— Posibil, dar un tolomac mai ager decât tine, ripostă Will, rupând-o la fugă din nou.

— Asta mai vedem noi! strigă Chester în urma lui Will.

Gonea tare în spatele lui Will, când, cotind amândoi pe o cărare noroioasă, dădură nas în nas cu un bărbat înarmat cu o pușcă.

— Bună ziua, zise omul, când Will frână brusc, urmat de Chester care, oprindu-se, se ciocni de el.

Pușca era proptită peste brațul omului, cu țeava în jos — modul corect de a purta arma atunci când nu o foloseai —, așa că băieții n-aveau mari motive să se sperie. După părerea lor, omul era foarte bătrân, așa cum era zbârcit la față, cu pielea arsă de soare și părul rărit, aproape alb, ca al lui Will.

— Voi sunteți, probabil, musafirii comandantului, adăugă bărbatul.

Se referea la tatăl lui Drake, iar Will își dădu seama nu-maidecât că omul din fața lor era pesemne moș Wilkie, paznicul angajat pe domeniu.

Will încuviință lent din cap, neștiind exact cum trebuia să reacționeze.

— Iar dumneata ești... ăăă... domnul Wilkie, probabil?

— Exact el, dar te rog să-mi spui moș Wilkie. Așa-mi zice toată lumea. Iar aceasta este nepoata mea, Stephanie.

— Steph, îl corectă un glas de fată, ieșind la vedere dintre copaci.

Avea cincisprezece sau șaisprezece ani, părul roșu aprins și tenul pal, presărat cu pistrui. Îi măsură din priviri pe băieți, din cap până-n picioare, cu un aer cumva disprețuitor, dar nu mai spuse nimic, preferând să aranjeze mai bine perechea de fazani morți care-i atârnavă de braț, ca și cum păsările vâdate erau mult mai interesante pentru ea decât cei doi străini.

Moș Wilkie se uita mândru la fată.

— Stephanie vine să stea la mine în weekend, cam la două săptămâni. Merge la școală în Benenden, dacă vreți să știți. Comandantul e un adevărat domn — întotdeauna a avut grijă să achite el taxele de școlarizare...

— Bunicule! îi reteză vorba Stephanie și, cu o piruetă pe picioarele ei zvelte, o luă cu pași hotărâți în direcția opusă.

Moș Wilkie se aplecă spre băieți, cu un aer conspirativ:

— Așa-s adolescentele, ce să-i faci! Zice că viața la țară e anostă și că ei îi place la Londra, să meargă la cumpărături și să se vadă cu prietenii. Dar înainte nu era așa — îi plăcea enorm aici când era micuță. Oricum, cert e că la Londra și în sudul Angliei e așa o harababură, încât îi e mult mai bine aici, până când nu plesnește odată toată buba...

De undeva, din peisaj, Stephanie strigă:

— Bunicule, vii odată sau ce faci?!

Moș Wilkie se îndreaptă de șale:

— Voi și restul grupului aveți de gând să stați mult timp la comandant?

Will și Chester schimbă o privire. Drake îi prevenise în mod expres să nu-i dea tipului niciun fel de informații despre ei.

— Nu știm încă exact, răspunse Will.

— Păi, dacă vrei într-adevăr să vă antrenați ca lumea — în stil de comando —, s-ar putea să vă pasioneze Filiera Copacilor.

— Ce-i asta? întrebă Will.

— Începe de-acolo.

Și moș Wilkie arată spre o scară de pe structura de metal construită în jurul trunchiului unui pin masiv, apoi ridică degetele înspre crengile de deasupra, unde băieții zăriră un fel de șine care-și continuau drumul prin aer, printre copaci.

— Asta este o pistă de asalt, construită de mine pentru comandant, odată, demult, zise moș Wilkie. Detașamentul 10 de Parașutiști din Aldershot mi-a copiat ideea, dar pista mea e mai mare și mai bună. Am grijă să o întrețin în stare de funcționare, chiar dacă sunt ani de zile de când comandantul n-a mai folosit-o, zâmbi moș Wilkie. S-o vedeți pe Stephanie cum circulă pe ea, ca argintul viu, pe cuvânt. N-ar strica să-i propuneți o întrecere — să vedem dacă puteți scoate un timp mai bun decât ea.

— Pare drăguț, spuse Will.

— Da, ar trebui să facem asta, repetă ca un robot Chester, deloc convingător, urmărind din ochi șina de metal care mergea în zigzag printre coroanele arborilor.

— Ei bine, domnilor, călătorului îi șade bine cu drumul. Sper să ne mai întâlnim și în viitor, zise moș Wilkie.

Și, fluierând în barbă, porni pe urmele lui Stephanie.

— S-o creadă el că mă sui eu acolo, zise Chester, dar apoi, zâmbind, adăugă: Doar dacă nu vrea Steph să ne luăm la întrecere. E tare drăguță, așa-i? spuse el, ținându-și buzele, cu un aer preocupat. Trebuie să recunosc că nu prea mă mai pasionează roșcatele, după câte mi-a făcut Martha, dar sunt dispus să accept o excepție, preciză el, cu un aer visător.

— Vasăzică, îți place de ea mai mult decât de Elliott? îl tachină Will.

— Păi, eu... ăăă... știi, bălmăji Chester, fâstâcit.

Will se uita surprins la prietenul său. Nu se așteptase ca remarca lui să fie luată în serios.

— În fine, oricum, cu Elliott nu se poate spune că m-am văzut prea mult în ultima vreme, îi scăpă lui Chester, pe nerăsuflăte. Stă veșnic în camera ei, face baie tot timpul, își dă unghiile cu oă, chestii de-astea de fată.

Will îi dădu dreptate, încuviințând din cap.

— Da. Mi-a spus că o supără spatele... că are dureri în umeri tot timpul.

— Poate că atunci asta e, dacă zici că nu se simte bine, își dădu cu părerea Chester. Dar nu mai e deloc ca înainte. E ca și cum s-a mai înmuiat sau așa ceva.

— Într-adevăr, recunosc Will. De când am ajuns aici, s-a schimbat enorm. Să știi că sunt chiar îngrijorat din cauza ei.

În timp ce continua să toarne cu găleata, când mai aveau de alergat doar ceva mai mult de un kilometru până la casă, lângă Will și Chester apăruă Bartleby și Colly, cei doi Vânători uriași.

— Ne-am ales cu un alai de pisici mari, rase Chester, când animalele îi încadrară din mers, pe o parte și pe cealaltă.

Ținând capul sus, Vânătorii alergau lejer, cu pași constanți, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că ritmul băieților era un fleac pentru ei. Drept răspuns, Will și Chester măriră viteza, dar Vânătorii nu se lăsară nici ei mai prejos.

— N-o să reușim noi niciodată să fim mai rapizi decât ei, chicoti Will, gâfâind, când toți patru ajunseră la casă.

Urcând valvârtej treptele de la intrarea principală, dădură buzna pe uși, drept în hol. Parry apăru aproape imediat.

— Descălțarea, băieți, haideți... executarea, îi îndemnă el, văzând că lăsaseră deja urme de noroi pe pardoseala din marmură alb cu negru. Și uite în ce hal de murdărie sunt animalele astea două, se burzului el la pisicile spâne, stropite de noroi pe tot corpul. Și-au pus în gând să radă toate potârnicile de pe moșie. În curând, n-o să mai rămână nici picior de pasăre pe-aici, adăugă Parry, inciudat.

Bătrânul cu înfățișare aspră, cu părul zbârlit și barba încâlcită, purta un șorț de bucătărie peste niște pantaloni frumoși din tweed, iar în mână avea un teanc de hârtii, pe care era tipărit ceva.

— Ați fost plecați mai mult timp decât mă așteptam, remarcă el, aruncând o privire spre pendulă.

Băieții încremeniseră amuțiți, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit, poate, să spună ceva despre întâlnirea cu moș Wilkie și nepoata lui. Nu spuseră nimic totuși, așa că Parry continuă să vorbească:

— Mda, mă bucur, oricum, că v-ați luat în serios antrenamentul. Presupun că acum v-ar prinde bine ceva de mâncare, așa-i?

Will și Chester aproară amândoi, dând din cap entuziasmați.

— Mă gândeam eu că așa e. V-am lăsat niște supă pe plită. Aveți și o franzelă proaspătă. Îmi pare rău că nu e mai mult, dar sunt cam ocupat în momentul de față. Am niște probleme de rezolvat.

Deschizând ușa de la birou, Parry intră grăbit înăuntru. Și, înainte ca ușa să se închidă la loc, băieții întrezăriră, pentru prima oară, interiorul încăperii.

— Ăla dinăuntru nu era taică-tău? întrebă Will.

Până să se-nchidă ușa, băieții îl zăriseră pe domnul Rawls aplecat peste ceea ce părea a fi o imprimantă de modă veche, ținând seama de păcănitul constant pe care-l scotea.

— Ba da, l-am văzut și eu. Parcă nimeni nu avea voie să intre în birou, remarcă Chester, ridicând din umeri, înainte de a se lăsa pe vine ca să se descalțe. Dacă mă gândesc bine, nici pe taică-meu nu l-am prea văzut în ultima vreme — o fi fost tot timpul acolo, în birou, mai știi?

— Iar eu mă întreb la ce se referea oare Parry, adineauri. Crezi că știi-tu-cine s-or fi apucat iarăși de vechile lor scheme? Își dădu cu părerea Will.

Trecuseră câteva luni de la atacul lansat în City, cartierul financiar din centrul Londrei, și de la exploziile din West End, dar de atunci s-ar fi zis că Styxul își încetase ofensiva împotriva suprasolilor.

— Dacă era ceva grav, s-ar fi anunțat la știri. Hai să luăm haleala și să mergem la televizor, sugeră Chester.

— Bun plan, se aprobă, zise Will.

Din cauza măsurilor de securitate, se formaseră cozi lungi pentru a intra la reprezentația specială a operei *Boema*, în Palais Garnier, din arondismentul IX al Parisului. Măsurile de precauție suplimentare fuseseră luate din cauză că președintele Franței și soția lui urmau să se numere printre spectatori în acea seară.

În timp ce jandarmul folosea detectorul manual pentru a verifica fiecare persoană, înainte de a-i permite accesul în foaier, o femeie aștepta răbdătoare să-i vină rândul.

— *Bonsoir, Madame*, zise un jandarm, când femeia îi întinse poșeta la control.

— *Bonsoir*, răspunse ea, lăsând-o pe colega jandarmului s-o verifice cu detectorul de metale în lungul trupului, în față și în spate.

— *Anglaise*, comentă amabil jandarmul, verificând valabilitatea biletului. Sper să vă placă spectacolul.

— Mulțumesc, răspunse Jenny, după care jandarmul îi făcu semn cu mâna că putea trece mai departe.

Femeia se mișca de parcă ar fi înotat printr-o ceață groasă, care o împiedica să vadă pe unde pășea. Când își găsi locul rezervat în sală, se așează liniștită pe fotoliu, așteptând ridicarea cortinei.

Femeia, Jenny Grainger pe numele ei, nu declanșase sistemele de alarmă când trecuse prin verificările de rigoare, impuse de măsurile de securitate în gara londoneză St Pancras International, înainte de a se îmbarca în Eurostar, cu destinația Paris. De asemenea, pe toată durata călătoriei, comportamentul ei nu trezise nicio suspiciune, deși era trasă la față și un pic cam gălbejită, iar în cea mai mare parte a timpului nu făcuse decât să privească fix înainte, fără să clipească deloc. Dar, dacă totuși cineva s-ar fi uitat cu atenție la ea, n-ar fi avut de conchis decât că doamna din tren suferea de o oboseală excesivă.

Acum însă, în Palais Garnier, președintele francez și atrăgătoarea lui soție erau conduși la locurile lor și toată lumea se ridică în picioare; Jenny începu să-și agite poșeta în poală. Luminile se stinseră, iar cortina se ridică.

Domnul care stătea pe scaunul de lângă ea începu să se sizeze, agasat, felul în care Jenny se foia și șoptea cu patos ca pentru sine. Uitându-se mai atent la ea, observă că femeia părea să nu se simtă bine: se ținea cu mâna de abdomen, apăsându-se tare. Fiind medic, i se părea firesc s-o întrebe dacă putea să-i fie cumva de ajutor. Când i se adresă însă,

femeia nu-i răspunse, bălmăjelile de dinainte devenind acum mult mai sonore.

Brusc, Jenny sări în picioare. Deranjând toți spectatorii de pe rândul ei, ieși grăbită în holul central. Totuși, în loc s-o ia la dreapta, înspre ieșire, lăsă poșeta să-i cadă din mână și începu să alerge spre scenă. Spre președintele Franței.

Deși nu apucă să ajungă până la el, în explozie aveau totuși să moară peste douăzeci de spectatori.

O serie de martori susțineau că, sub ochii lor, femeia dispăruse într-o secundă, atunci când se produsese o lumină orbitoare, urmată de o bubuitură masivă. Dar, în timp ce unii credeau că femeia se împiedicase de mochetă, alții jurau că fusese interceptată de către un membru al staff-ului prezidențial. Cea de-a două ipoteză nu putuse fi verificată, din cauză că bărbatul murise pe loc în explozie. Indiferent din ce cauză se oprise, cert este că Jenny nu-și mai atinsese ținta, iar președintele și soția lui fuseseră scoși în pripă din teatru, de către serviciul de pază și protocol.

Deși cazierul demonstra că Jenny nu avusese niciodată legături cu vreo grupare teroristă, și nici preocupări politice, în afară de calitatea de membru în aripa de tineret a conservatorilor, toate ipotezele duceau la ideea că atacatoarea introdusese cumva un dispozitiv exploziv în sala de spectacol. Lucrul ăsta însă venea în contradicție cu toate înregistrările camerelor de supraveghere video și cu probele prelevate de specialiștii în medicină legală, ceea ce în final conducea la o concluzie extrem de bizară.

Se părea că explozia se produsese în interiorul femeii — o presupunere confirmată parțial de analizele amănunțite efectuate în sală, cu prilejul cărora se constatare că o mare parte din masa ei corporală lipsea de la locul exploziei.

Rapid, se formulă teoria potrivit căreia lui Jenny i s-ar fi extirpat organele interne, pentru a face loc unui exploziv binar, care, în momentul amestecării, devenea o armă puternică.

Această gospodină modestă din Londra, care oricum ar fi decedat în câteva zile din pricina oribilei sale mutilări corporale, nu fusese altceva decât o bombă ambulantă.

Venind de la serviciu spre casă, bărbatul ieși din stația de metrou și coti la dreapta pe Camden High Street. Ochelarii și ținuta îngrijită îi confereau un aer intelectual, printre grupurile pestrițe din acea zonă.

În ultimul deceniu, spațiile comerciale din Camden Lock deveniseră o destinație populară pentru diverșii adolescenți îmbrăcați în negru, care pierdeau vremea pe lângă numeroasele buticuri și tarabe acoperite. Printre ei însă, chiar și la această oră a serii, mai existau încă turiști răzleți care sperau să prindă ultima plimbare cu barca pe canalul Mica Veneție sau să vadă mișcarea ecluzelor.

În costumul lui sobru, bărbatul părea cam deplasat prin comparație cu exponatele de prost-gust din vitrinele prăvăliilor colorate stridente sau cu centurile de piele cu cataramă

mari de alamă înfățișând cranii firoase sau gloanțe încrucișate.

Bărbatul se opri exact înaintea podului de peste canal, apoi se trase înapoi de la marginea trotuarului, ca să facă loc să treacă unui grup de turiști australieni. Scoțând din sacou un telefon mobil, bărbatul începu, aparent, o convorbire, chicotind cumva amuzat.

— Asta se cheamă la tine deghezare? zise el. Ești mult prea bătrân ca să faci pe rockerul înrăit.

La nici doi metri mai încolo, în gangul întunecos dintre două clădiri, Drake râdea copios.

— Așa o fi, dar să știi că în ziua de azi li se spune „emo”. Oricum, am rămas în continuare un mare fan al formației *The Cure*, spuse el.

Drake se trase mai în spate în gang, lipindu-se de zidăria victoriană ciuruită de vremuri. Era îmbrăcat șmecherește, în pantaloni și o jachetă militară neagră, lejeră pe corp, și purta în picioare bocanci Doc Martens. Dar nu aspectul ăsta i se păruse tipului atât de amuzant; Drake se răsese complet pe cap, având în schimb mustață și cioc. Și ca personajul întruchipat de el să fie și mai credibil, își pusese niște ochelari de soare, micuți și rotunzi, cu lentile cu oglindă.

— Mă gândeam că s-ar putea să fii pe recepție, zise bărbatul, cu un aer serios, de data asta. Am mers pe filiera celor trei mostre de Dominion, pe care noi le-am plasat...

— Dar au dispărut din băncile de agenți patogeni, îl întrerupse Drake. Mai mult chiar, li s-a pierdut urma și din baza de date.

— Cum...? exclamă bărbatul. De unde știi asta? Întrebă el, dând să se întoarcă spre Drake.

— Nu! îl avertiză Drake. E posibil să fim urmăriți.

Bărbatul se întoarse din nou cu fața spre drum, dând din cap ca și cum ar fi fost de acord cu interlocutorul său.

— Țsta e și motivul pentru care am mare nevoie de ajutorul tău, continuă Drake. Charlie, tu care ești imunologul meu favorit, trebuie neapărat să-mi mai prepari niște vaccin Dominion, iar eu o să gădesc apoi o altă modalitate de a-l distribui. În plus, mai am niște chestii pe care am să te rog să le analizezi pentru mine.

— Imunologul tău *favorit*?! repetă Charlie, chipurile indignat. Pot să pun pariu că *eu* sunt *singurul* imunolog la care poți apela și, cu siguranță, *unicul* atât de tâmpit, încât să-și riște viața pentru tine, zise el, trăgând aer în piept, după care întrebă: Bun, zi, cum procedăm de data asta?

— Când ajungi acasă, o să găsești un pachet ascuns în spatele lăzii de gunoi — am pus înăuntru niște probe de sânge și, de asemenea, câteva mostre de virusuri de care am făcut rost din Colonie, preciză Drake, tăcând apoi câteva clipe, fiindcă pe trotuar, prin dreptul lui Charlie, trecea o femeie. Vezi că e acolo o tulpină de virus foarte păcătoasă — letală —, așa că ai grijă cum umbli cu ea, încheie el.

— Noi tratăm fiecare agent patogen ca și cum ar fi ciuma bubonică, spuse Charlie.

— Sună sinistru, dar cum nu se poate mai adevărat, șopti Drake, pe un ton funest. Acum, ar fi bine să nu mai zăbovești pe-aici prea mult. Trec eu pe la tine, peste câteva zile.

— OK, zise Charlie, prefăcându-se că apasă pe buton pentru a încheia o inexistentă convorbire telefonică, înainte de a-și vedea de drum mai departe.

În câteva momente, Drake ieși din gang, postându-se strategic după doi rockeri mai vârstnici, cu șuvițe groase de păr vopsit într-un negru imposibil de negru, care se mișcau alene, târșându-și pe trotuar pantofii de piele întoarsă. Continuă să meargă în spatele lor, spre stația de metrou Camden, unde opriră brusc nenumărate dube de poliție.

Angajații companiei London Transport evacuați în pripă pasagerii din stație, trăgând porțile din grilaj de fier de-a curmezișul intrărilor. Aproximativ zece polițiști în echipamente de intervenție pentru operațiuni speciale coborâseră de urgență din vehicule, ocupând zona, dar nedumeriți cumva de rostul prezenței lor acolo. Unul dintre ei bătea ritmic cu bastonul în scutul de apărare, când la difuzor se anunță că stația de metrou era închisă, în vederea cercetării unui pachet dubios găsit înăuntru.

Drake se pierdu în mulțimea de oameni care se adunaseră lângă stația de metrou și ascultă comentariile închiudate ale navetiștilor. Incidentele de acest gen deveniseră din ce în ce mai comune la Londra, după primul val de atacuri lansate de către Styx sau, mai precis, de către prizonierii lor, soldați ai Noii Germanii programați cu dispozitivul Lumina-Întunecată.

În lunile de după atacurile cu bombe în City și în West End, țara — deja într-o situație financiară precară — intrase în degringolada unei recesiuni sumbre. Asasinarea

guvernatorului Băncii Angliei zguduise puternic opinia publică. Iar, deși aceste acte violente de terorism declanșate de făptași neidentificați păreau să fi încetat aproape complet, nemulțumirea generală continua. Poporul ceruse schimbarea guvernului, ceea ce dusesse la organizarea de alegeri anticipate. Întrucât în Parlamentul rezultat în urma procesului electoral nu exista nicio grupare politică majoritară, fărâmițarea puterii în cadrul legislativului provocase un climat de indecizie și confuzie, în care acțiunile de protest ale maselor erau tot mai numeroase.

Condiții ideale pentru Styx, permițându-le să-și pună în aplicare planurile. Așa cum Drake știa prea bine.

— Circulați, vă rugăm, oameni buni, îi îndemnă un polițist pe cei adunați acolo. Stația de metrou rămâne închisă. Va trebui să optați pentru alte variante de transport.

— Cum adică? ripostă unul dintre rockeri. Te referi cumva la autobuz? Ai uitat că sunt toți în grevă iarăși săptămâna asta?

Întrucât mulțimea începuse să se împingă înainte și să vocifereze ținând isonul protestatarului, Drake decisă că era preferabil să dispară de-acolo, până când situația nu scăpa de sub control. Afișând un aer dezinvolt, se îndepărtă fără grabă. Ca urmare a atacurilor din City, Drake era un om căutat de poliție — avuseseră grijă membrii Styx să fie așa. Și, deși era convins că deghizarea asta putea să-l ajute să nu iasă în evidență în mijlocul mulțimii, nu era exclus ca poliția să treacă la arestări arbitrare pentru a împrăștia gloata, or el

nu voia să se joace cu focul. Mai ales când știa că avea atâtea de făcut.

A doua zi dimineată, Chester se trezi mai devreme decât de obicei, din cauza unei febre musculare la picioare.

— Am tras de mine prea mult, gemu el, masându-și gamba și gândindu-se ce mult alergaseră el și Will în ziua precedentă.

Dintr-odată însă, se opri, cu privirea pironită în gol.

— Sau or fi dureri de creștere? zise el, amintindu-și ce obișnuia să spună mama lui, când îl auzea țipând noaptea din cauză că-l dureau picioarele.

Doamna Rawls venea fuga în camera lui și se așeza lângă el pe pat, vorbindu-i cu vocea ei duioasă, până când durerile se domoleau. Întotdeauna, prezența ei avea darul să-i aline suferința, dar acum Chester nu mai știa nimic de ea, nici măcar dacă mai era în viață. Încercă să nu se gândească la ce i-ar fi putut face mamei lui membrii Styx, deoarece chinul ăsta sufletesc i se părea mai groaznic decât orice durere fizică. Chester nutrea încă speranța că mama lui era teafără, pe undeva, și că se ascundea.

După ce se îmbracă, Chester ieși din dormitor și traversă culoarul, călcând cu pași mari, ca să-și dezmoștească picioarele. În trecere, ciocăni de două ori la ușa lui Will, ca să-l anunțe pe prietenul lui că el se sculase, dar nu așteptă să-i răspundă. La parter, s-ar fi zis că nimeni nu făcuse ochi încă în acea dimineată; ca de obicei, ușa de la biroul lui Parry era

bine închisă. Chester zăbovi câteva clipe în dreptul ușii; de data asta, imprimanta amuțise, iar dinăuntru nu se auzea niciun alt zgomot. Împingând ușa de alături, intră în salonaș.

Înăuntru, era cald, iar în fața șemineului aprins, pe o pătură în carouri mari ședea turcește doamna Burrows.

Deși avea ochii închiși și fața inexpressivă, probabil că-l auzise pe Chester când intrase, dar prefera să nu spună nimic. Băiatul nu știa ce să facă; să-și anunțe prezența, riscând să o deranjeze, sau pur și simplu să iasă tiptil din salonaș, lăsând-o în pace pe doamna Burrows?

O bufnitură venind din spate îl făcu să tresară, iar Will sări peste ultimele trepte, aterizând pe podea.

— Te-ai trezit devreme, remarcă el în gura mare. Pe pariu că...

Se opri la jumătatea frazei, când Chester își pecetlui buzele cu un deget, arătând apoi spre doamna Burrows.

— N-are nimic, zise Will. Meditează, atâta tot. Face asta în fiecare dimineață.

— Dar ne aude? întrebă Chester, vorbind tot în șoaptă.

— Așa cred, zise Will, ridicând din umeri. Deși, dacă vrea, poate să rămână în transă.

Cu toate că doamna Burrows continua să țină ochii închiși și stătea atât de nemișcată, încât ai fi zis că nici nu respiră, brusc deschise gura. Un fel de abur geros îi ieșea dintre buze. În ciuda temperaturii ridicate din cameră, norul de condens pluti o clipă în fața obrazilor ei inerti.

— Cum reușește să facă asta? murmură Chester.

— Habar n-am, răspunse nonșalant Will, pe care-l preocupau mai mult chiorăielile din stomacul lui. Nu miroase deloc a mâncare înspre bucătărie, comentă el, uitându-se peste umăr. Sunt lihnit de foame. Aș fi în stare să înghit cu tigaie cu tot o omletă din aia cum face Parry.

Chester scutură din cap, cu un aer posac.

— Cred că n-avem noroc la capitolul ăsta. Parry e prea ocupat ca să mai și gătească. E limpede că se întâmplă ceva.

— Nu s-ar zice, dacă ne luăm după știri, spuse Will.

Căutaseră pe toate canalele, în seara precedentă, dar nu descoperiseră nimic. Arătând spre tabla neagră din colțul salonașului, adăugă:

— Poate că astăzi nu facem nici *orele de comando*, mai știi?

Pe lângă îndemnurile adresate băieților de a-și crea o condiție fizică optimă, Parry se străduise din răspuțeri să le țină activă și mintea, făcând lecții cu ei în fiecare dimineață. Pentru asta, se inspira din ceea ce știa el cel mai bine, așa că, în mod cumva bizar, băieții primeau cunoștințe despre descifrarea unei hărți, tactica militară și strategiile de luptă.

— Puncte de gâtuire și tiruri de gloanțe încrucișate, spuse Chester, amintindu-și ce-i învățase Parry despre teoria ambuscadei.

— Mie mi-au plăcut cel mai mult tehnicile șofatului în lupta contra inamicului, zâmbi Will. Asta chiar că nu ne-au învățat la școala noastră din Highfield.

Chester căzu pe gânduri câteva clipe.

— Fă socoteala numai de la câte ore de curs am lipsit noi anul trecut. Parcă ar fi fost în altă viață. Nu mai țin minte aproape nimic... doar cum am parcat noi prostioara aia de Speed la locul lui.

— Și-acum mă mai mir cum de-a avut încredere Parry să ne dea nouă pe mână Land Roverul lui preaiubit, continuă Will, fără să-i dea atenție prietenului său. Am crezut efectiv că o să se răstoarne, când am accelerat atunci la vale, pe pantele alea.

Chester reveni la prezent, chicotind amuzat:

— Da, măi, țin minte. Oricum, nu prea i-a convenit când am rupt oglinda laterală în copacul ăla, mai știi?

— Nu prea mi-a plăcut, într-adevăr, confirmă Parry, din pragul ușii, făcându-l pe Chester să se fâstâcească. Din păcate, flăcăilor, va trebui să vă descurcați singuri în dimineața asta. Eu am stat treaz toată noaptea, monitorizând situația.

— Prin urmare, este vorba despre Styx? întrebă Will.

— Toate reperele indică prezența lor. Dacă nu greșesc, tocmai au intrat în a doua fază a inițiativei lor, se încruntă Parry. Încă nu reușesc să mă dumiresc ce explicație poate avea hiatusul de două luni, după prăpădul pe care l-au făcut în City cu atacurile alea frontale.

— Dar treaba asta de-acum e gravă? întrebă Will.

Parry confirmă dând din cap.

— Și teribil de ingenioasă, adăugă el.

Băieții schimbă priviri cu subînțeles, așteptând ca Parry să le dea informații suplimentare, însă dascălul lor de

conjunctură se holba absent foc. Părea epuizat, sprijinindu-se cu amândouă mâinile în baston.

— Drake se ocupă de problemă? zise într-un târziu Will, sperând ca astfel să-l incite să vorbească.

— Nu, s-a dat la fund.

— S-a dat la fund? repetă Will.

— Operează pe cont propriu, probabil la Londra. I-am lăsat mesaje să vină înapoi aici, dacă o catadicsi măcar să le asculte, replică Parry, întorcându-se spre ușă.

— Și tăticul meu... te ajută și el acum? se interesează Chester, cu timiditate.

— O să vă pun la curent mai târziu — când voi ști mai multe, mormăi Parry, traversând holul spre biroul lui.

Capitolul trei

— Cum poate cineva să trăiască într-o groapă de gunoi ca asta?!

După ce automobilul părăsise autostrada, Rebecca Unu se ridicase mai bine în șezut și începuse să observe succesivă de vaste zone comerciale prin care treceau acum cu viteză.

— Până și denumirea localității sună oribil. *Slough. Sluff. Sloff.* Cine o fi avut ideea asta? mai exclamă ea, clătinându-se lateral când mașina luă un viraj. Oh, uite, iarăși un sens giratoriu. Mare porcărie!

Rebecca Doi nu-i răspunse. Privea prin geamul lateral furmuriu, cufundată în gânduri, cu chipul parcă împietrit sub lumina stroboscopică a felinarelor stradale.

Iritată de lipsa de reacție a surorii ei, Rebecca Unu pufni înciudată și începu să râcăie cu unghiile ei ascuțite pe fâșia de banchetă dintre ele, zgâriind învelișul elegant din piele.

— Amorul ăsta al tău a devenit cam prea vizibil. Să nu-ți închipui că trece neobservat, declară ea.

Obținuse, în fine, efectul scontat, fiindcă sora ei se răsuci imediat spre ea.

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă Rebecca Doi.

— Pasiunea ta pentru soldățul de jucărie de-acolo, ripostă Rebecca Unu cu dispreț, arătând din cap spre bărbatul de la volanul Mercedesului.

Se referea la căpitanul Franz, tânărul ofițer din Noua Germanie, care-i căzuse cu troc Rebeccăi Doi când fuseseră împreună în lumea interioară.

— Ar fi trebuit să avem la volan pe unul de-al nostru, nu pe filfizonul ăsta cu ochi albaștri, împopoțonat în uniformă de șofer. Barem de l-ai pune să poarte chipiul, dar nu vrei, fiindcă n-ai mai putea să-i admiri zulfii blonzi.

Furioasă, Rebecca Unu sfredelea din priviri ceafa chipșului căpitan Franz, care continua să șofeze, părând să ignore schimbul de cuvinte dintre ele.

— Termină cu tâmpeniile astea! se rățoi furioasă Rebecca Doi. Nu-i deloc așa.

— Oh, sigur, lasă că știm noi. Sunt soră-ta... pe mine nu mă poți păcăli, îi trânti Rebecca Unu, scuturând din cap. În plus, pur și simplu, nu pricep.

Rebecca Doi remarcă expresia din ochii surorii ei gemene — da, într-adevăr era nedumerită.

— Ce nu pricepi? întrebă ea.

— Păi, unu la mână, ce ți se pare ție așa de grozav la el? E doar o creatură umană, la fel ca toți puturoșii ăia de suprasoli, care nu-s buni de nimic. Ba chiar, mai rău, tipul a

fost atât de spălat pe creier cu programul Lumina-Întunecată, încât a ajuns ca un zombi, zise Rebecca Unu, scoțând limba și uitându-se cruciș, ca să illustreze mai bine ce voia să spună. Parcă ar fi o păpușă de cârpă pe care o târăști după tine, așa, de fantezie, ceea ce nu-i deloc sănătos, crede-mă.

Căpitanul Franz opri automobilul în fața porții duble a unei fabrici. Rebecca Unu își încetă tirada, când văzu unde erau.

— Ce masiv e totul, zise ea, contemplând clădirile mari cât niște hangare.

— Da, îi dădu dreptate Rebecca Doi, răsuflând ușurată că sora ei avea de-acum altă preocupare.

Doi Limitatori în haine de suprasoli deschiseră poarta. După ce verificară cine era în mașină, îi făcură semn căpitanului Franz că putea să treacă.

Aplecându-se în față, Rebecca Unu îl împunse brutal în umăr pe soldatul din Noua Germanie:

— Hei, cățeluș-cu-părul-creț, fă întâi un ocol prin spate. Vreau să văd depozitele.

Imediat, căpitanul Franz se conformă ordinului, conducând mașina prin dreptul clădirii de birouri, dar pe urmă începu să încetinească.

— Mergi înainte, tontălău ce ești! Du-ne în curtea de-acolo! zbieră Rebecca Unu, trăgându-i o palmă peste ceafă, cu atâta forță, încât bărbatului îi sări volanul din mână. Și fii atent cum conduci!

Rebecca Doi își încleștă fălcile, dar nu spuse nimic, în timp ce Mercedesul intra în depozit.

— Oprește aici, zise cu bruschețe Rebecca Unu.

Căpitanul Franz apăsă tare pe frână, făcând să scrâșnească pneurile pe pardoseala de ciment vopsit. Când gemenele Rebecca se dădură jos din mașină, bătrânul Styx și asistentul lui veneau deja în fugă. Gulerele albe contrastau puternic cu negrul hainelor lungi cu care erau îmbrăcați.

— Foarte spațios, îl complimentă Rebecca Doi pe bătrânul Styx, privind în jurul ei.

— O suprafață totală de 3715 metri pătrați, pe toată întinderea celor trei depozite. Pe acolo, arătă el spre o ușă dublă din colțul vastei clădiri, se ajunge în spitalul de campanie, unde efectuăm pe scară largă programul Lumina-Întunecată și procedurile de implanturi de bombe. Asemenea multor companii industriale din regiune, și această fabrică a dat faliment, așa că am putut prelua întregul spațiu pe o nimica toată. Complexul este ideal pentru ceea ce vrem noi, mai ales că nimănui nu i-ar trece prin minte să ne caute tocmai aici, evident.

— Cât de sigură e incinta? se interesă Rebecca Unu.

— De ieri, am dublat paza la toate punctele de acces. Asigurăm un sistem de securitate, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, folosind atât personalul nostru, cât și soldați din Noua Germanie, răspunse bătrânul Styx. De asemenea, vom instala blocaje rutiere pe toate drumurile care duc spre zona noastră.

Mișcând aprobator din cap, Rebecca Unu întreabă în continuare:

— Și când va fi totul gata pentru oaspeții noștri?

— Acest prim depozit va fi complet pregătit încă de diseară, zâmbi bătrânul Styx, cu scânteieri de emoție în ochii lui negri, apoi tăcu, privind împreună cu gemenele cum un cârd de soldați din Noua Germanie împingeau pe roți paturile de spital, aranjându-le în șiruri. Și, întrucât s-au închis atâtea spitale ale NHS, n-am întâmpinat nicio dificultate în a obține tot necesarul de paturi, continuă bătrânul Styx. E de așteptat să putem găzdui confortabil aproximativ o sută cincizeci de persoane în această zonă, și cel puțin același număr în celelalte depozite deopotrivă. Apoi, vom aduce umidificatoarele și vom asigura atmosfera optimă dorită. Vrem ca totul să fie perfect, preciză el și, înclinând capul spre spate, amușină aerul. Momentul nostru de glorie se apropie rapid, anunță el, bătând cu satisfacție din palmele înmănușate. În sfârșit, a sosit clipa cea mare.

— Oh, da, simt și eu, simt și eu, murmură Rebecca Unu.

În timp ce-l ascultase vorbind pe bătrânul Styx, Rebecca Unu se frecase cu degetele pe ceafă și între omoplați. Când își trase mâna afară, avea mici picături de sânge pe unghii, remarcă Rebecca Doi. Sesiza și ea acut durerea surdă din partea de sus a coloanei vertebrale, la fel ca și acel irezistibil instinct.

Instinctul specific rasei Styx.

Deși ea și sora ei nu trecuseră încă prin pubertate și nu puteau participa la ceea ce se întâmpla aici, dorința era

intensă. Și tulburătoare. Era ca și cum un fel de electricitate stranie îi năpădise tot corpul, sfârâindu-i prin vene. Străvechea forță o chema, o obliga să participe la un ciclu care dura sute, dacă nu mii de ani pentru a se manifesta. Ștergându-și sudoarea de pe frunte, Rebecca Doi înțelese, cu o tresărire de emoție, că se căznea să lupte împotriva impulsului. Or, lucrul ăsta o alarma, fiindcă de ce să vrea să se opună?

Nu era o reacție firească.

Se întoarse cu spatele la sora ei și la bătrânul Styx, de teamă că aceștia ar putea intui cumva lupta ce se dădea în interiorul ei.

Se auzi un scârțâit ascuțit și țevile huruiră, ca apoi, cu o bufnitură finală să sosească un mesaj. Ținându-se cu mâinile de stomac, comandantul se urni greoi din loc, ieșind cât putea de repede din biroul lui. Localiză țeava corectă și deschise un mic chepeng în ea, prin care extrase un tub în formă de glonț, de mărimea unui mic făcăleț.

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă locotenentul, venind din Temniță și intrând în zona de recepție.

— Lasă-mă să mă dumiresc, i-o reteză comandantul. Vezi, doar, că nici n-am apucat să citesc ce scrie.

Din cauza tulburărilor recente din Colonie, nu mai apucaseră să doarmă ca lumea de săptămâni întregi, ajungând amândoi la un grad periculos de irascibilitate.

— N-am făcut decât să întreb și eu, bombăni în barbă locotenentul.

Comandantul deşurubă capacul din capătul cilindrului şi trase afară un mic sul de hârtie ascuns înăuntru. Fiind atât de epuizat, îl scăpă pe jos şi, trăgând o înjurătură, se aplecă să-l ridice de pe podea. Ridicându-se la loc, se văită de durere — „Auuu, burta mea”, rămânând nemişcat câteva clipe, cu palma lipită de abdomen şi o paloare verzuie pe faţă.

— Tot vă e rău? întrebă locotenentul.

Considerând că era o întrebare complet inutilă, comandantul îi aruncă o privire acră. Reuşind într-un final să netezească peticul de hârtie, îl îndepărtă de ochi întinzând braţul şi se căzni să desluşască textul scris mărunţ. „Agitaţie în Nord... lupte... autorităţile Styx solicită intervenţia tuturor ofiţerilor disponibili.”

Locotenentul nu reacţionează imediat, dar pentru el nu era deloc surprinzător să afle că masele erau agitate în Caverna de Nord. Avuseseră loc numeroase incidente în care coloniştii se atacaseră unii pe alţii, dar el nu-i blama pentru asta. Mulţi dintre ei fuseseră evacuaţi din locuinţele lor, care erau rechiziţionate ca spaţii de încartiruire pentru influxul masiv de soldaţi din Noua Germanie. Iar tot ceea ce autorităţile Styxului le ofereau acestor amărâţi de sinistraţi erau nişte adăposturi temporare pe câmpurile de ciuperci, unde o aşezare de cocioabe ridicate în pripă apăruse pe solul umed.

Pe urmă, mai era şi raţionalizarea drastică a alimentelor; o cantitate uriaşă din hrana Coloniei era dirijată spre trupe, pe durata pregătirii lor de către soldaţii Styxului.

Iar la tot acest amestec deja exploziv se mai adăuga izbucnirea epidemiilor care provocau diaree acută, cel mai probabil ca o consecință a actualei suprapopulări cronice a cavernei. Comandantul suferea și acum consecințele unei asemenea îmbolnăviri.

Așa că, nu, locotenentul nu era surprins să audă că apăruseră noi tulburări; nu-l mira nici faptul că autoritățile Styxului apelau la poliția Coloniei pentru a normaliza situația.

Comandantul se holba la el, bătând darabana pe birou.

— Mă ocup eu de asta, dacă vrei, zise locotenentul.

— Chiar doresc acest lucru, replică sec comandantul.

— Am înțeles, să trăiți. Dacă nu vă deranjează să vă ocupați de apărarea fortului...

Deși celulele erau pline până la refuz cu diverși coloniști protestatari, comandantul bufni țâfnos la aluzia că nu ar fi fost în stare să se descurce de unul singur. În timp ce moto-tolea cu furie mesajul de la Styx, din stomacul lui se auzi un zgomot oribil.

— Trebuie să fug undeva, mârâi el, năpustindu-se înapoi în birou și trântind ușa.

— Să nu faci în pantaloni de frică, murmură locotenentul, chicotind amuzat.

Veselia îi pieri imediat când, scuturând din cap, se întinse peste birou ca să-și ia cascheta din cuierul de pe perete. Și-o puse pe cap, după care se mai aplecă o dată peste birou, ca să-și ia bastonul. Era posibil să aibă nevoie de el acolo

unde se ducea — revoltele deveneau din ce în ce mai violente.

Legănând din baston, împinse ușile și păși afară din secția de poliție, oprindu-se câteva clipe în capul treptelor, ca să cerceteze casele de vizavi. La lumina felinarelor cu globuri permanent luminescente, văzu foială la o fereastră de sus, ca și când cineva ar fi pândit orice mișcare din secția de poliție. Probabil că nu era nimic, însă locotenentul avea o stare de nervozitate acută. Nu știa să mai fi existat vreodată un asemenea spirit de rebeliune în Colonie, și nici o antipatie atât de puternică față de Styx, care constituiau clasa conducătoare. Însă autoritățile Styxului păreau atât de prinse de operațiunile lor în Suprasol, încât nu le mai păsa ce gândeau sau ce făceau coloniștii — unica lor prioritate era să-și vadă de planuri nestingheriți.

Locotenentul coborî scara fără să se grăbească și, când ajunsese jos, auzi un scheunat. Încă mai trăgea o vagă speranță că Vânătorul lui, Colly, se va întoarce într-o bună zi la el. Felina uriașă dispăruse după explozia din Laboratoare — un incident pentru care locotenentul primise felicitări, fiindcă-i urmărise vitejește pe atacatori. Cel puțin, asta le povestise autorităților Styxului, care păruseră să accepte varianta lui privind acele evenimente.

Dar coborând privirea, locotenentul nu văzu pisica pierdută, ci un cățeluș albinos. Era un pui de ogar, cu blană de un alb imaculat. Cățelul stătea acolo, tremurând cu coada între picioare, în timp ce privea în sus, cu ochii lui roz, spre

bărbatul voinic de lângă el. În mod evident, era flămând, însă ceea ce-l tulbură pe locotenent mai mult decât orice era faptul că doar familiile înstărite din Colonie aveau animale de rasă ca acest câine. Niște oameni ajunseseră, probabil, într-o situație atât de disperată din cauza lipsei de alimente, încât pur și simplu îl abandonaseră.

— Sărăcuțul de tine, zise locotenentul, întinzând spre cățel o mână de dimensiunile unui ciorchine de banane.

Cățelul scânci și-i amușină degetele, după care veni mai aproape, lăsându-se mângâiat pe cap. Iar când locotenentul porni mai departe pe stradă, cățelul îl urmă la pas.

Nu după mult timp, locotenentul ajunse la Poarta Craniului. Un soldat Styx, purtând uniforma gri-verde de camuflaj specifică efectivelor din Divizie, ieși imediat din gheretă. Locotenentul folosea această rută pentru a veni și a pleca din Colonie, de câteva ori pe zi, nu numai ca să meargă la serviciu, ci și pentru sarcinile lui oficiale. Cu toate acestea, soldatul Styx îi cercetă cu atenție legitimația, privind din când în când bănuitor spre ogar, de parcă locotenentul ar fi încercat să introducă marfă de contrabandă, pe sub nasul lui.

În cele din urmă, soldatul îi înapoie legitimația și ridică lanterna, semnalând astfel că poarta putea fi deschisă. Ușile dispărură greoi în craniul uriaș cioplit în stânca de deasupra, ca și cum monstruoasa dihanie și-ar fi tras colții înapoi. Locotenentul își văzu de drum, pășind în gura craniului. Când intră pe culoarul întunecos, care reprezenta principala

cale de comunicare dintre Cartier și Colonie, se bucură în sinea lui de compania cățelușului care pășea fidel lângă el.

Un zumzet îi umplu urechile, când, cotind pe ultimul tronson al pasajului, îi apărură dinaintea ochilor întreaga panoramă a Coloniei. Din această poziție situată la înălțime, putu inspecta Caverna de Sud cu nesfârșitele ei rânduri de case, toate învăluite într-o ceață străvezie de aer cald și fum.

— Care-i treaba? strigă cineva.

Locotenentul se opri, urmărind din priviri șirurile multiple de trepte din fontă care urcau pe peretele stâncos și localizându-l pe subofițer în vârful scării. Omul era de gardă la intrarea în sala de comandă pentru Stațiile de Ventilatoare, de unde se-auzea acel zumzet permanent. Asemenea multora dintre cei angajați în poliția Coloniei, subofițerul era un tip vânjos, cu o coamă țepoasă de păr alb. Și era staționat în acel loc, deoarece măsurile de securitate se înăspriseră de când Drake și Chester folosiseră sistemul de aerisire pentru a răspândi prin Colonie un agent chimic cu efect slab asupra sistemului nervos.

— Care-i treaba? repetă subofițerul, mai tare de data asta, ca să se facă auzit peste huruitul ventilatoarelor.

— Ca de obicei, îi răspunse strigând locotenentul. S-a lăsat cu tărăboi în Caverna de Nord.

Subofițerul dădu din cap, în semn că pricepuse, după care îl zări pe ogar.

— Văd că ți-ai făcut un prieten, remarcă el.

Locotenentul aruncă o privire spre noul lui tovarăș și, ridicând din umeri, continuă să coboare restul pantei.

Imediat ce ajunse jos, pe teren neted, auzi un zgomot de pași pe caldarâm, la unison. Un grup de soldați din Noua Germanie — aproximativ cincizeci — alergau în formație, în ritmul impus de un ostaș din Divizie, care venea călare.

Ogarul se piti după picioarele locotenentului, când trupa trecu tropăind pe lângă ei. Soldații erau ca niște automate, holbându-se drept înainte, în timp ce se mișcau sincronizându-se perfect. Locotenentul știa de ce aveau o expresie atât de goală — fuseseră toți supuși din greu programului Lumina-Întunecată.

În ultima vreme, asemenea manevre deveniseră ceva obișnuit în Colonie, la fel de obișnuit fiind și să-i vezi pe-acești oameni prăbușindu-se din cauza epuizării în timpul antrenamentelor, ba unii chiar murind din cauza unui atac de cord. Locotenentul auzise la „radio-șanț” că autoritățile Styxului îi solicitau pe soldați atât de dur, deoarece voiau să-i aclimatizeze cu niveluri de gravitație mai ridicate decât cele cu care erau obișnuiți în lumea lor.

— Cuminte, băiatule! N-ai de ce să te sperii, îl liniști locotenentul pe cățel, când soldații se îndepărtaseră deja.

Locotenentul intră pe una dintre străzile din imediata apropiere a Coloniei. Însă, în loc să pornească direct spre Caverna de Nord, făcu un ocol, trecând pe-acasă.

Când intră, Eliza ieșea din salonaș.

— Ce-i cu tine înapoi așa de devreme? îl descusu sora lui. Nu știi că..., zise ea, dar se opri brusc când dădu cu ochii de puiul de ogar. Oh, nu! Nu-mi vine să cred! exclamă ea.

— Nu puteam să-l părăsesc pe bietul cățeluș afară în frig, zise locotenentul.

Se lăsă apoi în genunchi, trosnind din încheieturile picioarelor de parcă ar fi tras cu pușca, și-l mângâie pe cățel. Ochii neliniștiți ai ogarului se îndreptară câteva clipe spre ochii lui.

— Trebuie să ajung în Nord, acum, dar o să aflu unde e casa lui, când vin înapoi.

Eliza își duse brațele cruciș la piept, cu un aer dezaprobator.

— Poftim la el, marele protector al sufletelor de pripas — orfani, câini vagabonzi, suprasoli, nu contează, se oțărî ea la el. Credeam că de-acum te-ai învățat minte, după toate prin câte ai trecut.

Gemând înfundat, locotenentul se îndreptă de șale.

— Unde-i mama? întrebă el.

— E sus, se odihnește..., începu Eliza, după care tăcu, amintindu-și ce vruse să-i spună fratelui ei. Ghici ce s-a întâmplat azi? Familia Smith a fost evacuată.

Locotenentul dădu din cap de câteva ori. Membrii familiei Smith erau vecinii lor, care locuiau acolo dintotdeauna, nici nu se mai știa de când — oricum, cu siguranță, dinainte cu câteva zeci de ani ca el să se nască.

— Pe mama a afectat-o foarte rău. N-a mai rămas aproape nimeni pe stradă, în afară de noi, se încruntă Eliza îngrijorată. Pe noi ne scot din casele noastre, ca să intre soldații ăștia din Noua Germanie, care nici măcar nu catadicsesc să-ți răspundă, dacă vorbești cu ei. Se poartă de parcă nici n-ai fi acolo. Nu e drept ce se întâmplă, zise ea cu vocea tremurându-i de disperare, însă apoi coborî tonul, de teamă să n-o audă cineva. Nici măcar nu știu dacă pe-ai noștri îi duc într-adevăr în Nord sau dacă nu cumva... umblă zvonuri prin piață că familii întregi au dispărut complet, cu cățel, cu purcel, cu tot ce aveau. Tu nu poți face nimic? îl întrebă Eliza pe fratele ei, punând mâna pe brațul lui. Nu poți vorbi cu mai-marii Styxului?

— Glumești? Eu să vorbesc cu ei?! ripostă locotenentul.

— Da, tu. Singurul motiv pentru care *noi* nu am fost dezhădăcinați deocamdată este că mahării Styxului te cred un erou, după cum i-ai capturat tu de unul singur pe suprasolii ăia care au apărut ca s-o salveze pe iubita ta.

Locotenentului îi venea greu să suporte privirea usturătoare cu care-l sfredelea Eliza. O fi reușit el să păcălească Styxul, cu ajutorul vechiului său prieten, paznicul de la Laboratoare, care-i confirmase povestea, însă sora lui îl cunoștea prea bine ca să înghită așa ceva.

— Și, dacă ăia tot te cred așa de *al naibii* de grozav, poate că sunt dispuși să plece urechea la ce ai de spus, încheie ea.

Locotenentul nu știa ce-l șocase mai mult, faptul că sora lui începuse să înjure sau că debitase extravaganta idee că el

ar putea cumva să le ceară socoteală autorităților Styxului pentru acțiunile lor în Colonie?

Clătinând din cap, porni spre ușă, având grijă s-o închidă bine după ce ieși, de teamă ca ogarul să nu vină după el. Fără nicio tragere de inimă, lăasă în urmă atmosfera caldă și cam îmbâcsită din casă, cumva stânjenit de ceea ce se presupunea că trebuia să facă în Caverna de Nord și, în general, foarte nefericit de soarta lui.

Parry așteptă să se adune toți în hol. Elliott apăru ultima, plutind parcă pe scări în jos, purtând o rochie roșie și fiind pieptănată frumos, cu părul ei negru și lucios strâns la spate într-un coc. Crescuse considerabil de când venise în Suprasol, câștigând câțiva centimetri buni în înălțime, dar și câteva kilograme pe trupul ei cu alură băiețească. Era posibil ca acest lucru să fie rezultatul porțiilor de mâncare mai mult decât generoase cu care îi servea Parry la masă, insistând că trebuiau să se hrănească bine; sau, totodată, putea să se datoreze și vârstei. Indiferent de explicația reală, Will și Chester nu o găsiseră niciodată atât de feminină ca acum, când se străduiau din răputeri să nu se zgâiască la ea cu gura căscată. Cât despre Elliott, ea nu se uita la nimeni în mod special, și cu atât mai puțin la vreunul dintre băieți.

— Perfect. Haideți încoace, anunță Parry, deschizând larg ușa grea de stejar și poftindu-i în biroul lui.

Intrară în șir, unul după altul, fără să vorbească, privind prin încăperea în care nu avuseseră voie să pătrundă până acum. Interiorul era mai spațios decât se așteptase Will, cu un rând de seifuri de-a lungul pereților lambrisați — unul dintre seifuri era deschis, lăsând să se vadă dosarele stivuite înăuntru.

— Bună, tati, zise Chester, iar domnul Rawls, în hainele lui mototolite și nebărbierit de o zi, se ridică de pe un scaun de lângă imprimanta veche. Aparatul continua să huruie și să râșnească parcă, în timp ce o rolă de hârtie cu marginile perforate îi alimenta apetitul aparent nemărginit.

Will văzu câteva ecrane de computer pe o banchetă lângă imprimantă, însă toate erau stinse. Mai exista un ecran pe un birou în fața peretelui din fund, însă, din cauza poziției, Will nu-și dădea seama dacă ăsta funcționa sau nu. De asemenea, pe același perete din fund se afla o hartă mare a Scoției, cu toate ținuturile muntoase și șesurile, ilustrate în nuanțe pastelate. Cu excepția doamnei Burrows, privirile tuturor se îndreptară atente într-acolo.

— Da, vă aflați în Scoția, zise Parry, ridicând glasul ca să se facă auzit peste zgomotul imprimantei. Cam la o sută de kilometri nord de Glasgow, ca să fiu mai precis. Cam acolo, adică, adăugă el, îndreptând vârful bastonului spre punctul corespunzător de pe hartă.

Lui Will i se zbârli părul pe ceafă; în mod evident, nu mai conta că ar fi putut identifica situarea domeniului pe care se aflau, iar lucrul ăsta i se părea cam sinistru. Parry

deschise gura, vrând să continue, dar o închise brusc la loc, răsucindu-se spre domnul Rawls:

— Oprește naibii un pic chestia asta, te rog. Nu mă pot auzi când vorbesc.

Domnul Rawls apăsă pe un buton de la imprimantă, în timp ce Parry, rezemându-se cu fundul de marginea biroului, reluă:

— Vă întrebați, neîndoielnic, de ce Jeff și cu mine ne-am închis aici înăuntru de vreo douăzeci și patru de ore, zise el, aruncând o privire spre domnul Rawls, care încuviință scurt din cap, după care Parry bătu în podea de două ori cu bastonul. L-am rugat să mă ajute, fiindcă aveam nevoie de cineva care să monitorizeze telexul. Figurez în continuare pe lista de corespondență pentru buletinele COBRA, preciză Parry zâmbind, dar nu fiindcă i se părea amuzant ce spusese. Puterile actuale mă păstrează în peisaj. În fostul meu domeniu de activitate, nu ieși niciodată la pensie, de fapt.

Domnul Rawls vedea că fiul lui se încruntase.

— COBRA este un comitet guvernamental care se întrunește ori de câte ori apar riscuri la adresa siguranței țării, explică el.

— Dar n-ar fi mai rapid să se obțină informațiile prin internet? întrebă Will, uitându-se de la antica imprimantă de lângă domnul Rawls la ecranul computerului.

— Web-ul nu este niciodată sigur, zise Parry. Singura modalitate de a da de urma acestui telex ar fi să se descopere linia telefonică specială, măsurând nenumărați kilometri, la

care este conectat aparatul, menționează el, inspirând adânc. Bun, de unde să încep...? Fiul meu — pe care voi îl cunoașteți sub porecla absurdă de Drake¹ — a refuzat întotdeauna cu obstinație să mă lase să mă implic în lupta lui împotriva Styxului. Ba chiar s-a apucat să umple lumea cu vestea că aș fi dat ortul popii, ca să mă protejeze, spuse Parry, ridicând din sprâncene. Numai că securitatea mea personală nu mai e o problemă acum, având în vedere că jocul s-a schimbat. Vrei, te rog, să-i pui la curent cu ultimele buletine COBRA? îi zise el domnului Rawls.

— Desigur. Exact acum o zi, au început să apară rapoarte privind incidente petrecute în toată Europa — multiple tentative de asasinat împotriva unor șefi de stat și a unor figuri politice cheie. În Franța, președintele și soția lui au scăpat de la moarte ca prin urechile acului, însă alte două atentate împotriva Parlamentului spaniol și italian s-au soldat cu uciderea câtorva zeci de politicieni. Iar la Bruxelles, o sală plină de europarlamentari din diferite țări a fost sortită pieirii.

— Dar la televizor, aseară, nu s-a dat nimic, spuse Will.

— Și nici azi-dimineață n-am putut prinde nicio știre — majoritatea canalelor TV anunțau că nu au emisie, adăugă Chester.

— Nu mă mir deloc, spuse Parry. Dar să începem cu începutul. Te rog, Jeff, continuă.

¹ Rățoiul (lb. engleză).

— Absolut, zise domnul Rawls. Știrile despre aceste tentative de asasinat au fost suprimate, pentru menajarea susceptibilităților — toate atentatele și-au avut originea aici.

— Adică în Anglia, clarifică Parry. Mai mulți englezi, oameni obișnuți, au devenit bombe sinucigașe... s-au transformat în bombe vii ambulante. Natura explozibililor din interiorul lor — fără substanțe feroase — explică de ce aparatura convențională de detecție a bombelor este inefficientă.

— Bombe ambulante? Cum funcționează așa ceva? întrebă doamna Burrows, încruntându-se.

— Un atentat ratat asupra Parlamentului german de la Berlin a dus la capturarea unei asemenea bombe vii, zise domnul Rawls. S-a descoperit că femeii i se extirpaseră din cavitatea toracică și abdominală o serie de organe interne majore.

Parry întinse brațul spre cealaltă parte a mesei de lucru, ca să scoată din telex o hârtie imprimată, după care-și puse ochelarii și începu să citească:

— *Lobectomie a plămânului drept*, zise el, ridicând privirea pentru a da lămuriri. Investigațiile medicale au scos la iveală că femeii i se scosese, prin operație chirurgicală, un întreg plămân. Și, de asemenea, continuă el, citind de pe foaia de hârtie, o *cistectomie*, *splenectomie*, *colecistectomie* — asta înseamnă că i s-au extirpat vezica urinară, splina și, respectiv, vezica biliară. În fine, și asta este partea cu adevărat odioasă, aproape întregul colon lipsea din trupul femeii,

fiind înlocuit cu un bypass improvizat. De asemenea intestinele femeii fuseseră înlăturate.

Will observă că Chester se strâmba îngrozit și arăta cam palid.

— Ar fi murit oricum? întrebă doamna Burrows.

— Da, în câteva zile, răspunse domnul Rawls. Putea încă să bea și să primească fluide, dar nu putea digera nimic solid. Dar, înainte chiar ca lipsa de hrană să ajungă să-i provoace sfârșitul, este cert că, fără îngrijiri medicale de specialitate, infecțiile sau traumele masive pe care le suferise ar fi ucis-o de mult.

— Ca un pește căruia îi scoți măruntaiele, la fel și ea a fost eviscerată... golită pe dinăuntru..., zise Parry, scoțându-și ochelarii și masându-se pe frunte. În loc de organe interne, avea două containere de plastic umplute cu chimicale. În clipa în care erau mixate printr-o pârghie mecanică fixată la încheietura mâinii, chimicalele explodau puternic. De asemenea, un manșon ceramic era fixat în jurul amestecului exploziv pentru a lărgi raza detonației ucigașe.

Scuturând din cap, doamna Burrows spuse:

— Vasăzică Styxul a făcut asta — oameni nevinovați au fost supuși programului Lumina-Întunecată, ca apoi să fie măcelăriți și transformați în aceste bombe umane. Dar de ce toate astea?

— De ce? tună vocea lui Parry, cu asemenea ferocitate, încât toți din cameră încremeniră. Pentru ca Executivul britanic să nu poată oferi lumii niciun fel de explicație

privind motivul pentru care niște cetățeni de-ai săi, oameni modești, nicidecum radicali, se pretează la asemenea acte de terorism nejustificate, mârâi el. Oricum, din cauza politicii noastre frontaliere prea laxe în trecut, SUA și multe alte națiuni au considerat dintotdeauna țara noastră drept un fel de creuzet pentru diverse grupări disidente. Styxul nu face decât să îplinească o profeție, preciză el și, recăpătându-și cumpătul, continuă: În consecință, toate granițele Regatului Unit urmează să fie închise astăzi la ora 1 p.m. — și toate zborurile vor fi suspendate. Și este foarte probabil ca țara să intre sub incidența legii marțiale.

Auzind un clinchet melodios, Parry scoase ceva din buzunar. De mărimea unui pachet de cărți de joc, aparatul semăna mai degrabă cu un pager decât cu un telefon mobil, având un mic ecran luminos, la care Parry se uita acum cu atenție.

— Nu durează decât o clipă, zise el, aplecându-se peste birou ca să se uite la monitorul computerului.

Chester profită de ocazie, ca să întrebe:

— Dar ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că peste insulița noastră se vor trage obloanele și vom fi complet izolați de restul lumii... și sub putere militară, zise Parry, punând aparatul la loc, în buzunar. Armata va prelua controlul asupra orașelor.

— Și atunci Styxul va face mutarea decisivă, spuse Eliott, cu voce joasă, dar, fiind prima oară când rostea ceva, captă atenția tuturor. Știu cum gândesc Gulerele Albe. Vor

cotropi țara voastră, folosindu-se de toți soldații din Noua Germanie pe care i-au adus cu ei. Plus propriii voștri soldați, după ce-i vor fi supus programului Lumina-Întunecată.

— Dar chiar dacă ar avea la dispoziție importante forțe terestre, tot le-ar fi al naibii de greu, zise Parry, cu un aer contrariat. Nu, nu se poate să fie doar asta. Trebuie să existe și un alt ingredient în planul lor, care mie îmi scapă. Și îmi vine să înnebunesc, fir-ar să fie, fiindcă nu reușesc să-mi dau seama despre ce este vorba.

Parry se ridică brusc de pe marginea biroului, rămânând în picioare în fața lor. Părea extrem de istovit și nu mai sugera aproape deloc acel bastion de forță, cum îl știa Will că fusese până atunci.

— Indiferent ce urmăresc reprezentanții Styxului, nu trebuie să li se permită să-și pună planul în aplicare, zise doamna Burrows.

— Întocmai, replică bătrânul. Și dacă nu noi, atunci cine să-i oprească?! exclamă el, răsucindu-se spre ușa biroului care se deschisese. Ai ajuns aici destul de repede.

Când o siluetă înveșmântată în negru se ivi în încăpere, Will și Chester se gândiră amândoi la tot ce putea fi mai rău — că era un reprezentant al Styxului — și dădură să reacționeze. Dar doamna Burrows îl prinse de braț pe fiul ei, ca să-l liniștească.

— Uau! răsuflă Chester, când el și Will îl recunoscură pe bărbatul complet pleșuv și cu barbișon.

— Cine să-i oprească? spuse Drake, repetând cuvintele tatălui său. *Noi*, fir-ar să fie, bineînțeles!

Elliott se repezi în față și-și aruncă brațele de gâtul lui, după care păși înapoi, zâmbind cu gura până la urechi. În străfulgerarea clipei, reapăruse Elliott cea de altădată, aceea Elliott de care lui Will și Chester le fusese atât de dor.

— Acum, chiar că arăți ca un renegat, chicoti ea. Un ins rău și periculos.

— Ha-ah! Dar ia uită-te la tine, replică el, admirându-i rochia și piectănătura. O adevărată domnișoară.

Drake înaintă mai mult în cameră, salutându-i pe băieți, pe doamna Burrows și pe domnul Rawls, după care își luă locul lângă Parry.

— Văd că vi s-a permis accesul în sanctuarul interior, zise Drake, plimbându-și privirile prin cameră. Am niște vești de ultimă oră pentru voi. Exact înainte de revărsatul zorilor, au fost atacate simultan centrele de transmisii de televiziune, serverele principale de internet și câteva dintre cele mai mari rețele de televiziune.

— De-asta n-am putut noi prinde nimic la TV, își dădu seama Chester.

— Exact — este o blocare a tuturor serviciilor —, Styxul vizează centrele noastre de comunicații și informații. Și e destul de rău acolo, la Londra, vă spun eu. Lumea aleargă îngrozită — din cauza panicii, cumpărătorii au golit magazinele de mărfuri, iar re aprovizionare nu se mai face. Serviciile publice sunt în derută, ceea ce e o exprimare

eufemistică — s-au adunat mormane de gunoaie pe străzi, școlile au fost închise, iar în spitale personalul medical e mai mult o prezență simbolică. Au avut loc și două întreruperi de curent — în zone întregi din Londra alimentarea cu electricitate a funcționat cu intermitențe în ultima săptămână. Da, e foarte dur acolo. Circulă și vreo două zvonuri, potrivit cărora câțiva dintre membrii Cabinetului ar fi fost dați dispăruți.

— Decapitare. Ca la carte, interveni Parry.

Will și Chester se uitară unul la celălalt, întrebându-se fiecare dacă Parry se referea la volumul lui favorit despre insurecții, scris de Frank Kitson. Trecându-și muchia palmei de-a curmezișul grumazului, Parry continuă:

— Îi înlături pe cei de la vârf — *capul* — iar restul țării — *trupul* — habar n-are cum să se organizeze.

— Doar că, după toate probabilitățile, capul va fi pus la loc, zise Drake, însă va fi un cap *Styx*.

— Eu nu înțeleg. Având în vedere ce se întâmplă, de ce nu ne putem duce la autorități și să le spunem cine e în spatele acestor acțiuni? sugeră Chester.

— Asta ar fi o modalitate foarte rapidă de a fi uciși cu toții, îi răspunse Drake. Problema e că nu poți ști cine a fost deja racolat. Nu mai știi în cine să ai încredere.

— Ba eu știu, zise Parry, bătând o dată din palme. E timpul să trezim niscaiva stafii din trecut.

Drake se uită cu subînțeles în ochii tatălui său, de parcă ar fi știut la ce se referise, după care ridică un deget, ca și cum și-ar fi amintit ceva:

— Apropo de stafii din trecut, n-am fost deloc politicoș, zise el, pornind înapoi spre ușă.

Dispărând pe hol câteva momente, reapăru împreună cu un bărbat care purta o glugă pe cap. Toți cei din cameră știau cum e să porți așa ceva — Drake insistase să țină toți o glugă pe cap, când îi adusesese cu mașina pe domeniul tatălui său.

Mâinile bărbatului erau legate împreună cu un cordon de plastic, pe care Drake îl tăie cu cuțitul. Apoi, cu un gest teatral, îi trase gluga jos.

Lui Will și lui Elliott li se tăie respirația de emoție.

— Colonelul! exclamă fata, recunoscându-l imediat, chiar dacă acum era îmbrăcat cu un costum scump, încheiat la două rânduri de nasturi, cum se poartă în City, care însă lui nu-i venea prea bine.

— Acesta e ofițerul din Noua Germanie care v-a ajutat pe voi? îl întreabă Chester pe Will, dar el nu-i răspunse, ci se holba neîncrezător la nou-venit.

Deși colonelul Bismarck îi eliberase pe el și pe Elliott din ghearele Styxului, luându-i în unul dintre elicopterele sale, Will știa că singurul motiv pentru care ofițerul era acum în Suprasol se datora faptului că participase, probabil, la atacurile din City.

Când intră de-a binelea în cameră, neobișnuit cu lumina, colonelul clipi des. Cu o plecăciune protocolară și un pocnet din tocul cizmelor, o prinse de mână pe Elliott.

— Ce onoare să vă revăd, zise el, după care îl salută pe Will, care nu schiță niciun gest de a da mâna cu el, continuând să-l studieze cu aceeași nedisimulată suspiciune.

— Ar putea fi o înscenare — o cursă întinsă de Styx, zise Will. Nu trebuia să-l aduci aici. A trecut prin programul Lumina-Întunecată.

Dimpotrivă, Drake părea complet relaxat în privința prezenței colonelului acolo.

— Da, deși a fost probabil programat intens cu Lumina-Întunecată, se pare că o lovitură la cap l-a scos brusc din transă. A văzut ce le făceau autoritățile Styxului oamenilor lui — obligându-i să efectueze toate acțiunile lor murdare — și pentru asta vrea să se răzbune, zise Drake, iar colonelul Bismarck confirmă, mișcând din cap. Și, da, Will, ai dreptate, continuă Drake. Colonelul este conștient că persoana lui poate fi un risc pentru noi. A fost de acord să fie ținut închis și sub cheie, pe perioada șederii lui aici, explică Drake, ridicând privirea spre harta de pe perete. Mai ales că acum și-a făcut și o idee despre locul unde suntem.

Parry se uita curios la colonel.

— *Willkommen*, zise el, recunoscând că avea de-a face cu un militar ca el.

— *Danke*, răspunse colonelul Bismarck.

— Și cum ai dat de colonel? îl întrebă Parry pe fiu-său.

— Cineva de-aici a fost cam imprudent apropo de numărul de urgență de pe serverul meu secret, zâmbi Drake. Din fericire, colonelul îl avea scris pe un petic de hârtie

ascuns bine în echipamentul de sub centură, așa că Styxul nu l-a găsit.

— Asta speri tu, mormăi Will.

Ignorând comentariul lui Will, Drake continuă:

— Și colonelul a lăsat un mesaj pentru acel cineva din această cameră.

Se uitară cu toții unii la alții, nedumeriți, până când Elliott se decise să vorbească. Sub privirile tăioase ale lui Will, fata bălmăji:

— Speram să nu aibă nevoie să-l folosească vreodată. Însă am avut presentimentul că, în scurt timp, el și oamenii lui vor apărea aici, la suprafața pământului.

Will se pregătea să spună ceva, dar Drake i-o luă înainte.

— Păi, mă bucur că ai făcut așa, Elliott. Colonelul e ca un as în mânecă, în viitoarea noastră înfruntare cu Styxul. Mai ales că, momentan, n-avem în mână cărți prea bune.

Cam la un kilometru și jumătate distanță, Bartleby se cățăra într-un stejar bătrân, zgâriind adânc în scoarța copacului, cu ghearele lui lungi, pe măsură ce urca tot mai sus. Când ajunse în cele din urmă la un fel de furcă în trunchiul stejarului, mieună în jos spre Colly, care-i răspunse tot cu un mieunat și, imediat, începu să se cațere după el. Când ajunse și ea la furca din trunchiul copacului, Bartleby se târî binișor pe o creangă masivă, care atârna peste zidul înconjurător al domeniului lui Parry. Oamenii înțeleseseră, poate, cât de

important era să nu se aventureze atât de departe, însă lucrul ăsta nu însemna nimic pentru Vânători, îmboldiți cum erau mereu de apetitul lor vorace pentru pradă proaspătă.

Lăsate în general să facă tot ce voiau, de când li se dăduse drumul în libertate pe moșie, felinele duseseră un trai minunat, decidând potârnichele lui Parry, pe care acesta le creștea special pentru sezonul de vânatoare. De fapt, cam nătânge de felul lor, păsările nici nu-și dăduseră seama ce li se întâmpla, când cele două pisici uriașe începură să dea iama în ele, mâncându-le treptat aproape pe toate. Iar acum, când potârnichele cam dispăruseră de pe moșie, instinctul de feline îi împingea pe Vânători să-și caute prada pe terenuri mai îndepărtate.

După ce depăși coama zidului, Bartleby mai înaintă un pic pe creangă, deși aceasta începuse să se cam îndoaie sub greutatea lui și a lui Colly la un loc. Mișcând iute din cap, îi dădu de înțeles lui Colly să sară ea prima. Colly ar fi zâmbit, poate, dacă s-ar fi simțit în stare. Bartleby era un partener de viață atât de respectuos — nu voia ca ea să se lovească sărind de la o înălțime prea mare, mai ales în starea în care se afla acum.

Colly ateriză cu bine, iar când decolă, ramura copacului țâșni în sus. Luat prin surprindere, Bartleby fu nevoit să sară înainte de a fi pregătit. Rotind frenetic din coadă, în încercarea de a-și controla căderea, Bartleby atinse solul cu o bufnitură dizgrațioasă. Numaidecât, Colly veni în fugă și, drăgăstoasă, își frecă obrazul de obrazul lui.

Bartleby scoase un geamăt stins și, ca orice mascul, exploată momentul pentru a storce maximul de afecțiune de la iubita lui. Cu gesturi teatrale, se linse pe pernita de la laba din față, unde se lovise într-o piatră ascuțită. După câteva secunde, plictisită de răsfațul lui Bartleby, Colly îl lovi ușor cu laba pe cap.

Efectul nu se lăsa așteptat — Bartleby se concentrează la ce avea de făcut. În primul rând, alege un loc adecvat, ridică piciorul, și-l stropi bine cu cantități însemnate de urină. După ce noul teritoriu a fost cu adevărat marcat, motanul uriaș începu să înainteze cu nasul lipit de pământ, bizuindu-se pe simțul lui olfactiv extrem de dezvoltat, pentru a localiza următoarea lor cină.

Dar nu era ușor — se afla la liziera unei păduri dese de conifere, care se întindea în sus pe dealul din față lor, iar parfumul de brad, care emana din acele căzute pe solul reavăn, îi îngreuna sarcina de a depista urma vânatului. Lucrul ăsta nu-l descurajă însă câtuși de puțin. Deși nu prinseseră decât o singură căprioară, care făcuse fatala greșală de a alege o scurtătură pe moșia lui Parry, Vânătorii zăriseră un grup de căprioare pascând prin pădure. Saliva le atârna Vânătorilor de babine ca niște șiraguri de mărgelă, când se gândeau la un ospăț cu un asemenea vânat delicios. Dar, pentru Bartleby, trofeul suprem ar fi fost cerbul mare, pe care-l auzise boncăluind pe înserate și chemându-și haremul de ciute.

Bartleby urca dealul, mergând în zigzag în încercarea de a lua urma vânatului. Colly venea după el, având grijă însă să lase un interval de vreo șase metri între ea și Bartleby. Din când în când, se mai opreau ca să se caute unul pe celălalt printre trunchiurile brazilor.

Parry și Drake ar fi fost mândri de tactica și strategia pisicilor uriașe, care urmăreau să înhațe prada ca-ntr-un clește, luând-o prin surprindere, prinzând-o simultan din spate și din față. Când unul dintre Vânători avea să atace, animalul panicat urma să sară drept în fălcile deschise ale celui alt Vânător.

Undeva, țipa o pasăre, iar foșnetul aripilor ei lovindu-se de ramurile înalte îi făcu pe ambii Vânători să privească deasupra lor. Apoi însă, când o adiere de vânt se prefiră printre copaci, Bartleby își pironi privirea pe panta din față. Furișându-se cât mai aproape de sol, inspecta zona, amușinând. Un zvâcnet din urechi îi transmise lui Colly tot ce avea nevoie să afle.

Bartleby prinsese o urmă.

Motanul începu să înainteze, mișcând din omoplați în sus și în jos, în timp ce punea jos fiecare labă, cu multă precauție.

În scurt timp, Colly nu-l mai zări printre copaci. Totuși, așteptă — vânătoarea înseamnă să ai răbdare și să calculezi perfect momentul atacului. Apoi, când își făcu socoteala că Bartleby era deja pe poziție, porni înainte, tiptil-tiptil, fără să acopere freamătul crengilor bătute de vânt.

Încremeni când auzi o pocnitură surdă. Un con căzuse pe pământ. Nefiind nimic îngrijorător, porni din nou.

Din nefericire, pâlcul de copaci din vârful pantei nu era suficient de des, încât să ofere un ascunziș adecvat pentru ea. Așa că alese să nu se grăbească. Nu voia să sperie prada prea devreme — dacă animalul nu sărea în spate unde-l pân-dea Bartleby, ci undeva în stânga sau în dreapta, partida de vânătoare lua sfârșit. Vânatul le fugea de sub nas. Apoi însă, văzu un copac căzut pe jos, ceva mai sus, în față. Își modifică un pic traseul, astfel încât prada aflată de cealaltă parte a obstacolului să nu o poată zări.

Se târa atât de jos, încât freca solul cu coșul pieptului.

Ciudat era însă că nu putea să-și facă o imagine clară a prăzii, în funcție de mirosul pe care-l lăsase. Atât ea, cât și Bartleby știau bine cum miroseau urina și excrementele de căprioară și, deși amușina vag ceva de acest fel, mirosul nu era totuși atât de pregnant pe cât s-ar fi așteptat ea.

Dar poate că nu era decât o căprioară răzleață, și nu turma întreagă. Pe ea nu o deranja; fie și dintr-un singur animal, cina lor în acea seară putea fi copioasă.

Când aprecie că înaintase suficient de mult, se înfipse cu picioarele în pământ, gata de atac. Apoi, sâsâind, mârâind și făcând cât de mult zgomot putea ea, se năpusti înainte cu toată viteza.

Limitatorii nu erau ca soldații suprasoli.

Indiferent de mediul în care operau, Limitatorii trăiau întru totul în cadrul acestuia — folosind, mâncând,

devenind ceea ce era în jurul lor. Cei doi Limitatori miroseau a pădure de conifere, fiindcă stătuseră ascunși în ea săptămâni întregi. Pentru a subzista, mâncaseră nu numai iepuri și orice soi de pasăre reușiseră să prindă, ci și ciuperci și alte specimene din flora abundentă a locului. În comparație cu Adâncurile, aici era o adevărată sursă de fast-food. Iar de vreo două ori, mâncaseră și carne crudă de căprioară, ale cărei vagi urme le detectase și Bartleby.

Colly se desprinsese de sol cu suficient elan, încât să poată sări dincolo de copacul căzut pe jos, dar în ultima clipită văzu ce nu era în regulă.

Licărirea lentilei într-un telescop. Aparatul era montat pe un trepied.

Iar din spatele telescopului apărură fața ca de craniu a Limitatorului.

Peste o fracțiune de secundă, Colly zări scânteierea coasei lui.

Cu un mieunat de avertizare, își arcui spinarea, mișcând din picioare ca o morișcă, în tentativa disperată de a-și modifica traiectoria.

Trunchiul copacului doborât era în fața ei. Dacă ar reuși să coboare suficient de jos, încât să poată ateriza pe el — în loc să zboare peste el —, îl putea folosi drept trambulină pentru mai departe.

Limitatorul ținea coasa ridicată, gata să lovească.

Când începu să-și miște brațul vrând să arunce coasa spre Colly, aceasta auzi mârâitul gros al lui Bartleby. Ca să-și

salveze partenera de viață, Bartleby atacase. Într-o involburare de blană cenușie și mușchi încordați, motanul uriaș se năpustise ca o ghiulea în spinarea Limitatorului, înfigându-și ghearele adânc în ceafa lui.

Dar coasa spinteca deja aerul.

Dintr-o singură rotație, lama lucioasă o lovi pe Colly în partea laterală a peretelui abdominal. Ricoșând, coasa își continuă zborul, până se înfipse într-un copac din apropiere.

Nu era decât o rană superficială, însă Colly urla șocată.

Auzind-o, Bartleby deveni o tornadă de labe cu ghearele scoase. Înfășură capul Limitatorului cu trupul său, zgâriindu-l pe față cu labele din spate. Limitatorul purta un fel de căciulă de lână, iar Bartleby se pregătea să i-o rupă cu colții, când cel de-al doilea Limitator azvârli coasa în ceafa Vânătorului, exact la baza craniului. Se dovedi a fi o lovitură abilă și bine ținută, lama secționând coloana vertebrală. Bartleby scoase un urlet ascutit, care se încheie aproape imediat ce începuse.

Se încheie cu un horcăit de moarte.

Pisica uriașă muri înainte de a se fi prăbușit la pământ.

Colly știa ce însemna acel horcăit.

Alergă și alergă, până ce găsi copacul pe care se cățăraseră ca să sară peste zid.

O ținut tot într-o goană până ajunse înapoi la casa oamenilor.

Parry şedea la masa din bucătărie, având pe nas ochelarii de citit, studiind o carte de bucate cu coperte ferfeniţite şi pătate. „Stropeşti cu sos friptura la fiecare...”, citea el, dar se opri cât Colly ţâşni înăuntru pe uşă, lovindu-se de picioarele lui şi pitindu-se sub masă.

— Fir-ar să fie ele de mâţe păcătoase! Iar au venit la mâncarea noastră! strigă el, sărind în sus.

Doamna Burrows înclină capul, inhalând puternic pe nări.

— Nu, nu e asta, zise ea repede. Se răsuci imediat pe lângă masă, împrăştiind cu făină în jur. Nu e vorba despre asta, adăugă ea, ghemuindu-se jos, lângă Vânător. Pisica asta e foarte speriată.

Ştergându-şi palmele pe şorţ, o atinse uşor pe Colly, care avea pielea lac de sudoare.

— Ce-ai păţit, fetiţo? Simţea mirosul de sânge venind dinspre Vânător. Adu-mi un şervet curat din bufet, te rog, îi zise lui Parry, care, ridicând din sprâncene, se supuse. Ce s-a întâmplat? o întrebă doamna Burrows pe felină, care-şi băgase capul între labe.

Gâfâia încă din cauza efortului pe care-l făcuse alergând glonţ acasă.

— Poftim, zise Parry, dându-i doamnei Burrows şervetul, cu care aceasta se apucă să tamponeze blana pisicii, ştergând-o de sudoare şi sânge.

— În mod cert, s-a întâmplat ceva rău, zise din nou doamna Burrows, când Colly se culcă într-o rână, scâncind.

— Ce te face să spui asta? se încruntă Parry.

— Știu eu că așa e. E foarte speriată și e rănită.

— Rău? întrebă Parry, așezându-se în genunchi. Lasă-mă să văd.

— Nu e grav — doar niște zgârieturi și o mică tăietură pe partea laterală, îi spuse doamna Burrows. Dar ceva nu e-n regulă cu ea. Simt eu.

— Adică? se interesă Parry, uitându-se cum continua s-o șteargă cu șervetul.

— Păi, unde e Bartleby? Au fost nedespărțiți din ziua în care s-au cunoscut. Când s-a mai întâmplat *vreodată* să nu-i vezi pe amândoi împreună?

Parry ridică din umeri.

— Afurisitele astea de animale vin și pleacă după cum vor ele. Poate că motanul o fi căzut într-o capcană sau o fi avut vreun accident?! mormăi el, ridicându-se în picioare. O să-i rog pe băieți să plece în căutarea lui, zise el pornind spre ușă, dar oprindu-se la jumătatea drumului. L-o fi văzut, poate, Wilkie.

După ce doamna Burrows puse palma pe burta ușor mărită a lui Colly, iar apoi și-o trase înapoi, amprenta mâinii sale murdare de făină rămase imprimată pe blana netedă a pisicii.

O expresie de înțelegere profundă apăru în ochii ei nevăzători, apoi se încruntă.

— Sper că Bartleby n-a pățit nimic, spuse doamna Burrows. Nu tocmai acum.

Capitolul patru

The Buttock & File, unul dintre cele mai cunoscute baruri din Colonie, era amplasat la intersecția dintre două drumuri principale. Când locotenentul trecu pe-acolo, localul era complet pustiu. Fusesse cândva o tavernă plină de viață — un loc de întâlnire pentru coloniști, după o zi de trudă —, însă acum ușile erau ferecate și înăuntru era liniște.

Câteva străzi mai încolo, locotenentul coti pe o uliță laterală, dar se opri imediat. Intrase în una dintre cele mai sărace zone, unde iluminatul public lăsa de dorit, și, deși pe toată lungimea șirului de case construite perete în perete ușile de la intrare erau deschise, înăuntru era o beznă totală. Dar nu acest aspect îl făcuse pe locotenent să încremenească locului. Pe stradă, se afla un detașament format din cincizeci de soldați ai Noii Germanii, toți în uniformă. Erau postați pe un singur rând și, ca niște manechine în vitrină, priveau fix înainte, cu ochii larg deschiși.

Nu se vedea niciun ofițer Styx prin apropiere, însă ceva mai departe, locotenentul întrezări clădirea Garnizoanei din

cadrul bazei militare a Styxului. De la ferestrele clădirii joase veneau scânteieri de lumină roșiatică, asemenea unor stele îndepărtate licărind într-o constelație necunoscută. Locotenentul clătina din cap uimit — nu mai văzuse niciodată Lumi-Întunecate folosite la o asemenea scară.

Mergând mai departe, trecu apoi prin scurtul tunel de acces care ducea în Caverna de Nord. În depărtare, se vedea un mănunchi de cocioabe, încercuite de câteva globuri luminescente montate pe stâlpii amplasați în jurul perimetrului acestei noi așezări. Caverna de Nord era o zonă agricolă de unde provenea o bună parte din recolta Coloniei, și, până nu demult, fusese caverna cu cea mai mică densitate de locuitori din toată Colonia. Apropiindu-se mai mult, observă că se mai construiseră încă alte asemenea locuințe rudimentare, ridicând numărul lor total la cel puțin câteva sute. Însă, în ciuda dimensiunilor acestei noi așezări, prea puțini dintre coloniști erau acum afară.

Locotenentul avea acel al șaselea simț pe care îl dezvoltă toți cei angajați în poliție. Tulburările, chiar dacă inițial izolate, cuprinseseră acum întregul cartier. O liniște densă, împietrită, plutea peste întreaga așezare. Înaintând mai departe pe străduță, într-un loc viran în concrescența de cocioabe dispuse alandala îl zări pe sublocotenent prăvălit pe jos. Omul se ținea cu mâinile de cap.

— Ai pățit ceva? zise locotenentul, venind imediat lângă el.

— Am încasat niște pumni, răspunse sublocotenentul, vlăguit. Nu-i nimic grav.

Când omul își săltă capul, sublocotenentul văzu că avea sânge pe față.

— Cine ți-a făcut asta? îl întrebă el.

Sublocotenentul arată spre una dintre colibe.

— Aia de-acolo, zise el.

Zărind cadavrele, locotenentul își desprinsese lanterna de la centură și plecă să investigheze.

Trei inși zăceau printre hribii putrezi și storciți într-un terci cenușiu. Nu departe de cele trei trupuri neînsuflețite, se afla o masă pliantă răsturnată pe o parte, și multe cărți de joc împrăștiate în noroiul din jur.

— Cresswell, murmură locotenentul, când rostogoli pe spate primul cadavru. Fierarul. A fost împușcat în ceafă.

Sublocotenentul bălmăji ceva. Deși tipul era rănit, locotenentul nu-l băgă în seamă. Nu avea timp pentru un nătarău cum era acest sublocotenent, inapt pentru munca de polițist. Promovat pe pile — un unchi de-al lui era în Consiliul Guvernatorilor — până la gradul de sublocotenent, tipul le devenise nesuferit tuturor colegilor din poliție.

Locotenentul era primul care să recunoască sincer că, fără să fie el cel mai strălucitor astru din Colonie, era totuși, cum spunea sora lui, „descurcăreț”, adică avea flerul și șiretenia necesare pentru a fi un bun profesionist. În plus, fusese promovat la gradul de locotenent, grație firii lui hotărâte și ca urmare a atâtor ani de muncă trudnică în poliție.

Sublocotenentul bolborosea din nou.

— Taci un minut, îi ceru locotenentul, trecând la următorul cadavru. Grayson... zidar, zise el.

Când răsturnă cadavrul pe cealaltă parte ca să-i cerceteze rana făcută de glonț, asul de cupă alunecă din mâneca mortului, unde fusese ascuns.

Ținându-se cu mâna de frunte, sublocotenentul se ridica în picioare împleticindu-se și arăta acum spre ultimul cadavru.

— Și ăla e Walsh, vărul lui Cresswell, zise el.

— Da, văd și eu. Încă o împușcătură de precizie în ceafă, remarcă locotenentul.

Era într-adevăr Heraldo Walsh, un bărbat bondoc și musculos, pe care-l recunoșteai negreșit după eșarfa roșie legată la gât. Scărpinându-se gânditor în bărbie, locotenentul încerca să reconstituie scena.

— Vasăzică, Cresswell și Grayson jucau cărți... folosind drept miză aceste pachete de tutun, zise el, înclinând din cap spre pachetele aruncate printre cărțile de joc împrăștiate pe jos. Cei doi s-au certat, probabil din cauză că Grayson încerca să trișeze, când Walsh a sărit în ajutorul vărului său.

— Când am vrut să intervin ca să-i potolesc, s-au năpus-
tit toți trei pe mine, spuse sublocotenentul. Lumea s-a adu-
nat ca la urs — am crezut că o să mă linșeze.

Răsuflând cu gura deschisă, locotenentul continuă:

— Lumea nu mai are pic de respect pentru lege în ziua de azi, spuse, știind că mai lipsea o singură piesă capitală

pentru ca puzzle-ul să fie rezolvat, și, deși intuia cumva soluția, știa că trebuia să pună întrebarea: „Și cine a tras...?”

Tăcu imediat, sesizând prezența Limitatorului. Soldatul se materializase în spatele lui ca o stafie, cu pușca pe umăr. Nu era un lucru ieșit din comun, știindu-se că Limitatorii fuseseră aduși la fața locului pentru a curma acțiunile de jaf de pe câmpurile de hribi situate în adâncul cavernei.

Totodată, prezența Limitatorului explica și de ce fuseseră uciși cei trei cu o asemenea precizie, însă pe locotenent continua să-l intrige decesul uneia dintre victime. Se știa că Heraldo Walsh fusese în solda Styxului, spionându-i pe coloniști și, uneori, agitând spiritele, atunci când le convenea autorităților. Nefiind nicidecum prototipul cetățeanului model, Walsh dusesse un trai de huzur până în acest moment, scăpând basma curată din multe încurcături, grație libertății de mișcare pe care i-o acordase Styxul.

— Ți-a luat ceva timp ca să ajungi aici, mârâi gros Limitatorul.

Locotenentul se pregătea să explice că trebuise să vină tocmai din Cartier, când Limitatorul îi dădu un șut în țeastă lui Heraldo Walsh.

În munca lui, locotenentul nu avea de-a face prea des cu Limitatorii și, sincer vorbind, indivizii îl speriau de moarte. Călcându-și pe inimă, decise să răspundă, știind că avea nevoie de toate informațiile pentru a-și întocmi raportul cu privire la incidentul din acea seară.

— Deși au atacat un polițist, eu nu văd nicio armă asupra acestor oameni. Era necesar să-i împuști?

Limitatorul întoarse brusc capul spre locotenent, fixându-l cu privirea lui străpungătoare. Ochii-i erau ca două puncte de foc înfundate pe chipul pământiu, marcat de cicatrice. Locotenentul era un polițist tăbăcit în meserie și văzuse multe lucruri oribile la viața lui, însă acum îl luase cu fiori reci pe spinare. Avea senzația că privea prin două ferestre gemene, până în adâncul iadului.

— E treaba voastră să vă ocupați de ai voștri, mârâi Limitatorul. Dar tu ai lipsit de la datorie.

Locotenentul îngăimă un fel de „da” sugrumat, preferând să nu se mai uite la soldatul din fața lui. Știa că ar fi trebuit să tacă, însă nu se putu abține să nu continue, nervos:

— O să fie necesară o anchetă. Mutăm cadavrele la mor...

— Nicio anchetă, bubui ca un tunet îndepărtat glasul Limitatorului, care-și încleștă mâinile pe pușca lui lungă, ca și cum s-ar fi gândit s-o folosească din nou, însă de data asta împotriva locotenentului. Și lăsați cadavrele acolo unde sunt. Să le fie învățătură de minte celorlalți.

Cât ai clipi din ochi, Limitatorul dispăruse din nou în umbrele nopții.

— Sinistru, oftă locotenentul, pășind încet printre trupurile schimonosite în moarte.

Știa că, a doua zi, copiii aveau să descopere morții acoperiți de limacși — asta dacă nu se întâmpla ca, în timpul nopții, niscaiva Vânători vagabonzi să smulgă bucăți din ei.

Locotenentul îl trimise acasă pe sublocotenent ca să se odihnească, după care timp de câteva ceasuri își continuă rondul de noapte printre colibe. Toți stăteau ascunși, după incidentul de mai devreme, dar din spatele ușilor închise locotenentul auzea femeii plângând și glasuri furioase de bărbați indignați. Din vreo două colibe, unde ușa fusese lăsată deschisă, ochi de oameni nemulțumiți scăpărau cu ură spre el, peste găoacea pipelor aprinse.

Într-un târziu, locotenentul își încheie garda de noapte, fiind înlocuit de un coleg. Când plecă acasă, îl dureau rău picioarele după atâtea ceasuri de patrulat prin așezare. Intrând în casă încet, ca să nu trezească pe cineva la ora aceea târzie, auzi zgomote în bucătărie.

— Bună, mamă! zise el, pășind în încăperea plină de aburi, surprins s-o găsească acolo.

În fața plitei, bătrâna tresări, apoi se răsuci spre el.

— Oh, bună, fiule, zise ea. Cred că ești frânt de oboseală. Du-te și așază-te cu picioarele în sus, lângă foc. Eu și Eliza am mâncat deja, dar ți-am păstrat și ție niște păpică bună. Îți aduc să mănânci acolo, pe genunchi.

În salonaș, locotenentul se instalează mulțumit în fotoliul lui. Istovit, aruncă o privire spre lopata lui Will, plasată la loc de cinste, pe bufet. După ce o descoperiseră în cameră, mama și sora lui o lăsaseră intenționat la vedere, ca o aducere-aminte, aproape un avertisment pentru el, ca urmare a întâmplării cu doamna Burrows. Dar lopata avea exact efectul contrar — iar lui îi făcea plăcere s-o vadă acolo. Îi amintea de Celia.

— Poftim, dragul meu, mănâncă, zise maică-sa, trântindu-i în poală tava cu un castron mare pe ea.

Lihnit de foame cum era, locotenentul înșfăcă lingura și începu să înfulece sorbind și plescăind zgomotos — această odioasă proastă-creștere la masă era obișnuită în toată Colonia. În acest timp, maică-sii îi mergea gura ca melița.

— Nu mi-a venit să cred când Styxul a dat buzna la numărul douăzeci și trei și i-a mutat pe-alde Smith în doi timpi și trei mișcări. A fost ceva groaznic. Doamna S. era cu rochiile la subsuoară — câteva și dintre cele cusute de mine. S-o fi văzut pe fie-sa cum s-a dat în spectacol! Urla și dădea apă la șoareci — nici nu poți să-ți închipui în ce hal făcea. Însă domnul S. s-a dus pur și simplu unde au vrut ăia, cu capul plecat, de parcă ar fi mers la spânzurătoare. Ți se rupea inima văzându-l. Sunt convinsă că o fi fost oribil și în Nord, zise ea, ridicând o mână de parcă n-ar fi suportat să audă ce se întâmplase acolo, deși aștepta cu nerăbdare să afle de la fiul ei. Văzând că acesta tăcea, continuă ea să vorbească. Să știi că nu te-aș fi învinovățit dacă *ai fi plecat* deasupra ierbiilor cu femeia aia suprasol. Styxul nu mai dă nici o ceapă degerată pe ăștia ca noi. O persoană tânără nu are ce să mai caute într-un loc ca ăsta. Asta nu-nseamnă că, pentru mine, tu și Eliza v-ați fi făcut deja mari, bagă de seamă.

Locotenentul se opri din mestecat, rămânând cu lingura în aer. Bătrâna nu vorbea niciodată așa despre Colonie sau Styx. Fiind una dintre cele mai respectate membre ale

societății lor, mama lui, în mod normal, n-ar fi suportat niciodată să audă vreo vorbă rea la adresa autorității.

— Mamă, ce-i cu tine? se miră locotenentul. Cred că nu vorbești serios totuși!

Plecându-și capul cu un aer spăsit, se putea observa că nu se pieptănase după somnul de după-amiază, părul ei încă-runțit și cam rărit fiind ciufulit, ca un cuib de păsări răvășit de vânt.

— Ba, din păcate, da, șopti ea. Cred că pentru noi totul s-a sfârșit.

— Nu se poate să crezi asta.

Deși vorbise cu gura plină, tonul muștrător fusese evident în vocea locotenentului. Dându-și seama că sosul din lingură îi picura pe tunică, se așeză mai drept pe fotoliu, ca să fie cu bărbia deasupra tăvii. În momentul acela, simți cât de bine mirosea tocana.

— E gustoasă, o complimentă el pe maică-sa, vrând să-i ridice moralul. Te-ai întrecut pe tine, zău, după care, încruntându-se, adăugă: Dar, în mod normal, noi nu mâncăm șobolan în timpul săptămânii, așa-i?

Amestecând în sosul apos din castron, dinăuntru se ivi ceva plutind la suprafață. Deși din cauza căldurii se făcuse aproape cenușiu, într-un loc globul ocular micuț al ogarului încă mai avea o tentă de roz. Locotenentului îi căzu lingura în castron.

— Nu se poate, ce-ai făcut?!

Maică-sa se ridicase deja de pe scaun, zburând rapid spre ușă, ca o buburuză.

— Trăim vremuri grele, băiete. Nu ne mai ajunge mâncarea să...

— Zgrițuroaică hapsână ce ești! zbieră locotenentul, azvârlind cu tava prin cameră. Cum ai putut să faci una ca asta?! Ai făcut mâncare din cățelul meu, fir-ar ea să fie de viață!

— Am auzit că taică-meu v-a pus volanul în mână. Prin urmare, ce-ar fi să faci tu onorurile? zise Drake aruncând spre Will cheile de la mașină. Și să mergi încet, fiindcă vreau să vă fac instructajul în timp ce mergem, spuse el, arătând spre drumul care ducea în pădure. Urmează să vă fac cunoștință cu niște vechi prieteni, continuă el, în timp ce vehiculul înainta hurducăindu-se. Nu sunt niște persoane deprinse să comunice în societate, așa că trebuie să vă purtați cu băgare de seamă în prezența lor.

— De ce? Cine sunt acești domni? întrebă Chester, de pe bancheta din spate.

— Se află aici, pe domeniu, fiindcă nu au unde să se ducă în altă parte. Au lucrat toți cu Parry, pe vremuri — chiar și atunci, demult, când a avut misiuni în Malaysia. Mulți dintre ei sunt... cum să vă spun eu...? zise Drake, trecându-și palma peste țeasta rasă complet, în timp ce-și căuta cuvintele potrivite. Mulți sunt... sătui de lupte. Iar în privința altora,

se consideră că au avut o responsabilitate prea mare pentru a li se da voie să se reintegreze în societatea largă. Așa că Parry și-a luat angajamentul față de autorități să le asigure o casă aici.

Băieții au absorbit informațiile, după care Will s-a încumetat să întrebe:

— Prin urmare, sunt periculoși?

— Potențial, da. Acești oameni și-au servit patria, recurgând la procedee pe care nici măcar nu vi le-ați putea imagina. Au fost în întunericul iadului — un loc de unde nu te întorci fără să rămâi stigmatizat pe viață.

Când Will recunoscuse poarta cu plăcuța pe care scria *Pericol*, Drake îi spusese să oprească. Încetinind viteza, frână și, când Land Roverul se opri, huruind la ralanti, opri motorul. Cum Drake nu schiță nicio mișcare de a se da jos din mașină, băieții rămaseră și ei la locurile lor.

— Dar tu cât de bine îi cunoști pe oamenii ăștia? întrebă Will.

— Îi știu de când eram mic. Mama mea a murit de tânără, iar ei l-au ajutat pe tata să mă crească; mai ales cu plecările lui frecvente în străinătate... Au fost pentru mine ca un fel de familie extinsă, spuse Drake, zâmbind ca pentru sine. Niște unchi foarte ciudați, dar incredibil de interesați.

— Dar *noi* de ce trebuie să-i cunoaștem? întrebă Chester. De ce nu taică-meu sau doamna Burrows?

Răsucindu-se pe scaun ca să poată vorbi cu Will și Chester simultan, Drake spuse:

— Voi nici n-aveți idee cât de mult v-ați schimbat, așa-i?

— La ce te referi? zise Will, schimbând o privire cu Chester.

— La început, când v-am luat sub aripa mea în Adâncuri, erați doi puștani cu mutrișoare de copii și habar n-aveați în ce vă băgaserăți. Acum însă, știți exact despre ce este vorba, zise Drake, făcând intenționat o pauză, ca să dea greutate cuvintelor sale. Știu că nu v-a fost deloc ușor cu Styxul pe urmele voastre mereu.

— Mai spune asta o dată, mormăi Chester.

— Și lucrul ăsta se vede, zise Drake. Oamenii aceștia vor recunoaște asta în voi. Au trecut și ei prin așa ceva, la viața lor. Și trebuie să-i fac să priceapă că amenințarea este reală și să-i conving să ni se alăture... Dacă există vreo șansă infimă de a învinge Styxul, știu că ei trebuie să fie cu noi.

Când coborâră din vehicul, Drake se întoarse spre ei:

— Verificați să nu aveți nimic electric asupra voastră. Nimic pe bază de curent electric. Nici măcar o lanternă, bunăoară.

Will și Chester se căutară prin buzunare, apoi Will își aminti de ceasul lui digital.

— Doar ăsta, dar nu are decât o baterie mică...

— Nu contează, scoate-l de la mână, îl întrerupse Drake. Dacă nu a fost avizat de existența unui asemenea obiect, nu ai voie să umbli cu el la tine.

— Cine să fie avizat? se interesă Chester, care începuse să se neliniștească de-a binelea.

— Întâi, ne întâlnim cu căpitanul Sweeney. Este cunoscut sub numele de Scânteie, dar voi să nu-i spuneți așa — nu deocamdată, oricum.

Will deschise cureaua și puse ceasul pe bancheta mașinii. După aceea, Drake trase zăvorul de la poartă și porni pe potecă, aceeași pe care Chester și Will alergaseră în urmă cu doar câteva zile, pentru a ajunge în pădure.

— Pe-aici, îi îndrumă Drake, când Will zări acoperișul plin de mușchi verde, pe care-l mai văzuse și înainte.

Drake abandonă poteca și începu să coboare pe un dâmb. Își croi drum prin ceea ce părea a fi un hățiș de ierburi impenetrabil, în mijlocul cărora se afla însă o cărăruie îngustă, pe care ajunseră la căsuța fermierului, în fundul unei mici văgăuni.

Era greu de crezut că ar fi putut cineva să locuiască în acea construcție complet dărăpănată. Deși ferestrele din față erau intacte, deveniseră practic opace din cauza algelor crescute pe geamuri.

— Stați în spate și ar fi mai bine nici să nu deschideți gura. Dacă vă întreabă ceva, să vorbiți cu voce joasă... adică mai mult în șoaptă, zise Drake.

Ciocăni o dată la intrare — atât de delicat, încât aproape că nici nu se auzi —, ca apoi să împingă ușa pe balamalele ei ruginite; iar aceasta se deschise.

Drake păși în întuneric, urmat de Will și Chester târșâindu-și picioarele ca orbeții și întrebându-se ce căutau ei de fapt acolo. Singurul zgomot era scrâșnetul cizmelor lor pe pardoseala murdară de piatră din încăperea asta, unde mirosea a mucegai și umezeală. Neputând să vadă nimic, băieții păseau imediat în urma lui Drake, până când Will simți că acesta îl strânge de braț și înțelese că trebuiau să se oprească.

— Salutare, Scânteie, rosti Drake încetișor. Sper că nu deranjăm la ora asta.

— Nu, deloc. Vă așteptam. Mi-a spus taică-tău că o să treceți pe-aici, răspunse din colțul odăii o voce morocănoasă.

Will și Chester ciuliră urechile în timp ce Drake înainta spre cel care vorbise, dar în bezna din jur nu reușeau să distingă cine era acolo. Un chibrit scăpără și o lampă cu gaz începu să lumineze anemic printr-un abajur afumat de funingine.

Dincolo de silueta lui Drake, se mai zărea cineva. În ciuda luminii difuze din cameră, observară că bărbatul din colț era cel puțin cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Drake și cu o constituție de urs.

— A trecut foarte mult timp, mai mormăi bărbatul, dar pe un ton evident afectuos.

— Da, așa e, zise Drake.

— I-ai adus pe-amândoi. Presupun că ai prefera să ies afară, ca să facem prezentările cum se cuvine.

Ghidați de Drake, Will și Chester porniră înapoi spre ușă. Ca o stafie arătându-se cu părere de rău, bărbatul ieși la lumina zilei. Deși nu era prea curat pe față, băieții observară că în jurul ochilor avea nenumărate cercuri concentrice, sugerând că sub pielea lui exista ceva. Liniile acestea erau aproape negre, iar efectul era de-a dreptul dezarmant — amintea de un chip decorat pentru ritualuri tribale.

Privindu-l atent pe bărbatul din față lui, Will se gândi fără să vrea la unchiul Tam, care avusese o statură la fel de impunătoare. Totuși, Sweeney arăta cu mult mai voinic și robust decât fusese unchiul Tam. Avea umeri masivi, iar încheieturile mâinilor, ieșindu-i din puloverul militar de lână, erau groase și musculoase.

Sweeney purta o pereche de pantaloni de camuflaj, largi și cam pătați, iar pe cap avea o căciulă soldățească pentru vreme rece, cu clape atârând peste urechi. Când și-o scoase de pe cap, partea interioară reflecta lumina, de parcă ar fi fost căptușită cu folie de aluminiu.

— Îți este de folos? întrebă Drake.

— Nu prea, mârâi Sweeney, în loc de răspuns.

Acum, când bărbatul avea capul descoperit, Will văzu că și fruntea acestuia era brăzdată de o rețea complicată de linii proeminente. Will nu reușea să-și dea seama cam ce vârstă avea bătrânul Sweeney, și asta din cauza feței lui stranii, însă estima că avea șaiszeci și ceva de ani, judecând mai ales după părul încărunțit și rarit.

Mijindu-și ochii bizari, Sweeney îi studia și el pe cei doi băieți.

— V-a povestit ceva despre mine, hm?! întrebă el, arătând cu degetul mare înspre Drake.

Will și Chester clătinară din cap pe mutește.

— Mă gândeam eu că nu, zise el, dregându-și apoi glasul. Acum patruzeci de ani, eram în Marină, mai precis în SBS¹. Dar, din cauză că în familia mea miopia progresivă era ereditară, vederea mea era în declin. Ceea ce însemna că aveam de ales între a fi lăsat la vatră din motive medicale și a-mi petrece restul vieții profesionale făcând o muncă de conșopist. Atunci, a apărut savantul ăsta teribilist, care lucra în programul de cercetare al Armatei, și a întrebat de mine la cazarmă. Pentru mine, a fost ca un miracol: mi-a promis că-mi vindecă ochii, astfel încât să pot reveni în serviciul activ. Armata era viața mea, nici nu concepeam că aș fi putut face altceva, așa că am profitat de ocazie. Dar știți cum se spune...

— Ce-și face omul cu mâna lui..., interveni Drake, zâmbind.

— Aia e. Oricum, totul era legat de intensificarea percepției pentru aplicațiile de luptă, zise Sweeney, în timp ce cu două degete descria conturul cifrei opt în jurul ochilor, de parcă s-ar fi închinat la altar. Vedeți, prin implantarea unor drăcovenii de dispozitive în retine și urechi, apoi prin stimularea conductivității nervoase și a sinapselor la nivelul

¹ Acronim pentru Special Boat Service, unitate de elită din Marina Regală Britanică.

capului, văzul și auzul meu au dobândit capacități excepționale, dincolo de limitele omenești. Ca un efect secundar, și timpii mei de reacție sunt extrem de rapizi, preciză el, tușind jenat. Am fost al treilea soldat pe care chirurgii l-au avut în mâini, așa că, atunci când mi-a venit rândul să mă taie și să mă repare, slavă Domnului că le-a reușit! Mai mult sau mai puțin. Ceilalți porcușori de Guineea n-au fost la fel de norocoși — unul, amărâtul de el, a murit pe masa de operație, iar celălalt a rămas paralizat de la gât în jos.

Așa cum îi instruisese Drake, Will și Chester tăceau mîlc. Consternați, se holbau pur și simplu la bărbatul care continua să le povestească viața lui:

— Bun..., cum vă spuneam, sunt iute, pot să văd și să aud lucruri pe care voi nici nu le sesizați, spuse Sweeney, privind apoi în jos la căciula pe care o ținea în mâini.

— Chestia asta este foarte utilă în operațiunile de noapte și intervențiile de comando în adâncul junglei, le explică Drake.

— Da, exact la asta m-au folosit — trei decenii de bîntuit prin întuneric, la pîndă, zise Sweeney, mișcînd din cap, în timp ce privea în sus, cumva exasperat. Totul este amplificat... supraîncărcat... dacă nu sunt pregătit dinainte, zgomotele puternice pot fi ucigătoare, se încruntă el, rețeaua nervurilor de pe frunte formînd o succesiune de „V”-uri. Dar, pînă la urmă, ceea ce te termină, efectiv, este faptul că nu există niciun buton de „stop”. Inițiatorii programului n-au avut în vedere ce-nseamnă această suprasarcină

senzorială 24 de ore din 24. E ceva care te scoate din minți, pe cuvânt.

Apoi, arătând cu nonșalanță spre pădure și înclinând capul spre umăr, continuă:

— Uite, chiar acum, eu aud insectele care scurmă pe sub scoarța copacilor. Niște zgomote ca de ciocan pneumatic în funcțiune, explică el, întorcându-se apoi spre direcția din care veniseră Drake și băieții. Și, uite, vehiculul pe care l-ați lăsat la poartă... Eu aud cum se răcește blocul motor. Parcă ar fi niște aisberguri explodând aici, înăuntru, spuse Sweeney, ridicând ambele mâini în dreptul tâmpelor. Și nu există nicio posibilitate de a opri așa ceva.

— Auziți într-adevăr toate astea? întrebă Will, încetișor.

— Sigur că da. Cât despre ochii mei, pot suporta lumina soarelui, dar doar pentru durate limitate de timp.

— Și eu la fel, mormăi Will.

Sweeney se uită la el, fără să înțeleagă, după care continuă:

— Însă adevăratul inconvenient este că orice chestie cu curent electric poate face prăpăd în circuitele din tărtăcuța mea. Asta înseamnă că n-am încotro, trebuie să trăiesc fără niciun fel de energie electrică, aici, în cocioaba mea. Folosesc gaz lampant, când am nevoie de lumină, și gătesc pe o plită cu lemne. Uneori, am senzația că m-am întors naibii în afurisenia aia de Ev Mediu.

— Și să nu încercați să vă jucați de-a v-ați ascunselea cu Scânteie — fiindcă vă bate cât ați clipi din ochi, îi sfătui

Drake, zâmbind șmecherește, ca să mai detensioneze atmosfera. Vă localizează după respirație.

— Haide, nu exagera, te mai lăsăm și pe tine să câștigi din când în când, zise Sweeney, cu niște hohote de râs buuitoare, după care, cu brațul lui uriaș, îl prinse pe Drake de după umeri și-l strânse atât de tare, încât îl săltă cu tălpile de pe pământ. Noi doi trebuie să stăm de vorbă, continuă el, adresându-i-se lui Drake, după ce-i dădu drumul. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, flăcăilor, zise el, uitându-se la Will și Chester, cu ochii lui ciudați.

— Ne întâlnim la mașină, spuse Drake, iar băieții porniră în sus pe dâmb, lăsându-l singur cu Sweeney.

Când Drake veni înapoi, era rândul lui Chester să ia volanul în mână. După un timp, socotind că se îndepărtaseră suficient de mult, încât Sweeney să nu mai poată surprinde ce vorbeau ei, Will întrebă:

— Dar nu s-ar putea să i se extragă din cap toate aparatele alea, ca să poată fi și el normal din nou?

— Poate, numai că el nu vrea să-i lase să-i mai umble prin creier a doua oară. Scoaterea firelor după atâta timp ar putea cauza tot felul de probleme, răspunse Drake, aruncând o privire peste umăr spre Will. Scânteie este destul de tensionat, iar uneori i se cam pune capsă și devine arțăgos. Dar ne va fi foarte folositor, dacă reușesc să-l conving să redevină operațional.

— Cu condiția să-l avem de partea noastră, remarcă Will, cu o grimasă.

— Știu la ce te referi, îi dădu dreptate Drake, aprobând din cap. Și, într-un fel, Sweeney seamănă cu mama ta — cu amândoi în echipa noastră, vom avea un radar comparabil cu cel al Styxului. Toate aceste aspecte fiind foarte relevante, dacă ne gândim la persoana pe care urmează s-o vedem acum.

— Despre cine e vorba? întrebă Will.

— Despre profesorul Danforth, îi răspunse Drake. A lucrat în industria electronică de apărare, unde s-a ocupat de radare de descoperire la joasă altitudine și de sistemele de contracarare a erorilor de comandă, în cazul armelor nucleare. Acum, nu face decât să piardă vremea prin jurul casei, ocupându-se ba de una, ba de alta. Mă rog, cam așa ceva. Proful este cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut vreodată — un geniu absolut. Oprește acolo, spuse Drake, arătând spre ultima clădire din șir.

În timp ce Land Roverul frâna, Will privi spre căsuța cochetă, cu coșuri de primule roșii și galbene atârnate la ușă și la ferestre.

— Ceva informații utile, înainte de a-l întâlni? întrebă Chester când coborâră din mașină și porniră spre casa din fața lor.

— Nu în mod special — profesorul e destul de inofensiv ca persoană, însă are obsesia să nu-l atingă nimeni. Se teme să nu se molipsească de ceva, zise Drake, ducându-se spre intrare și punând palma peste ceea ce semăna cu un panou de sticlă montat în ușă. Cu câteva bufnituri surde, zăvoarele se retraseră și ușa se deschise singură.

Când intrară în holul luminat puternic, băieții se simțiră frapați de contrastul cu coliba lui Sweeney. Înăuntru era cald și uscat, cu pereți de un galben intens, pe care erau atârinate mici acuarele înfățișând meticulos diverse scene rurale. Alte picturi erau aranjate frumos pe polița de deasupra căminului, iar mobilierul în stil georgian era atât de lustruit, încât umplea încăperea de strălucire.

Dintr-un fotoliu se ridică un bărbat. Purtând o pereche de ochelari groși, era îmbrăcat șic, cu o vestă roșcată și pantaloni cafenii. Lucrase la ceva lângă fereastră, unde avea lumina mai bună, și pusese obiectul respectiv pe măsuta de lângă fotoliu, înainte de a le ieși în întâmpinare. Avea mișcări sacadate, ca păsărelele, și umerii gârboviți. Semăna cu un moșneag simpatic.

Când ajunseră față în față, se putea observa că Drake era cu mult mai înalt decât profesorul Danforth.

— După atâția ani, scannerul tău de la intrare încă funcționează de minune, zise Drake, ridicând palma cu degetele răsfirate, ca și cum acesta ar fi fost felul lor special de a se saluta. Și n-ai șters datele mele din sistem.

— Bineînțeles că nu le-am șters — spre deosebire de taică-tău, eu n-am crezut niciodată că ai luat-o razna. Știam că te vei întoarce la noi într-o bună zi, zise Danforth, adăugând cu un chicotit: Așa e când diavolul își bagă coada. Și aceștia sunt băieții despre care ai pomenit, continuă el, întorcându-se cu spatele la Drake. În fine, am vrut să spun

Parry, nu diavolul — deși mă întreb uneori dacă nu e vorba de una și aceeași persoană.

Uitându-se atent la Will, prin ochelarii cu lentile groase ca un fund de sticlă, continuă:

— Albinism... prin urmare, tu trebuie să fii Will Burrows... da... *Capul Său și părul Său erau albe ca lâna albă, ca zăpada; și ochii Săi, ca para focului*¹, recită el, cu privirea pierdută în gol.

Apoi, Danforth își pironi iarăși ochii asupra lui Will:

— Albinism... adică acromie, acromazie sau acromatoză. Incidență de unu la șaptesprezece mii, o afecțiune genetică ereditară recesivă, zise el, cuvintele revărsându-i-se din gură ca un șuvoi neîntrerupt.

— Ăă... bună ziua, bălmăji Will, când profesorul tăcu în cele din urmă.

Mai mult decât surprins de atenția care i se acorda, Will întinse mâna automat spre Danforth, care se trase înapoi imediat, mormăind ceva de genul:

— Oul... îmi spargioul. Dregându-și zgomotos glasul, își îndreptă atenția spre Chester: Și tu ești Rawls, probabil. Bun, bun.

Înciudat pe sine că uitase de sfatul privind aversiunea profesorului față de orice contact fizic, Will examina acum obiectul la care lucra acesta când veniseră ei. Așternută frumos pe o pernă cam de douăzeci și cinci de centimetri

¹ Citat din „Apocalipsa Sfântului Ioan”, 1:14, în *Noul Testament*, Editura Institutului Biblic, 1995, București.

pătrați, se afla o bucată de dantelă, cu multe mosorele de ață atârând de margini. Nu era nici pe departe finisată, însă în porțiunile terminate Danforth brodase niște modele geometrice extrem de complicate și laborioase.

— Un anacronism, știu, dar folositor minții mele, explică profesorul, observând preocuparea lui Will. Consider că procesul de gândire este în mare parte o activitate preconștientă.

În timp ce Will mișca din cap, în semn că înțelesese, Danforth își mută privirea o fracțiune de secundă spre Drake, spunând:

— Eu l-am învățat pe îngâmfatul ăsta mic tot ce știe. I-am predat noțiunile de bază în electronică, încă de pe vremea când nici nu știa să-și lege șireturile de la pantofi. L-am luat pe lângă mine, ca ucenic.

— Ucenicul lui Merlin, zise Drake, cu un zâmbet afectuos. Cum aș putea uita vreodată; am început cu un radio-receptor rudimentar, când aveam trei sau patru ani, după care am progresat, ajungând la robotică și la bondari explozivi.

— Bondari explozivi? se miră Chester.

— Aeroplanе cu telecomandă, construite după specificațiile militare, care transportau explozibili confectionați de noi, răspunse Drake. Parry a pus capăt testelor noastre de zbor pe domeniu, când unul dintre aeroplanе s-a prăbușit pe seră și a fost la un pas să-i radă capul lui moș Wilkie.

Profesorul se foia nerăbdător, de parcă toate astea începuseră să-l plictisească.

— Da, bine, am primit pachetul tău cu componentele și desenele aferente. Fascinant material, trebuie să recunosc.

Scoțându-și ochelarii, se apucă să-i șteargă cu o meticulozitate obsesivă. Manierismul ăsta îi era atât de familiar lui Will, încât băiatul simți că i se taie răsuflarea: Danforth semăna uluitor de mult cu doctorul Burrows, tatăl lui Will, acum decedat. Asemănarea nu-i scăpă nici lui Chester, care, prinzând privirea lui Will, mișcă din cap cu subînțeles.

Danforth era în plină desfășurare, de parcă s-ar fi lansat într-o pledoarie:

— Cercetătorii Styxului — urmărind o traiectorie evoluționistă paralelă cu a noastră, grație dezvoltării lor științifice — au ajuns la niște performanțe tehnologice cu adevărat revoluționare. Realizările lor atât în domeniul subsonic, cât și în controlul psihicului uman reprezintă ceea ce armata SUA se străduia cu disperare să dezvolte prin anii 1960. Și, ascultați-mă pe mine, americanii ar fi dispuși să plătească bani frumoși ca să poată...

— Dar *tu* ai obținut ceva rezultate cu Lumina-Întunecată? îl întrerupse Drake.

— *Ceva rezultate?! exclamă profesorul, de parcă întrebarea lui Drake ar fi fost un afront. Dar ce crezi tu? Ia, vino încoace.*

Cu mersul lui ciudat, ținându-l parcă, profesorul porni spre peretele din fundul camerei unde se afla o bibliotecă și — la fel cum făcuse Drake când pusese palma pe scanerul de-afară — apăsă cu palma pe ceea ce părea o oglindă

obișnuită. Porțiunea din mijloc a bibliotecii făcu clic și se deschise, dezvăluind o încăpere ascunsă.

— Parcă ar fi laboratorul lui Dexter, pe cuvântul meu, șopti Will, nepoliticos, spre Chester, în timp ce intrau după Danforth în camera care, de la podea până-n tavan, era plină cu aparatură electronică. Șiruri uimitoare de lumini clipeau în fel și chip pe diferitele instrumente.

Dar, în mod limpede, nu acolo aveau să se oprească, din moment ce profesorul se îndrepta deja spre niște trepte înguste din colțul odăii, în capătul cărora Will și Chester se treziră că ajunseseră într-un pod lung. Măsurând peste treizeci de metri dintr-un capăt în celălalt, podul se întindea pe toată lungimea rândului de case, fiind plin de aparatură, deși multe dintre unitățile de-aici erau acoperite cu huse, care să le apere de praf. Dincolo de câteva mese de laborator, în fundul podului se afla un scaun metalic înșurubat în podea. Când Danforth ajunse acolo, scoase la vedere un cărucior pe care se aflau nenumărate cutii cu instrumente electronice.

Când profesorul apăsă pe un buton, o linie verde începu să tremure pe un monitor semicircular, stabilizându-se apoi sub forma unei sinusoide. Apoi, profesorul luă în mână un fel de acoperământ de cap, ca un fel de harnașament, cu două pernițe care să acopere ochii și nenumărate cabluri de conectare la echipamentul de pe cărucior.

— *Ceva rezultate, asta ziceai?!* repetă Danforth cu indignare, fluturând instrumentul prin fața lui Drake. Bineînțeles

că am obținut rezultate. Iată aici ceea ce mi-ai cerut — un antidot pentru Lumina-Întunecată.

Apăsând pe un buton în partea din spate a harnașamentului, pernițele pentru ochi, zumzăind ușor, căpătară o strălucire purpurie intensă. Când Danforth se mișcă din loc, ținând harnașamentul în mână, Will zări lumina purpurie. Simți niște furnicături în spatele ochilor, apoi o presiune care creștea rapid, ca și cum ceva — o rază de tracțiune — ar fi încercat să-i tragă din orbite ambii globi oculari.

Fără să vrea, scoase un geamăt lung și, împleticindu-se, se trase înapoi. Nu făcuse decât să întrezărească lumina, dar cu toate astea simțea că mingea ghimpoasă de energie și-ar fi croit parcă drum în craniul lui, din nou.

— Nu, mârâi el, copleșit de amintirile haotice legate de sedințele când Styxul îl supusese caznelor programului Lumina-Întunecată, în perioada când el și Chester fuseseră închiși în Temniță.

După ce-și reveni, îl văzu pe Drake care-l urmărea cu atenție.

— Te-a afectat și pe tine? întrebă Drake.

În timp ce Will îngăima un „DA” drept răspuns, Danforth scotea un fel de triluri.

— Bun, bun. Este mult mai puternic decât eforturile Styxului, remarcă el, părând încântat.

Ferindu-și ochii de pernițele luminoase de pe harnașament, Drake i se adresă lui Danforth:

— Vasăzică, tu susții că aparatul acesta poate epura în oricine efectele Luminii-Întunecate?

— Teoretic, da, replică Danforth, deconectând din nou harnașamentul. Senzorii auxiliari citesc activitatea cerebrală alfa, adică normalizată, a subiectului, zise el, aruncând o privire spre unda verde care plutea pe micul ecran. Apoi, folosesc un circuit de feedback, pentru a șterge tot ceea ce este străin acolo — tot ceea ce a putut fi implantat de către Styx.

— Și ești sigur că funcționează? întrebă Drake. Fără efecte secundare nedorite? Fără pierderi de memorie sau leziuni mentale de vreun fel?

Profesorul oftă agasat:

— Da, da. Conform calculelor mele, va funcționa. Când s-a mai întâmplat să greșesc eu?!

— Presupun că nu există decât o singură modalitate de a afla, decise pe loc Drake.

Scoțându-și haina și lăsând-o să cadă pe jos, se așează imediat pe scaun.

— Hai s-o facem, zise el.

Will și Chester erau consternați.

— Drake, chiar crezi că e o idee bună să...? începuse Chester.

— Cum să ne dăm seama altfel dacă funcționează? Doar nu vrei să testăm aparatul pe un iepure, nu?!

— Dar am putea să-l probăm întâi pe Bartleby, sugera Will. Și el a fost supus programului Lumina-Întunecată.

Danforth n-avea timp de asemenea obiecții. Oferindu-i prudent harnașamentul lui Chester, fiindcă nu suporta ca băiatul să stea prea aproape de el, Danforth înclină capul spre Drake.

— Pune-ți asta. Vezi ca senzorii să fie bine fixați pe tâmpile, fiindcă altminteri rezultatele nu vor fi deloc fiabile, îi ordonă el.

— OK, acceptă Chester, fără tragere de inimă.

Chester așază harnașamentul pe țeasta complet pleșuvă a lui Drake, în timp ce Danforth făcea niște reglaje la comenzile de pe cutiile cu instrumente electronice.

— Ajută-mă, te rog! se răzoi profesorul la Will. Leagă-l bine cu curelele. Ai grijă să fie imobilizat perfect.

Will se uită la Chester cu o expresie încremenită, apoi făcu așa cum i se ceruse, asigurându-se că brațele și picioarele lui Drake erau bine legate de scaun.

Urmă un moment de tăcere, cât timp profesorul făcu ultimele reglaje. Din nou, pe Will îl frapă asemănarea savantului cu tatăl lui, care murise — s-ar fi zis că pentru profesor nu conta câtuși de puțin că pe scaunul acela se afla o persoană care, dacă operațiunea eșua, putea să aibă de suferit. Și, mai mult decât atât, Danforth îl cunoștea pe Drake de când acesta era mic, și avusese o influență imensă asupra lui. Specializarea lui Drake în optoelectronică și studiile făcute de el la universitate se datorau probabil influenței lui Danforth, dar cu toate astea pe profesor nu-l interesa acum decât să verifice dacă instalația lui funcționa. Doctorul Burrows fusese

la fel, sacrificând orice și pe oricine din jurul lui, dacă era necesar, în dorința lui arzătoare de a face descoperiri științifice.

— Atenție, pornim! anunță Danforth, acționând un întrerupător.

Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Drake stătea nemișcat pe scaun, cu ochii acoperiți de pernițe.

Will era atât de furios și de indignat, încât îi venea să-l ia la pumni pe Danforth. Abia se mai abținea să nu ceară oprirea programului și să-l elibereze pe Drake de pe scaun, când omul cu mișcări de pasăre spuse:

— Am înregistrat parametrii normalizați. Acum, urmează epurarea, preciză el, apăsând tare pe un buton.

Drake tresări spasmodic de câteva ori, apoi urlă din rărunchi, arcuindu-și trupul pe scaun și contractându-și mușchii atât de puternic, încât Will se aștepta ca legăturile de la încheieturile mâinilor și de la glezne să plesnească din clipă în clipă.

Zbârnâitul cutiilor se regăsea prin rezonanță în toate obiectele din pod. Pe marginile pernițelor de la ochi apăruse un contur din lumina purpurie de dedesubt, din cauza căreia lui Will îi era greu să se uite direct la fața lui Drake.

— Oh, nu, murmură Chester când văzu sudoarea și roind pe chipul lui Drake și îmbibându-i piepții cămășii.

— Se vede clar că a fost supus unui program intens de spălare a creierului, remarcă sec Danforth, de parcă ar fi

vorbit despre vremea de-afară. Acum, voi mări amplitudinea, pentru a desăvârși epurarea, preciză el, răsucind un buton.

Drake avea gura deschisă, dar nu mai scotea niciun sunet, niciun urlet. Tendoanele de la gât și de la încheieturile mâinilor erau atât de încordate, încât aveai senzația că vor plesni prin piele. Pe urmă, începu să bolborosească bizar.

— Dumnezeule, ascultă... asta e Styx! exclamă Chester. Vorbește în graiul Styxului.

Will asculta uluit, în timp ce Drake mișca din buze și scotea din fundul gâtlejului niște sunete bizare, sacadate și explozive, ca atunci când rupi o hârtie uscată. Era foarte straniu să auzi un non-Styx vorbind pe limba lor.

— Ar trebui să înregistrăm...

— Asta și facem, îi tăie vorba Danforth, arătând spre coama acoperișului exact deasupra scaunului, unde era fixată o calotă căptușită cu oglinzi.

— Ar putea să ne tălmăcească Elliott ce spune el acum, sugeră Chester, în timp ce profesorul își flutura mâna în aer, cu un gest teatral.

— Și cu asta am terminat, anunță el.

Când profesorul acționează un întrerupător, zbârnâitul se reduce, lumina purpurie de sub pernițe pâli, iar Drake se prăvăli ca o cârpă pe scaun.

— Scoate-i imediat toate astea de pe el, îi porunci Danforth lui Chester, care se grăbi să facă după cum i se spusese, îndepărtând harnașamentul și senzorii de pe pielea udă de transpirație a lui Drake.

Will dezlegă legăturile care-l țineau ancorat de scaun și, îndreptându-se de mijloc, zise:

— Drake! Alo! Te simți bine? insistă el îngrijorat, scuturându-l de braț.

Cu bărbia căzută moale în piept, Drake nu făcea nicio mișcare. Părea terminat.

— Acum ce facem? întrebă Will, pășind înapoi.

— Dă-i o palmă, spuse profesorul, frământându-și mâinile, îngrozit la ideea că ar fi trebuit să facă el asta.

— Chiar vorbești serios? insistă Chester.

— Da, confirmă Danforth. Pălmuește-l!

— Bine, atunci, zise Chester și, proptind în sus capul lui Drake, îi trase o palmă.

— Mai cu viață, băiete, șuieră Danforth. Lovește-l mai tare!

Chester fu scutit însă de corvoadă, căci Drake smuci brusc din cap.

— S-a trezit, spuse Chester, răsuflând ușurat.

— Spune-mi câte degete vezi? întrebă profesorul, ridicând trei degete în fața lui Drake. Câte degete vezi?

— Patru degete și douăzeci de mierle, răspunse Drake buimac, mijindu-și ochii tulburi, ca bețivanii.

— Mai dă-i o palmă, spuse Danforth.

Înghițindu-și nodul din gât, Chester se apropie de Drake, care însă îi prinse mâna din zbor, tocmai când băiatul se pregătea să-l plesnească.

— Am glumit, ce naibii! exclamă Drake, ridicându-se mai bine în șezut și tamponându-și nădușeala de pe frunte. Mă simt perfect.

Will se uita la Drake cu un aer dezaprobator.

— Știu, știu, spuse Drake, trăgând adânc aer în piept. În circumstanțe normale, nu mi-aș fi asumat riscul. Dar, ținând seama de pericolul cu care ne confruntăm, trebuie să fac tot ce-mi stă în putință ca să sporesc șansele de izbândă.

— Ești sigur că ți-ai revenit complet? întrebă Will, cercetându-l cu atenție. Ai o voce cam ciudată.

— Nu, sunt bine. Pe cuvânt! Doar că mi-am mușcat limba, asta-i tot, răspunse Drake.

Într-adevăr, vorbea cam ciudat, dar, oricum, poate din cauza sentimentului de ușurare că Drake ieșise teafăr din experimentul ăsta, Will și Chester începură să râdă ca apucații.

— Mulțam din suflet, băieți, spuse el zâmbind și tatonând cu vârful limbii prin gură. Apoi, cu un aer grav, rosti: Cred că nu vom ști cât de bine a funcționat experimentul decât abia când ne vom reîntâlni cu Styxul.

— *Puțin credinciosule, de ce te-ai îndoit?*¹

Gemând, Drake se ridică de pe scaun. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și găsească echilibrul pe picioare, după care se întoarse să examineze cutiile cu aparatură electronică de pe cărucior.

— Ai putea miniaturiza echipamentul ăsta? Avem nevoie să fie portabil, pentru a putea deprograma subiecții direct pe teren.

¹ Citat din „Sfânta Evanghelie după Matei”, 14:31, în *Noul Testament*, Editura Institutului Biblic, 1995, București.

— Am început deja să lucrez la o variantă transportabilă manual, răspunse profesorul. Bun, cine urmează la rând? întrebă el, uitându-se la Will cu o nonșalanță rece.

— Păi... eu... presupun, se bâlbâi Will, căruia i se pusese un nod în gât.

— N-o să fie așa rău, încercă Drake să-l liniștească pe băiat, în timp ce acesta își scotea haina și se așeza pe scaun. Bagă de seama, am reușit deja să negăm dorința de moarte pe care o sădiseră în tine.

— Da, Will, are dreptate, îi dădu curaj Chester. Nu-ți mai vine să te arunci de pe clădiri, așa-i? zise el, în timp ce puneă harnașamentul pe capul prietenului său și verifica atent ca senzorii să fie în contact cu tâmpile.

— Până acum, nu, mormăi Will.

Drake termină de legat curelele care îl imobilizau pe Will cu brațele și picioarele prinse de scaun, după care, făcând sul o batistă, i-o puse băiatului între dinți.

— Așa... mușcă bine asta, îl sfătui el. N-aș vrea să te văd că rămâi fără vârful limbii.

— Mulțam, mormăi înfundat Will, auzind cum profesorul apăsa pe niște butoane, dar nevăzând nimic, din cauza pernițelor așezate peste ochi. Știu că va fi oribil, mai încercă el să îngaime, cu batista în gură.

— Taci din gură și stai cuminte, îl dojeni Danforth. Așa, am înregistrat structura de unde normalizată... iar acum... voi...

Când acționează butonul principal, întunericul se transformă într-un purpuriu intens, invadând violent craniul lui

Will. Urmă o durere cumplită în tot corpul, de nelocalizat — de fapt, nici nu-și mai simțea corpul, atunci când avu senzația că se răstoarnă cu capul înainte într-un spațiu imens, unde existau explozii de lumină albă, exact ca niște blițuri. Scânteierea acestora devenea din ce în ce mai frecventă, iar în intervalul dintre două declanșări Will întrezărea niște vagi figuri întunecate. Își dădu seama că-i vedea pe cei doi reprezentanți ai Styxului din timpul ședințelor de Lumină-Întunecată, la care fusese supus în toate acele luni de zile după ce căzuse prizonier în Cartier. Însă cel mai bizar lucru era că totul părea să se deruleze de-a-ndăratelea.

Durerea se înteeți atât de rău, încât Will avea senzația că o să-i explodeze capul. Dar, brusc, totul încetă și, când deschise ochii, Drake și Chester erau aplecați deasupra lui.

— OK? întrebă Drake.

— Sigur, răspunse Will, deși avea gura uscată ca iasca și-l dureau cumplit brațele.

— Am crezut că o să-mi spargi timpanele cu urletele tale, spuse Chester încetișor. Ai scuipat batista din gură și ai răcnit, de era să zboare și acoperișul de pe casă. Slavă Domnului că n-ai pățit nimic!

Observând cât de palid era prietenul lui, Will întrebă:

— Dar de ce? Ce s-a întâmplat? Unde e profesorul?

— Ai rămas complet inert cam zece minute, îi spuse Drake.

Apăruse și profesorul — fusese jos, la parter.

— Ah, și-a revenit, zise el. Înseamnă că n-o să mai fie nevoie de săruri mirositoare sau de trusa de prim-ajutor, comentă el malițios.

— Am tras o sperietură din cauza ta! zise Drake. Pesemne că Styxul ți-a implantat o programare mult mai intensă decât am presupus eu. Acum, după ce am stârpit tot răul din tine, probabil că nu vom ști niciodată ce a fost, de fapt.

— Vorbeai pe limba Styxului — a fost sinistru, spuse Chester, răsfrângându-și buza de jos, dezgustat.

— Ce?! Eu?! exclamă Will. Straniu. Nu-mi amintesc absolut nimic.

Veni apoi rândul lui Chester să fie tratat cu Epuratorul lui Danforth, cum începuseră ei să numească instalația profesorului. La început, Chester nu asudă deloc, dar pe urmă, când sudoarea începu să-i șiroiască pe față, țipă și el și bolborosi sunete de neînțeles, care semănau cu graiul Styxului. Iar la sfârșitul tratamentului era aproape inconștient.

— Asta înseamnă, presupun, că mi-or fi înfipt și mie ceva în cap, cât timp ne-au ținut închiși în Temniță, zise el, după ce băuse niște apă și apucase cât de cât să-și revină.

— Cam așa ceva, din păcate. Nemernicii ăia nu ratează nicio ocazie! exclamă Drake. Singura consolare este că reacția ta nu a fost atât de violentă ca în cazul meu sau în cazul lui Will, ceea ce mă îndreptățește să cred că ai scăpat mai ușor decât noi.

— Instalația a fost oprită, anunță Danforth, deconectând și ultima cutie de pe cărucior, în timp ce zbârnâitul permanent de dinainte amuți brusc. Un rezultat foarte satisfăcător, aș spune eu.

În timp ce se pregăteau de plecare, Drake se întoarce spre omul ciudat și mărunțel de statură, care le fusese gazdă — profesorul Danforth —, întrebându-l:

— Ce știi de Jiggs — e prin zonă?

— Nu vorbim unul cu celălalt în momentul de față, replică Danforth. Probabil că ne pândește din copacii ăia de mai încolo. Doarme noaptea sus, printre crengi, dacă nu știai, ca un babuin. Încă nu suportă să fie băgat la coteț, după perioada cât a stat la răcoare, la Wormwood Scrubs.

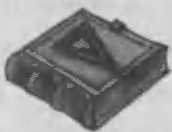
— Bun, zise Drake, de parcă informațiile aflate nu erau nicio surpriză pentru el. Transmite-i urările mele de bine, dacă întâmplarea face să te ciocnești de el.

— Puțin probabil, ripostă profesorul, închizând ușa de la intrare.

Mergând în urma lui Drake, în drum spre Land Rover, Will și Chester se uitau atenți spre zona de pădure arătată de profesor și se întrebau din ce motiv fusese Jiggs la închisoare și, totodată, ce fel de om putea fi acesta, dacă-i plăcea să doarmă într-un copac.

— Degeaba, n-o să-l zăriți. Nici dacă ar fi la numai trei metri distanță de noi, zise Drake, continuând să meargă spre automobil și fără să se uite la băieți. ăsta e stilul lui Jiggs. Se ascunde. Și nimeni nu-i poate da de urmă.

Capitolul cinci

Întrucât trecuseră două zile întregi fără ca Bartleby să fi dat vreun semn de viață, Will și Chester plecară într-o altă expediție de căutare, de data asta însoțiți de doamna Burrows.

— Ar putea fi oriunde, zise Chester, pășind pe poteca norioasă de lângă papura de pe malul lacului. Iar dacă a căzut în apă și s-a înecat, n-o să-l mai găsim niciodată. Poate că voia să prindă vreun pește.

— Nu e el chiar atât de imprudent — dar, oricum, știe să înoate. Sunt convins că Bartleby e OK, indiferent pe unde-o umbla, zise Will, cu un glas cavernos.

Se străduia din răputeri să-și păstreze optimismul, numai că Chester nu era ușor de convins.

— Dacă spui tu..., murmură Chester.

— Pun pariu că o să apară acasă, nonșalant și vesel, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu cred, spuse brusc doamna Burrows.

Amândoi băieții se uitară la ea de parcă se așteptau să le dea o veste proastă, însă doamna Burrows se referea la noul ei simț, de care se folosisese în tentativa de a aduce cumva lumină asupra sorții Vânătorului.

— Poate câteva ecouri de pe unde o fi fost înainte, unde și-a marcat teritoriul, dar nu sesizez nimic recent, explică ea.

Întorcându-se spre răsărit, doamna Burrows își înălță capul, rotindu-se apoi lent, până când ochii ei nevăzători ajunseră să privească în gol spre insula din mijlocul lacului. Purta o rochie lungă din bumbac alb, pe care Parry o găsisese într-un cufăr cu haine, în unul dintre dormitoare de oaspeți. Postată așa pe malul apei, unde vântul îi înfoia poalele rochiei și se juca prin părul ei, doamna Burrows avea o alură de sfântă.

— Prin urmare, tu ești de părere că Bartleby ar fi putut s-o părăsească pe Colly, fugind în lume? întrebă Chester. E motan, la urma urmei, și se știe că pe motani nu poți pune nicio bază.

— Pe motani, și nici pe soți, replică doamna Burrows, visătoare, dar apoi întoarse brusc capul spre apus, ca și cum ar fi auzit ceva.

Băieții așteptau cu sufletul la gură, nădăjduind că poate prinsese în aer urma Vânătorului, însă doamna Burrows continua să tacă.

— Mami, el e? întrebă Will, într-un final.

— Nu, e altceva... foarte departe... nu-mi dau seama... poate un cerb, spuse ea, încetișor.

Cu un gest de nervozitate, Chester rupse o tulpină de trestie, spunând:

— Parry zice că și moș Wilkie mai are goluri de memorie când își face rondul pe moșie. Știi..., vru să continue Chester, dar amuți câteva clipe, bătând ritmic în palmă cu spicul maro tubular. *Dacă* moș Wilkie și-a băgat coada în povestea asta?

— Vezi să nu aibă vreo gânganie înăuntru, printre semințe, spuse Will, poznaș, știind fobia prietenului lui față de orice insectă târâtoare. Ce voiai să zici, de fapt? De ce să vrea moș Wilkie să-i facă rău lui Bart?

Aruncând imediat bucata de papură, Chester își frecă palmele una de cealaltă, examinându-le apoi cu atenție.

— Păi... Parry zice că lui moș Wilkie i-a dispărut prepețicarul și știi și tu pe cine a căzut vina pentru asta...

— Adică tu-ți închipui că moș Wilkie l-ar putea minți pe Parry? îl contrazise Will. Moș Wilkie lucrează pentru el de ani de zile. Nu mi se pare plauzibil.

Doamna Burrows continua să stea cu fața în aceeași direcție, adică spre apus, unde pădurea de conifere acoperea un mic munte, ca o pătură verde. Acolo unde Limitatorii își avuseseră postul de observație.

— Da... cerb... precis, cerb a fost, conchise ea. Mă duc înapoi acum, anunță, întorcându-se cu fața spre casă și începând să urce panta.

— Bine, mami, spuse Will. Noi o să mai încercăm în câteva locuri.

Așteptând ca doamna Burrows să se îndepărteze suficient de mult, încât să nu mai poată auzi conversația lor, Chester zise:

— Știi că asta e pierdere de timp, Will. Nu-l vom găsi. Ce-ar fi mai bine să-l momim cu un iepure sau un pui de găină? Sau am putea să legăm o capră vie în fața casei și să așteptăm să-i dea târcoale. Precis, în felul ăsta ar ajunge rapid acasă.

— Am un presentiment rău în această privință, răspunse Will, îndoindu-se de eficiența sugestiilor lui Chester. Hai să aruncăm repede o privire sus, pe dealul ăla, propuse el, pornind înainte pe malul lacului, spre locul unde terenul se ridică brusc.

Pe monitor, chipul lui Chester se schimonosea hidos. Când băiatul urlă atât de tare, încât banda sonoră se întrerupse, Elliott se foi pe scaun. Cu brațele încrucișate la piept, încerca să-și maseze umerii cu vârful degetelor.

— Îți face rău să urmărești înregistrarea? întrebă Drake, oprind filmul.

— Nu, nu-i din cauza asta, răspunse Elliott. Mă cam supără spatele în ultima vreme.

Elliott fusese ultima persoană tratată cu Epuratorul lui Danforth, care însă nu-i provocase niciun fel de reacție, certificând astfel că Styxul nu-și exercitase niciodată manevrele de comandă asupra minții ei. Toți ceilalți de pe domeniu trecuseră prin procesul de epurare, cu trei excepții. Drake se

temea că procedura ar putea fi cu adevărat traumatică pentru doamna Burrows, după programarea intensă cu Lumina-Întunecată la care fusese supusă în Colonie, așa că preferase s-o scutească de această experiență. Și, pentru nimic în lume, nu reușiseră să-l convingă pe Parry să facă experimentul — îi spusese lui Drake că niciodată nu va lăsa pe nimeni să-i umble prin creier, nici măcar pe Danforth, în care avea toată încrederea. Și, în fine, Jiggs, din cauză că nimeni nu știa unde era.

Drake adusese niște copii ale filmărilor făcute în podul profesorului, iar acum el și Elliott le vizionau pe un monitor instalat în sala de biliard. Danforth făcuse două variante pentru fiecare înregistrare video: una, care se derula în ordinea secvențială normală; și alta, care se derula în sens invers, de la sfârșit spre început, deoarece victimele afectate cel mai grav de Lumina-Întunecată, incluzându-i aici pe Drake și Will, păreau să vorbească „pe dos”.

— Mi se pare atât de sinistru să aud limba Styxului vorbită de Chester și de voi toți, spusese Elliott.

Vizionaseră deja filmele cu ședințele de epurare la care fuseseră supuși Drake, Will și colonelul Bismarck, însă Elliott nu izbutise să înțeleagă mare lucru, în afară de câteva propoziții confuze și complet lipsite de sens. Oricum, nimic din care să reiasă vreun indiciu privind specificul programării lor.

— E-n regulă dacă mergem mai departe? întrebă Drake. Elliott încuviință din cap.

Drake apăsă pe butonul telecomenzii: de pe buzele lui Chester începură să iasă cuvinte găjâite în graiul Styxului.

— Numai tâmpenii, spuse Elliott, ridicând din umeri. Majoritatea sunt cuvinte disparate, pe care oricum le-ai lua nu au niciun înțeles, zise ea, ascultând cu atenție. E ca atunci când auzi pe cineva că vorbește în somn.

Drake trase adânc aer în piept. Se resemnase deja la gândul că înregistrările nu aveau să dezvăluie absolut nimic semnificativ.

— Ne apropiem de sfârșitul ședinței lui Chester, așa că...

— Stai un pic! strigă Elliott, crispându-se. Derulează înapoi!

Will și Chester urcaseră dealul până la o altitudine suficient de mare, încât să poată vedea de sus casa, deși undeva foarte departe.

— Bart! Ești pe-aici, Bart? striga Will, în timp ce Chester venea alene în urma lui.

Se auzi un țipăt ascuțit și cineva apărură din spatele unui stejar falnic.

— Stephanie! exclamă surprins Chester.

Fata ținea în mână un telefon mobil. Îmbrăcată într-un impermeabil bleumarin, cu gulerul ridicat, Stephanie își legase cu o fundă părul roșu și lucios, ca să nu i-l încâlcească vântul, care sufla destul de tare. Will remarcă faptul că era încălțată cu niște pantofi negri cu toc înalt, care păreau de-a dreptul nepotriviti în pustietatea unde se aflau acum.

— Oh, salut, zise ea agasată, încercând să ascundă telefonul la spate. Ce faceți aici? întrebă ea, dar duminindu-se imediat adăugă: Stați, știu, căutați dihania aia de câine a lui Parry. Și bunicul a umblat să-i dea de urmă.

— Exact, replică Will. „Dihania aia de câine” a dispărut de câteva zile.

— Mda, eu n-am văzut nimic, zise Stephanie, cu nepăsare.

Și, măsurându-i pe băieți de sus până jos, cu un aer cumva disprețuitor, întoarse brusc capul, de parcă ar fi conchis că, de fapt, cei doi n-aveau niciun drept să fie acolo.

— Dar tu ce faci aici? zise Chester, făcând efortul de a părea prietenos.

Fata nu-i răspunse, dar se uită urât la el, ca și cum ar fi fost o neobrăzare din partea lui să-i pună ei o asemenea întrebare.

— Foloseai telefonul, așa-i? zise Will, pe un ton acuzator. Dându-și seama că fusese prinsă cu ocaua mică, Stephanie păru să se mai îmbuneze.

— Încerc să prind semnal pe mizeria asta de celular, mărturisi ea, scoțând mobilul la vedere. Bunicul exagerează, efectiv — zice că Parry are niște dușmani, iar din cauza asta telefoanele sunt strict interzise aici, pe domeniu, explică ea, ridicând din umeri cu nonșalanță. Și, în fond, de ce să-i pese *cuiva* ce fac eu, nu?! zise ea, făcând pe mironosița. Doar n-o să vă apucați voi să-i spuneți bunicului, nu-i așa?! Sau lui Parry? completă, de parcă le-ar fi câștigat deja complicitatea și secretul ei era de-acum în siguranță.

— Dar bineînțeles că nu, acceptă Chester, fără să pregete.

— Și pe cine voiai să suni? întrebă Will, mijindu-și ochii bănuiitor.

— Încerc să descarc niște sms-uri de la prietenii mei, dar semnalul e foarte slab. Of, diseară e o petrecere de pomină la Londra — toți vor fi acolo, în afară de mine, care stau închisă aici în...

Tăcu, lăsând fraza neterminată, ca și cum nu mai era necesar să precizeze ce părere avea ea despre proprietatea lui Parry.

— O petrecere? zise Chester.

— Da. Vin niște tipi cool de la Eton. Și alții de la Harrow. Nu-mi vine să cred că n-am cum să ajung acolo, zise ea disperată, ridicând tonul. Voi unde mergeți? întrebă repede.

— Adică la ce școală învățăm? zise Chester epatat de prezența ei și, din cauza asta, parcă mai greu de cap decât îndobște.

— La Highfield, îi răspunse Will.

Stephanie se încruntă, făcând un gest cu mâna în aer, ca și cum ar fi descris o zonă pe o hartă:

— Asta e cumva în nord... în nordul Londrei, parcă, nu-i așa? remarcă ea, cu un aer compătimitor.

— Nu, nu, nu acolo, râse Will. Se pronunță, de fapt, *Highfeld*. E în Elveția.

— În Elveția?! repetă ea nedumerită. N-am auzit în viața mea de...

— Nu, probabil că n-ai auzit, o întrerupse Will, bombându-și pieptul. E o chestie mai exclusivistă, înțelegi. Și cam scumpă. Locul e absolut cool — schiem în fiecare dimineață, înainte de ore.

— Zău!? Părinții mei nu m-au dus niciodată la schi, recunosc eu, cu un aer posac. Ce mult mi-ar plăcea și mie să merg!

Fără să-l vadă Stephanie, Chester scutura frenetic din cap și mima din buze „NU”, spre Will. Dar Will era de neoprit.

— Iar amicul meu, așa cum îl vezi aici, e un megastar pe pârtii. Instructorul nostru de schi consideră că băiatul ăsta este atât de nemaipomenit la slalom uriaș și sărituri cu schiurile, încât e mai mult ca sigur că, la anul, va face parte din echipa olimpică, zise Will, șuierând din buze și mișcând brațele, cum îi văzuse pe schiori la televizor.

— Pe cuvânt?! se pițigăie impresionată Stephanie, răsuindu-se atât de iute spre Chester, încât era cât pe-aci să-l surprindă gesticulând spre Will. Slalom uriaș și sărituri cu schiurile! Păi, asta e ceva extraordinar! exclamă ea, bătând din pleoape entuziasmată, spre băiatul uluit din fața ei. Acum, pot să mă laud că am cunoscut un schior olimpic.

— Ăăă... nu sunt eu chiar atât de bun, bălmăji Chester. Hai să mergem Will, s-a făcut târziu, zise el repede, înșfăcându-și de braț prietenul și forțându-l să pornească în jos, pe pantă, ca apoi, când se îndepărtară suficient de mult, să-l ia la refec: Ce te-a apucat să debitezi toate astea? De ce a trebuit s-o minți așa?

— E-atât de îngâmfată! Eton! Harrow! Altceva nu are în cap. Ne crede niște nulități, doar fiindcă nu frecventăm asemenea locuri. De fapt, adevărul este că noi nu mergem la școală *deloc*, din cauză că o armată de maniaci ucigași, care trăiesc în pământ, vor să ne zboare creierii. Ce, ai fi preferat să-i spun asta, ha, zi? se rățoi Will. Crezi că ar fi fost mai bine, ha, ascult!

— Nu mai tot spune „ha” mereu, s-a-nțeles? zise Chester, pe un ton amărât. Mie mi se pare că e drăguță.

Întorcând capul, Will observă că Stephanie continua să se uite la ei. Flutură din mână, iar ea îi răspunse entuziasmată, cu același gest. Șuierând din buze, Will îndoii genunchii și se legănă dintr-o parte în cealaltă, ca și cum ar fi fost pe schiuri. Stephanie chicotea ascuțit, cu un aer admirativ.

— Și încetează naibii cu tâmpeniile astea! se răsti Chester la Will, tropăind la vale, nervos.

După ce, la rugămintea lui Drake, vizionase și ultima înregistrare pe peliculă, Elliott plecase înapoi în camera ei. Așezată la măsuța de toaletă, în fața oglinzii, analiza din priviri obiectele pe care Parry i le cumpăraseră, la insistențele doamnei Burrows. Îi plăceau enorm sticlulele cu oă, pe care le aranja acum lângă creionul dermatograf, fondul de ten și rujurile primite. Mai era acolo și o sticlă din parfumul preferat al doamnei Burrows, pe care aceasta i-o făcuse cadou.

Elliott răsuci în mână flaconul elegant din sticlă fațetată, admirând cum reflecta lumina, iar apoi mirosi parfumul din

ea. Îi aducea aminte de mama ei, care întotdeauna făcea efortul de a cumpăra sticlute cu apă de toaletă, destul de banale ca miros, de la drogheria din Caverna de Sud. Elliott zâmbea, amintindu-și cât de circumspectă devenise apropo de parfumurile din Colonie, după ce aflase de la fiul droghistului, un băiat de vârsta ei, că esențele aromate erau preparate dintr-un amestec de zeamă de ciuperci fermentate și urină de Vânători. Nici până în ziua de astăzi nu se dumi-rise dacă băiatul spusese adevărul.

Punând pe masă sticla de parfum, Elliott căscă prelung și-și întinse brațele. I se părea că trecuse o veșnicie de când plecase din Adâncuri, iar după șederea asta în casa lui Parry, avea senzația că devenise complet altă persoană. De când venise aici, uitase parcă de lupta-pe-viață-și-pe-moar-te, cum fusese existența ei atâta vreme, când nu știai nicio-dată ce chip ar putea avea primejdia care te pândește la tot pasul — un renegat ostil, un Styx sau vreun animal de pradă gata să te sfâșie. Suprasolii socoteau că li se cuveneau de drept o mulțime de lucruri, ducând un trai liniștit, într-un mediu nepericulos, unde găseau mâncare fără niciun efort.

Dar, mai presus de orice, lunile de ședere în casa lui Parry îi oferiseră lui Elliott prilejul de a fi mereu curată. După atâția ani de veșnică murdărie și haine jechoase, e posibil ca Elliott să fi exagerat cumva cu băile ei lungi, uneori și câte trei pe zi, dar era vorba despre un lux pe care nu-l cunoscuse niciodată înainte.

Și știuse dintotdeauna, în sinea ei, că acest lucru nu putea dăinui. Că, până la urmă, va interveni ceva care va întrerupe acea stare de bine. Și, mai ales, știa că acel *ceva* se rostogolea inexorabil spre ea, Will, Chester și toți ceilalți din grupul lor, iar ea nu avea încotro decât să revină la vechea ei personalitate. Spre binele ei și spre binele celor pe care-i iubea.

Oftând adânc, privirea îi alunecă spre pușca lungă propțită lângă măsuța de toaletă. Întinse brațul și o luă de jos, mișcând piedica pentru a se asigura că în camera cartușului nu era niciun proiectil. De la fereastra dormitorului ei, se vedea una dintre statuile lui Parry, de pe peluza din spatele casei, o reproducere înfățișându-l pe Sfântul Gheorghe luptându-se cu balaurul. Lipindu-și ochiul de vizor, reglă distanța lunetei, apoi fixă reticulul în cruce pe capul balaurului. Când arma se declanșă în gol, se auzi un clic sec.

— Asta e tot ce știu eu să fac, zise ea cu glas tare, coborând arma și așezând-o în poală.

Apoi, își plimbă degetul peste țeava ciupită a puștii și peste numeroasele creștături din patul de lemn. Multe dintre aceste stigmatе marcau diversele momente periculoase, ambuscadele din care Elliott reușise să iasă învingătoare.

Deocamdată.

Răsucindu-se pe scaun, se uită la imaginea ei din oglindă — o Elliott cu părul pieptănat frumos și cu pielea imaculată, îmbrăcată într-un pulover de angora și o fustă lungă până la genunchi. Și în timp ce se uita la propria-i reflexie, avea senzația că imaginea din oglindă îi aparținea altei persoane. O persoană care nu era *ea*.

Senzația de alienare era atât de puternică, încât atunci când Elliott scutură din cap s-ar fi așteptat ca imaginea să rămână nemișcată, ba poate chiar să înceapă să spună ceva cu de la sine putere.

— Nu te cunosc, rosti ea spre cea din oglindă, întorcând repede privirea, ca și cum s-ar fi fâstâcit în fața acelei necunoscute.

Ridicându-se de pe scaun, puse pușca pe măsuta de toaletă, împingând la o parte sticlutele și cosmeticele, care începură să cadă pe jos. Apoi, se duse să-și ia hainele cu care venise.

În clipa în care Will și Chester intrară în casă și o văzură pe Elliott la picioarele scării, înțelesesă că nu era în regulă ceva. Nu numai că-și luase pușca pe umăr, dar renunțase și la hainele feminine de până atunci și se tunsese scurt din nou. Elliott, cea pe care se bizuiseră ei atâtea luni când fuseseră sub pământ, se reîntrupase în fața lor.

— Ohoho! exclamă Will. Miroase a scandal.

Chester se pregătea s-o întrebe ce se întâmpla, când Elliott ordonă, arătând cu degetul spre salon:

— Înăuntru, acolo!

Intrând, băieții constatară că erau deja instalați cu toții pe scaune în jurul căminului, cu excepția lui Parry.

Will se uită întrebător la Drake.

— Așteptăm să vină și tata, zise el.

Apoi, Parry dădu buzna în salon și, fără să pregete, începu să vorbească:

— Orice apel telefonic format pe aparatul din birou este înregistrat, anunță el, fluturând în aer foile pe care le ținea strâns în mână. Așa cum bănuieți, probabil, linia telefonică are scopul de a facilita diverse treburi de rutină — comenzi de păcură pentru centrala termică sau alte chestii de zi cu zi, necesare într-o casă de om, preciză el, punându-și ochelarii și cercetând prima foaie din teanc. Un număr de telefon a apărut pe foile de monitorizare, după venirea voastră aici. Inițial, n-am dat prea multă atenție, dar examinând istoricul din nou am mai descoperit alte două apeluri la același număr. Durata fiecărei convorbiri a fost cam de un minut. Și acele convorbiri nu aveau nimic de-a face cu mine.

— Dar nimeni dintre noi nu a avut voie în birou, până foarte de curând, remarcă doamna Burrows, întorcându-se spre Drake. Ești sigur că nu tu ai sunat?

— Nici măcar nu eram aici când au fost făcute celelalte două apeluri, replică el. Singura explicație este că din grup s-a strecurat cineva pe furiș în birou și a dat acele telefoane. Se uitau toți unii la alții.

— Dar de ce să fi făcut vreunul dintre noi așa ceva? Și către cine erau acele apeluri telefonice? întrebă doamna Burrows.

— Către cineva din Londra. Iar numărul nu poate fi contactat acum, spuse Parry.

— Din păcate, zise Drake, ridicându-se în picioare, eu cred că știu cine a făcut asta, însă nu vreau să-i faceți o vină din gestul lui, care nu a fost nicidecum ceva conștient.

— Adică e un „el”? explodă glasul lui Will.

Drake încuviință din cap.

— Iar apelurile telefonice au încetat după ce tipul a fost epurat de către Danforth.

Întrebându-se dacă nu cumva era vorba chiar despre el, Will zise, foindu-se jenat:

— Vasăzică Styxul m-a programat pe mine — sau pe altul — să facem...

Dar, fluturând din mână, Drake îi făcu semn să tacă:

— Elliott și cu mine am vizionat toate filmările de la sedințele de epurare. Cu regret, trebuie să spun, zise el răsucindu-se cu fața spre Chester, că tu ai menționat două cifre din acel număr de telefon, împreună cu niște cuvinte în graiul Styx, pe care Elliott a reușit să le traducă.

— Ce... nu! țipă Chester, livid la față. EU?!?

— Da, tu. Foarte probabil, Styxul te-a programat să suni la acel număr și să raportezi coordonatele noastre locale. E posibil să mai fi sunat acolo, fără să știi, cu mult timp înainte de venirea noastră aici, spuse Drake, deloc muștrător. Prin urmare, este de presupus că și-au făcut deja o idee despre locul unde ne aflăm noi acum.

— Dar... nu se poate să fi făcut așa ceva, zise Chester, pășind nesigur înapoi.

Elliott veni lângă el și-l prinse de mână:

— Nu te învinui singur pentru asta. A fost ceva peste voința ta.

— Nu, n-am fost eu, zise Chester, cu glas tremurător. Mi-aș aminti ceva, nu se poate.

— Nu, n-ai cum să-ți amintești, spuse Drake, cu blândețe.

Chester se uita la el, prin păienjenișul lacrimilor care-i umpluseră ochii, și încerca să vorbească, să spună ceva ca să se disculpe:

— Of, Doamne, cât de rău îmi pare! exclamă el, aproape fără să vrea, și fugi din cameră.

Domnul Rawls ieși după el.

— N-a mers prea rău, zise Parry, fără nicio undă de umor, după care continuă: Prin urmare, suntem în stare de alertă maximă, ceea ce înseamnă că nu mai putem rămâne aici multă vreme. Amplasarea cartierului nostru general a fost descoperită de către inamic.

— Dar dacă inamicul e Styxul, de ce n-au atacat deja? întrebă Will.

— Nu știu să-ți spun. Poate că suntem pe lista lor de probleme și nu ne-a venit încă rândul să ne „rezolve”, ripostă Parry un pic sarcastic, ceea ce demonstra limpede că nu-i picase deloc bine întorsătura pe care o luaseră lucrurile. L-am avertizat deja pe Wilkie, la fel și pe ceilalți, iar Danforth face o verificare completă pe camerele de supraveghere video și pe senzorii termici din jurul domeniului, pentru a se asigura că sunt în stare de perfectă funcționare.

Drake preluă cuvântul:

— Cert este că suntem o țintă prioritară pentru Styx. Se tem să nu apărem subit într-un moment nepotrivit, când am putea să le stricăm petrecerea. Când — și nu *dacă* — vor veni aici, noi va trebui să dispărem în pripă. Prin urmare,

fiecare să aibă bagajul făcut. Și e bine să vă luați toți câte o armă din depozitul de la subsol.

— Mare porcărie, mârâi Parry, cu o grimasă. Suntem prea mulți, bombăni el în barbă. Vom avea nevoie de apă și alimente pentru a supraviețui într-un alt amplasament, iar eu n-am nicio nuielușă fermecată ca să le procur.

Lovind vârtos cu bastonul în podea, ieși valvârtej din cameră, lamentându-se în continuare.

Capitolul șase

Will ținea satisfăcut în poală vechea lui pușcă Sten. — Mă simt mult mai bine acum, când mi-am regăsit arma preferată, spuse el, ridicând privirea spre Chester. Zi, tu tot te mai frământă din cauza chestiei cu Lumina-Întunecată?

Chester ridică din umeri:

— Ceea ce mă scoate din minți este că nu țin minte să fi dat acele telefoane, fir-ar să fie! Nici să mă tai în patru, pe cuvânt, zise el, încruntându-se. Chiar și atunci în căsuța din Norfolk, cu țicnita aia de Martha... și-acolo era un telefon... dacă i-am sunat pe Styx tot așa? Oricum, n-aș fi avut ce să le spun prea mult, din moment ce habar n-aveam unde mă aflu. Când Martha mi-a trosnit una în cap, am crezut că voiam să-i sun pe părinții mei. Dar poate că nu era așa și poate că tipa a avut dreptate să...

— Încetează, nu-ți mai face sânge rău, îi zise Will. O să înnebunești dacă te mai gândești la asta. Nu mai contează

acum. Ce-a fost a fost, gata. Plus, nu uita ce mi-au plantat și mie în cap. A fost chiar mai rău decât la tine.

— Așa e, ai dreptate, recunosc Chester. Haide, e rândul tău să muți.

Erau în salon, la a doua partidă de șah deja. Lemnele trosneau în cămin și atmosfera era plăcută. Drake le ceruse să vegheze până în zori, pentru eventualitatea în care niște musafiri nepoftiți s-ar fi decis să vină în vizită la moșie.

Will întinsese mâna spre regină, dar renunțase la mutare, concentrându-se în schimb la flăcările jucăușe din șemineu.

— Apropo de Martha, mai ții minte de câte ori am jucat șah în baraca ei? zise el.

Chester încuviință din cap.

— Atunci chiar credeam că Elliott o să moară, zise el, cu privirea pironită în foc.

— Îți place mult de ea, așa-i? întrebă Chester cu dezinvoltură, în timp ce-și evalua pozițiile pe tabla de joc.

Will nu-i răspunse imediat.

— Da, așa cred. Dar și ție îți place de ea, nu?

— Mmmmm... nu cred că o interesează prea mult persoana mea. Ceea ce nu s-ar putea spune despre tine, zise Chester, studiindu-și piesele în continuare.

— Nu sunt așa de sigur de asta, mormăi Will, după care mârâi nemulțumit de poziția pieselor lui pe tabla de șah — nu prea avea șanse de câștig.

— Ar trebui să-i spui ceva, sugeră Chester.

Într-un final, Will mută regina, după care spuse cu sinceritate, fiindcă simțea că putea avea încredere în prietenul lui:

— Nu, e nepotrivit acum. Ar complica lucrurile prea mult.

Uitându-se atent la Chester, îi trecu prin minte că nu era exclus ca prietenul lui să fi deschis acest subiect tocmai fiindcă ținea mult la Elliott și voia să afle ce intenții avea Will. Dar cum Chester continua să tacă, Will presupuse că nu asta era motivația.

— Trebuie să-ți mărturisesc că nu mă văd făcut pentru acest gen de relație, reluă Will. Mai ales după ceea ce s-a întâmplat între părinții mei.

Will se tot gândise la doctorul Burrows și la doamna Burrows. Împotmoliți într-un mariaj letargic și lipsit de dragoste, ani de zile trăiseră despărțiți. Will nu putea uita aversiunea și învrăjbirea dintre ei, atunci când el și doctorul Burrows se întorseseră la Highfield. Doamna Burrows nu ezitase să arate limpede că nu era dispusă să-și primească soțul înapoi.

— Care dintre ei? întrebă Chester.

— Poftim?! ripostă Will.

— Care părinți? Te referi la părinții tăi adevărați? zise Chester.

Întrebarea lui Chester îl făcu pe Will să se gândească la părinții lui biologici și la ceea ce-i povestise Cal; cum domnul Jerome nu fusese alături de soția lui atunci când

pruncul lor era pe moarte din cauza febrei cronice, ci preferase să rămână credincios legilor Coloniei. Înnebunită de amărăciune, Sarah își părăsise bărbatul și, cu un gest de necrezut, fugise în Suprasol.

Will începu să râdă în hohote, deși reacția lui era absolut deplasată, având în vedere subiectul discuției lor. Chester ridică privirea surprins.

— Care părinți, ziceai? Păi, care vrei tu, zise Will. Ni-ciunul n-a fost mai breaz decât altul, niște nesuferiți toți patru!

Pe hol se auziră pași grăbiți, după care Parry apăru în cadrul ușii.

— Semnale multiple, zbieră el spre băieți.

Bipurile emise de pagerul lui se succedau atât de rapid, încât sunetul părea un țiuit continuu. Ducându-se spre masa din hol, începu să bată gongul, ritmul presant al bătăilor umplând toată casa. Apoi, intră valvârtej în biroul lui, urmat îndeaproape de băieți. Domnul Rawls, care continua să facă de serviciu lângă telex, era deja în picioare. Parry se duse direct la monitorul de pe masa lui de lucru. Împungând cu degetele în tastatură, vizualiză rapid diferitele imagini ale camerelor de supraveghere.

— Uite, acolo! Se vede unul în infraroșu! strigă Parry. Au trecut de zid, sunt pe domeniu.

Will văzu limpede cum o formă întunecată se strecoară iute sub un copac. Simți că i se taie răsuflarea când, prinsă în obiectul unei alte camere de luat vederi, silueta unui

bărbat se profilă pe fundalul porților principale ale domeniului.

— Uite ce armă are, zise Will, recunoscând imediat țeava lungă a puștii cu lunetă bulbucată pentru vizibilitate pe timp de noapte, cum foloseau Limitatorii. Ei sunt, au venit!

— Oh, Dumnezeu! exclamă Chester, cu glasul sugrumat. Da, ei sunt!

— Păi, doar nu crezi că o fi venit preotul să ne facă o vizită. Uite, încă un grup, zise Parry, indicând una dintre camere, care arăta pe puțin patru inși furișându-se pe lângă un zid. Avem mai multe breșe în perimetrul domeniului — toate în partea de sud. Ai aflat? îl întreabă el pe fiu-său. Au venit!

Drake dădu scurt din cap, zicând:

— E timpul să părăsim pozițiile.

Ocolind colțul biroului, Parry făcu câțiva pași, uitându-se atent la ceas.

— Styxul nu e motorizat, ceea ce înseamnă că, mergând pe jos, o să le ia cam opt-nouă minute ca să ajungă aici. Conformează-te procedurii de evacuare pe care am discutat-o, îi spuse Parry lui Drake. Atrage-i spre est, în timp ce noi folosim canalul pluvial, până la camion. Iar dacă Scânteie nu e pregătit, plecați fără el. Poate să-și poarte de grijă și singur.

— Jiggs și Danf... ? încercă să întrebe Drake.

— Jiggs preferă să se descurce pe cont propriu, iar Danforth a plecat deja, îl întrerupse Parry, arătându-i pagerul,

după care, mișcând din brațe spre toți cei din birou, ordonă:
Gata, afară... afară! Ieșiți afară de-aici!

Aplecându-se lângă masa de lucru, deschise un capac montat în podea. În nișa mică dinăuntru se afla o cheie fixată într-o fantă. Răsucind cheia, zise:

— Am amorsat încărcătura de explozibili. Invadatorii nu vor pune mâna pe nimic din camera asta.

Drake, Will, Chester și domnul Rawls se întâlniră cu Eliott și doamna Burrows lângă scară.

— Am simțit că vine ceva spre noi, dinainte chiar ca bătăile gongului să fi răsunat în toată casa. I-am spus lui Eliott să se fie pregătită de drum, zise doamna Burrows. Înțeleg că plecăm.

— Da, confirmă Drake. Toată lumea să-și ia echipamentul, zise el, inspectând din ochi rucsacurile imense și armele înșirate de-a lungul peretelui din spatele holului. Tata o să vă conducă până la locul unde se află camionul, preciză el, aruncând o privire spre colonelul Bismarck, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar răzgândindu-se i se adresă lui Will, întrebându-l: Ai lentila la îndemână?

Will arată spre partea de sus a rucsacului său.

— Bun, spuse Drake. Pe porțiunea cea mai mare din drum, nu vom folosi farurile, așa că-mi prinde bine un copilot. Ești apt pentru asta?

— Da... sigur, răspunse Will, măgulit că Drake îl alesese pe el, în locul colonelului Bismarck.

Luându-și rucsacul și câteva genți din echipamentul lui Drake, Will nu mai avu timp pentru despărți protocolare. Îmbrățișând-o în fugă pe maică-sa, se întoarse spre Elliott, dar fata era prea preocupată de pregătiri, ca să-l mai bage în seamă. Apoi, el și Drake ieșiră grăbiți, pornind pe coridorul care ducea la bucătărie. Spre surprinderea lui Will, Drake lăsă luminile aprinse în casă, ba chiar aprinse și lampa exterioară, de lângă ușa din spate.

Apoi, dându-i lui Will un proiector puternic, îi spuse:

— După ce ne punem în mișcare, mișcă lumina dintr-o parte în cealaltă, ca să fim siguri că ne vor vedea.

— Dar e bine așa? se miră Will.

— Nu ți-am spus că noi suntem iepurele vânat? replică Drake, chicotind. Momim Styxul să vină după noi, pentru ca Parry să se poată strecura liniștit până în locul unde se află camionul.

Porniră spre dosul casei, unde exista un șopron, pe care Will nu se ostenise niciodată să-l investigheze. Când Drake deschise larg ușile, dinăuntru ieși un iz de benzină, iar sub razele pale ale lunii se zări conturul unui automobil de formă dreptunghiulară. Vehiculul era prevăzut cu parbriz, dar nu avea acoperiș.

— Jeepul meu, îl am de când eram puștan, zise Drake, aruncându-și echipamentul în partea din spate a mașinii.

— Uau! exclamă Will, trăgându-se speriat înapoi, când o mutră bizară se întinse spre el din întuneric.

— Ce-i, băiete, tremuri din toate balamalele?! mârâi Sweeney, întorcându-se apoi spre Drake, care se suise deja la volan. I-am auzit pe pasagerii noștri venind pe alee. Am prins niște vibrații pe care nu le-am recunoscut — s-ar putea să fie cuvinte, dar sună al naibii de nasol.

— Înseamnă că vorbeau în limba Styxului, zise Will. Așa sună graiul lor.

— Ah, făcu Sweeney, cu un râset bubuitoare. Vasăzică Pociții vorbesc stălcit.

— Haideți, lăsați vorba amândoi! Sus în mașină! ordonă Drake, vrând să pornească motorul, dar apoi răzgândindu-se.

— Dă-i drumul, oftă Sweeney, îndesându-și căciula peste urechi. Chestiile electrice de la vehicule nu mă deranjează prea mult, deși curentul din alternator îmi strepezește dinții, efectiv.

— Nu, nu la asta mă gândeam, zise Drake. Mă întrebam ce motiv ar avea Limitatorii să vorbească în timpul unei operațiuni? N-ar avea nevoie, sunt prea buni la așa ceva, remarcă el, ridicând din umeri, după care porni jeepul și aprinse farurile cu faza mare. E timpul să miști proiectorul ăla, cum ți-am zis, îi spuse el lui Will.

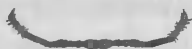
Ambalând motorul, în ideea de a face cât mai multă gălăgie cu putință, Drake scoase jeepul din șopron, în marșarier, după care porni în viteză spre partea din față a casei, iar de acolo ieși pe alee. Roțile vehiculului vânturau

pietrișul, în timp ce Will, cu proiectorul în mâini, lumina coasta dealului, pe unde se presupunea că înainta Styxul.

— E suficient, Will. N-au cum să nu fi observat ditamai fasciculul luminos! strigă Drake ca să se facă auzit peste huzul motorului.

Când viră la vale, pe lângă casă, călcă pe accelerație, ca să fie sigur că jeepul va sări peste șanțul de scurgere. Pârâind din toate angrenajele, jeepul ateriză de cealaltă parte a șanțului, tăind-o apoi de-a curmezișul peste niște câmpuri, până când Will văzu un gard în față. Dar Drake nu se opri, trecu drept prin gard, iar apoi la vale, pe pantă.

— Asta e noua poartă dinspre nord, glumi el, râzând. Stinge proiectorul, Will. E timpul să mergem pe întuneric, spuse, coborându-și lentilele peste ochi, în timp ce stingea farurile jeepului. De-aici încolo, mergem pe tăcute, băieți, conchise el.

Unul după altul, în urma lui Parry, coborâră toți în beci. Parry traversă grăbit coridorul slab luminat și plin de praf, conducându-și plutonul pe lângă sala de gimnastică, pivnița cu vinuri și, în cele din urmă, depozitul de arme. Când ajunse la ușa metalică blindată, din capătul coridorului, se opri ca să verifice dacă toată lumea era prezentă.

— De ce chestia asta nu mă mai miră?! întrebă el, când, din spatele doamnei Burrows, unde se pitise, Colly își scoase capul la iveală.

Fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse din nou spre ușă și, dintre pânzele de păianjen țesute acolo, ridică drugul de fier fixat de-a curmezișul plăcii metalice.

— S-ar putea să am nevoie de ajutor aici, îi spuse el lui Chester, arătând spre mânerele montate lateral pe ușă.

Inițial, când se opintiră amândoi, trăgând cu forță, ușa nu se deschise. Apoi, la o a doua încercare, panoul masiv se urni din loc, împrăștiind în jur praf și rugină. Chester simți un val de aer umed, iar când Parry luminează cu lanterna în beznă, în fața lor se contură un fel de conductă din cărămidă.

— Acest jigheab duce jos la canalul principal. Dar să ai grijă, fiindcă alunecă rău, îl preveni Parry pe Chester, întinzând mâna spre el, prin deschizătura ușii, ca să-l ajute să iasă. Lasă-te-n jos, pe jigheab, ușurel, fără să te grăbești, îi mai spuse Parry băiatului.

Chester se trezi pe suprafața mâzgoasă a unui plan înclinat cam la patruzeci și cinci de grade. Luminând cu lanterna hăul negru de dedesubt, se lăsă să alunece la vale, ca pe un tobogan, ceea ce nu era deloc ușor din cauza rucsacului voluminos din spinare și a puștii atârnată de umăr. După câteva clipe, panta se făcu atât de umedă și de alunecoasă, încât Chester simți că nu-și mai putea controla viteza. Încercă să se lase pe spate și să pună frână cu călcâiele, dar degeaba. Se duse vertiginos în jos, din ce în ce mai iute, până când, cu un pleoscăit puternic, intra cu picioarele în apă, cam până la genunchi.

— Oh, excelent, asta mai lipsea, bombăni Chester, ștergându-și stropii de apă murdară de pe față.

În timp ce-și așeza mai bine rucsacul în spinare, fasciculul luminos al lanternei căzu pe un guzgan uriaș. Când Chester țipă îngrozit, guzganul se sperie și o rupse la fugă. Parry auzise țipătul și acum îl striga pe Chester.

— Ai pățit ceva? se auzi de sus glasul lui.

— De ce trebuie eu să nimeresc *mereu* în asemenea capcane mizerabile?! se întrebă Chester, înfiorându-se, după care, ridicând lanterna spre Parry, îi răspunse: Nu, n-am pățit nimic!

Pe urmă, când coborâra pe jgheab, Chester îi ajută să nu se lovească la aterizare, cum i se întâmplase lui. Coborârea nu părea să ridice nicio problemă pentru doamna Burrows, care-și folosi noile supra-simțuri. Parry veni ultimul și, imediat ce ajunsese jos, le spuse:

— Acesta este canalul pluvial principal, care leagă lacul de râu — o mostră reușită a hidrotehnicii britanice de la începutul veacului al XX-lea. Dar acum e cazul să-i dăm zor, zise el, începând să înainteze voinicește prin apa noroioasă.

Porniră cu toții în urma lui, luminând cu lanternele pereții vechiului tunel clădit din cărămizi. Judecând după felul cum alerga șontăcăit, era limpede că lui Parry îi venea greu să se miște atât de repede. Domnul Rawls înainta și el la fel de anevoios, dezechilibrându-se de câteva ori și căzând în apă. Noroc cu Chester, care era acolo să-i ajute de fiecare dată.

După nici zece minute, ajunseseră la capăt. Cum hainele le erau ude, îi luă frigul când ieșiră la lumină în canalul de drenaj, cu pereți aproape verticali, năpădiți de ferigi și alte plante. La vreo șase metri mai încolo, unde canalul se lărgea considerabil, Chester zări conturul întunecos al unui camion. Cu pușca în mâini, moș Wilkie apăru din spatele vehiculului, începând imediat să discute în șoaptă cu Parry.

Când se apropiară toți de bena camionului marca Bedford, Stephanie scoase capul de sub prelată. Văzându-i așa uzi leoarcă și stropiți de noroi, fata rămase consternată. Apoi, zărindu-l pe Chester, se mai înveseli:

— Hei, salutare. Bunicul nu mi-a spus că o să vii și tu.

— Ăăă... da, făcu Chester.

— Nu-i așa că e nemaipomenit? Să trăim o asemenea aventură, cu spioni, puști și faze top secret, aici, în văgăuna asta, unde de obicei nu se întâmplă nimic! E ca-n filme, pe cuvântul meu.

— Chester, nu vrei să mă prezenți prietenei tale? interveni Elliott.

În timp ce Chester bălmăjea încercând să le prezinte una celeilalte pe cele două fete, Stephanie o zări pe Colly și scoase un țipăt de uimire.

— Oho, ți-ai găsit dihania-de-câine.

— Ia, vorbești mai încet, mârâi Parry.

— Oooh, scuze, zise în continuare Stephanie, cu glas pițigăiat, punându-și apoi palma peste gură, cu un aer neputincios. Veșnic dau de bucluc, cu vocea mea gălăgioasă.

— Nu e *acea* dihanie-de-câine, îi spuse Chester. E...
ăăă... cealaltă dihanie-de-câine. Sunt două, de fapt.

Stephanie dădu din cap, în semn că pricepuse. Era conștientă că Elliott se holba la ea.

— Oricum, vreau să stai lângă mine. Vreau ca schiorul meu să stea lângă mine, zise Stephanie, șuierând sugestiv, în timp ce se hlizea și mișca din șolduri.

— Asta ce vrea să-nsemne? se încruntă Elliott.

— *Schior?* se miră și domnul Rawls.

Uitându-se fâstâcit la ei, Chester își azvârli rucsacul în camion, după care se urcă și el.

— Oricum, nici în ruptul capului nu concep să stau lângă mortăciunile alea de porci și vaci, zise Stephanie, pe un ton categoric.

Odată ajuns sub prelată, Chester observă că înăuntru, în spatele cabinei camionului, erau depozitate pe puțin zece lăzi și butoaie de plastic albastre. Iar deasupra lor, înfășurate într-un fel de pânză, spânzurau ca la măcelărie câteva hartane de carne.

— Of! Uită-te și tu, se strâmbă Stephanie, arătând spre hălciile de carne care se legănau încet. Nu vreau să pice pe mine ceva din scârboșeniile astea.

— Nu... da, n-ar fi exclus, conveni Chester, întrebându-se în gând cam ce știa, de fapt, Stephanie despre situația lor actuală.

— Urmează să plecăm? întrebă colonelul Bismarck, venind spre Parry.

— Da, urcați-vă toți în camion. La vreo două sute de metri mai încolo, canalul se varsă în râu, iar în această perioadă a anului apele sunt destul de umflate în albie. Ceea ce înseamnă că o să ne cam udăm cu toții, le spuse Parry, adresându-i-se apoi colonelului: Dumneata aş vrea să mergi deasupra, pe cabină, ca să ai vizibilitate în toate direcțiile.

— *Ja*. Am înțeles, răspunse colonelul, bătând afectuos cu palma în patul mitralierei.

După ce-și încărcară cu toții echipamentul în camion și se asigurară că ușița din spate era bine închisă, se instalară pe băncile amplasate pe părțile laterale ale benei. Urcându-se în cabină lângă moș Wilkie, Parry porni motorul. Camionul coborî panta, până ieșiră complet din canalul de drenaj. Apoi, Parry dădu schimbătorul de viteze pe o treaptă inferioară și accelera puternic: camionul urcă pe un dâmb de pietriș și intră în albia râului. În benă, toți se hurducăiau dintr-o parte în cealaltă. Deși nu puteau vedea mare lucru în întunericul de sub prelata de pânză, auzeau toți clipocitul apei care trecuse de pragul platformei camionului, udându-i la picioare.

— Ohhhh! țipă disperată Stephanie, ridicând picioarele și agățându-se cu brațul de Chester.

Drake scoase jeepul de pe drum și înaintă un pic în pădure. Apoi, tăie niște crengi cu o macetă și, ajutat de Will, camuflă vehiculul cu ele.

Când ajunseră amândoi la drum, îl găsiră pe Sweeney cu clapele de la căciulă prinse sus, pe creștet, ținând capul înclinat pe o parte, în direcția de unde veniseră ei.

— Nimic, deocamdată, îi spuse el lui Drake, desfăcându-și geanta de umăr. Le-am adus Pocișilor tăi niște daruri de bun venit.

Și scoase la lumină un pumnal masiv, pe care-l prinse între dinți, ca un pirat, în timp ce continua să scotocească prin geantă.

— Nu ai armă de foc, observă Will.

— Armele de foc n-au fost niciodată specialitatea mea, răspunse Sweeney, cu un rânjel vag în spatele cuțitului din gură. Prefer să lucrez cu astea, adăugă el și, desfăcând larg palmele uriașe, le strânse căuș, încheieturile degetelor ieșindu-i în afară ca niște dopuri de șampanie, de parcă ar fi sugrumat pe cineva de gât. Mă ajută să fiu mult mai creativ, adăugă el, după care, găsind ceea ce-i trebuia, zise, ridicând două grenade în mână: Uite-le, aici erau. Ca două fructe proaspete de ananas.

— Mulțam, spuse Drake, luând una dintre grenade, de parcă ar fi fost o bomboană de ciocolată.

Apoi, se postară la pândă, el și Will pe o parte a drumului, iar Sweeney — pe cealaltă. Drake îi spusese lui Will că trebuia să se concentreze asupra zonei de lângă drum, fiindcă niciun Limitator care se respectă nu ar veni spre ei direct, fără acoperire. Prin urmare, cu mâinile încleștate pe pușcă, Will stătea cu ochii în patru. Prin lentila de la ochiul lui

drept, care-i permitea să vadă în jur limpede ca ziua, copacii și tufișurile aveau nuanțe oranj. Se întreba cum i se părea totul lui Sweeney, cu excepționala lui acuitate vizuală.

După un ceas, în care nu auzise decât răpăitul ploii, lui Will îi cam pierise entuziasmul. La început, inima îi săltase de nerăbdare la gândul de a putea captura niște Limitatori, luându-i prin surprindere, însă din cauza umezelii care-i pătrunsese prin haine până la oase începea să nu se mai simtă în largul lui. După încă două ceasuri de asemenea chinuri, Drake îl conduse, în sfârșit, înapoi la potecă.

— Tot nimic? întrebă Drake, când apărură și Sweeney.

— Niciun capăt de ață, zise uriașul, scuturând din cap. În afară de flăcăiandrul ăsta, care cască de plictiseală și se foiește de parcă ar avea viermi în fund.

— Îmi pare rău, mormăi Will.

— Ar fi avut tot timpul să ne ajungă din urmă, reflecta Drake cu voce tare, privind în lungul drumului. Este imposibil să nu ne fi văzut când am plecat, ceea ce înseamnă că au știut exact încotro ne-am îndreptat.

— Poate că au preferat s-o tândălească prin jurul casei, sperând că am fi atât de nătărăi, încât să ne ducem înapoi, sugeră Sweeney.

— Poate, zise Drake, examinând grenada pe care i-o dăduse Sweeney.

Ieșind cu jeepul în marșarier, Drake așteptă ca Will și Sweeney să se suie în mașină, iar apoi porniră în trombă, continuând să se îndepărteze de proprietatea lui Parry.

— Copaci... numai copaci, mormăia Will ca pentru sine, în timp ce kilometri întregi de pădure se perîndau pe marginea drumului.

Nu prea avea la ce să se uite și, în tot acest timp, Sweeney stătea cu geanta pe genunchi, așezat pe bancheta din spate, ținându-și strâns închiși ochii stranii, cu cercuri concentrice.

Will simți dintr-odată că i se făcuse foarte frig, așa că-și înfășură fularul în jurul feței, dar tot nu reuși să se încălzească. Încercând să se calmeze, spunându-și că era imposibil ca Limitatorii să cunoască, la fel de bine ca Drake, configurația terenului, Will se lăsă doborât de oboseală și ațipi.

Când Drake luă un viraj atât de strâns, încât jeepul se înclină pe două roți, Will se trezi, tresărind speriat. Începea să mijească de ziuă, iar pe cer apăreau crâmpoie de albastru-cobalt. După o altă serpentină, drumul cobora abrupt. În capătul pantei, se vedea albia unei ape curgătoare, care traversa drumul. Sweeney scoase un țipăt, dar când Will întoarse capul, uriașul și geanta lui de umăr dispăruseră de pe bancheta din spate.

Vehiculul încetini, apoi, când Drake frână puternic, se opri.

— *Cine-i acolo?* șopti Will.

La vreo zece metri în fața lor, o femeie ședea în mijlocul vadului, făcând semne cu o lanternă.

Will îl auzi pe Drake rostind „Doamna Rawls”. Apoi, Drake băgă în marșarier, turând motorul, dar ținând jeepul pe loc.

— Ce mai aștepți?! strigă Will. Ni s-a întins o cursă, nu vezi?!

— Prea târziu, nu mai putem face nimic. Am căzut deja în capcană, ripostă Drake, cu voce joasă.

Lăsând motorul să funcționeze, se strecură jos din mașină. Will procedă la fel, ținând pușca pregătită.

Doamna Rawls îl mai strigă de câteva ori pe Drake, dar, fără să-i răspundă, acesta înainta cu precauție spre albia râului, în timp ce se răsucea ba într-o parte, ba în cealaltă, cu pistolul lui Beretta în mână.

— Acum, ce facem ? întrebă Will.

— Improvizăm, murmură Drake.

Trăgând cu dinții, scoase cuiul din grenadă, ca să o armeze. Ținând grenada în mână, scuipă cuiul din gură, uitându-se apoi în ochii lui Will:

— Acoperă-mă din spate, zise el.

Dar Will exact asta și făcea deja, ținând arma îndreptată spre porțiunea de drum rămasă în urmă.

— Drake, e în regulă! strigă doamna Rawls, continuând să fluture lanterna.

În afară de mama lui Chester, nu era nici țipenie în jur. Sweeney dispăruse și el, ceea ce pe Will nu-l mai mira deja. Bătrânul soldat făcea ceea ce învățase să facă toată viața.

— E-n regulă! mai strigă doamna Rawls, lăsând jos lanterna. Zău, Drake, crede-mă, e în regulă!

— Emily, răspunse Drake, continuând să inspecteze cu atenție copacii din jur. Cine mai e cu tine?

— Salut, Drake, zise Eddie, ieșind din spatele unui copac de pe cealaltă parte a râului și pornind spre doamna Rawls.

— Stai pe loc unde ești! ordonă Drake, îndreptându-și revolverul spre capul Styxului. Mă gândeam eu că tu trebuie să fii.

Încet, Eddie ridică ambele brațe, desfăcând palmele ca să arate că nu avea nimic în mâini.

— Nu sunt înarmat. Vreau doar să vorbesc cu tine.

Deși misiunea lui era să acopere spatele, în eventualitatea unui atac neprevăzut, Will — care nu-l mai văzuse nicio dată pe fostul Limitator — nu rezistă tentației de a se uita pe fugă la el. Individul era slab ca un țâr, cum erau toți cei din rasa Styx. Purta un troacar maro-închis, cizme de cauciuc și o căciulă plată pe cap. Dacă nu ar fi avut obrajii atât de supti și ochii așa de negri, l-ai fi putut lua drept un moșier care ieșise la plimbare prin pădure.

— Nu e o ambuscadă — dacă ar fi fost, n-aș mai sta eu acum, aici, la taclale cu tine, zise Eddie, lăsându-și brațele în jos. Este esențial să vorbesc cu tine. Este mai important decât orice ranchiună ne-am mai purta noi încă unul celuilalt.

Drake stătea postat pe o parte a vadului, Eddie pe cealaltă parte, iar doamna Rawls la jumătatea distanței dintre ei, cu gleznele în apă.

— De unde ai știut că o să vin încoace? se interesă Drake.

— O presupunere tactică, îi răspunse Eddie. Am ținut casa sub observație și, firește, am fost în recunoaștere în împrejurimi.

— *Firește*, repetă Drake, sarcastic.

— Cum direcția aceasta nu este ruta ideală de evadare, mi-am făcut socoteala că *exact* pe-aici vei veni. Știi, au încercat să o activeze pe Emily pentru ofensiva din centrul Londrei, dar am intervenit eu. Am avut grijă de ea.

— E-adevărat? întrebă Drake. Eddie ți-a salvat viața?

— Da, încuviință din cap doamna Rawls, zâmbind.

În niciun caz nu se vedeau pe chipul ei urme de epuizare sau de tortură.

— Ți-am adus-o special înapoi, zise Eddie. Ca o ofrandă de pace.

Doamna Rawls începuse să pășească spre Drake.

— Îmi pare rău, Emily, dar nu te apropia mai mult de-atât. Nu știi dacă nu te-au supus programului Lumina-Întunecată, zise el. Will, ține arma îndreptată spre ea.

— Vă salut, doamnă Rawls, mormăi stânjenit Will, robind pușca înspre ea. Ce mai faceți?

— Foarte bine, mulțumesc, Will, răspunse ea.

— Nu a fost programată cu Lumina-Întunecată. Oricum, nu de mine, asta e sigur, interveni Eddie.

Stăteau toți acolo, singurele zgomote fiind clipocitul apei și câte un țipăt de pasăre în depărtare.

— OK, unde sunt ceilalți? întrebă Drake. Nu puteai să ții casa sub supraveghere și să mergi în recunoaștere prin împrejurimi, dacă nu ai fi avut oameni cu tine.

— Absolut corect, răspunse Eddie, începând să ridice mâna. Dacă-mi permiți?

— Te rog, ai toată libertatea, zise Drake.

Eddie pocni din degete.

Un huruit gros umplu văzduhul, când niște motoare se puseră în funcțiune atât mai în față, pe drum, cât și undeva în spate.

Două vehicule militare americane veneau dintre copaci, înaintând greoi, strivind sub roți tufele de arbuști.

— Vehicule militare *Humvee*? spuse Drake, cu un aer alarmat.

Mașinile se opriră, blocând ambele capete ale drumului. Erau vopsite într-o nuanță de verde mat și aveau geamuri fumurii. Când motoarele amuțiră, se deschiseră portierele.

Mai mulți Styx coborâră din vehicule. Alții se iviră dintre copaci. Will numără în total opt soldați.

— Limitatori? întrebă Drake, din ce în ce mai alarmat.

— Exact, răspunse Eddie.

Soldații Styx nu purtau uniforma lor obișnuită de luptă, de culoare cenușie, ci aveau o vestimentație tipică de supra-soli: pufoaice, geci matlasate și cizme de oraș. Ba unul dintre ei avea chiar jeanși. Însă, cu fețele lor colțuroase și ochii înfundați în orbite, soldații de elită erau inconfundabili. Chiar dacă niciunul nu era înarmat, lui Will tot amenințatori i se păreau. I se chircise stomacul de frică. Ultima oară când se întâlnise cu soldați Limitatori, într-un număr atât de mare, tatăl lui fusese împușcat brutal de către una dintre gemenele Rebecca.

— Unde vrei să stăm? întrebă Eddie.

— Stați grupați toți, acolo, unde ești tu, zise Drake, arătând din cap spre Eddie.

Conștiincioși, Limitatorii se îndreptară spre marginea vaului, unde formară un rând în spatele lui Eddie. Will observă că unul dintre Limitatori avea bandajată aproape toată fața, iar la ochiul stâng avea pleoapa închisă și cusută, ceea ce-i conferea un aer și mai sinistru.

— Țștia sunt toți? întrebă Drake, cu revolverul ațintit asupra grupului de Limitatori.

Eddie părea ezitant, în timp ce-și inspecta oamenii înșirați în spatele lui. Tocmai când se pregătea să vorbească, îl întrerupse Drake:

— Scânteie — acum poți să ieși de-acolo, zise el, aproape fără să ridice glasul.

— Ah, și eu care abia începeam să-mi intru în mână, veni răspunsul celuilalt, urmat de ecoul unui hohot de râs.

Sweeney apăru țațoș pe drum. Avea doi Limitatori cu el, câte unul pe fiecare umăr.

— M-am pricopsit cu doi Pociți. Par nițel cam mototoli, așa-i? zise el, cărându-i de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Eddie smuci din cap în direcția colosului de pe drum.

— Le-ai rupt oasele? întrebă Drake.

— Nu, rânji Sweeney. Nefiind înarmați, nu le-am făcut nimic. Dorm acum ca niște îngerași, uită-te la ei, zise el, uitându-se, pe rând, la fiecare Limitator. Aiurea, ce îngerași?! Draci cu gheare și coadă, nemernicii, zise el, întorcând privirea spre Drake. Zi, unde să-i pun? Lângă Urâtul-șef?

— Nu, lasă-i jos acolo, zise Drake, zâmbind spre Eddie, care se uita curios la Sweeney. Salută-l pe Scânteie, e un vechi prieten de-al meu. Mai am și alți prieteni ca el.

Eddie își arcuise sprâncenele, vizibil mirat de faptul că niște soldați Styx se lăsaseră prinși așa.

— Tot mai lipsește unul, zise el.

— Jiggs, interveni Sweeney.

— Jiggs e aici? întrebă Drake uluit.

— Sigur că da. L-a bătut chisăliță pe un alt Pocit de-al lor.

— Bun băiatu', îmi place, zise Drake, cu un râset sec, în timp ce-i studia pe Limitatorii înșirați răbdători în fața lui. Ce-i cu efectivul ăsta numeros, Eddie? Ați pornit la o hoinăreală prin natură? întrebă el, pe un ton rece. Nu-mi

rămâne decât să deduc că toți acești Limitatori au trecut acum în tabăra ta, așa e? Dar cum știi că te poți bizui pe ei?

— Îmi sunt leali, confirmă Eddie, fără nicio urmă de îndoială în glas. Ții minte când ți-am spus că mai sunt și alții care simt la fel ca mine? Toți acești indivizi au dezertat ca să mi se alăture mie, din pură convingere. Au credea că actuala escaladare a conflictului nu este justă și că trebuie oprită de urgență.

Uitându-se în treacăt la Will, Drake observă că băiatul era crispat la față.

— Te simți bine, Will? întrebă el.

Dar Will nu se simțea bine deloc. Se întreba dacă vreunul dintre acești Limitatori nu se aflate cumva în vârful piramidei, asistând la uciderea doctorului Burrows. Într-o discuție cu Chester, Will îl criticase aspru pe Drake, din cauza scurtei alianțe a acestuia cu Eddie, atunci când organizaseră împreună operațiunea din Orașul Etern, deși direct lui Drake nu-i spusese niciodată nimic. Pur și simplu, îi era imposibil să conceapă că ar putea să existe pe lume vreun Styx cumsecade.

— Will? repetă Drake.

— Da... n-am nimic, minți Will, cu dinții încleștați.

— Vasăzică, tu ești Will Burrows, spuse Eddie, cu blândețe. Am auzit multe despre tine.

— Zău?! mârâi Will, deranjat de atenția pe care i-o dădea Styxul.

— Și despre familia ta: Tam, mama ta Sarah.... și Cal, fratele tău. De fapt, în legătură cu el, se cuvine să ne cerem iertare față de tine.

— Cal? a fost tot ce-a putut să îngaime Will.

— Da, e vorba despre Vânătorul lui. Numele animalului era parcă Bartleby.

— *Era?* explodează Drake, dar Eddie continuă să explice:

— S-a produs o încălcare de neiertat a protocolului la unul dintre punctele de observație pe care le-am stabilit pe colinele din jurul domeniului, iar Vânătorul vostru a fost mai ager decât soldații noștri, zise Eddie. Limitatorul de serviciu s-a lăsat atacat de animal, care s-a strecurat pe furiș până la el.

— Ce tot spui acolo? întrebă Will.

— Din păcate, Bartleby a fost ucis, zise Eddie, arătând cu degetul lui, ca o gheară, spre vehiculul militar parcat ceva mai încolo, în spatele lui Will.

Will se răsuci pe călcâie și începu să pășească mecanic spre Humvee. Nu voia să vadă ce-l aștepta acolo, dar nici nu se putea abține să nu se uite.

Pe capota plată a mașinii, se zărea forma unui corp. Will își ridică lentila de pe ochi — odată cu revărsatul zorilor, devenise inutilă.

Apropiindu-se de vehiculul militar, văzu trupul lui Bartleby: cu picioarele din față și din spate legate cu o funie și cu trupul întins de-a latul peste partea din față a vehiculului, ai fi zis că motanul uriaș era un trofeu de vânătoare.

Sub pielea cenușie a lui Bartleby, care acum, în moarte, părea și mai pală decât de obicei, Will deslușea clar venele ce aminteau de coloritul dominant al cerului matinal. Ochii ca de chihlimbar ai lui Bartleby pierduseră și ei strălucirea de dinainte, părând străvezii ca zerul subțire, cu pupilele opalescente străpungând în gol văzduhul.

Dar, mai presus de orice, lui Will i se părea imposibil să accepte că felina zăcea acolo nemișcată. Bartleby fusese întotdeauna atât de plin de viață, plimbându-se țațoș pretutindeni, veșnic în căutare de ceva bun de mâncare și în permanență pus pe șotii ca un copil năstrușnic.

— Bart, șopti stins Will, nădăjduind absurd că motanul se va trezi, exact cum se întâmplase de-atâtea ori înainte, când Will venise să-l deranjeze în timp ce trăgea un pui de somn.

Dar știa că Bartleby nu se va mai trezi niciodată. Întinzând mâna, mângâie una dintre labele masive ale Vânătorului.

— Săracul Bartleby, rosti el, cu vocea gătită de emoție. Bietul de tine, cum ai ajuns!

Bolborosind continuu aceste cuvinte și scuturând din cap, porni înapoi spre albia râului, târându-și picioarele, sleit de supărare și indignare.

Toți îl urmăreau din priviri, dar nimeni nu spunea nimic, până când Eddie rupse tăcerea:

— Îmi pare sincer rău pentru acest accident nefericit.

— Îți pare rău, da, nu mai spune?! mârâi Will.

Auzea ca aievea glasul fratelui său mort, glasul lui Cal, strigându-i în urechi, însetat de răzbunare: „Omoară-i pe

ticăloșii de Gulere Albe! Haide, Will, învață-i minte, fir-ar ci să fie de nemernici!”

Will își dădu seama că nimic nu mai avea cum să-l oprească acum. Putea să-i împuște pe Eddie și pe acești soldați, fără niciun fel de repercusiuni. Nu încălca legea. Drake și Sweeney ar fi putut să îngroape cadavrele în pădure, exact cum urma să fie îngropat și Bartleby, probabil.

— Îți pare rău, da?! zise Will din nou, provocându-l pe Eddie să reacționeze. Și *cât* de rău, mă rog, ha, zi? spuse el, mișcând pușca amenințător spre Eddie.

Abia se mai stăpânea să nu apese pe trăgaci.

Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Voi, din neamul vostru, mi i-ați luat pe toți cei dragi mie. De fiecare dată, mereu la fel. Nu știți decât să ucideți. Eu...

Degetul i se crispă pe trăgaci.

— Will! strigă Drake.

— Ușurel... nu face ceva ce s-ar putea să regreti, băiete, zise Sweeney, apropiindu-se și întorcând spre sol țeava puștii lui Will. Să nu acționezi niciodată la furie, îi zise Sweeney, luându-i binișor pușca din mână.

— Vreau să repar greșeala, continuă Eddie.

— Ce-ai zis? întrebă ca năuc Drake.

Pășind prin apă spre el, Eddie îi spuse:

— Dă-mi voie să elimin chestia asta acum, se oferă el, arătând spre grenada pe care Drake o ținea încă în mână. Nu mai ai nevoie de ea acum.

Drake se uita absent la Eddie.

— N-am de gând s-o folosesc împotriva noastră, îl asigură Eddie. Nu am apucături de sinușigaș.

Drake se încruntă, dar apoi, spre stupoarea lui Will, îi permise Styxului să-i ia grenada din mână. Lucrul cel mai straniu era că Will nu detecta niciun fel de animozitate între Drake și Eddie, ci ceva complet diferit. Camaraderie, prietenie, chiar. Se simțea revoltat.

Eddie reveni lângă rândul de Limitatori și-i oferi grenada Styxului cu fața bandajată. Limitatorul luă grenada fără să crâcnească.

— Acest soldat dorește să-și exprime regretul, anunță Eddie, după care Limitatorul începu să pășească pe cărarea care ducea în pădure.

— Nu! strigă Drake, când își dădu seama ce urma să se întâmple. Scânteie! Urechile tale! răcni el, răsucindu-se spre Sweeney.

Exact când Drake îl avertiza pe Sweeney, Limitatorul se aruncă în față, cu grenada la piept. Se auzi o explozie înfundată. Will văzu o lumină fulgerătoare, când suflul exploziei proiectă în sus trupul Limitatorului. O ploaie de țărână și așchii de lemn căzu ca o grindină peste toți. Când un copac începu să pârâie, frângându-se din trunchiul gros, doamna Rawls trase un urlet.

— Auu! se văita Sweeney, cu mâinile lipite de urechi. Ce tare s-a auzit!

— Nu trebuia să se-ntâmplesă așa ceva, îi spuse Drake lui Eddie, pe un ton sumbru.

Chipul lui Eddie, asemenea chipului celorlalți Limitatori, afișa aceeași expresie de nepătruns, pe care o aveau îndeobște cei din rasa Styx.

— Ba trebuia, Drake. Țsta a fost prețul pentru neglijența în post, explică Eddie. Și, prin asta, ți-am răspuns și la întrebare. Fiecare dintre acești inși îmi vor da ascultare, în mod absolut și necondiționat. Îmi sunt într-un totu leali. De aceea se și află aici. Vor face orice le voi cere eu. Și cum spuneam, ne pare nespun de rău pentru moartea Vânătorului, continuă Eddie, adresându-se lui Will care, ghemuit încă din cauza exploziei, îl urmărea cu ochi mari. Acum, când vinovatul pentru acest incident nedorit a fost pedepsit, sper că vei considera că ne-am reparat cumva greșeala. Bun, acum putem și noi să stăm de vorbă? încheie el, întorcându-se cu fața spre Drake.

— Da, dar cu condiția să nu-mi mai faci figuri tâmpite ca adineauri, zise Drake.

Pușca Sten părea o jucărie în mâinile uriașe ale lui Sweeney, atunci când Will și Drake îl lăsară să stea de pază lângă doamna Rawls și Limitatori. Eddie făcuse o sugestie plină de tact, propunându-le să stea de vorbă în vehiculul militar de pe partea cealaltă a vadului, crușându-l astfel pe Will de durerea de a vedea pentru a doua oară cadavrul lui Bartleby.

Will se sui pe scaunul pasagerului. Nu mai fusese nicio dată într-un Humvee, așa că se zgâia uimit la habitaculul spațios.

— Te simți bine? îi zise Drake lui Will, când se instalează pe bancheta din spate.

Răsucindu-se pe scaun, Will îi răspunse mișcând afirmativ din cap, însă Drake studia deja cu atenție stativul cu arme montat în partea din spate a vehiculului. Erau acolo pe puțin zece mitraliere de fabricație Styx și alte arme ultramoderne folosite în Suprasol. Iar alături, se afla un echipament de comunicații foarte sofisticat.

— Pariez că te-a costat ceva bani ca să cumperi toate cheștiile astea, îi zise Drake lui Eddie, când acesta se așează pe scaunul de lângă el.

— Mai am încă două vehicule de acest fel în Londra, răspunse Eddie. Și niște TAB...

Will rămase stupefiat, când Drake îi trase un pumn zdravăn Styxului, drept în față.

— Asta a fost fiindcă m-ai băgat la Lumina-Întunecată, spuse Drake, frecându-și încheieturile degetelor.

Cu ochii împăienjeniți din cauza loviturii încasate, Eddie se scormonea după ceva în buzunar. Scoase o batistă și se tamponă la nas. Will văzu că era mânjit de sânge pe buza de sus.

— Presupun că am merit..., începu Eddie să spună.

Dar Drake îi mai arse un pumn, cu și mai mare forță de data asta. Batista îi zbură din mână, iar sângele îi șiroia din nas.

— Și asta? întrebă Eddie, mai fornăit decât oricând.

— Asta a fost pentru Chester, mârâi Drake. A fost o mare porcărie din partea ta să-i aplici și lui Lumina-Întunecată.

— Ce?!? exclamă Will. Înseamnă că nu Styxul adevărat i-a făcut asta?

— Nu, n-a fost Styxul adevărat, așa-i, Eddie? zise Drake, pe un ton acuzator.

Styxul confirmă, cu o mișcare din cap.

— Presupun că am meritat-o și pe-asta, zise el, pe un ton impasibil și fără nici cel mai mic resentiment la adresa lui Drake. Recunosc, a fost o mârșăvie ce i-am făcut eu lui Chester, însă aveam nevoie de o modalitate de a putea ști unde sunteți în orice moment. Așa că, atunci când l-ai lăsat pe Chester singur în apartamentul meu, i-am aplicat un program minimal, nicidecum ceva complex.

— Vorbești de parcă l-ai fi tratat cu un produs pentru îngrijirea părului, comentă sec Drake, scuturând apoi din cap. Prin urmare, am abandonat buncărul tatii absolut degeaba. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, n-ai venit să bați la poartă, cum ar fi fost normal?

Eddie se smârcâi de câteva ori, încercând să-și desfunde nările pline de sânge.

— Trebuia să obțin toată atenția ta, fără alte devieri. Dacă aș fi venit la voi, așa, pur și simplu, nu m-ai fi luat în serios. În plus, am impresia că treci prea ușor cu vederea fapta mea bună. După ce ai azvârlit-o înapoi pe Emily Rawls în gura lupului, eu a trebuit să intervin ca să o salvez. Iar acum ți-am adus-o înapoi, teafără și nevătămată.

— Înapoi... în gura lupului? Cum adică? îl întrebă Will pe Drake.

— A fost alegerea ei, se disculpă Drake, însă Will vedea că Eddie îl prinsese pe picior greșit. Emily ținea morțiș să fie de ajutor, iar eu aveam nevoie să fiu la curent cu ce pune la cale Styxul în continuare.

— Și mai ai tupeul să susții că tratamentul pe care i l-am aplicat eu lui Chester a fost mai urât decât felul cum ai procedat tu, abandonând-o pe maică-sa în ghearele dușmanului?! i-o trânti Eddie lui Drake, cu mult năduf. Dar, știi, ciondăneala asta nu rezolvă nimic acum, mai ales că trebuie să te informez în legătură cu o problemă care...

Vizibil enervat de acuzațiile lui Eddie, Drake îi retează vorba, țăfnos:

— Ce naiba poate fi atât de important, încât să fi montat toată nenorocirea asta, doar ca să vorbești cu mine?! Dacă e în legătură cu fie-ta, îți pierzi vremea degeaba. Nici nu vrea să audă de tine.

— Da... și nu, răspunse Styxul, pe un ton ponderat. Nu, n-am venit s-o iau pe Elliott, dar spune-mi totuși, ai observat ceva schimbat la ea? Ți se pare că e altfel?

Drake se încruntase, căci nu prea înțelegea ce rost avea întrebarea lui Eddie.

— Păi, într-un fel da, s-a făcut domnișoară mare, răspunse el. Ca orice adolescentă normală la vârsta ei.

— Adolescentă normală, repetă în șoaptă Eddie, desfăcând și închizând pumnul, cu o mișcare crispată, denotând

o stare de îngrijorare atipică, pe care Will și Drake o sesizară imediat. O să vă povestesc niște lucruri pe care nicio ființă omenească nu le-a mai auzit vreodată. Vă veți putea explica, totodată, de ce cei din neamul meu și-au mutat operațiunile aici, sus, la suprafață.

— Dă-i drumul, atunci, îl îndemnă Drake, rezemându-se de spătar, cu mâinile încrucișate la piept. Sunt tot numai urechi.

— Trebuie să-ți vorbesc despre..., începu Eddie, poticnindu-se apoi o fracțiune de secundă, ca și cum buzele ar fi refuzat să-l asculte,... despre *Fază*.

Când doi soldați din Noua Germanie deschiseră larg porțile fabricii, căpitanul Franz, aflat la volanul Mercedesului, pătrunse cu mașina în spațiul asfaltat, numit *Parcare pentru vizitatori*, unde opri motorul. Într-o clipită, sări de pe scaun și ajunse în partea din spate a automobilului, ca să le ajute pe gemenele Rebecca să se dea jos. Apoi, la fel de iute, alergă din nou ca să deschidă ușa clădirii de birouri. Dar, câteva momente, cele două Rebecca zăboviră în parcare, admirând șirurile de mașini scumpe.

— Mă simt mândră, spuse Rebecca Unu, zărind un Bugatti Veyron lângă un Ferrari Enzo.

Sora ei îi dădu dreptate, după care porniră amândouă spre clădirea de birouri, unde căpitanul Franz ținea încă ușa deschisă pentru ele.

— Foarte amabil, mulțumesc, spuse Rebecca Doi, strecurându-se pe lângă el.

— Foarte amabil, mulțumesc, repetă Rebecca Unu, cu o voce vibrantă, ca Marilyn Monroe, trecând și ea pe lângă căpitan și făcându-i o reverență, pentru ca ironia să fie și mai evidentă.

Rebecca Doi ignoră tachinarea surorii ei, uitându-se atentă la un Limitator îmbrăcat în uniformă de luptă, care venea cu pași mari în întâmpinarea lor.

— Deduc, după numărul mașinilor din parcare, că toată lumea e deja aici, zise ea. Poftește-i pe toți în sala de consiliu.

Părăsind repede zona de recepție, gemenele traversară un coridor și intrară pe o ușă într-o încăpere spațioasă, unde trona o masă cam de șase metri lungime, cu scaune aranjate de jur împrejur. Gemenele Rebecca se duseră direct spre capul mesei și se așezară jos. Căpitanul Franz se postă lângă scaunele lor, în poziție de drepti și cu mâinile la spate.

După nici un minut, o procesiune de femei Styx, toate mature, începu să intre în sala de consiliu. Veneau din toate sferele vieții în Suprasol, iar înfățișarea lor diferea de la caz la caz, cum era de așteptat. Unele își păstrasera la păr nuanța de negru ca pana corbului, altele însă se decoloraseră sau se vopsiseră. Vestimentația lor era la fel de variată. În loc să se fi ascuns în umbră, asemenea omologilor lor masculini, multe dintre aceste femei se insinuasera în domeniile comerciale de vârf și în eșaloanele guvernamentale superioare ale Suprasolului, aflându-se cu regularitate în lumina

reflectoarelor. Erau reprezentante de marcă ale societății engleze, multe dintre ele fiind factori-cheie de decizie în tronașele de activitate aferente.

Erau patruzeci de femei, în total. Și, cu toate că difereau ca aspect și prestață, singurul lucru pe care *toate* îl aveau în comun era excepționala lor frumusețe. Cu pomeți proeminenți și ochi pătrunzători, erau toate incredibil de înalte și zvelte. Cum se spune în Suprasol, erau una mai frumoasă decât alta.

O femeie cu păr negru tuns scurt se îndreptă semeț spre scaunul din celălalt capăt al mesei, așezându-se cu eleganță, picior peste picior.

— Hermione, o salută Rebecca Unu.

Hermione zâmbi.

— Am văzut pictorialul despre tine, pe care l-au publicat în *Hello!*, continuă Rebecca Unu. Arătai pur și simplu fantastic în poze.

— Da, am fost foarte mulțumită de cum a decurs ședința foto, răspunse Hermione.

Cu proprietăți imobiliare la Londra, Paris și New York, Hermione era farul călăuzitor în una dintre cele mai importante firme de PR.

O altă femeie, cu păr blond și lung până la umeri, îmbrăcată într-un taior negru marca Vivienne Westwood, luă loc lângă Hermione. Cu mișcări grațioase de felină, se lăsă jos pe scaun, proptind pe marginea mesei un picior încălțat cu pantof de la Jimmy Choo.

— Hei, salutare, Vane, îi zise Rebecca Doi. Nu te-am mai văzut de multă vreme.

— Așa e, răspunse ea.

Deși era dificil să-ți dai seama la prima vedere, Hermione și Vane erau gemene, la fel ca Rebecca Unu și Rebecca Doi, și dintotdeauna fuseseră personaje-model pentru toate tineretele.

— Am văzut că ai fost ocupată cu ultima ta emisiune TV, zise Rebecca Doi.

Femeia zâmbi în colțul gurii. Vane era principala prezentatoare a unui program de telerealitate, care era cotate în topul audiențelor.

— Nu-i mare scofală să distrezi suprasolul de nivel mediu, zise ea, pe un ton disprețuitor.

Frecându-și un umăr, pe sub jachetă, Hermione aruncă o privire prin sala de consiliu.

— Ce loc sordid! Întru totul neremarcabil!

Rebecca Doi îi dădu dreptate, mișcând aprobator din cap.

— Da, e perfect, nu-i așa? Și complet rupt de lume, zise ea, înclinând capul spre dreapta. Controlăm aici aproape patru mii de metri pătrați de spațiu.

Preluând cuvântul, Rebecca Unu se adresă tuturor femeilor prezente în sală:

— Și pe acești patru mii de metri pătrați de spațiu avem deja pregătiți pentru voi trei sute de subiecți.

Toate femeile reacționară imediat, gângurind de plăcere. Și toate, fără nicio excepție, începuseră să respire mai greoi și se congestionaseră la față. Câteva își masau umerii.

Însă o femeie — care stătea în picioare în grupul din spațiile gemenelor Vane și Hermione — nu părea deloc impresionată.

— Asta e tot? zise ea, pe un ton tăios.

În comparație cu celelalte femei, avea un aspect neglijent; nu era fardată, iar când își scoase șapca de ofițer, se vedea că avea părul șaten și tern. Îmbrăcată într-o uniformă kaki, femeia era una dintre persoanele de sex femeiesc cu cel mai mare grad în Armata Britanică.

— Spun asta, continuă ea, fiindcă știu de unde pot face rost de mult mai mulți candidați decât ați adunat voi aici, zise ea, referindu-se la soldații de sub comanda ei. Și toți sunt într-o condiție fizică excelentă.

Rebecca Unu ripostă repede.

— Nu e nevoie de ei. Un număr identic cu cel menționat trece prin etapa de pregătire și va fi la dispoziția voastră curând. Ceea ce poate mulțumi și un apetit vorace ca al dumneavoastră, doamnă maior.

O femeie într-un taier bleumarin păși în față din grup. Venise direct de la clinica de optometrie de pe Harley Street, unde le administra în mod regulat ședințe cu Lumina-Întunecată multora dintre cei mai importanți politicieni și oameni de afaceri.

— Pot să încep cu el? întrebă ea, holbându-se la căpitanul Franz. E o bucățică dulce de tot.

— Eu l-am văzut prima, râse Hermione, punând ambele tălpi pe podea și trecându-și limba peste dinții perfecți.

— Vă înșelați amândouă. Cred că veți avea dezamăgirea de a constata că e al meu, zise Vane.

— Nu, interveni Rebecca Doi un pic cam prea dur. Ne este folositor.

— Serios?! zise Hermione, scăpărând din ochi spre Rebecca Doi. Și în ce fel ar putea acest suprasol să fie „folositor” vreodată?

Pentru a dezamorsa conflictul incipient, Rebecca Unu bătu din palme și se ridică în picioare.

— Dacă toată lumea este pregătită, anunță ea, am să vă rog să ne urmați.

Fetele deschiseră calea, lăsând grupul de femei Styx să vină după ele. Tocurile lor păcăneau pe linoleum, când ieșiră din zona mochetată, călcând pe coridorul care ducea la primul depozit. Doi Limitatori, neînfricați soldați ai regimentului de elită al Styxului, erau postați la intrarea în fosta fabrică. Dar nu mai păreau la fel de neînfricați acum, ci dimpotrivă se fereau și băteau în retragere din calea hoardei de femei. Când trecură pe-acolo, Hermione se aplecă spre unul dintre ei și mârâi la el. Limitatorul sări ca ars.

— Cât de fricoși pot fi bărbații ăștia, chicoti ea gutural.

Celelalte femei nu scoaseră niciun cuvânt, când pășiră în incinta fabricii. Aparatele de umidificare industriale huruiau

constant, iar aerul era îmbâcsit și încins. Cea mai mare parte a halei, luminată doar ici și colo de un glob luminescent montat pe trepied, era în întuneric.

Pe pardoseala fabricii se aflau amplasate trei sute de paturi, aranjate ca o rețea, iar pe fiecare pat zăcea o persoană în stare de inconștiență. Scena amintea de un uriaș dormitor comun, plin de ființe omenеști adormite, constând din suprasoli și coloniști, ba chiar și câțiva soldați din Noua Germanie aduși acolo ca să fie rotunjită cifra dorită.

Postându-se în fața grupului de femei, Rebecca Unu se pregătea să vorbească, dar observă că majoritatea femeilor Styx nu-i dădeau nicio atenție. Atrase de irezistibilul instinct primar prezent în fiecare dintre ele, multe porniseră deja spre paturi. Rebecca Unu ridică brațele și li se adresă femeilor, pe un ton răsunător:

— Acesta este unul dintre cele mai mărețe momente din lunga noastră istorie, iar noi suntem mândre că am putut să...

Dar renunță să mai continue, dându-și seama că era inutil; femeile Styx nu mai vedeau în fața ochilor decât persoanele care zăceau pe paturile din sală.

— După ce terminați treaba aici, puteți să vă mutați în celelalte două hangare, unde vă așteaptă ceilalți candidați, adăugă Rebecca Doi. Nu vă frământați dacă nu vă puteți ocupa de toți; mai târziu ni se vor alătura și alte surori de-ale noastre.

— Vom încerca să le lășăm și lor niște firimituri, zise Hermione.

Un val de râsete înfundate traversă grupul, deși majoritatea femeilor nu avură nicio reacție, fiind prea nerăbdătoare să ajungă la pradă.

— Să înceapă Faza! proclamă Rebecca Unu, strigând.

Femeile se răsfirară în toate direcțiile prin hală, unele alerțând chiar pentru a-și revendica ființele omenești aflate în colțurile mai îndepărtate.

— Am evoluat mult față de etapa din România, zise Rebecca Unu. Este cu mult mai ușor acum, când dispunem de tehnologie pentru a le spăla creierul, adăugă ea, referindu-se la tratamentele intensive cu Lumină-Întunecată la care fuseseră supuși oamenii de pe paturi.

— Da, e mult mai puțină tevatură și mizerie decât atunci când îi priponeam. Chiar și cu gleznele imobilizate, tot ar putea să mai opună rezistență, spuse gâfâind Rebecca Doi, uitându-se la Hermione care se ducea spre unul dintre paturi.

În timp ce se apropia tiptil de ființa umană căzută în nesimțire, femeia Styx își dădu jos jacheta, apoi și bluza. Încălecând trupul lungit pe pat, Hermione își arcui bustul și-și azvârli capul spre spate, scoțând un țipăt strident și primitiv, care se ridică spre acoperișul din tablă zincată, de unde ricoșă parcă înapoi, pe podeaua fabricii.

Avea deja sânge pe spinare. Dar, când începuse să urle, două fante se deschiseră de-a curmezișul peste vârfurile de os ale omoplaților, carnea sfârtecându-i-se complet.

Din acele fante, ieșiră afară picioare de insecte lipite unele de altele. Zvâcneau de parcă abia se născuseră și trăgeau prima gură de aer, după care se desfăcură la lungimea lor reală.

Frau două mădulare insectoide, negre, lucioase, ude de sânge și plasmă, acoperite cu mici țepi.

Hermione continua să țipe ascutit, însă sunetul căpătă amplitudine când și celelalte femei, călărindu-și victimele, începură să țipe la fel. Țipau întruna, încât volumul combinat al urletelor lor, intensificat de ecoul halei, deveni insuportabil între pereții fabricii.

Apoi, când Hermione aruncă brațele în față spre ființa umană inconștientă, mădularele insectei se întinseră și ele peste umerii ei. Cu cleștișorii de la capătul picioarelor, insecta prinse de tâmplă capul bărbatului, imobilizându-l pentru ceea ce avea să urmeze.

Răsuflând sacadat, Hermione se apropie cu capul de capul bărbatului și-și vârî degetele mari de la mâni în gura lui, desfăcându-i larg buzele. Un tub țâșni subit din gura ei. Cu o lungime de peste patruzeci și cinci de centimetri, tubul nimeri imediat gura căscată a bărbatului.

— E un spectacol minunat, îngăimă Rebecca Unu, fascinată de ceea ce vedea. Avem mare noroc că putem asista la așa ceva.

Tubul cărnos era asemănător ovipozitorului întâlnit în vârful abdomenului la multe insecte, pentru depunerea ouălor, dar cu mult mai mare. Tubul lui Hermione pulsa acum, împingând ceva în jos, prin mișcarea peristaltică a mușchilor.

Era un fel de teacă de mărimea unei cutii de chibrituri. Un sac cu ouă.

Când tubul se împinse și mai adânc în gura bărbatului, din reflex bărbatului îi veni să tușească și vru să miște capul. Dar, cu un pleoscăit final, tocul cu ouă a fost depus adânc în interiorul bărbatului, care se liniști imediat.

Mădularele de insectă ale lui Hermione se desprinseră de pe tâmpilele bărbatului. Hermione ridică brațele și le întinse elegant, după care se dădu jos de pe bărbat. Imediat, se mută la următorul pat, unde zăcea o femeie.

— Unul a fost rezolvat, au mai rămas cinci sute nouăzeci și nouă, zise Rebecca Doi.

Capitolul șapte

Și din fiecare aceste teci sau pungi cu ouă, continuă Eddie, se prădesc peste treizeci de indivizi Styx. Aceștia trec printr-o etapă larvară, mistuind trupul viu al gazdei omenеști. Și, când au nimicit până la schelet corpul gazdei, țâșnesc afară și...

— Țâșnesc afară? repetă Will, destul de scârbit.

— Da, distrug resturile de piele și se târăsc afară în căutare de hrană. În zilele următoare, au nevoie de o cantitate mare de carne proaspătă, pentru a se putea dezvolta complet. După ce au absorbit suficient de multe proteine, formează niște coconi, pentru etapa de pupă. Iar într-o săptămână, cel mult două, ies din înveliș. Și, așa, o armată nou-nouță este gata să dea năvală.

— Ai spus că „Styxul” este produs. La ce te referi, mai exact? se încruntă Drake.

— Da, ca mine, ca Limitatorii, răspunse Eddie.

— Adică indivizii Styx sunt produși după numai două săptămâni? insistă Drake, încruntându-se și mai mult. Cum

e posibil ca un adult dezvoltat complet să fie produs doar în câteva săptămâni? Cum se poate așa ceva?

— Noii indivizi Styx sunt dotați cu inteligența unui macul Styx dezvoltat pe deplin, dar nu au niciun fel de capacități emoționale. Nu au nevoie de ele. Au fost aduși în această lume cu un singur țel — să ucidă. Și sunt incredibil de buni la asta, fiindcă n-au nicio temere în privința morții. Noi îi numim Clasa Războinicilor. Rolul lor este să se infiltreze în populația Suprasolului, folosind toate armele disponibile și omorând totul în cale, până li se ordonă să se oprească. Sau până nu mai rămâne nimeni de ucis.

O tăcere încremenită în șocul celor auzite se așternuse în Humvee, până când Will începu să vorbească:

— Seamănă cu viespea ihneumonidă, șopti el îngrozit și fața lui de albinos se făcu parcă și mai albă decât de obicei. Am văzut un documentar la televizor despre insectele astea. Își depun ouăle într-un animal viu, care le „clocește”, și...

— Dar aici e mai grav, îl întrerupse Drake. Mai ții minte ultima oară când eram în Highfield cu tatăl tău? Când a vrut să se uite la Celia, de pe acoperiș?

— Cum să nu țin minte?! zise Will. Era în Martineau Square.

— Mda, atunci am făcut eu o comparație, cam în derâdere, între Styx și virusuri. N-aveam nici cea mai mică idee cât de aproape de adevăr eram, zise Drake, întorcându-se spre Eddie. Ca o presupunere, atunci când larva crește în organismul-gazdă, asimilează de la acesta, în genomul ei, nu numai proteinele, ci și ADN-ul, corect? Și nu este așa

motivul pentru care actuala fiziologie a Styxului oglindește perfect fiziologia noastră?

Eddie confirmă, dând din cap.

— Învățații noștri cred că a existat o Fază în timpurile preistorice, care a dus la dispariția dinozaurilor. Și, în niciun caz, pe atunci nu eram humanoizi. Învățații afirmă că asemănarea umană a venit mai târziu, după o a doua Fază în epoca omului de Neanderthal.

— Uau! făcu Will, aproape în surdină.

— Stai... chestia asta începe să devină cam fantastică, spuse Drake, ridicând mâinile. Unde este dovada pentru toate astea, Eddie? De unde știu eu că tot ce ai povestit tu este adevărat? îl zgândări el, dar nu agresiv, ci încercând mai degrabă să asimileze cele auzite. Nu ne putem bizui decât pe apusele tale...

Eddie schiță gestul de a băga mâna în haină. Într-o clipă, Drake scoase arma, ațintind-o spre Styx.

— Știi bine că nu sunt înarmat, zise Eddie, încremenind complet. Vreau să-ți arăt ceva.

— Continuă, zise Drake, cu arma îndreptată în continuare asupra Styxului.

Dintr-un buzunar interior, Eddie scoase încet o carte, cu scoarțe uzate și încrețite.

— *Cartea Catastrofelor?* întrebă Will, uitându-se la volumul jerpelit, care era legat în coperte dintr-un fel de pergament sidefiu.

— Nu, cartea asta este cu mult mai veche, răspunse Eddie. Doar câteva exemplare s-au mai păstrat din veacul

al XV-lea. Niciun colonist nu a văzut vreodată acest volum și e puțin probabil să mai existe un altul sus, la firul ierbii. Exemplarul ăsta l-am obținut clandestin din Citadelă.

Punând revolverul deoparte, Drake ridică din umeri:

— Și, ce-i cu asta?

— Mda..., zise Eddie, gândindu-se o secundă. Titlul în limba Styx înseamnă „din unul ies mulți”. Nu există o traducere exactă în engleză, dar cel mai potrivit cuvânt ar fi „Diseminare” sau, mai bine chiar, „Proliferație”, zise el și, cu vârful degetului urmări laturile proeminente ale triumphiului gravat pe prima copertă. Da, *Cartea Proliferației*, decise el, ridicând apoi volumul spre Will și Drake. Și asta nu e piele de animal. E piele de om.

— Bi-ne! suflă lung Drake. De-aici încolo, știm la ce să ne așteptăm, nu?

Eddie deschise cartea și, cu multă grijă, întorcea paginile, care foșneau ca niște frunze uscate.

— Ah, da, aici e, zise el, rotind cartea astfel încât Will și Drake să poată vedea ilustrația, o gravură pe lemn vulgară.

Gravura înfățișa un bărbat zăcând pe jos, cu trupul puhav și maltratată, în timp ce fața ascuțită a unei femei plana deasupra lui. Trupul femeii se pierdea parțial în umbră, fiind dificil de deslușit.

Will își miji ochii către imagine.

— S-ar zice că femeia are aripi pe spate... dar cred că alea sunt mădulele de insectă despre care vorbeai tu, zise el.

— Corect, spuse Eddie, rotind din nou cartea și uitându-se la textul scris cu meticulozitate pe pagină. Asta este

o consemnare despre ultima noastră Fază, descriind ceea ce a avut loc în veacul al XV-lea, în România, le spuse el lui Will și lui Drake. Era în timpul domnitorului valah care a rămas celebru pentru omorurile în masă...

— Vlad... nu se putu abține Will să nu intervină. Te referi la *Vlad Țepeș*, nu-i așa?

— Da, confirmă Eddie. Iar folclorul care s-a creat în jurul lui a dus la apariția improbabilelor povești și filme cu vampiri, care par atât de în vogă acum. Realitatea este însă alta... realitatea este că Faza noastră a stat la originea mitului. Vedeți voi, domnitorul valah ne-a oferit protecție, pe baza înțelegerii ca noi să-i radem de pe fața pământului pe boieri, dușmanii lui înveterați. El, în schimb, trebuia să ne pună la dispoziție un loc sigur unde să se poată desfășura Faza noastră... și o cantitate mare de trupuri omenești.

— Sunt convins că v-a dat ce i-ați cerut. Tata îmi spunea că Vlad Țepeș a omorât mii de oameni, după ce înainte îi prăjea, îi jupuia de piele și le hăcuia brațele și picioarele, își aminti Will. Și-i plăcea să-i tragă-n țeapă.

— Asta a fost doar o chestie de fațadă, pentru a distra atenția de la ce puneam noi la cale, zise Eddie. Domnitorul valah era, în realitate, un om foarte cult și cumsecade.

— Dă-mi voie să înțeleg, zise Drake, încruntându-se. Dacă a existat o Fază în secolul al XV-lea... *atunci*... ce s-a întâmplat? Nu suntem nici morți, nici robi, așa că de fapt ce n-a mers atunci?

— Domnitorul valah ne-a renegat, spuse Eddie. L-au convins înaltele fețe bisericești că noi eram niște păgâni și că

trebuia să fim opriți de la nelegiuirile noastre. Le-a poruncit oștenilor lui să ia cu asalt catacombele din palat, unde se desfășura Faza. Noua noastră Clasă de Războinici era încă în formă de larvă sau pupă, așa că oștenii valahi nu au întâmpinat niciun fel de împotrivire, sfârtecând toată populația larvară și dându-i foc. De fapt, singura rezistență a venit din partea femeilor noastre, însă oștenii le-au încolțit până la urmă și le-au ucis. Prin urmare, în loc să-l prezinte drept un despot plin de cruzime, istoria ar trebui să recunoască în domnitorul valah Vlad — așa-zis „Țepeș” — pe unul dintre marii ei salvatori, căci culmea, el a salvat astfel *omenirea*.

Cu mâinile lipite în vârful degetelor, ca o piramidă, Drake reflecta, absorbit de povestea lui Eddie:

— Prin urmare, tu spui că niște forțe convenționale — dotate doar cu niște arme rudimentare — au oprit Faza? Înseamnă că, având acum în dotare armament modern, n-ai mai fi nicio problemă.

— Dacă — și doar dacă — poți să descoperi unde are loc noua Fază și să distrugi Clasa Războinicilor înainte de a se răspândi, răspunse Eddie. Înainte sau în timpul etapei de pupă.

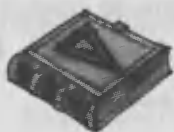
— De ce? întrebă tăios Drake.

— Deoarece și Clasa Războinicilor se poate reproduce. Când ies afară, numărul lor crește...

— Exponențial, interveni Drake. Vasăzică, deși sunt masculi, totuși se pot reproduce. Dar de ce această nouă Fază are loc tocmai acum? întrebă el brusc.

— Așa cum ți-am mai spus, o serie de factori trebuie să fie prezenți, înainte ca o Fază să fie declanșată. Dar nici chiar învățații noștri nu știu exact care sunt aceștia. Poate că unul dintre factori este, pur și simplu, ceasul nostru biologic. Momentul era... ba nu, *este*, se corectă Eddie, absolut just. Și știu asta fiindcă simt că așa e, și la fel simt toți Limitatorii care au trecut de partea mea.

Capitolul opt

Păzite de căpitanul Franz, care stătea postat în spatele lor, ca un manechin din vitrină, gemenele Rebecca urmăriseră, pe ecranul unui monitor al sistemului de securitate, cum Hermione și celelalte femei Styx luaseră la rând toate ființele umane de pe paturi, fecundându-le cu ouă.

Pe un alt monitor, Rebecca Doi observă o oarecare agitație la porțile fabricii.

— A sosit rația de mâncare, comentă ea.

— Era și timpul. Precis, suratele noastre sunt lihnite de foame. Hai să vedem dacă reușesc să captez aici imaginea, zise Rebecca Unu, apăsând pe tastele funcționale ale clavierii, până găsi ceea ce voia. Gata, uite.

Camionul cu remorcă intra cu spatele la rampa de descărcare. Imediat ce se opri, remorca fu deschisă și un pluton de soldați ai Noii Germanii se apucară repede să-l golească de produsele dinăuntru, punându-le în niște roabe.

— Papa bună pe roți, glumi Rebecca Unu. *Tu ești raza mea de soare*, începu ea să fredoneze, în timp ce comuta înapoi la camera video din interiorul aburit al fabricii.

Folosind maneta pivotantă pentru reglarea desktopului, mări imaginea, focalizând-o pe ușile de legătură din zona de descărcare. În nici un minut, ușile se deschiseră larg și înăuntru intrară doi soldați ai Noii Germanii, împingând o masă încărcată. În spatele lor, un Limitator stătea de pază la intrare.

Simțind mirosul de mâncare, o hoardă de femei Styx se adunase aproape de uși.

Rebecca Unu râdea malițios:

— Ce bun trebuie să fie!

Vane se năpusti la unul dintre soldații Noii Germanii, trântindu-l la pământ cu o iuțeală uluitoare. Celelalte femei abărbără imediat pe bărbatul atacat și pe celălalt soldat, măștiindu-le trupurile. Cei doi erau anihilați prin programul Lumina-Întunecată, așa că nu opuseră niciun fel de rezistență.

— Le-am promis suratelor noastre carne proaspătă, reflecta Rebecca Doi, urmărind măcelul. Păi, mai proaspătă de-atât nici că se putea.

Nici măcar Limitatorul nu a fost scutit de atenția femeilor.

— Sunt sălbatice! răsuflă lung Rebecca Doi.

Ca un păianjen atacându-și prada, Vane acționase cu o viteză fenomenală, încât mișcarea ei pe ecran se văzuse mai mult ca o umbră estompată.

Dintr-un singur salt, ajunsese la Limitator și, până ca acesta să-și fi dat seama ce se întâmpla, picioarele ei insectoide îl biciuiseră peste ochi. Clătinându-se orbește, Limitatorul încercă să o împingă la o parte cu pușca, dar Hermione îi sărise deja în spinare și își înfipsese colții în ceafa lui.

— Femela speciei este întotdeauna cea mai periculoasă
șopti uluită Rebecca Unu.

— Ha! Uită-te la alea două! chicoti Rebecca Doi umi-
rind spectacolul.

Vane și Hermione îl sfârtecau metodic pe soldatul Ște-
mădular cu mădular, în timp ce un alt Limitator, pauc
deja, închidea etanș ușile fabricii, izolându-le în hală.

— Sunt foarte pretențioase când vine vorba de mâncări
lor, comentă în continuare Rebecca Doi.

După ce camionul Bedford se hurducăise o vreme prin albia
râului, nivelul apei mai scăzu, așa că măcar nu se mai udea
la picioare. Apoi, patinând întâi în gol, roțile camionului
urcară malul. Reveniseră acum pe uscat, înaintând pe un fel
de fâgaș accidentat.

După un timp, Chester simți că-l apasă ceva pe braț.
Stephanie ațipise, cu capul rezemat pe el. Încercând grijuliu
să nu o deranjeze, Chester scoase lanterna, ținând palma pe
ravan în dreptul fasciculului luminos, ca să poată vedea cum
era ceasul. Înainte de a stinge lanterna, lumina căzu în
tâmplător asupra lui Elliott, care ședea exact în fața lui. El-
liott era perfect trează, cu ochii holbați la el și la Stephanie.
Poate că doar i se păruse lui, din cauza unghiului pieziș al
razei de lumină, dar Elliott părea încruntată și supărată.

Deși știa că fața lui era în umbră, Chester simți că se
înroșește, de parcă ar fi fost prins făcând ceva ce nu avea voie

Într-adevăr, nu prea știa cum să reacționeze la interesul pe care îl manifesta Stephanie față de el, mai ales că intuia ceva că era consecința imaginii false sub care îl prezentase Will, laudându-i așa-zisele performanțe de mare schior.

În plus, Chester avea o senzație de disconfort din cauza dinului alert în care decurgea totul, ca și cum ar fi fost cu adevărat luat la vale de apele râului. Până la urmă însă, problema era că nu știa ce simțea Elliott pentru el, și de fapt nici ce simțea el pentru ea. Fusesse o perioadă când părușeră apropiați, dar în ultima vreme, în timpul șederii lor în casa lui Parry, Elliott se distanțase de el, și de toți ceilalți, de fapt.

Chester era derutat.

Răsufală ușurat când, în cele din urmă, Bedfordul se opri, iar din cauza zdruncinăturii Stephanie se trezi din somn.

— Unde suntem? căscă ea, îndreptându-și poziția pe bancă.

— Habar n-am, mormăi Chester, conștient că ochii lui Elliott continuau probabil să-l fixeze necruțător.

Cu un hârșăit puternic, Parry deschise ușa din spatele bunei.

— Toată lumea jos, zise el.

Pășind după colonelul Bismarck, Chester sări din camion și constată că se aflau sub un adăpost din tablă ondulată ruginită. Ieșind afară, își miji ochii spre cer, unde lumina zorilor începea să-și facă loc printre nori.

— Ce surpriză — plouă! se lamentă el, clipind des din cauza picăturilor de ploaie care-i intrau în ochi.

— Uite, ăsta e un Morris Minor! anunță domnul Rawls, iar Chester se întoarce ca să se uite la mașina de epocă din spatele camionului.

Automobilul vechi semăna cu un ciorchine de struguri, foarte mare și prea copt, nu numai din cauza formei lui globulare, ci și din cauza patinei mohorâte a vopselei de pe caroserie.

— E al lui Danforth, îi informă Parry. Bine măcar că a ajuns aici fără nicio nenorocire.

După ce-și adunară echipamentul, porniră în urma lui Parry pe o cărare străjuită pe ambele părți de tufișuri dese. Chester observă că Elliott se oprișe și, cu o strâmbătură pe față, se freca pe umăr sub cureaua rucsacului. Îngrijorat să nu fi pățit ceva, veni înapoi și, punând o mână pe brațul ei, o întrebă cum se simțea.

Elliott tresări ca arsă, ferindu-se de atingerea lui, după care zise, privindu-l lung:

— Stephanie este foarte drăguță. Nu mi-ai spus că ai făcut cunoștință pe domeniul lui Parry, zise ea.

— Păi... ăăă... am crezut că nu contează, se bâlbâi Chester. De fapt, nici n-o cunosc, să știi.

— O cunosc eu, în schimb, ripostă Elliott. E exact cum am vrut eu să fiu. Și exact motivul pentru care mă detest pe mine însămi.

Chester nu avea habar cum să reacționeze, însă Parry observase că încetiniseră ritmul:

— Hei, voi doi, mai repejor, le strigă el, continuând să pășească în fruntea grupului.

După câteva minute, Chester zări în față o porțiune de teren deschis.

— Haideți, mișcați-vă mai iute încoace, îi îndemnă Parry.

Leșiseră într-o ravenă la poalele unui munte, acoperită în mare parte de iarbă și vegetație unde păscuseră oi. Totuși, în sus, pe versanți, solul fusese spălat de intemperii, iar blocurile mari de stâncă striată se înălțau semețe, aidoma ruinelor unei cetăți străvechi. Chester observă ca ravena ducea la un fir de stâlpi de electricitate.

Parry îi chemă pe toți în jurul lui, lângă peretele ravenei:

— Când vom ajunge sus, va urma o porțiune fără niciun fel de acoperire. Este puțin probabil să fie cineva în valea de dedesubt, dar pentru a evita orice risc, Wilkie vă va da drumul să treceți pe rând, câte unul. S-a-nțelese?

Încuviințând toți din cap, Parry urcă primul, dispărând din raza lor vizuală. Când îi veni rândul lui Chester, Wilkie îl bătu încurajator pe spate, iar băiatul urcă panta. Cu fața biciuită de vânt și ploaie, Chester traversă în fugă cei aproximativ doisprezece metri până în locul unde Parry stătea ghemuit lângă una dintre cele două structuri de la baza primului stâlp. Când se mai apropie, văzu că erau două transformatoare electrice joase și cenușii, cam de șase metri pătrați fiecare, acoperite cu aripioare de răcire. Pe ele, se aflau un fel de porți de fotbal alungite în sus, de unde porneau cabluri spre stâlpul de deasupra.

Ambele transformatoare erau încercuite de un gard din plasă cu sârmă ghimpată deasupra. Parry îl împinse pe Chester printr-o poartă în gard, punându-l să stea înăuntru, lângă tatăl lui și Stephanie, care părea foarte plictisită.

— Nu mai e deloc mișto, zise ea, picurându-i apă de pe vârful nasului.

În cele din urmă, când intră și moș Wilkie pe poartă, Parry se deplasă spre primul dintre cele două transformatoare, din care se auzea un zumzăit constant. Pe transformator, un indicator avertiza: *PERICOL DE MOARTE. NU VĂ APROPIAȚI. CURENTUL DE ÎNALTĂ TENSIUNE ESTE LETAL*, cu fulgere desenate lateral, lângă un craniu roșu și două oase încrucișate.

— Pericol, într-adevăr, zise Parry, punând mâna pe structură.

Se auzi un pârâit scurt, când se produse descărcarea de electricitate. Deși ud leoarcă din cauza ploii, lui Parry i se făcuse părul măciucă. Înfățișarea lui li s-ar fi părut comică, dacă nu ar fi crezut toți că Parry se electrocutase.

Numai că Parry nu pățise absolut nimic.

— Nu există motive de îngrijorare, râse el. Doar o descărcare de electricitate statică, pentru a pune pe fugă orice curios.

Alegând una dintre aripioarele de pe partea laterală a transformatorului, apăsă pe un dispozitiv de pe ea, care deschise un mic chepeng.

Pătrunseră toți prin trapă, unul câte unul, ajungând într-o încăpere claustrofobică. Folosind lanterna pentru a vedea totuși ceva, Parry apăsă pe niște taste cu cifre, aflate pe un mic panou. În clipa când termină, o lampă roșie începu să clipească deasupra unui grilaj de lângă panoul cu taste. Dinăuntru, o voce de bărbat ceru imperativ:

— Prima secvență.

— Știi foarte bine cine sunt. Chiar e nevoie să parcurgem șarada asta de fiecare dată? replică Parry țâfnos.

— Bineînțeles că e nevoie, se rățoi grilajul, adăugând „domnule”, ca și cum își amintise în ultimul moment de acest apelativ.

Pufăind nervos, Parry recită:

— *Lighioana din pântecel muntelui lânzezește până aude chemarea coroanei, iar atunci se va scula pentru a face ce i-a cerut regele.*

— Corect, spuse panoul. Acum, secvența paisprezece, dacă vreți, domnule.

Parry se gândi o clipă:

— *Un deliciu e pădurea neîncepută, o încântare e ținutul pustiu, unde singur niciodată nu ești, deși nimeni nu te deranjează vreodată...*

— Și secvența opt, îl întrerupse grila.

— Ce naiba, omule, am înghețat toți până la oase, suntem hămesiți și ruți de oboseală. Bagă de seamă, Finch, dacă nu deschizi imediat, arunc în aer totul până la Complex, amenință Parry.

După o pauză, se auzi un clic lângă panou și, dedesubt, apărură o geană de lumină.

— În sfârșit! exclamă Parry, deschizând ușa cu umărul, astfel încât să poată coborî toți pe o rampă prevăzută pe ambele părți cu niște balustrade de fier ruginite.

Ajunseră jos, într-o încăpere cu tavanul scund.

— Asta este singura cale de acces în Complex, le zise Parry, mișcând din cap în direcția ușii masive pe unde veniseră. E din metal blindat. O tonă de explozibil abia dacă ar ciupi un pic din suprafața ușii, preciză el, arătând apoi spre niște fante de mărimea unei arme de foc, montate în panourile metalice cenușii de pe zidurile de beton, de o parte și de cealaltă a intrării. Iar dincolo de astea, sunt cele două camere de pază, unde se află în post santinelele, continuă el.

— Dar, de fapt, ce este aici? se încumetă să întrebe domnul Rawls.

— Complexul a fost baza pentru Operațiunea Salvagardarea, răspunse Parry. Secretul a fost mușamalizat într-atât de mult, încât *ăia de deasupra* au și uitat probabil că exact asta era treaba lor: *să uite* că așa ceva a existat vreodată.

— Înseamnă că e ca adăpostul antinuclear descoperit de Will? întrebă Chester.

— Nu, e mai mult decât atât, spuse Parry. Demult, în anii de dinaintea Primului Război Mondial, aristocrații aflați la cîrma țării au decis că trebuiau să aibă un refugiu, unde să fie în siguranță. Un loc unde să-și țină familiile și valorile mobile, în eventualitatea unei invazii. Și, așa, au construit Complexul, pe banii lor — e ca un fel de castel subteran pentru cei foarte bogați. Ulterior, când treaba s-a cam nasolit pentru noi în al Doilea Război Mondial, Cabinetul de Război a preluat Complexul, extinzându-i rolul, astfel încât să includă un centru de comandă pentru Mișcarea de Rezistență.

— Operațiunea Salvagardarea? intui domnul Rawls.

— Exact. Fiecare oraș din sud-est și fiecare regiune importantă din Insulele Britanice își avea propria echipă, recrutată în prealabil în Mișcarea de Rezistență, așteptând pregătită în culise. Istoricii vă vor spune că, în momentul în care nemții ar fi traversat Canalul, fiecare echipă urma să desfacă plicul sigilat și să se conformeze cu strictețe ordinele scrise acolo, zise Parry, aruncând o privire spre colonelul Bismarck, care aprobă doar cu o mișcare din cap. Dar ceea ce istoricii nu cunosc este că aceste echipe erau întru totul autonome. Inițiativele majore urmau să fie orchestrate din

camera de operațiuni tactice aflată exact aici, în Complex, și cunoscută sub denumirea de „Centru de comandă”. Încă perea este încă aici, iar noi continuăm să o numim tot așa.

— Dar la ce este folosit Complexul acum? întrebă domnul Rawls.

— Este menținut în stare de funcționare pentru cazul în care ar fi nevoie de el la un moment dat în viitor, răspunde Parry. Și eu socotesc că acel moment a venit.

Tăcu, și auziră cu toții un zornăit. Zgomotul părea să vină din spatele ușii metalice blindate, deși din cauza distanței era greu de apreciat. Zornăitul se auzi din nou, mai tare de data asta, repetându-se apoi încă de câteva ori.

Pe urmă, ușa masivă din fața lor se deschise încet, scărpinând gros. Chester și colonelul Bismarck luminară cu lanternele coridorul dreptunghiular, cu pereții vopsiți în crem și pardoseala verzui. Dar dincolo de zona până la care băteau fasciculele luminoase, domnea o beznă neagră și sinistrală.

Pe urmă, se aprinseră niște lămpi în capătul îndepărtat al coridorului.

— Cât de lung e? întrebă Chester, mijindu-și ochii și privind în depărtare.

Parry nu răspunse, căci alte șiruri de lămpi subțiri începuseră să se aprindă, din ce în ce mai aproape de ei.

Din porțiunea neluminată a coridorului, se auzi un zbârnăit.

— Asta ce-a mai fost? întrebă domnul Rawls, pășind în spate, îngrijorat.

— Ultimul Cavaler Protector rămas, chicoti Parry.

Luminile ajunseră acum în camera unde erau ei.

În aceeași clipă, un bărbat în vârstă pe un cărucior cu roțile motorizat răsări în fața lor, scârțâind din pneuri pe pardoseala cu linoleum, când opri prin derapaj.

Stephanie se hlizea amuzată.

În spatele bărbatului, pe puțin vreo zece pisici, toate de culori și vârste diferite, veneau alergând pe coridor, ca să-l ajungă din urmă.

— Sergent Finch, spuse Parry, ducându-se spre bătrân și scuturându-i mâna cu însuflețire.

Ca și cum sergentul ar fi intrat la apă, micșorându-se, berea lui maronie părea cu câteva mărimi mai largă decât i s-ar fi potrivit, alunecându-i pe frunte peste sprâncenele albe și stufoase. Purta un cardigan kaki, iar la spatele căruciorului avea două cârje vârate într-o husă.

— Domnule comandant, cât de mult mă bucur să vă revăd, zise sergentul Finch, zâmbind cu gura până la urechi. Scuze că nu m-am mișcat mai repede, dar m-au lăsat de tot picioarele astea.

— Valabil și în cazul meu, zise Parry, ridicând bastonul.

Coborând privirea spre motanul care se cuibărise fericit între picioarele lui, pe căruciorul cu roțile, sergentul Finch mai spuse:

— Și scuze pentru formalitățile de la intrarea principală. Știți bine că trebuie să respect protocolul.

— Sigur că da, îl liniști Parry.

Sergentul Finch se uita în jur, la toată lumea. Privirea i se opri asupra lui Colly, care, furișându-se sfioasă prin spatele doamnei Burrows, o adulmeca de zor pe una dintre pisicile mai curajoase.

— Țsta nu-i câine, așa-i, domnule comandant?! Nu pot lăsa câini în libertate pe-aici, cu atâtea pisici...

— Nu-ți face griji — e tot pisică, doar că mult mai mare, interveni doamna Burrows.

Era ciudat s-o vezi pe Colly, ca un colos printre celelalte pisici care, mirosind pe una de-a lor, își învingeau rapid teama. Pisicile începură să se adune ciorchine în jurul lui Colly, frecându-se de ea și mieunând.

— Ce-o să mai inventeze în curând? exclamă sergentul Finch. Habar n-am avut că afară, în lume, au ajuns să crească asemenea pisici!

După care, aplecându-se în față pe scaun, ca să ia niște foi de hârtie și pixuri de duzină din coșul prins de ghidon, continuă:

— Să începem cu începutul. Vreau să semnați toți acest formular, în trei exemplare, înainte de a vă da permisiunea să mergeți mai departe.

— Oh, da, zise Parry, cu o grimasă. Uitasem complet de birocrația asta.

— Ce-i cu formularul ăsta? întrebă domnul Rawls, luând una dintre foi și parcurgând în fugă rubricile.

Mișcând dojenitor degetul spre el, sergentul Finch spuse:
— Nu, nu, domnule, nu aveți voie să citiți. Este SOSA — Special Official Secrets Act¹, explică el.

— Poftim?! explodează uimit domnul Rawls. Păi, dacă nu-l cîtesc, de unde să știu cu ce sunt de acord semnându-l?

— Simplu, nu știi, zise Parry, zâmbind. Este atât de top secret, încât nu ai voie să-l citești decât *după* ce l-ai semnat.

— Fir-ar să fie! mormăi domnul Rawls, aplicându-și semnătura pe prima foaie și continuând, apoi, cu celelalte două exemplare.

După ce completează fiecare formularele obligatorii, spre satisfacția sergentului Finch — inclusiv doamna Burrows, căreia trebuia să-i arate unde să semneze —, porniră cu toții în urma lui, pe coridor. Cu o lungime de aproximativ o sută de metri, coridorul avea înșirate pe pereți rafturi pe care se aflau coifuri metalice uzate în lupte, măști de gaz, biciclete care păreau fabricate prin anii 1940 și radiouri de modă veche, în ranițe de pânză.

În timp ce se deplasau, sergentul Finch folosi o comandă de pe ghidonul căruciorului, pentru a activa ușile intermediare care delimitau coridorul de camera precedentă. Apăsând pe fiecare buton roșu numerotat, un perete metalic gros coborî zuruind și închise etanș accesul în restul Complexului.

— Prin urmare, Danforth e deja aici? întrebă Parry.

¹ Regulamentul Serviciilor Speciale Secrete (lb. engleză).

— Da, profesorul este în Centrul de comandă, domnule, răspunse sergentul Flinch. Și-a conectat noua jucărie.

— Ar trebui să mergem și noi să vedem ce mai face, zise Parry.

— Am înțeles, domnule, spuse sergentul Finch, scârțâind cu pneurile pe linoleumul de pe pardoseala coridorului ușor înclinat la vale.

Colly pășea iute în fața contingentului uman, cu toate pisicile alergând în turmă după ea. Felina Vânător părea mai însuflețită decât fusese în ultima vreme, dar asta poate și din cauză că un pisoiaș jucăuș încerca tot timpul să sară pe ea, cu gheruțele scoase.

Captivat de ecranul laptopului, Danforth abia dacă-și ridică privirea când intrară în Centrul de comandă.

— Trebuie neapărat să vedeți asta, zise el. Este știrea principală pe toate canalele TV din SUA.

Centrul de comandă era o încăpere circulară spațioasă, având în mijloc cinci rânduri de birouri lungi, pe care se aflau telefoane vechi și panouri de lemn înțesate de cadrane greoaie, servind la formarea numerelor. Pe o întreagă latură a Centrului de comandă, se aflau ecrane de sticlă acrilică, înșirate din tavan până la podea, și pe care fuseseră pictate, cu linii negre groase, diferite hărți ale Insulelor Britanice. Chester rămăsese lângă o hartă care prezenta sudul Angliei și exact vizavi, peste Marea Mânecii, linia de coastă a Franței.

Danforth se afla chiar în partea din față a încăperii. Dintr-un panou montat pe zid, lângă el, se revărsa o încălțitură

de cabluri, ca niște spaghete, care acum se mișcau ușor, în timp ce Danforth răsucea ceva în spatele laptopului.

— Dacă aș reuși să fac să meargă vechitura asta inutilă, bombănea el, fluturând din mână înspre un ecran mare montat pe perete deasupra lui, am putea cu toții să vedem știrile în gloriosul tehnicolor.

Brusc, pe ecran se iviră linii frânte, mișcându-se rapid.

— Aproape am reușit, zise Danforth, când imaginea unei persoane răsări dintre paraziții de pe ecran, ca să dispară din nou imediat.

Apoi, schimbând o setare pe laptop, Danforth anunță:

— Și dacă aplicăm un pic de atenuare... hei, abracadabra!

— CNN? Întrebă Parry, încruntându-se la imaginea de pe ecran — un prezentator la pupitrul știrilor —, deși deocamdată nu avea sonor. Asta voiai tu să ne arăți?

— Da, răspunse Danforth. Informația este difuzată de toate canalele de știri din SUA. CNN, Fox, ABC — la alegere.

Sergentul Finch se holba cu gura căscată la ecran.

— Asta e televiziune? Până acum, n-am mai avut nicio dată televiziune aici.

— Tot stâlpul de electricitate de deasupra a fost conceput pentru a funcționa ca o antenă radiofonică puternică, dar există și două farfurii de satelit ascunse înăuntru. Am reușit să intru la semnalul de alimentare al uneia dintre antenele-satelit, spuse Danforth. Și... cu un pic de inventivitate

à la Heath Robinson¹... într-un final... ar trebui să avertizeze și sonor.

Un scârțâit asurzitor izbucni din difuzoarele de pe pereți când Danforth făcu o nouă setare la laptopul lui.

Toată lumea se adunase în fața ecranului mare, în alături de doamna Burrows care stătea în genunchi lângă Colly, pînă la nind constant pisoiașul năstrușnic care nu-i dădea pace feli nei Vânător.

Prezentatorul avea o expresie sumbră.

— *Abia acum Departamentul de Interne a difuzat detalii privind explozia în care și-au pierdut viața trei membri ai Senatului și alte patru persoane în fața unei clădiri guvernamentale de pe Dealul Capitoliului, ieri seară. Potrivit unor rapoarte eronate difuzate de mass-media, o bombă plasată într-o mașină ar fi fost cauza exploziei.*

Diverse instantanee arătau cum militari americani păzeau o baricadă de-a curmezișul drumului. Apoi, camera de luat vederi prezintă câteva prim-planuri cu mașini incendiate, în jurul cărora roiau persoane în costumele albe specifice medicinei legale.

— *Dar acum se știe că lucrurile nu au stat așa. Înregistrările difuzate de sistemul de pază și securitate au dezvăluit că dispozitivul exploziv era transportat de către un bărbat de vârstă mijlocie, care se pare că a lucrat pe cont propriu.*

¹ William Heath Robinson (1872–1944), caricaturist și ilustrator britanic, renumit pentru invențiile complicate și extravagante pe care le desena.

Apărând din nou pe ecran, prezentatorul continuă:

— *Cu câteva ore în urmă, într-o conferință de presă, Departamentul de Securitate a dat publicității acest comunicat.*

Pe un podium se afla o femeie, cu o mare de ziariști în lungă sală din fața ei.

— *Presupusul atentator a fost identificat drept un cetățean american.*

Un murmur de stupefacție traversă grupul de ziariști, mulți ridicând mâna, nerăbdători să pună întrebări.

— *Vă rog — vom trece și la întrebări peste câteva momente,* spusese purtătoarea de cuvânt, așteptând ca ziariștii să facă liniște. *Vă mulțumesc, reluă femeia, când gălăgia încetă. Identificat drept cetățean american, care în ultimii cinci ani a locuit în Regatul Unit, unde lucra ca producător de documentare de televiziune...*

Doamne Burrows se ridicase în picioare.

— *O fotografie recentă a presupusului atentator a fost dată publicității,* continuă purtătoarea de cuvânt, când pe ecran apărură o poză.

— *Îl vedeți? Mi-l descrieți, vă rog?* cerea disperată doamna Burrows.

Toți cei din Centrul de comandă se uitau la ea, în afară de Parry.

— Un bărbat la aproape patruzeci de ani, șaptezeci și două de kilograme, plete ondulate, barbă..., începu să spună Parry.

— E Ben, rosti cu voce sugrumată doamna Burrows, dându-și seama că era vorba despre producătorul de televiziune cu care se împrietenise în Highfield.

Nu a mai fost nevoie ca Parry să completeze descrierea, căci purtătoarea de cuvânt spunea deja:

— *Conform listei de pasageri de la JFK, Benjamin Wilbrahams a sosit cu un zbor de la Londra în primele ore ale dimineții de ieri. A închiriat o mașină de la aeroport, la volanul căreia s-a deplasat în Washington, DC. Deși toate zborurile comerciale din și către Regatul Unit al Marii Britanii au fost suspendate în ultimele două săptămâni, Wilbrahams s-a aflat la bordul unui avion al US Air Force, care efectua zboruri speciale pentru repatrierea cetățenilor statului. Cu toate că nu a fost detectat niciun dispozitiv în bagajul său și nici asupra sa, se crede că atentatorul ar fi avut un aparat ascuns în corpul lui, asemenea Bombelor Umane trimise din Anglia în alte țări europene, al căror număr a crescut îngrijorător în ultimele săptămâni.*

Ziariștii prezenți la conferința de presă amuțiseră acum complet.

Pe ecran, apăru chipul prezentatorului din studio.

— *Ca urmare a revărsării de petrol pe coasta de est a SUA, ostilitatea față de Anglia nu a fost niciodată mai intensă decât în ultimul an. Iar acest incident, în care unul dintre cetățenii statului nostru a fost constrâns să comită un oribil act de terorism pe pământ american, a făcut ca sentimentele antibritanice să crească și mai mult. Au avut loc demonstrații în fața*

Ambasadei Britanice de la New York și, de asemenea, la câteva consulate britanice de pe cuprinsul țării.

Imaginea de pe ecran înfățișa acum o mulțime furioasă, purtând nenumărate pancarte protestatare.

— *Fiii Americii și-au vărsat sângele pentru a ajuta Anglia să cucerească Germania în ultimul război. Și așa... așa înțeleg englezii să ne răsplătească acum?!* tuna furios un demonstrant, agitănd amenințător pumnul în fața obiectivului camerei de filmare.

— *Uitați-vă numai la toate facțiunile de teroriști pe care i-au primit în țara lor. Era de așteptat să se ajungă la asta — a fost doar o chestiune de timp,* spunea un alt demonstrant.

O femeie începu să scandeze:

— *Jos englezii! Jos englezii!*

— Foarte iscusită mutarea Styxului. Au avut grijă să nu mai putem primi niciun sprijin de la verii noștri de peste Atlantic, comentă Danforth.

— Gata, ajunge, decise Parry. Închide televizorul!

Când ecranul se întunecă, toată lumea se întoarse spre doamna Burrows.

— S-au folosit de Ben. Probabil că i-au spălat creierii de tot cu Lumina-Întunecată, spuse ea încetișor, cu capul plecat. Nu merita să moară așa.

Parry își dresă glasul, cu un aer jenat. Schimbând o privire cu moș Wilkie, se duse spre Stephanie:

— Cred că e timpul ca noi doi să stăm de vorbă serios.

Stephanie nu reacționează scilfosindu-se ca de obicei, ci în cuviință din cap, cu o mustră spăsită. Chester simți un val de compasiune pentru fată — era limpede că ei nu i se explicau deocamdată cât de gravă era situația.

— Iar între timp, cazați-vă toți, exact cum ați avut camerele până acum. Vă ajută sergentul Finch, zise Parry. Măcar veți descoperi că e confortabil aici — dormitoare de la nivelul de dedesubt sunt de talia unui hotel de cinci stele.

Capitolul nouă

Will nu-l mai văzuse niciodată pe Drake atât de îngrijorat ca acum, când ridică privirea spre chipul lui Eddie, înainte de a rosti:

— Explică-mi și mie ceva, te rog. De unde știi sigur că această așa-zisă Fază are loc cu adevărat? A văzut asta cu ochii lui unul de-al vostru? Și unde se desfășoară chestia asta? insistă el într-o succesiune rapidă de întrebări.

— Oh, te asigur că are loc cu adevărat, doar că nu știm unde, replică Eddie. Pentru un Styx, este cea mai puternică forță pe care a întâlnit-o vreodată... o simți cu fiecare celulă din trupul tău. E valabil pentru toți bărbații. Am știut toți de o bucată de vreme că Faza era pe cale să înceapă. Iar femeile Styx, oriunde s-ar fi aflat, au simțit același lucru cu mult timp înaintea noastră. Impulsul este mult mai puternic la ele. Este cerința copleșitoare și irezistibilă de reproducere a speciei. Este..., încerca să explice Eddie, căutând cuvintele cele mai sugestive pentru asta, este... ca și cum o

chemare imperativă se transmite prin aer... ca un accelerator de particule ireversibil.

— Ca niște feromoni, sugeră Drake, cu respirația înțetăiată.

Eddie părea atât de cufundat în gânduri, încât nici nu lăzu, continuând să vorbească:

— Acceleratorul instigă... coordonează... Faza, mai presus de voința oricui. Femeile noastre se schimbă, se transformă oribil. Și ceea ce se dezlănțuie din ele — Clasa Războinicilor — face *tabula rasa* din orice specie care nu este considerată drept rezervă alimentară. *Afară cu ce e vechi!*

— Inclusiv noi? întrebă Drake.

— Da, orice formă de viață care poate prezenta fie și cea mai vagă amenințare față de stăpânirea absolută a Styxului va fi eradicată. Asta înseamnă vânarea nemiloasă a tuturor oamenilor.

Sesizând o mișcare afară, lângă Humvee, Eddie zări o verigă roșie coborând iute pe trunchiul unui copac. Arătând spre ea, zise:

— La fel cum specia aceea de verigă a fost dominantă, înainte ca varietatea cenușie să nu o înlocuiască aproape total.

— Dar această Clasă a Războinicilor despre care vorbești tu — sunt totuși niște creaturi fizice, materiale. Chiar dacă ar fi un soi de mega-Limitatori, niște suprasoli bine înarmați i-ar putea opri, nu-i așa? întrebă Drake. Mai ales dacă ne organizăm bine.

— Iată un *dacă* monumental de mare. Indivizii din Clasa Războinicilor prosperă în haos. Sunt haos ei înșiși, zise Eddie. Iar dacă vă luptați cu ei și, cumva, reușiți să-i învingeți, există posibilitatea unei noi încheștări.

— Mai bine să nu mai aud așa ceva, gemu Drake, în timp ce Eddie căuta o anumită pagină din Cartea Proliferației, pe care, găcind-o, i-o arată și lui.

— Ce naiba sunt cheștiile alea? întrebă Will.

Ilustrația gravurii pe lemn ocupa o pagină întreagă, dar era împărțită în trei casete, care înfățișau cerul, pământul și, jos de tot, o zonă de apă acoperită cu spumă și valuri, ceea ce voia să sugereze, probabil, oceanul. Iar în fiecare dintre aceste casete se aflau niște creaturi inexplicabile. În afară de colți ucigași și gheare, singurul aspect pe care creaturile îl aveau în comun era faptul că artistul încercase să arate că erau transparente sau semitransparente. Pe lângă asta, fiecare creatură părea adaptată la mediul ei; creatura de sus avea două rânduri de aripi ca la lilieci, creatura din mijloc avea trei perechi de picioare, iar creatura acvatică avea înotătoare ca peștii.

— Dacă orice altceva dă greș, reușita Fazei este garantată de asta, zise Eddie. Asta este soluția de avarie... este *Armagi*.

— Armagi? repetă cu atenție Drake.

— Este baza pentru cuvântul Armageddon, care nu are nimic de-a face cu locul unde se zice că va avea loc legendara bătălie finală, așa cum ne fac să credem multe religii. Nu,

Armagi este un fel de sfârșit... sfârșitul vieții omului pe Pământ, spuse Eddie.

— *Un fel de?* repetă Will, cât pe-aci să râdă, fiindcă îi venea greu să accepte ceea ce auzea.

— Conform legendelor noastre, Armagi sunt niște organisme în continuă adaptare, capabile să regenereze un corp într-unul nou, pornind de la o fărâmbă de țesut chiar. Dacă rupi în bucăți un Armagi, dai naștere unei puzderii de exemplare identice. În termeni științifici, Armagi pot fi descriși ca niște mănunchiuri de celule neoblast, care au capacitatea să se diferențieze în orice configurație celulară cu rol de genocid, de care ar fi nevoie la un moment dat, spuse Eddie, închizând cartea, cu un gest final. Prin urmare, chiar dacă ai reuși să ajungeți la sfârșitul actului întâi — Clasa Războinicilor —, al doilea act ar aduce prăbușirea edificiului. Fără să fi știut, oștenii lui Vlad Țepeș au zădărnicit Armagi, deoarece au ars toate celulele vii, atunci când au dat foc catacombelor.

— Bun, atunci să-i prindem pe Războinici până nu apucă să se disperseze. Iar pe urmă folosim și noi focul, rațională Drake. Ardem tot — Războinici și femei Styx, scrum și cenușă să se-aleagă de toți.

— Știu că s-ar putea să nu vi se pară important acum, dar pot să întreb și eu ceva? interveni Will.

Eddie încuviință din cap.

— Țăsta este motivul pentru care gemenele Rebecca au atâta putere asupra Styxului? zise Will.

— Toate femeile noastre au un ascendent asupra Styxului de sex masculin, însă gemenele Rebecca sunt din familia noastră domnitoare.

— Bun... dar... ăăă, îngăimă Will, însă se poticni, cumva jenat de ceea ce voia să spună.

— Haide, dă-i drumul, îl încurajă Drake.

— Păi... ținând seama de toate astea, cum rămâne cu Elliott, atunci? întrebă băiatul.

Eddie se uita la el cu o expresie inertă.

— Cum rămâne cu ea? Sincer, nu știu. Desigur, Elliott este ceea ce, fără milă, coloniștii numesc „pruncul canalului”, ținând seama că este un hibrid, parțial om, parțial Styx. Dar care genotip este cel dominant... n-aș putea să-ți spun. Tot ce pot să-ți spun este că trebuie ținută în izolare, dacă s-ar întâmpla ca Faza s-o afecteze în vreun fel. Asta fiindcă ar putea fi periculoasă pentru oricine s-ar afla în jurul ei.

— Bine, zise Will, înghițind anevoios, din cauza nodului care i se pusese în gât, și dorindu-și să nu fi întrebat nimic.

Sweeney continua să-i păzească pe Limitatori, când Will veni înapoi. Soldații stăteau exact în același loc. Doar doamna Rawls se mișcase, fiind așezată acum pe malul apei, cu genunchii strânși la piept.

— Bun, s-a terminat cu tête-à-tête-ul? Care-i schema? întreabă Sweeney.

— Nici n-ai crede dacă ți-aș povești, îi răspunse Will.

— De fapt, am prins aproape tot, recunosc Sweeney, atingând cu degetul rețeaua de linii din fața urechii. Niște aiureli.

— Chiar ai auzit? se miră Will, privind peste umăr și încercând să estimeze cât de departe era vehiculul militar în care stătuseră ei de vorbă. Dar sunt până acolo... ce... puțin treizeci de metri, nu?

— Un fleac, rânji Sweeney.

Când întoarse din nou capul, Will își dădu seama subit că opt perechi de ochi de Limitator erau ațintiți asupra lui. Acum, știa și el ce știa ei. Stânjenit, își dresе glasul de câteva ori.

— Prin urmare, ai auzit că Drake vrea să ne punem în mișcare imediat. Apropo, îl luăm cu noi și pe Eddie, într-unul dintre vehiculele lui militare, îi spuse Will lui Sweeney.

Împungând aerul cu bărbia spre șirul de Limitatori, Sweeney întrebă:

— Bun, dar cu prăpădiții ăștia ce facem?

— Le dăm drumul să plece, îi răspunse Will.

— Vasăzică de-acum sunt prietenii noștri? zâmbi uriașul.

— Presupun că da, replică Will, adresându-li-se în continuare Limitatorilor. Eddie vrea să vă duceți la Londra și să așteptați acolo ordinele lui. Zice să luați jeepul și celălalt Humv...

Privind în lungul cărării spre celălalt vehicul militar, Will văzu cadavrul Vânătorului pe capotă și, brusc, amuți consternat.

— Spuneai ceva, îi sugeră cu blândețe Sweeney.

— Bartleby, doar atât reuși băiatul să mai îngaime, uitându-se neputincios la Sweeney.

Încuviințând din cap, Sweeney li se adresează apoi Limita-
torilor:

— Ascultați aici, Pocitaniilor. Ia, purtați-vă civilizat și în-
mormântați cum se cuvine motanul flăcăului, s-a-nțeleș? Și
vreau să săpați o groapă ca lumea, nu așa, doar de mântuială.
Li datorați băiatului măcar atâta respect, clar?! Încheie Sweeney,
uitându-se spre Will, care dădu recunoscător din cap.

— Și cu puicuța cum rămâne? continuă Sweeney,
arătând cu degetul mare înspre doamna Rawls.

Doamna Rawls era pe punctul de a-și manifesta indigna-
rea față de un asemenea apelativ, dar se răzgândi, mulțu-
mindu-se doar să-i arunce o privire criminală lui Sweeney.

— Doamna Rawls vine cu noi, răspunse Will, plecând
apoi să-și ia rucsacul din jeep, precum și două genți pe care
Drake le lăsase în mașină.

— Lasă-mă pe mine să car ce e mai greu, se oferi
Sweeney, prinzând cu două degete bagajele și săltându-le din
mâinile lui Will, de parcă ar fi fost ușoare ca fulgul. Și, pof-
tim, ia-ți înapoi pușcociul, mai adăugă el, dându-i arma.

Chiar și fără o armă îndreptată asupra doamnei Rawls,
Sweeney avea grijă să nu o scape din ochi, după ce se puseră
în mișcare cu toții.

— Will, zise doamna Rawls, acum, când ați isprăvit cu
postura de bărbați feroce, e timpul să aflu și eu vești despre

familia mea. Nimeni nu-mi spune nimic despre Jeff și Chester, dar presupun că sunt bine amândoi, chiar dacă nu știu unde se află. Așa e?

— Cu siguranță, așa trebuie să fie, o liniști Will. Și în curând ne vom întâlni cu ei.

— Mulțumesc, spuse doamna Rawls, răsuflând ușurată.

Dar, în clipa când ajunseră la Humvee, Drake luă de la Sweeney una dintre genți și se apropie de doamna Rawls.

— Emily, în ceea ce te privește, am două variante. Ori continui să te tratez drept un potențial inamic și să te țin sub strictă supraveghere, ori te declar absolut „curată”, asigurându-mă că nu ai fost programată cu Lumina-Întunecată. Alegerea îți aparține.

Doamna Rawls înclină capul spre Will și-i zâmbi.

— M-am înșelat când am spus că s-a isprăvit cu postura de bărbați feroce. Drake, continuă ea, nu vreau să am cătușe la mâini când îmi voi revedea familia. Fă ceea ce trebuie.

Băgând mâna în geantă, Drake scoase un dispozitiv. Arăta ca o pereche de ochelari legați printr-un cablu de un mic cilindru.

— Danforth a confecționat chestia asta? întrebă Will.

— Da, e noul epurator de buzunar, cu performanțe îmbunătățite, răspunse Drake. Știu că am mai spus asta de o mie de ori, însă, oricum, omul ăsta e un geniu.

— Absolut, zise Sweeney. S-a oferit odată să mă repare și pe mine la tărtăcuță, de parcă aș fi fost tărăboanța aia a lui de Morris Minor.

— Mda, e evident că a miniaturizat epuratorul original, remarcă Will.

— Exact. Will, am nevoie să mă ajuți tu, întâi, spuse Drake, ținând cilindrul în dreptul feței băiatului.

— Eu?! Pentru ce? întrebă Will, circumspect.

— Trebuie doar să ții ochii deschiși și să urmărești pătrica, răspunse Drake.

Când apăsă pe un buton de pe cilindru, o rază purpurie intensă lumină drept în pupilele lui Will. Băiatul recunoscuse imediat culoarea, care semăna identic cu aceea a unei Lumi-Întunecate, deși de data asta nu avea absolut niciun efect asupra lui. Strângând pleoapele, dar doar din cauză că raza luminoasă era prea strălucitoare, Will întrebă:

— Și acum?

— Simți ceva? îl întrebă Drake. Ți-e rău, ți-e greață?

— Nu, nimic, răspunse Will.

— Bun, zise Drake și, ridicând degetul de pe buton, întrerupse acțiunea razei purpurii. Ai înțeles, tu ai fost „lampa de control”. Știam că nu trebuia să ai niciun fel de reacție, demonstrând astfel că ești „curat lună”. Acum, e rândul tău, Emily.

Drake săltă cilindrul în dreptul feței ei și acționează din nou butonul.

Țipând strident, de parcă ar fi încasat un pumn, Emily se crispă din tot corpul, fiind gata să se prăbușească pe jos. Grație reacțiilor lui fulgerătoare, Sweeney o prinse la timp.

Eddie urmărea fascinat întregul proces.

— Ce tehnologie minunată! Presupun că ai elaborat sistemul ăsta pornind de la observațiile făcute asupra programului meu de Lumină-Întunecată, zise el. Însă, crede-mă, Drake — eu nu i-am făcut lui Emily niciun fel de program mare.

— De acord, poate într-adevăr tu nu i-ai făcut nimic, zise Drake. Însă e limpede că în capul ei se întâmplă ceva neobișnuit. Nu știu ce poate fi și, oricum, nu pot risca să o las așa. Pune-o pe bancheta din spate, Scânteie, îi zise el lui Sweeney. Și ține-o bine — nu cumva să se lovească din cauza hurducăturilor prin hârtoape.

Doamna Rawls părea mai mult decât dezorientată când Sweeney o sui cu forța în Humvee. Așezându-se apoi lângă ea, Sweeney întinse brațul și-i cuprinse umerii într-o îmbrățișare de uriaș.

— Obiectivul este sub control, confirmă el.

Drake se aplecă înăuntrul habitaculului, prin portiera deschisă, cu ochelarii legați de dispozitivul lui Danforth.

— ăsta este capătul activ al aparatului, zise el, verificând dacă ochelarii stăteau bine la ochii doamnei Rawls. Ah, și era să uit — nu trebuie să-și muște cumva limba. Are cineva vreo batistă?

— Poftim, se oferi Sweeney și, din vestonul lui militar, scoase o cârpă cam murdară, pe care Drake o plie de mai multe ori.

— Gura mare, îi ordonă el doamnei Rawls care, încă buimacă, făcu după cum i se ceruse, lăsându-l pe Drake să-i vâre

batista în gură. Acum, încearcă să te relaxezi. În mod normal, nu durează mult.

Când Drake acționează un alt întrerupător de pe cilindru, o lumină purpurie apărută în spatele lentilelor și, lateral, spre brațele ochelarilor.

Will tresări nervos când răcnetele guturale ale doamnei Rawls răsunară cu ecou în toată pădurea.

Locotenentul își încheia catarama centurii cu bandulieră, în timp ce ieșea cu pași târșâiți pe culoar. Asta fusese a doua noapte în care, în loc să se ducă acasă, preferase să rămână în una dintre celulele din aripa pentru interogatorii a secției de poliție, dormind pe un morman de păături de la pușcărie, direct pe pardoseala rece. Încă nu le iertase pe maică-sa și pe soră-sa că-i omorâseră cățelușul, gătind din el o tocăniță cu care-l serviseră la masă. Ajunse la capătul coridorului cu pereți văruiți, apoi intră în zona de recepție, scuturându-și brațele ca să-și mai dezmoștească mușchii.

— Salut, strigă el, dar constată că înăuntru nu era nimeni. Domnule? Alo? E cineva pe-aici?

Neprimind niciun răspuns, locotenentul ridică panoul rabatabil al ghișeului, îndreptându-se apoi spre ușa de la biroul comandantului.

— Oh, aici erați, îi zise el superiorului său, care ședea aplecat peste masa de lucru, cu capul proptit în mâini. Vă

supără indigestia aia urâtă, domnule? Întrebă compătimitor locotenentul.

— Nu, răspunse după câteva clipe comandantul, în dreptându-se apoi de spate.

Locotenentul se trase înapoi speriat, când văzu fața maltratată a comandantului, cu unul dintre ochi atât de umflat încât îl ținea aproape complet închis.

— Ce-ați pățit? Cine v-a atacat? Câți au fost?

— S-a întâmplat în Temniță, oftă comandantul. Închideam prizonierii în celule, înainte de culcare, când afulsă nia aia de Mulligan a tăbărât pe mine.

— Mulligan? Întrebă locotenentul. Bill Mulligan — timpularul de mobilă?

— Nu, maică-sa, răspunse comandantul, privind jenat în jos.

— Nu se poate, *Baba-Cloanța* Mulligan?!? pufni locotenentul. Păi, aia are pe puțin nouăzeci de ani. Cum a putut să...

— Știu, mormăi comandantul, dând din cap, de parcă nimic n-ar mai fi putut vreodată să spele o asemenea umilință. Dădea din gură despre Styx și — absolut pe nepusă masă — s-a repezit la mine. Mi-a tras o ghioagă cu dreapta, de-am văzut stele verzi.

— *Baba-Cloanța* Mulligan, repetă locotenentul.

Era atât de uluit, încât se lăsă jos pe scaunul din fața biroului comandantului, fără ca acesta să-i fi permis să ia loc.

Îi dadu seama că încălcase regulile protocolare și constată că superiorul lui se zgâia la el cu ochiul teafăr.

— Oh, scuze, domnule, n-am vrut să...

— Stai jos acolo, îl întrerupse comandantul. Știi, Patrick, că am ajuns în punctul în care putem renunța la eticheta uzuală.

Locotenentul era consternat pentru a doua oară. Ofițerul lui superior nu i se mai adresase niciodată — *niciodată* — pe numele lui de botez. De fapt, chiar și familia îl striga, mai degrabă, cu apelativul de „locotenent”, și nu pe numele lui adevărat, deoarece legile Coloniei impuneau acest lucru.

— Eu... eu..., se bâlbâi locotenentul.

— Nu e momentul să fim gomoși, Patrick, zise comandantul, luându-și pipa dintr-un sertar și desfăcând o pungă de tutun. Hai să fim realiști. Jumătate din membrii Coloniei pier de foame, lent, dar sigur, în casele lor, în timp ce cealaltă jumătate a dispărut, Dumnezeu știe pe unde, continuă comandantul, în timp ce-și umplea pipa cu tutun. Și cei care fac foamea vor ajunge, probabil, să se omoare între ei, bătându-se pe resturile de mâncare pe care le pot șterpeli din magazinele alimentare, iar...

Comandantul aprinse tutunul, folosind o brichetă cu piatră, după care reluă:

— ...iar tu și cu mine vom fi prinși taman la mijloc, să vezi. O cotoroață știrbă — exact ca Mulligan — o să ne snopească în bătaie cu poșeta. Și totul doar pentru o înghițitură de broască râioasă pusă la saramură, zise el, pufăind de

câteva ori din pipă. Patrick, știi, nostim e că *noi* suntem tot ce-a mai rămas. O linie subțire de polițai, stăvilind o avalanșă de anarhie totală și absolută. Suntem prinși între diavol și o mare neagră și rece, filosofă el, scuturând stoic din cap. Nu, perspectiva nu-i deloc bună pentru noi, bătrâne. Dar *deloc* bună.

Locotenentul ascultase cu jumătate de ureche pledoaria comandantului, storcându-și creierii între timp, ca să-și amintească numele mic al superiorului său, fără să reușească însă. Pe urmă îl frapă ceva din spusele celuiilalt.

— Domnule, la ce v-ați referit când ați zis că jumătate din membrii Coloniei au dispărut? S-a produs vreun incident?

La fel ca toată lumea, locotenentul auzise și el zvonurile, însă avea tendința să creadă că erau doar vorbe în vânt și că oamenii se aflau totuși undeva prin așezarea răsfirată în Caverna de Nord.

Clipind des când îi intra fum în ochiul sănătos, comandantul localizează mesajul imprimat pe sulul de hârtie de lângă cotul lui și-l împinse în cealaltă parte a biroului.

— Agentul de poliție a transmis un raport, în timp ce tu dormeai. Și tu, și eu am avut de furcă deja cu vreo două sesizări nefondate despre dispariția unor cetățeni, dar chestia asta este diferită. Unul dintre ai noștri a fost dat dispărut. Nimeni nu l-a mai văzut pe sublocotenent de peste douăzeci și patru de ore.

— Bine, dar eu știu că patrula prin Nord, zise locotenentul, referindu-se la caverna rurală. L-am văzut chiar eu, nu demult. Nu cumva o fi tot acolo și a...?

— Nu s-a prezentat la raport în această dimineață, îl întrerupse comandantul. Și nici acasă nu a fost. Se zvonește că ar fi întâmplat ceva peste noapte în Nord și, indiferent ce-o fi fost, presupunerea mea este că sublocotenentul a căzut victimă. Uită-te la acest edict emis de Styx, zise el, împungând aerul cu tija pipei în direcția sulului de hârtie. Ni se refuză accesul în zonă.

— În Nord? *Noi* avem interdicție să mergem acolo?! se miră locotenentul. Dar de ce? Doar suntem ofițeri de poliție.

— Extrem de neobișnuit, așa-i? zise comandantul, dând din cap.

După ce citi mesajul, locotenentul comentă:

— De ce naiba să impună Styxul un ordin de restricție totală? pufni el indignat, sărind în picioare. Mă duc acolo ca să mă lămuresc, se decise el, sub impulsul momentului.

— Serios? zise comandantul, arcuindu-și sprâncenele cu un aer de amuzament detașat, fiindcă tutunul tare începea deja să aibă efect asupra nervilor lui încordați. Înseamnă că ești mai curajos decât mine, Patrick.

Nu apăru nimeni ca să verifice legitimația locotenentului, când acesta ajunse la Poarta Craniului, ceea ce nu însemna însă că prezența lui nu fusese sesizată de niciun Styx. Intră pe poartă și, după douăzeci de minute, era deja la ultima

pantă care ducea în jos spre Caverna de Sud, de unde putea avea o imagine de ansamblu asupra străzilor și a caselor. Zumzetul Stațiilor de Ventilatoare, care-i zbârnâia în urechi, i se părea mai tare decât de obicei, ca și cum ar fi fost singurul sunet din întregul oraș.

Când intră în zona de locuințe, avu tot la fel senzația că el era singura persoană rămasă în Colonie. În mod normal, la acea oră a dimineții, ar fi trebuit să vadă oameni pe stradă, mergând la serviciu sau deschizându-și prăvăliile, însă acum totul era pustiu.

În ciuda faptului că încă era supărat pe mama și pe sora lui, locotenentul era atât de îngrijorat, încât trecu întâi pe-acasă. Găsind încuiată ușa din față, vru s-o descuie, dar scăpă cheile pe treapta de sus, unde aterizară zăngănind. Aplecându-se să le ia de pe jos, rămase din nou surprins de acalmia nefirească din jurul lui.

Cu toate draperiile trase, ferestrele caselor de vizavi erau întunecate și sumbre, aidoma unor ochi negri holbându-se sinistru la el. Pentru o vreme, strada lor fusese înțesată de soldați din Noua Germanie, însă între timp Styxul îi dusesese în Suprasol. De-a lungul săptămânilor, auzise cum trupe de soldați din Noua Germanie erau mobilizate la tot felul de ore ciudate din noapte, tălpile lor ținând cadența pe caldărâm, perfect la unison. Dar, deși acum plecaseră toți, prea puține familii de coloniști primiseră totuși permisiunea de a se muta înapoi în locuințele lor. Începea să se întrebe dacă vecinii lui vor mai veni vreodată înapoi și dacă strada lui își

va mai recăpăta aspectul de altădată. Și mai ales, dacă în Caverna de Nord se petrecuse, într-adevăr, vreo nenorocire.

În cele din urmă, deschise ușa și intră în casă. Prima destinație a fost bucătăria; negăsindu-le acolo pe mama și pe sora lui, încercă în salonaș, iar apoi în dormitoarele de la etaj. Paturile erau nefăcute, cu cuverturile răsfrânte peste așternut.

Desigur, era posibil ca Eliza să fi ieșit cu mama lor în oraș, deși locotenentul nu prea vedea *unde* s-ar fi putut duce, așa, cu noaptea-n cap. În timp ce cobora scările, încerca să-și impună să nu mai fie atât de pesimist... imaginându-și că Styxul ar fi trecut pe-acolo. Oprindu-se în hol, auzi un zgomot care părea să vină din bucătărie, așa că dădu imediat buzna în salonaș, ca să ia de pe bufet lopata lui Will. Dacă erau niște hoți în casă, avea de gând să le tragă o chelfăneală de pomină.

Locotenentul se furișă în bucătărie, ciulind urechile. Încă un zgomot. Se duse până în capătul bucătăriei și, încetișor, deschise ușa care dădea într-un mic vestibul. Pășind în vârful picioarelor, ajunse la o a doua ușa, care ducea la magazia de cărbuni. Când își lipi urechea de lemnul ușii, auzi neîndoielnic un fel de râcâit. „O fi vreun șobolan”, își zise el în gând.

Pe urmă, a fost sigur că aude un şușotit.

„Șobolani bipezi”, se gândi.

Numărând în gând până la trei, trânti ușa de perete și se năpusti înăuntru urlând.

Cineva se mișca prin întuneric, arătându-și albul ochilor.

Locotenentul ridică lopata, pregătindu-se să lovească.

— OH, DUMNEZEULE! se tângui maică-sa, protestându-și fața cu mâinile.

Eliza trase un răcnet.

— Ce...? strigă locotenentul, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Amândouă, în cămașă de noapte, mânjite cu praf negru de cărbune, erau pitite în colțul din spate al magaziei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutați aici? se interesă locotenentul, simțind încă în corp valul de adrenalină.

Maică-sa începu să plângă.

— Am crezut că e Styxul la ușă... ca să ne ia cu forța din casă, izbuti Eliza să îngaime.

Atât ea, cât și bătrâna tremurau încă, atunci când locotenentul le conduse înapoi în bucătărie și le puse să stea jos. Se uită la ele, observând cât erau de îngrozite, mânjite de praf gros pe față și pe haine; pe urmă se uită la pardoseala bucătăriei și la dâra pe care, pășind desculțe, o lăsaseră pe dale. Dalele pe care bătrâna le freca zi de zi, păstrându-le atât de curate, încât ai fi putut mânca de pe jos.

Și nu mai simți supărare, din pricină că-i omorâseră cățelul. Însă *era* furios; voia ca vinovații să plătească pentru ceea ce se petrecea în Colonie. Totul se ducea de răpă. Și acest colonist, leal până atunci, un păstrător aspru al ordinii publice, știa exact *cine* erau vinovații.

— Chestia asta trebuie să înceteze, își șopti el în barbă. Styxul trebuie să fie oprit.

După ce se asigură că mama și sora lui se cuibăriseră la loc în pat, locotenentul își văzu de drum spre Caverna de Nord. Merse pe alte străzi, la fel de pustii, fără să vadă țipenie de om. Nici măcar câțiva soldați ai Noii Germanii, tratați cu Lumina-Întunecată. Pe unele străzi, puțea groaznic a canalizare. Acum, când rutina de lucru zilnică fusese suspendată, nimeni nu mai cobora sub oraș, ca să se asigure că nu existau nicăieri conducte înfundate. Pesemne că apăruseră strangulări în canalizarea principală și, din această cauză, întregul sistem refula deja.

— În ce hal am putut să ajungem, bombănea locotenentul ca pentru sine.

Brusc, încremeni în loc. Neîndoielnic, la intrarea în pasajul spre Caverna de Nord, se vedea o bucată de funie groasă spânzurând de-a curmezișul, iar de ea atârna un anunț oficial interzicând accesul mai departe. Studiind câteva momente anunțul sinistru, care se legăna ușor în bătaia vântului, locotenentul păși hotărât peste funie și intră în Cavernă.

Înăuntru, nu mai existau uzualele globuri luminescente montate pe stâlpi — fuseseră demontate toate, așa că a trebuit să aprindă lanterna de poliție pentru a lumina drumul. De ambele părți ale șoselei principale, erau doar câmpuri goale. Nici urmă de așezare, nicio mărturie a trecerii oamenilor prin acele locuri.

Locotenentului i se păru că vede ceva. O mișcare. Deveni încordat, temându-se de tot ce putea fi mai rău — că

nimerise drept în ghearele unui Limitator. Dar după câteva clipe, văzând că nu apărea nimeni, își continuă drumul.

Ceva mai încolo, se opri din nou și aprinse lanterna, ca să poată vedea în față.

— Oh, Doam...! rosti el, cu glas găuit.

Un corp compact, negru și amorf, se ridică de jos. Locotenentul era convins că, de data asta, norocul îl părăsise iremediabil și că, în fața lui, nu putea să fie altceva decât un Limitator.

Fâlfăitul aripilor îi dădu numaidecât de înțeles că se înșelase. Fără să vrea, zburătăcise un mic stol de Pasărea-Minerului, care ciuguleau de pe jos. Erau niște păsări hidoase, care se hrăneau din gunoaie și stârvuri. Cu penaj negru zdrențuit și corpul subțiat ca un fus, semănau mai degrabă cu niște vrăbii jigărite. Fără alt zgomot decât bătaile aripilor, își luară zborul, întorcându-se la cuiburile lor, sus, în frunzișul copacilor.

Respirând sacadat câteva momente, locotenentul încercă să-și vină în fire după sperietura trasă, ca apoi să înceapă o investigație meticuloasă a zonei unde se aflase orașul. I se părea ciudat când se gândea că, ultima oară când fusese aici, examinase cele trei cadavre, sub privirile inerte ale sublocotenentului. Dar lucrurile erau complet schimbate acum; nu putea găsi nici măcar un indiciu după care să se poată ghida.

— Zadarnic, se văita el, lovind neputincios cu piciorul în țărâna umedă.

Pentru ca apoi să înlemnească. În sol existau niște depuneri ciudate, ca și cum totul ar fi fost greblat cu atenție. Un material mai întunecos la culoare, aproape negru, părea amestecat cu solul. Și lucrul ăsta nu avea nimic de-a face cu stolul de Pasărea-Minerului ori cu recoltele de ciuperci. Lăsându-se în genunchi, luă cu vârful degetelor un pic de praf de pe jos, ducându-l apoi la nas.

— Cenușă, zise el. Lemn carbonizat.

Cei care curățaseră zona răseseră orașul de pe fața pământului. Lucraseră cu meticulozitate. Cum numai Styxul putea să facă.

Ridicându-se în picioare, îndreptă lanterna în jur.

— Dar ce s-o fi întâmplat cu oamenii?

Se aștepta din clipă în clipă să audă un pocnet de pușcă și să simtă în ceafă o durere ascuțită, executat fiind de vreun Limitator, pentru nerespectarea ordinelor din edictul Styxului. Dar oribilii soldați păreau să fi dispărut și din cavernă.

Continuă să cerceteze amănunțit zona, inspectând solul centimetru cu centimetru. Dădu de niște cioburi de farfurii și pahare, după care găsi un cartuș uzat. Mirosea a cordită. Fusese detonat recent. Dar era imposibil ca oamenii din așezare să fi ars de vii odată cu cocioabele lor. Nu putea crede așa ceva. Bun, dar dacă fuseseră deportați de către Styx, unde fuseseră duși totuși?

Fasciculul luminos al lanternei prinse licărul unui obiect. Știu ce era dinainte de a se apleca să-l ia de jos. Era un nas-ture de alamă, având turnat pe el motivul reprezentând

lopata încrucișată cu târnăcopul. Blazonul vechi de trei sute de ani al Părinților Fondatori ai Coloniei. Iar acest nasture nu putea să provină decât dintr-un singur loc.

De la tunica unui polițist.

De la tunica sublocotenentului, mai precis.

Cu nasturele în pumnul încheștat, se întoarse la șoseaua principală. Mergea din ce în ce mai repede, pe măsură ce se dumirea ce trebuia să facă. Traversă înapoi Caverna de Sud, revenind la panta pe unde coborâse cu două ceasuri în urmă. Continuă apoi prin dreptul Stațiilor de Ventilatoare, după care se opri brusc.

Asigurându-se că nu fusese urmărit și că în tunelul din fața lui nu era nimeni, se afundă iute în întunecimea din pasajul lateral. După vreo nouă metri, pasajul dădea într-o mică încăpere. În centrul acesteia, se afla un fel de țarc, cu paie împrăștiate pe pardoseala de piatră. Deși locotenentul detecta încă mirosul de porci, aceștia dispăruseră de mult timp de-acolo, fiind tăiați pentru a hrăni armata din Noua Germanie.

Numai că locotenentul nu venise aici pentru porci.

În celălalt capăt al încăperii, găsi locul unde se aflase ușa aruncată în aer de Drake și Chester. Ulterior, fusese zidită complet cu bolovani imenși, iar foarte probabil, și tunelul Labirintului din cealaltă parte fusese surpat intenționat, pentru ca nimeni să nu mai poată vreodată să intre în Colonie.

Locotenentul își numără pașii, mergând în lungul peretelui din stânga al încăperii, după care se opri ca să

examineze solul cu lanterna aprinsă. Descoperi adâncitura umplută cu pietre și începu să sape în ea, încercând pe cât posibil să nu facă zgomot.

Pe urmă, văzu ceea ce căuta. Era o cutie neagră, de mărimea unui pachet de cărți de joc, cu o antenă de sârmă atârând la exterior.

„Să recurgi la asta doar în ultimă instanță”, îi spusese Drake. „Dacă vreodată ai nevoie de ajutor, indiferent de motiv, voi face tot posibilul să vin.”

La vremea respectivă, locotenentul nu prea dăduse atenție acelor indicații. După ce jumătate din Laboratoare fuseseră demolate din cauza exploziei lor, devenise absolut vital ca Drake și Chester să fugă din Colonie, împreună cu doamna Burrows, cât mai repede cu putință. Iar locotenentul, la rândul lui, fusese mai mult decât preocupat de modul în care avea să convingă Styxul de nevinovăția lui.

Știa că ar fi trebuit să raporteze prezența dispozitivului și să solicite îndepărtarea lui, fără însă să fie în măsură să dea o explicație plauzibilă pentru modul cum aflate el de existența acelui obiect. Așa că, până la urmă, preferase să uite de dispozitiv.

Până acum.

Inspectă atent carcasa neagră și lucioasă a aparatului. Ca aspect, amintea mult de reperele luminoase cu care-l dotase Drake pe Will pentru a-și marca drumul în jos spre lumea interioară, numai că acest instrument era altfel, prin faptul

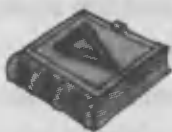
că emitea un semnal radio, detectabil prin scoarța Pământului, dar pe o lungime de undă complet diferită.

Bâjbâind cu degetele, locotenentul localizează microînterupătorul de pe partea laterală a carcasei și-l mută pe poziția *Pornire*. Apoi, puse cu grijă înapoi aparatul în adâncitura săpată în sol, îngropându-l bine la loc.

Nu știa când — sau măcar *dacă* — Drake va prinde semnalul, dar nu știa nici la cine altcineva să apeleze acum pentru ajutor. Considera emițătorul radiofonic ca pe un mesaj SOS într-o sticlă, pe care tocmai o aruncase în ocean, cu speranța că va fi găsită și că el va fi salvat.

Cu speranța ca întreaga Colonie să fie salvată.

Capitolul zece

Când doamna Burrows intră în apartamentul ei, intercomul de lângă ușă zbârnâia. Se grăbi să ia receptorul din furcă.

— Da, s-a rezolvat, zise ea. N-a fost ușor — a trebuit să-mi țin respirația și să mă mișc mai încet decât un melc, ca nu cumva să mă audă. Nu m-a auzit și mă bucur pentru asta, fiindcă altminteri nu știu cum aș fi putut să-i explic ce căutam la ea în cameră.

Tăcu apoi câteva secunde, ascultând ce-i spunea interlocutorul de la capătul firului.

— Așa o să fac, confirmă ea, îndreptându-se spre furca telefonului, ca și cum ar fi crezut că deja convorbirea urma să se încheie. Bartleby? mai zise ea, cu respirația întretăiată, întorcându-se în direcția mesei de stejar, din micul birou amplasat în capătul camerei. Între cele două pedestale de sertare care formau baza mobilei, Colly ședea ca un Sfinx, cu ochii ei mari ca de chihlimbar așintiți asupra doamnei

Burrows. Da, e groaznic, dar presupun că făcea și el ceea ce face orice animal sălbatic... lăsându-se călăuzit de instincte.

Cu firul receptorului răsucit pe deget, doamna Burrows asculta ce-i spunea interlocutorul ei.

— Nu-ți face griji, o să fim acolo când sosiți voi, zise ea, după care închise telefonul.

Cu un oftat foarte uman, Vânătorul își puse botul pe la-bele din față.

— Știu, îi zise doamna Burrows. Dar te așteaptă ceva atât de frumos!

— Elliott, șopti doamna Burrows în întuneric.

Fata se trezi instantaneu, rostogolindu-se din pat cu pușca în mâini.

— Ce e? întrebă ea repede. S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, nimic care să ne afecteze direct, o liniști doamna Burrows. Doar că au sosit Will și Drake, așa că m-am gândit că poate ai vrea să-i vezi. Sunt sus, în Centrul de comandă.

Și, fără să-i lase răgazul de a decide dacă voia sau nu să meargă, doamna Burrows aprinse lumina în cameră.

Parry nu-i mințise când le spusese că în buncăr cazarea era confortabilă. Apartamentul lui Elliott și cel al doamnei Burrows erau plasate unul lângă celălalt, pe uși scriind *Gov 1* și, respectiv, *Gov 2*. Apartamentele fuseseră destinate miniștrilor din cabinet, interioarele semănând cu ceea ce poți întâlni îndeobște pe un vas de linie luxos, cu mobilier din mahon și accesorii de alamă, dar minus hublourile aferente.

Camera principală din fiecare apartament avea aproximativ nouă metri pătrați, cu o sală de baie proprie și un mic birou alăturat, suficient de spațios pentru o masă de lucru și două scaune. Totul înăuntru — dulapuri, covoare, așternuturi — consta în produse de cea mai bună calitate, care existaseră în Anglia la începutul secolului al XX-lea. Singurul adaus modern în cele două apartamente era cablajul din plastic urât înșiriat deasupra plintelor și pe părțile laterale ale ușilor, unde, pentru a asigura un sistem de legătură cu Centrul de comandă, fuseseră instalate aparate de intercom cu plăci de aluminiu, care arătau ca nuca-n perete.

— E nevoie să mă îmbrac special? întrebă Elliott.

Purta un tricou alb lăbărțat, pe care-l găsisese în dulap, și un șort albastru, mult prea larg pentru ea.

— Eventual un capot, sugeră doamna Burrows, înfășurându-se mai bine în capotul din molton gros, cu care era îmbrăcată ea.

Apartamentele nu erau nicidecum sufocante, ci dimpotrivă destul de răcoroase, grație aerului proaspăt pompat prin răsuflătoarele din tavan.

După ce Elliott se îmbracă, doamna Burrows zise:

— Gata?

Și ieșiră amândouă din cameră.

— Chester! exclamă Elliott, surprinsă să-l vadă prăvălit lângă zid, pe coridor.

Vocea lui Elliott îl trezi din somn pe băiat care, cu mormăieli și mârâieli, se săltă în picioare. Apoi, căscă de câteva ori, de-ai fi zis că-și rupe fălcile.

— Oh, bună... scuze... Dormeam atât de profund când a venit doamna Burrows să mă ia, zise el, frecându-se la ochi. N-am apucat decât două ceasuri de somn.

Porniră toți trei pe coridor, cotind apoi pe holul unde se aflau lifturile.

— Nivelul 2, citi Chester, căscând din nou.

Se zgâia cu un ochi la planul etajului, aflat pe perete. Când sergentul Finch, cu alaiul lui de pisici, îi adusese jos cu liftul ca să le arate unde erau camerele lor, le spusese că în Complex existau în total șase nivele. Le mai spusese, de asemenea, că toată alimentarea cu electricitate venea de la liniile electrice de-afară. Ingenios era faptul că, fiind preluat direct din rețea, nimeni nu ar fi putut să-și dea seama de consumul de curent electric folosit pe furiș pentru buncărul secret.

— Despre care lift spunea că e mai bine să-l evităm? întrebă doamna Burrows, stând în mijlocul holului.

Într-adevăr, sergentul Finch îi avertizase că unul dintre lifturi se defecta des, numai că ea nu-și dădea seama la care se referise el.

— Țasta de-aici, răspunse Elliott, conducând-o de mână pe doamna Burrows la cele două uși închise ale ascensorului. Să Țineți minte că nu trebuie să vă urcați în primul lift de pe partea asta.

— Mulțumesc, spuse doamna Burrows.

Chester chemă liftul, care veni aproape imediat.

— Mergem sus, mormăi el, trăgându-se într-o parte, ca să le lase să intre pe Elliott și pe doamna Burrows, urmându-le apoi și el, fără niciun chef.

Liftul căpătă viteză în timp ce urca, după care, zdruncinându-se, se opri. Plafoniera de deasupra lor se stinse, o altă lampă aprinzându-se, clipind de câteva ori și scaldându-i într-o lumină galbenă difuză. Un glas de bărbat, înregistrat pe bandă, anunță: „Iluminatul de avarie”.

— Oh, splendid, fir-ar să fie, se lamentă Chester, apăsând în mod repetat pe butonul inscripționat cu „H”, în speranța că liftul se va urni din loc. Mai bine mergeam pe scări... nu mai am niciun pic de încredere în lifturi, de când cu drăconvenia aia paradită de sub casa lui Will.

Dar, cum termină de vorbit, ascensorul se trezi la viață, continuându-și drumul în sus.

— Drake și Will... sunt bine amândoi? N-au pățit nimic venind încoace? o întreabă Elliott pe doamna Burrows.

Fata se freca pe umăr, ca și cum ar fi durut-o în acel loc.

Nu mai era timp de răspuns, căci imediat se auzi un clinchet și ușile se deschiseră. Ieșiră toți trei din cabină, traversând apoi câteva culoare pentru a ajunge la Centrul de comandă. Iluminatul pe tot parcursul era asemănător cu lumina de avarie din lift.

— Mă întreb de ce o fi așa de întunecos peste tot? zise Chester, când intrau în Centrul de comandă.

Prima persoană pe care o văzură a fost Danforth, luminat nu numai de ecranul propriului laptop, ci și de cele cinci laptopuri aranjate pe niște mese demontabile, în jurul lui. În mod evident, profesorul continuase să lucreze la ceea ce-l preocupa, din moment ce multe alte panouri de pe perete erau acum deschise, lăsând să se reverse din ele un număr

colosal de cabluri, încâlcite printre picioarele meselor. Observând că în încăpere intraseră Chester, Elliott și doamna Burrows, ridică scurt privirea.

— Alimentarea principală cu curent electric va rămâne întreruptă un timp, anunță el, fără altă explicație.

— Will! Drake! strigă Elliott, zărindu-i în cealaltă parte a sălii și grăbindu-se să ajungă la ei.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Chester, văzând pe cine strângea în brațe tatăl lui.

Domnul și doamna Rawls stăteau la gura tunelului de acces.

— Chester! strigă doamna Rawls, desfăcând brațele ca să-l includă și pe el în îmbrățișarea lor.

Chester se agăța fericit de gâtul maică-sii, simțind lacrimile de bucurie și ușurare de pe obraji ei.

— Ai găsit-o! Îți mulțumesc, îi spuse Chester lui Drake. Îți mulțumesc din suflet.

Drake dădu înțelegător din cap, după care se întoarse spre Elliott.

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă, începu el, pe un ton grav.

Elliott observă că Will venise un pic mai aproape de ea și că se uita, pe furiș, la spinarea ei — la pușca lungă pe care o purta atârnată pe umăr, presupunea ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dându-și seama imediat că era ceva în neregulă. De ce nu vreți să-mi spuneți? insistă ea, depărtându-se cu doi pași de Will și Drake.

Apoi, întâmplarea a făcut să se uite în lungul tunelului de acces. Două siluete veneau spre Centrul de comandă. Persoana mai înaltă — un colos — era inconfundabilă, chiar și de la distanță.

— Sweeney, zise Elliott, dar nu recunosc cealaltă siluetă, mai scundă. Cine-i acolo cu el?

— Elliott..., spuse Will, apropiindu-se de ea. Avem...

— Jiggs... ăla de-acolo e Jiggs? insistă Elliott, mijindu-și ochii în adâncul tunelului.

Deși se mai pomenise de el uneori, nimeni nu-l văzuse vreodată până acum, chiar dacă toți presupuneau că lucrul ăsta avea să se întâmple curând.

Elliott scutură energic din cap.

— Nu, zise ea, aruncând o privire spre Drake. Nu! Nu el!

Will îi văzu maxilarele încleștate și expresia cruntă care-i apăruse în ochi.

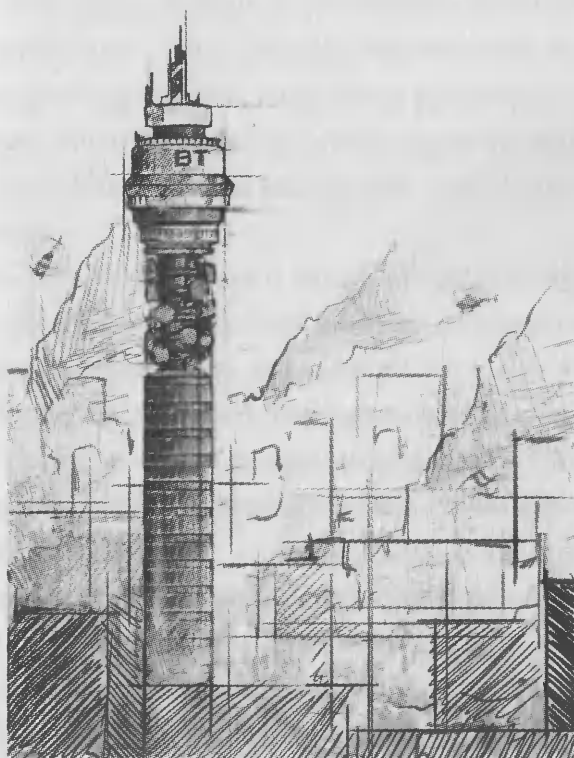
— Elliott, dă-mi mie pușca, îi ceru Drake, încercând să i-o ia cu forța, numai că fata fusese mai rapidă decât el.

Elliott alergia spre silueta din tunel.

Spre tatăl ei.

PARTEA A DOUA

Vâltoarea

Capitolul unsprezece

Vane se trase la o parte de pe colonista pe care tocmai o însămânțase. Cu o precizie molcomă ca de reptilă, înținse un picior spre podea, lângă pat, și puse talpa jos. Tubul asemenea unui ovipozitor i se retrase în gură, în timp ce, trecând lin cu cealaltă gambă peste trupul inert, Vane se ridica în picioare.

Colonista de pe pat era o femeie de vârstă mijlocie, care fusese adusă recent din orașul subteran. Se numărase printre nefericiții locuitori ai așezării din Caverna de Nord, de unde fusese luată de către Limitatori sub amenințarea armelor de foc și supusă programului Lumina-Întunecată, până când din centrul conștiinței ei sistemului ei nervos nu mai rămăsesse nimic.

Dar, deși creierul ei era efectiv anihilat, colonista începu să răsuflă greoi, umflându-și pieptul și tușind înecăcios, din cauza spasmelor involuntare induse în trahee de sacul cu ouă. În unele cazuri, gazda umană crea probleme regurgitând sacul cu ouă, ceea ce însemna reluarea întregului

proces de fecundare. Vane o urmări un timp pe femeie, până se convinge că însămânțarea fusese reușită, după care se uită dintr-un capăt în celălalt al depozitului. Femeile Styx își făcuseră treaba sistematic, luându-i la rând pe oamenii care zăceau pe paturi, așa că pe puțin o sută dintre ei fuseseră deja fecundați, probabil.

Membrele de insectă ale lui Vane zvâcniră, după care se împreunară deasupra capului ei. Oscilau, frecându-se unul de celălalt, din ce în ce mai repede, până când începură să scoată un sunet continuu, asemănător cu țiuitul ascuțit al unui greier. Vane își potoli membrele, înclinând capul ca să audă mai bine. După nici o secundă, un zângănit sec ajunse până la ea, când Hermione îi răspunse în același mod, de undeva din hală.

Vane și Hermione continuară să comunice, apropiindu-se una de cealaltă, pe măsură ce se îndreptau spre paturile de la intrarea în depozit.

Prin aburul din hală și lumina difuză, se zăriră una pe cealaltă. Se întâlniră lângă patul unui tânăr, prima ființă umană care fusese însămânțată.

Deși atât Vane, cât și Hermione se hrăniseră cu carne crudă și băuseră cu regularitate din butoaiele cu soluție zaharată vâscoasă prevăzute pentru ele în diferite puncte din hală, Faza le schimbase drastic înfățișarea. Producția neconținută de saci cu ouă le accelerase vertiginos metabolismul, astfel încât grăsimea lor corporală se topise complet din cauza arderilor intense.

Nu mai semănau aproape deloc cu genul de femei uimitor de frumoase, cum fuseseră amândouă înainte ca Faza să înceapă. Sub îmbrăcămintea sfâșiată și pătată de sânge, corpul lor rămăsese numai mușchi și oase. Fața lor devenise nefiresc de colțuroasă, ca și cum un artist plastic ar fi încercat să le remodeleze, folosind o serie de suprafețe delimitate de linii frânte.

— E timpul să verificăm ce fac puii noștri, anunță Hermione în graiul hârșăit al Styxului.

Dacă Will și Chester ar fi avut posibilitatea s-o vadă cum arăta când rostise acele cuvinte, s-ar fi lămurit de ce limba Styxului li se păruse întotdeauna atât de inumană. *Era inumană, la fel cum era și rasa lor.*

— Da, a venit momentul, răspunse Vane, frecându-și nerăbdătoare mâinile osoase.

Gestul ăsta făcea ca musculatura și ligamentele de pe brațele ei să se miște vizibil sub pielea întinsă, aidoma unui manechin mecanic.

Hermione se apropie și mai mult de tânăr, aplecându-se peste el. Apoi, se opri ca să se șteargă pe bărbie. Glandele din gâtlejul ei nu încetaseră încă să producă fluidele lubrifiante necesare pentru multiple fecundații, iar acestea îi curgeau acum din gură, atârnându-i de buzele crăpate, aidoma unor coliere lipicioase.

Descheind nasturele de sus de la cămașa bărbatului, Hermione își strecură mâna sub țesătură.

— Da, oftă ea.

Cu mare delicatețe, trase afară o larvă sedefie, lungă de vreo treisprezece centimetri, care pulsa constant. Ca aspect, semăna cu un vierme uriaș, deși părea mult mai bont. Ținând cu amândouă mâinile larva de Războinic Styx, o ridică în dreptul ochilor ca să-i examineze atent capătul.

— Cine-i mic și drăgălaș? Cine e perfecțiunea întruchipată? alintă ea larva.

Ochii nu i se dezvoltaseră încă, însă o gură micuță se deschidea și se închidea repetat. În timp ce făcea asta, ceva din gura larvei prinse o rază luminoasă de la una dintre plafoniere. Colții larvei de Războinic sclipeau albi și perlați, ca dinții de lapte ai unui bebeluș. Viermele încerca să muște, pocnind din colți, în timp Hermione îl ținea afectuos la pieptul ei, privindu-l cu dragoste.

Vane băgase și ea mâna sub cămașa bărbatului și în cavitatea lui pleurală, care fusese dezgolită când viermii țâșniseră afară din corp. Scoase dinăuntru nu o larvă, ci două, legănându-le ocrotitor în brațe, în timp ce vietățile se zvârcoleau jucăușe la pieptul ei, ca niște cățeluși.

— Da, sunt perfecți, zise Vane, cu lacrimi de fericire și împlinire în ochi. Una dintre larvele ei începu să scoată un sunet ascuțit și pițigăiat. Aproape imediat, cealaltă larvă din brațele ei, precum și larva lui Hermione i se alăturară în cor.

Trupul bărbatului de pe pat începu să se miște, ca și cum printr-o minune ar fi fost readus la viață. Numai că omul era mort de-a binelea. Mișcarea era de la celelalte larve, care,

mușcând și rupând cu colții, încercau să iasă viermuind prin jeanși și de sub mânecile cămășii.

— Puiuții sunt hămesiți, zise Hermione. Sunt primii noștri născuți. Sunt absolut prețioși. Cred că ar trebui să-i răsfațăm.

Vane încuviință din cap.

— Da, merită o tratație specială.

Punând larvele înapoi pe pat, se duse tocmai până-n colțul depozitului. Acolo, se uită prin lumina difuză la grupul de coloniști și soldați din Noua Germanie. Majoritatea erau pur și simplu lungiți pe podea, dar câțiva ședeau în capul oaselor. Și, cu toate că mintea le fusese spălată cu Lumina-Întunecată, Limitatorii își luaseră precauția de a ridica un gard în jurul lor, pentru eventualitatea în care vreunul ar mai fi fost încă în stare s-o ia din loc, ca o vită buimacă.

Deschizând poarta din acel gard, Vane săltă pe picioare un bărbat corpolent.

— Hai să te luăm pe tine, zise ea.

Era sublocotenentul, îmbrăcat încă în uniforma de polițist.

— Bun, ai ceva cărniță pe tine, zise Vane, trăgându-l spre ea.

Bărbatul abia mai putea să meargă; i se înmuiaseră gleznele și ba călca pe-o parte, ba se pocnea singur în fluierul piciorului. Vane însă, cumva târându-l, cumva cărându-l, veni cu el până la pat. Hermione sfâșiasse complet hainele de pe

cadavru, pentru ca restul de larve — treizeci la număr — să nu trebuiască să se mai căznească pentru a răzbi afară.

Vane îl împinse pe sublocotenent jos, pe saltea. Colții larvelor clănțăneau ca niște castaniete, când viermuind se năpustiră spre țesuturile lui vii. Cele două femei Styx asistau la festin, contemplând mândre cum pușorii lor începeau să se îndoape.

Eddie și Sweeney încremeniseră amândoi pe culoarul lung de la intrare, însă Elliott venea valvârtej spre ei. Se apropia cu pași mari de taică-său.

Toți cei din sala slab luminată a Centrului de comandă erau cu ochii pe ea — Parry, Danforth și, cu toate că erau încă sub emoția regăsirii, Chester și părinții lui, deopotrivă.

Will nu avea cum să vadă expresia lui Elliott, însă judecând după felul cum vorbise despre Eddie în trecut, considera că nu prea existau șanse ca între tată și fiică să se producă o împăcare fericită. Dimpotrivă chiar — de fapt, Elliott luase apărarea mamei ei coloniste, ba ajunsese să și ucidă Limitatori, jos, în Adâncuri. Will nu se încumeta să-și imagineze cum ar fi reacționat ea acum, când în sfârșit avea să ajungă din nou față în față cu tatăl ei.

— E înarmată, îi atrase atenția Will lui Drake, pe un ton alarmat.

Chester venise iute lângă el, iar acum Will îi aruncă o privire, ca să vadă dacă prietenul lui era la fel de tulburat.

— Știi, n-ar fi exclus să folosească pușca aia împotriva lui, îi spuse Will lui Chester.

Însă acesta nu-i răspunse — părea întru totul absorbit de înaintarea lui Elliott pe culoar.

— Hei, n-are *nimeni* de gând să facă totuși *ceva*? strigă disperat Will, adresându-i întrebarea lui Drake. Ca măsură de precauție, oricum?

— Stai potolit, șopti Drake. Lasă-i pușca.

Când îl văzu pe uriașul de lângă Eddie răsucindu-se un pic, Will își dădu seama că Drake vorbise cu el. Deși Sweeney era la o distanță de cel puțin treizeci de metri, prinse instrucțiunea, grație auzului său incredibil de fin. Will îl văzu pe Sweeney ridicând ușor din umeri.

— Îți repet — *stai potolit*, șopti Drake. Dar să intervii dacă vezi lamă de cuțit.

Will avu impresia că Sweeney răspunse strângând din pleoape, dar nu era sigur. În orice caz, era prea concentrat la ceea ce făcea Elliott — riscul producerii unui incident era mai mare decât oricând.

La aproximativ trei metri de taică-său, Elliott ridică pușca la umăr, țintind direct spre el.

Eddie rămase neclintit pe loc.

— Drake..., rosti Will, de-a dreptul panicat.

Poate că Elliott se aștepta ca Sweeney să intervină, cu reacțiile lui fulgerătoare, fiindcă păru să se poticnească un pic, când îi aruncă o privire pe furiș. Sweeney însă nu vădea nicio intenție de a face ceva.

Când se apropie și mai mult de Eddie, Elliott lăasă jos pușca de la umăr, dar schiță un gest, de parcă ar fi vrut să-l lovească zdravăn cu patul armei.

Până la urmă, nu-l lovi, azvârli în schimb pușca spre Sweeney, care o prinse cu ușurință în mâinile lui enorme.

Elliott se opri când ajunse față-n față cu Eddie. Clătina din cap, după care îi arse o palmă peste obraz, de răsună tot culoarul, până în sala Centrului de comandă.

— Ooh, precis l-a usturat! zise Chester, crispându-se nițel.

Elliott îl plesni din nou pe taică-său, pe celălalt obraz, cu aceeași vehemență ca prima oară.

— Eddie a cam încasat lovituri în ultima vreme, comentă Will, alegându-se cu o privire piezișă din partea lui Drake, care se pregătea să-i șoptească lui Sweeney o altă instrucțiune.

— Cred că pericolul a trecut, zise el. Poți să-i lași mai liberi de-acum.

Sweeney porni pe culoar înspre Centrul de comandă. Spre stupoarea lui Will, Elliott și tatăl ei începuseră să stea de vorbă, chiar dacă Elliott zbiera.

Reflectând la cele întâmplare, Will era din ce în ce mai nedumerit.

— De unde ai știut atât de sigur că Elliott nu o să-l împuște? îl întrebă el pe Drake.

Doamna Burrows desfăcu pumnul, arătându-i fiului ei obiectele pe care le ținuse ascunse atâta timp.

— Ar fi fost cam dificil... fără astea.

— Gloanțe? zise Will, înțelegând apoi de ce le vedea în mână maică-sii. Vasăzică pușca lui Elliott nici nu era încărcată, de fapt? întrebă el, aruncând o privire spre arma cu țeavă lungă, pe care Sweeney o ținea în mână, în timp ce pășea tacticos prin Centrul de comandă.

— Exact, confirmă Drake, dând afirmativ din cap. Eddie este absolut vital pentru noi în momentul de față — nu-mi puteam permite să risc nimic, de teamă că ar fi putut păți ceva rău. Așa că am telefonat în prealabil și am rugat-o pe mămică ta să aibă grijă ca pușca să fie inofensivă. Ea e singura persoană, din câte cunosc eu, capabilă să se furișeze în cameră și să scoată cartușele din armă, fără s-o trezească pe Elliott, explică Drake, uitându-se drept la Will. Doar nu-ți închipui că aș fi putut lăsa așa ceva la cheremul hazardului?

— Mulțam că mi-ai spus și mie, bombăni Will, agasat că nu fusese pus la curent. Aveți grijă să i le puneți la loc în pușcă, până nu descoperă ce-ați făcut. Altminteri, nu va mai avea încredere niciodată în voi.

Parry venise lângă ei.

— Vasăzică, acum îi permitem inamicului să pătrundă în bază, i se adresează el dojenitor fiului său. Ai de gând să împarți bilete la liber? Începe să semene a Piccadilly Circus în buncărul ăsta, ce naiba!

— Eddie nu este inamicul nostru, iar ceea ce Will și cu mine am aflat azi-dimineață explică exact ce urmărește Styxul, spuse cu fermitate Drake. Este mult mai rău decât

ne-am fi putut noi imagina vreodată, să știi, adăuga el, scoțând dintr-un buzunar interior *Cartea Proliferației*, pe care i-o dădu lui Will. Vreau să-i aduni pe toți în una dintre sălile de ședință și să le faci o informare completă. Mă refer inclusiv la moș Wilkie, nepoată-sa, colonel și sergentul Finch — toți trebuie puși la curent.

— *Eu?* De ce vrei să fac *eu* asta? spuse Will, îngrozit.

Nu știa deocamdată dacă el însuși era întru totul convins de ceea ce le povestise Eddie; în plus, simțea că nu avea autoritatea lui Drake pentru a face o dezvăluire atât de cutremurătoare.

Drake dădu afirmativ din cap.

— Le spun tot? întrebă Will.

— Tot, confirmă Drake.

Răspunsul lui Drake îl deranjă pe Will, fiindcă a le povesti tuturor despre Fază însemna s-o includă și pe Elliott. Ideea că Faza ar putea s-o transforme în ceva ostil și monstruos nu-i ieșise din minte, de când Eddie îi dezvăluise acest lucru în Humvee, de dimineață. Elliott era prietena lui, iar el se străduise din răspuțeri să nu o considere diferită de restul oamenilor. Acum însă, dacă el avea să fie cel care le va comunica tuturor informația despre Elliott, însemna cumva să o trădeze, nemaifiind leal față de ea.

— Chiar te referi la absolut *tot*? întrebă Will din nou.

— Da, tot, de la cap la coadă, răspunse Drake, un pic cam agasat.

— De ce arunci treaba asta în cărca băiatului? Ce e atât de important, încât tu și individul ăsta, Eddie, nu puteți să nu dați personal raportul de situație? îl descusu Parry pe fiu-său.

— Fiindcă trebuie să mă ocup imediat de o chestiune, risc Drake, arătând din cap spre intrarea în tunel, unde Elliott și Eddie discutau încă.

Elliott nu mai ridica tonul și, după felul cum decurgeau lucrurile între ea și tatăl ei, nu părea nicidecum că mai existau probleme între ei. Cu toate acestea, Drake nu era nici pe departe relaxat. Lucrul ăsta deveni evident în momentul în care, scoțându-și din toc revolverul Beretta, verifică întâi dacă era încărcat, ca apoi să-l pună la loc.

Înțelegând, se pare, că fiul lui avea alte priorități, Parry nu mai insistă asupra subiectului. Drake făcu un pas spre intrarea în tunel, dar apoi se opri și se răsuci pe călcâie, spre tatăl lui.

— Spune-mi, te rog, secția medicală din Complex este dotată cu un aparat Roentgen?

— Întreabă-l pe Finch, însă sunt aproape sigur că da. Secția medicală a fost complet reutilată în anii 1970, răspunse Parry. Chiar dacă aparatul trebuie un pic gădilat ca să funcționeze, Danforth poate rezolva totul.

Parry mai rămase în sală, ca să-i convoace pe ceilalți din camerele lor, inclusiv pe Stephanie, în timp ce Will și Chester porniră spre una dintre sălile de ședință amplasate imediat lângă Centrul de comandă. Will ducea în mână

Cartea Proliferației, cu un aer cam scârbit — nu prea îl încânta ideea că scoarțele volumului erau confecționate din piele de om.

— Ce-i cu toată chestia asta, Will? întrebă Chester, înclinând capul spre prietenul lui, cu un aer conspirativ. Și ce l-a apucat pe Drake, cu pistolul ăla? Nu mai are încredere în Eddie?

— Revolverul nu e pentru Eddie, ci pentru Elliott, replică Will.

Chester încremeni locului, în timp ce Will își continua drumul spre sala de ședințe.

Lumina difuză din încăpere părea cât se poate de adecvată pentru dezvăluirile făcute de Will, atunci când le relatează celorlalți tot ceea ce Eddie le povestise, lui și lui Drake, în aceeași dimineață. Când isprăvi ce avea de spus, Will se uită la fețele sumbre din jurul mesei. Nimeni nu vorbea — unicul zgomot era fâșâitul constant al aerului prin răsuflătoare.

Parry era singurul care nu se uita la el. Cu o lanternă mică, examina conținutul *Cărții Proliferației*, zgâindu-se la pagini prin ochelarii de citit. Apoi, ridicând capul spre Will, zise:

— Habar n-am cine este acest așa-zis Eddie, dar dacă toată povestea nu e decât o plăsmuire, află că minciuna e bine ticluită și destul de verosimilă. Așa se poate explica, totodată, de ce Styxul a devenit atât de activ; lucrurile stând astfel, nici n-ar fi avut încotro.

Una dintre nenumăratele pisici ale sergentului Finch sări pe masă. Legănând din coadă într-o parte și-n cealaltă, începu să pășească maiestuos spre bătrânul ce stătea în cărușorul lui cu roțile motorizat. Văzând animalul, Will își aminti că trebuia să le mai spună ceva.

— Nu știu cum am putut să uit, zise el cu amărăciune, dar mai am să vă împărtășesc un lucru. A murit Bartleby.

Venind după dezvăluirile despre Fază, vestea nu stârni inițial niciun fel de reacție, apoi doamna Burrows spuse:

— Bartleby n-ar fi părăsit-o niciodată pe Colly, dacă ar fi avut de ales.

— Eddie ne-a spus că a fost un accident, continuă Will. Bart l-a luat prin surprindere pe unul dintre Limitatorii lui, care a reacționat din instinct. Individul și-a primit pedeapsa.

Ghemuindu-se, Chester își puse coatele pe masă.

— Sper că a încasat-o cum trebuie, fir-ar el să fie, zise Chester, furios.

— Întocmai, Limitatorul s-a sinucis. Exact sub ochii noștri, s-a aruncat în aer cu una dintre grenadele lui Sweeney.

— A fost groaznic, efectiv, murmură doamna Rawls.

Dregându-și glasul intenționat, Stephanie ridică mâna, de parcă ar fi fost la școală. Moș Wilkie se pregătea s-o pună la punct, însă Parry îl opri:

— Las-o pe fată să vorbească dacă vrea. Chestiunea asta ne privește pe toți în egală măsură.

Inspirând adânc, Stephanie începu:

— Will, ceea ce ne-ai povestit tu seamănă cu un film de groază. Accept întru totul că Styxul există cu adevărat și tot ce-ai zis tu, mai ales că ați venit acasă cu unul de-al lor. Dar chestia asta cu ouăle de insectă și procesul de reproducere, cu monștrii ăia care rad oamenii de pe fața pământului... de unde știi că e adevărat? Pare atât de — nu știu — *aiurea*, zise ea, ridicând mâinile și mișcând din degete, chipurile îngrozită. În afară de ceea ce v-a povestit Eddie Styx și lăsând la o parte această monstruoasă *Carte a Monștrilor*, continua ea, arătând spre volumul din mâinile lui Parry, n-ai de unde să știi că e adevărat. Nu aveți nicio altă dovadă, așa-i?

Will vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Ei bine? îl îmboldi Stephanie.

Will știa că nu avea cum să evite dezvăluirea despre Elliott. În timpul informării de dinainte, încercase pe cât posibil să nu se uite în ochii lui Chester, sperând că prietenul lui nu va deduce toate implicațiile legate de ea, până când Will nu apuca să discute cu el, separat.

— Elliott, începu Will, înghițind greu din cauza nodului care i se pusese în gât. Elliott ar putea fi dovada.

Chester murmură ceva, însă Stephanie ripostă imediat:

— De ce Elliott?

— Fiindcă este pe jumătate Styx, da? Și e posibil să fie suficient de mare, încât efectul Fazei s-o schimbe complet.

Will își impuse să se uite la Chester. Prietenul lui părea îngrozit, înțelegând ce consecințe ar fi putut avea asupra lui Elliott această ascendență biologică mixtă.

Stephanie ridicase mâna din nou.

— Dar Elliott pare normală — poate face copii ca orice om... normal, nu-i așa?

— Sigur, răspunse Will.

Stephanie dădu din cap.

— Vasăzică tu spui că Elliott ar putea să se schimbe... dar ea nu știe că i s-ar putea întâmpla așa ceva? Adică, *nu* se poate să nu fi avut habar de toată treaba asta cu Faza lor?

— Elliott nu a crescut printre cei din rasa Styx, ceea ce înseamnă că nu, nu știe nimic despre asta. Este un secret pe care l-au păstrat strict între ei. Nici coloniștii nu știu nimic despre Fază, răspunse el. Eddie spune, într-adevăr, că femeile Styx pot naște ca orice femeie normală, însă Faza reprezintă cu totul altceva. Este o forță efectiv puternică... un instinct... care afectează toată rasa Styx. Iar Faza nu se manifestă decât atunci când pune stăpânire pe femeile...

— Asta presupune că e periculos să fim în preajma ei? îl întrerupse Stephanie.

— Eu... noi... nu știm încă, răspunse Will. Dar presupun că asta încearcă Drake să afle chiar acum, făcându-i niște radiografii.

— Adică vrea să afle dacă Elliott o să se transforme în gândac, aici, sub ochii noștri? întrebă Stephanie, înfiorându-se sincer.

Will confirmă, cu o mișcare din cap. Nu se putea supăra pe Stephanie, pe motiv că spusese lucrurilor pe nume. Era

exact ceea ce gândea fiecare dintre cei aflați în acea încăpere, chiar dacă nu rostea cu voce tare.

— Sărăcuța de ea, o compătimi Stephanie. Sper din suflet să nu pățească așa ceva.

Orientându-se după planul etajului, de pe peretele din holul de acces al Nivelului 4, Will și Chester reușiră să ajungă la secția medicală. Nici în vis nu s-ar fi gândit să intre în sală, cât timp examinarea lui Elliott era în curs de desfășurare, așa că, resemnați, se instalară amândoi pe o banchetă de pe coridor.

În cele din urmă, dinăuntru apăru Danforth, dar, fiindcă se duse valvârtej direct la lifturi, nu apucară să-l întrebe nimic. În scurt timp, profesorul reveni cu o servietă mare, pe care Will o recunoscuse imediat — era plină de instrumente și aparate electronice pentru consultații medicale și analiză. Când Danforth dădu buzna înapoi în secția medicală, prin ușa deschisă Will văzu cum Elliott era condusă în sală de către tatăl ei. Deși toate celelalte spații din Complex aveau încă iluminatul de avarie, secția medicală nu părea nicidecum afectată de această restricție, interiorul fiind bine luminat cu lămpi puternice. Și așa, până ca ușa să nu se fi trântit la loc, Will izbutise să vadă că Elliott pășea desculță pe linoleum, îmbrăcată într-un fel de cămașă de spital, largă pe ea, care o făcea să pară mititică și vulnerabilă. I se mai păruse, de asemenea, că era incredibil de agitată. Will nu știa

dacă văzuse și Chester toate astea, așa că preferă să nu comenteze nimic.

Pe parcursul consultației medicale, băieții auziră continuu un zumzet gros de glasuri bărbătești, însă fără să reușească să deslușească vreun cuvânt, ceea ce-i ducea cu gândul la tot ce putea fi mai rău.

La un moment dat, peste fondul zumzetului gros, se auzi un țipăt. Era Elliott. Nu fusese un țipăt prea ascuțit, însă Will și Chester săriră amândoi ca arși.

— Bartleby, rosti brusc Chester, prefăcându-se că se scarpină la o bățătură din palmă. Ce ciudat pare acum, când te gândești că nu mai e! Îi simt lipsa, să știi.

Disparația nefericită a Vânătorului nu era nicidecum ceea ce-i preocupa pe Chester și Will în acel moment, însă era mai puțin dureros să vorbească despre asta decât despre situația lui Elliott.

— Bartleby. Da, răspunse Will, aproape fără să gândească. Și eu îi simt lipsa. În fond, făcea parte și el din echipă, nu-i așa?!

Se auzi încă un strigăt, mai înfundat însă.

Will nu îndrăznea să-și imagineze ce-i făceau lui Elliott. Sentimentele lui oscilau de la furia că Elliott era nevoită să îndure așa ceva, până la umilința neputinței de a o ajuta cumva.

— Colly a fost foarte cuminte în ultima vreme, zise Chester uitându-se pieziș spre ușa care ducea în secția medicală.

— O adoră pe mami, spuse Will, așezându-se mai drept pe banchetă. Știi, s-a tot plâns de dureri de spate, în ultima vreme.

— Poftim?! făcu Chester, întorcându-se spre prietenul lui.

— La Elliott mă refer, preciză Will, cu ochii lipiți de posterul decolorat aflat pe avizierul de lângă intrarea în secția medicală. Imaginea înfățișa o asistentă medicală frumoasă și zâmbitoare, lângă un bărbat cu gambetă pe cap, zâmbind și el, pe fondul îndemnului *DONAȚI SÂNGE! SALVAȚI VIEȚII*, scris cu litere roșii. Sper doar ca durerile ei de spate să nu aibă legătură cu Faza.

Will nu-și putea alunga din minte gravura din *Cartea Proliferației*, în care era înfățișată o femeie cu două picioare de insectă.

— Și eu nădăjduiesc la fel, răspunse Chester, cu un aer posomorât.

Sweeney dădu buzna pe coridor, trântind de perete ușa secției medicale. Cu pușca lui Elliott în mână, se așeză între băieți, pe banchetă, care scârțâi sub greutatea lui. Will și Chester se uitau la el, nerăbdători să afle noutăți.

— Fătucă voastră a trecut cu bine de prima parte a consultației medicale, zise Sweeney, cu un zâmbet strâmb pe fața lui ciudată. A trecut testul cu brio. Toate par în regulă, deocamdată.

— Slavă Domnului, răsuflă ușurat Chester.

— Și-acum, ce urmează — radiografiile? se interesă Will.

Sweeney răspunse afirmativ, mișcând scurt din cap.

— A trebuit să ies de-acolo — mi-au făcut talmeș-balmeș circuitele din tărtăcuță, cu aparatele lor.

Se auzi un zbârnâit ascuțit, când aparatul Roentgen fu pus în funcțiune; urmă apoi o bufnitură înfundată, când se făcu radiografia. Se repetă aceeași succesiune de zgomote, după care Danforth ieși vijelios din secția medicală.

— Mă duc să dezvolt filmelor astea. Tu du-te înapoi acum, îi spuse el lui Sweeney.

— Da, să trăiți, am înțeles, domnule, mormăi sarcastic Sweeney, uitându-se cum profesorul plutea ca o corabie cu pânze spre un alt cabinet.

Era aproape imposibil să descifrezi expresia lui Sweeney, însă se părea că între el și Danforth nu exista niciun fel de animozitate.

— Îți las ție asta, zise e, dându-i lui Will pușca și, apoi, călcând cu pași grei, intră în secția medicală.

Băieților li se părea că trecuse un veac până ca Danforth să-și facă din nou apariția, vânturând prin aer cele două radiografii, ca să se usuce mai repede. Îi ignoră însă complet, intrând direct în secția medicală.

— Nu mai suport, efectiv, zise Chester, ridicându-se în picioare și începând să se fâșâie pe culoar, în sus și-n jos. Culmea, dar aici mai miroase și a spital.

Will își aminti că surioara lui Chester murise la spital, după un accident de circulație, și că de-atunci Chester testa orice așezământ medical.

— Dacă n-ai chef să mai stai pe-aici, vin eu să te chem când o să termine, se oferi Will.

— Da, cred că o să dau o fugă până sus, ca să beau niște apă, zise Chester, rezemându-se de perete. Mi-e groaznic de sete.

Will observă că prietenul lui nădușise abundant și părea să se simtă rău.

— De fapt, Will, cred c-o să vomit.

Acestea fiind zise, Chester o rupse la fugă spre holul de la lifturi, lăsându-l pe Will cu ochii în gol, pe coridorul pustiu.

După zece minute, ușa se deschise și, din secția medicală, apărură Elliott, însoțită de Drake. Purta în continuare cămașa de la spital, iar sub braț avea hainele ei adunate ca o boccea.

— Oh, Will, exclamă ea, scăpând hainele din mână, când se repezi spre el și-l îmbrățișă strâns.

— Cred că am scăpat, zise Drake.

În timp ce Elliott continua să se agațe de gâtul lui Will, cu fața ascunsă la pieptul lui, băiatul simți ceva pe umerii ei. Era un pansament mare din tifon, lipit cu leucoplast și îmbibat pe alocuri de sânge. Will se uită șocat la Drake.

— Da, am efectuat o investigație chirurgicală limitată, confirmă Danforth, ieșind împreună cu Eddie pe coridor.

Ținea radiografiile în mână, făcute sul, ca un baston. Tonul lui Danforth era atât de neutru, de parcă discuta despre una dintre „jucăriile” lui electronice.

— Am descoperit prezența unor caracteristici, care sunt legate în mod evident de Fază, dar reprezintă doar niște rămășițe inactive, continuă Danforth. Având în vedere că Elliott este un hibrid de om cu Styx, e posibil ca organismul ei să poarte gena sau genele recesive ale Fazei, însă trăsăturile propriu-zise nu se vor manifesta niciodată la ea decât eventual parțial, preciză el, ridicând radiografiile făcute sul. Totuși, ținând seama de vârsta ei și de faptul că este încă în perioada de adolescență, va trebui ca pe viitor să supraveghem îndeaproape acest fenomen.

— Dar e bine, Elliott e bine? îl întrebă Will pe Drake, ignorându-l pe Danforth.

— Da, e bine, răsuflă ușurat Drake.

Poate din cauza stresului prelungit sub care fusese — sau cine știe din ce altă cauză —, Will începu să chicotească de bucurie.

— Vasăzică prietena mea cea mai bună nu e gândac, până la urmă?

Cum și Drake pufni în râs auzind remarca lui Will, Elliott își ridică fruntea și se uită la băiat, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Nerușinatule, râse ea, după care îl sărută pe obraz.

— NERUȘINATULE!

Țipătul răgușit răsună cu ecou în liniștea din secția de poliție.

— Baba-Cloanța Mulligan? întrebă locotenentul.

— Baba-Cloanța Mulligan, confirmă comandantul. Pe mine mă vizează. Îmi spunea ea mie cum ar trebui s-o eliberez... pe ea și pe ceilalți prizonieri, cât mai fac încă puțini pe-aici, zise el, scărpinându-se frenetic prin cămașa deschisă la gât și aruncând o privire în direcția Temniței. Poșsemne că am uitat deschisă ușa de la culoar. Mai bine mă duc s-o închid.

— Las-o așa. Le mai intră și lor un pic de aer acolo, spuse locotenentul, studiind cărțile din mână.

Jucau pocher amândoi, la masa din biroul principal. Comandantul nu se mai scărpină pe piept, însă examina cu atenție o chestie pe care-o prinsese între degetul mare și arătător. Păduchii erau o problemă permanentă jos, în Colonie. Strâmbându-se, nedumerit dacă prinsese sau nu un păduche, strânse puternic degetele, după care și le șterse pe cracul pantalonilor.

— Știi, nu ne-a mai rămas prea multă mâncare în cămară și, nu știu ce simți tu, dar eu unul m-am cam săturat să fac pe sluga pe lângă deținuți, acum când nimeni nu mai vrea să muncească aici.

Locotenentul se concentrase la cărțile de joc din mână, dar brusc ridică privirea.

— Fum! Miroase-a fum! strigă el.

Săriră amândoi în picioare, adulmecând aerul. Dintre toate lucrurile de care se temea cel mai mult un colonist, focul figura în capul listei. De-a lungul istoriei de trei sute

de ani a societății subpământene, existaseră câteva incendii violente, iar decesele care urmaseră nu se datoraseră focului propriu-zis, ci inhalării de fum în cavernele și tunelele închise de dedesubt.

— Ai dreptate! răcni comandantul.

Se năpustiră amândoi să iasă din spatele ghișeului.

La intrarea în secția de poliție — singura cale de acces și de ieșire —, niște flăcări uriașe se ridicau asemenea unor limbi peste ușile batante.

— DUMNEZEULE! strigă comandantul, repezindu-se la dulapul unde țineau gălețile de apă vopsite în roșu, pentru calamități de acest fel. Patrick — eliberează prizonierii! Vom avea nevoie de ajutoare ca să stingem focul.

Un fum gros se strecura deja în Temniță, când locotenentul trecu rapid în lungul șirului de celule, descuind toate ușile. Cei dinăuntru — inclusiv Baba-Cloanța Mulligan — nu aveau nevoie să li se spună ce să facă. Formară singuri un lanț uman, care se întindea de la intrare până în cămăruța cu robinet de apă, din secția de poliție. Apoi, trecură din mână în mână gălețile pline până la comandant, care azvârlea apa peste foc. Își scosese tunică și-și înfășurase o cârpă peste nas și gură, în timp ce continua să se lupte cu flăcările. Toți deținuții tușeau și lăcrimau, trudind neobosiți, transferând de la unul la altul gălețile cu apă.

După câteva minute, reușiseră să stropească ușile batante suficient de mult încât să le poată deschide, dar tot nu se

opriră. În contact cu mormanul de scânduri de pe scări, apă sfârâia, pe măsură ce mai domolea amploarea flăcărilor.

În cele din urmă, incendiul a fost stins. Comandantul, cu pantalonii de la uniformă și cămașa ude learcă, se rezema de marginea ghișeului, tușind de ai fi zis că-și scuipa plămânii. Prizonierii tușeau și ei, încercând să-și tragă suflul, în timp ce locotenentul inspecta deja daunele. Noroc cu vântul rece de-afară, care contribuise la stingerea focului. Judecând după mirosul degajat de scândurile carbonizate, cu siguranță că agresorul folosise o substanță incendiară. Observând apoi cutia de tinichea azvârlită lângă scări, locotenentul o luă de pe jos și intră înapoi în secția de poliție.

— Benzină, anunță el, plasând cutia pe marginea ghișeului, lângă superiorul său. În mod evident, au urmărit să ardă toată clădirea, însă nu avem de unde să ne dăm seama cine au fost agresorii.

— Ei, nu mai spune, replică glumeț comandantul, râzând și tușind în același timp. Mă mir că nu și-au scris numele pe cutie, ce naiba, măcar atâta lucru puteau să facă și ei, continuă el, sarcastic, după care se întoarse spre șleahța de prizonieri. Auziți, voi toți, puteți pleca, zise el. Sunteți liberi!

— Domnule, nu credeți că vă pripiți poate? îi zise locotenentul, aplecându-se spre el. Adică...

— Las-o baltă, Patrick. Ce, ți-e frică să nu tabere Styxul pe noi, fiindcă am pus în libertate o gașcă pestriță de hahalere, cu infracțiuni nu mai mari decât vreo găină șterpelită ici

și colo, ca să-și hrănească familiile?! exclamă comandantul, după care se întoarse spre toți prizonierii. N-am vrut să jig-nesc pe nimeni, adăugă el repede. Vă sunt foarte recunoscător că ați sărit toți să dați o mână de ajutor la stingerea focului.

Baba-Cloanța Mulligan rânjea știrbă, însă un bărbat muscular, cu ochii holbați ca ai unui nebun, nu părea deloc încântat. I se spunea pur și simplu „Satâr”, după o unealtă folosită pretutindeni în Colonie.

— Hahalere?! repetă el, indignat. Țin să-ți spun că eu unul n-am furat nicio găină, ce naiba! Pe mine m-au băgat la zdup pentru comportament turbulent și atac neprovocat cu un topor.

— Ce-i asta, măi, Satâr? Îți recunoști vina? pufni în răs comandantul.

— Nu, domnule, ripostă Satâr, inițial cam derutat de remarcă polițistului. Cum să fi făcut eu ce-mi pun ăia în cârcă?! Nu, domn'e. Sunt nevinovat ca un mormoloc nou-născut.

Un hoț prăpădit, cu moacă de guzgan, așezat pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, în capătul zonei de recepție, găsi foarte amuzant acest schimb de replici. Tot râdea în gura mare, până când Satâr se zborși la el.

Locotenentul continua să aibă dubii cu privire la decizia comandantului.

— Chiar ai de gând să-i eliberezi? întrebă el cu voce joasă, ca să nu-l audă deținuții. Au primit toți acuzații pentru care trebuie să răspundă.

Comandantul nu se sinchisea dacă deținuții aflau ce gândea el.

— Patrick, se împlinesc aproape trei zile de când n-am mai auzit niciun măcănit de Styx, zise el în gura mare, plimbându-și mâna murdară peste tubulatura de alamă, pentru mesaje, înșirată prin încăpere. Și nici n-a mai văzut nimeni vreun Styx pe stradă, tot cam de trei zile încoace. Nu ne rămâne să credem decât că și-au luat tălpășița... au șters-o din Colonie.

Deținuții rămăseseră cu gura căscată.

— Și uiți, am impresia, incendiul de adineauri... tocmai a avut loc un atentat la viața noastră — pus la cale de oameni de-ai noștri. Ca să vezi în ce hal s-a putut ajunge, adăugă el, uitându-se gânditor în ochii locotenentului. Unde este legitimația ta, Patrick? Întrebă el. Adu-mi-o, te rog.

Făcând cum i se ceruse, locotenentul se duse spre tunică lăsată pe spătarul unui scaun și-și scoase din ea legitimația de serviciu. Comandantul i-o luă din mână și scrisese ceva pe ea cu o pană înmuiată în cerneală. Locotenentul și deținuții ascultară răbdători scârțâitul tocului pe hârtie, după care comandantul îi dădu înapoi legitimația și-l felicită.

Citind ce scrisese superiorul lui pe legitimație, locotenentul exclamă:

— Nu!

— Ba da, îmi dau demisia. Mi-a ajuns până peste cap. Mă retrag și mă duc acasă, să am grijă de familie, declară comandantul. Acum, preiei tu funcția de comandant.

Locotenentul continua să obiecteze.

— Ia astea, Chițcăilă, zise comandantul, desfăcându-și de la centură legătura mare de chei și azvârlind-o spre tipul cu moacă de guzgan. Pe raftul de jos, în Arhivă, o să găsești o ladă de rachiu Somers Town. Vino cu ea înapoi, s-a-nțeles? Vom bea cum se cuvine în cinstea promovării în funcție a noului comandant.

Capitolul doisprezece

Parry arăta într-adevăr ca un conducător de armată, așa cum pășea țănoș, într-o parte și în cealaltă, prin fața hărții afișate pe ecranul mare din sala Centrului de comandă.

Întorcându-se acum spre toți cei adunați acolo, spuse:

— Bun... Faza este în curs de desfășurare chiar în acest moment, așa că timpul ne presează. Avem nevoie de acțiuni concrete și pozitive, pentru a identifica fenomenul și a-l pune capăt. Trebuie să ne mișcăm rapid!

— Așa e, recunosc Drake.

— Hai să analizăm, așadar, ce știm în momentul de față, reluă Parry. Faza nu poate avea loc decât la suprafață, fiindcă asta este una dintre condițiile preliminare. Și lucrul ăsta se întâmplă undeva..., continuă el răsucindu-se spre harta Regatului Unit, afișată pe ecran,... undeva aici, și mai precis într-un singur loc, probabil.

— Da, corect, confirmă Eddie.

Parry se trăgea gânditor de barbă, în timp ce se ducea mai aproape de hartă, ca să poată arăta cu bastonul diverse puncte geografice.

— Dar putem noi să presupunem în mod rezonabil că lucrul ăsta este în regiunea Londrei? S-ar putea să fie în comitatele din jurul Londrei sau oriunde în țară, în fond, nu-i așa? S-ar aventura oare Styxul la o distanță mai mare de o sută cincizeci de kilometri față de Londra?

— Londra și împrejurimile ei, da, pare o variantă logică, spuse Eddie. Doar dacă n-au ales un loc mai retras, pe considerente de securitate.

— Ipotezele acestea nu ne ajută deloc. E ca și cum ai căuta acul în carul cu fân, bombăni Parry ca pentru sine, trăgându-se și mai tare de barbă. Știm însă că Styxul are nevoie de un stoc masiv de trupuri omenești pentru procesul de înmulțire. În cazul în care nu se mulțumesc să răpească haotic diverși suprasoli, înseamnă că pe post de gazde vii sunt folosiți coloniști și, eventual, soldați ai Noii Germanii. Ceea ce ne poate duce cu gândul la un loc din jurul Londrei, fiindcă nu ar fi practic ca lanțul lor de aprovizionare să se lungească prea departe.

— Mai ales în condițiile dereglărilor din rețeaua de transporturi, pentru care *ei* se fac vinovați, în partea de sud-est a țării, interveni Drake. E mult mai dificil acum să te deplasezi dintr-o regiune în alta.

— Puneți-vă toți mintea la contribuție și cugetați profund, zise Parry, inspirând adânc. Cum putem găsi locul de

desfășurare a Fazei? Întrebă el, răsucindu-se apoi spre Eddie. N-am putea prinde un Styx de pe străzile Londrei și să-l luăm la întrebări?

— Chiar dacă ați găsi unul, tot n-ați obține nimic, replică Eddie.

Parry nu se lăsa totuși demobilizat așa de ușor.

— OK, atunci... ce-ar fi ca unul dintre oamenii tăi să se ducă înapoi în Colonie? Ar putea culege de-acolo informațiile de care avem noi nevoie aici.

— Nu, v-am mai spus — oamenii mei au tăiat orice legătură cu ai lor și și-au acoperit orice urmă, spuse Eddie, pe un ton categoric. Nu poate niciunul dintre ei să apară iarăși acolo, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ar fi executat imediat ce ar da cu ochii de el. Noi n-am obține nimic, doar că le-am atras atenția asupra faptului că există o facțiune de Limitatori răzvrătiți împotriva lor.

Parry continua să se tot tragă de barbă, până rămase cu un smoc de fire între degete.

— Ținând seama de ceea ce face Styxul la locul de desfășurare a Fazei, cam care ar fi indiciile prin care am putea identifica amplasarea geografică exactă a procesului? zise Parry, uitându-se cu subînțeles la fiu-său, apoi la Danforth care copia *Cartea Proliferației*, pagină cu pagină, pe un scanner, ca s-o poată traduce cu ajutorul lui Eddie. Haide, voi,ăștia doi — voi sunteți specialiștii în tehnică. Vreo idee genială?

Danforth își ridică privirea de la scanner, dar fără să răspundă, iar Drake dădu încet din cap.

— Luminile-Întunecate, sugerează Eddie. Grație lui Drake, acum le putem localiza. Iar cei din rasa mea, oriunde s-ar afla, le folosesc probabil intensiv.

Drake răspunse prompt:

— Dar am avut deja în vedere acest aspect. Da, putem detecta activități cu Lumina-Întunecată, folosind niște antene lungi, dar asta funcționează doar în zone relativ mici. Pentru a mări raza de căutare, aş avea nevoie de antene cu microunde montate undeva foarte sus, astfel încât să nu existe întreruperi nici pe suprafețe ample, pe teritoriul țării.

— Te referi la un ciorchine mare de farfurii parabolice al naibii de puternice, care pe deasupra să fie și direcționale, adăugă Danforth pe un ton atotștiutor.

Drake confirmă, dând plictisit din cap; deși, indiscutabil, profesorul era una dintre mințile cele mai scilipitoare de pe planetă, uneori vanitatea lui era greu de suportat.

— Atunci, teoretic măcar, am putea identifica orice focar major de Lumină-Întunecată situat la trei sute, ba chiar cinci sute de kilometri distanță față de centrul Londrei, spuse Drake.

— Păi, da, iată un punct de pornire, spuse Parry, cu optimism.

— Ar mai trebui, de asemenea, să trimitem pe teren echipe dotate cu detectoare mobile alimentate cu baterii, care să ne ajute la fixarea coordonatelor exacte ale oricăror asemenea focare, spuse Drake, tăcând gânditor câteva clipe, cu buzele ținute. Da, am putea găsi filonul de aur, dar e al naibii de complicat.

— E al naibii de complicat, repetă ca un ecou Danforth, trecând la o nouă pagină din *Cartea Proliferației*, pe care o puse cu fața-n jos pe scanner.

— Farfurii parabolice extrem de puternice, dispuse în ciorchine, rezumă Parry. Bun, începem să răzbim la lumină. Dar unde am putea găsi asemenea dispozitive așa, în pripă? În City? Canary Wharf?

Sergentul Finch mormăi ceva.

— Poftim? tună Parry, întorcându-se spre el. Ce-ai zis, te rog?

Sergentul Finch rămase surprins de reacția lui Parry.

— Este exact ce spuneai și tu... m-am dus cu gândul la *Lanțul de Vertebre*, sugeră el, sfios.

— Ce-i asta, Lanțul de Vertebre? întrebă Drake iute.

— A fost o rețea de turnuri de beton, construită cu un scop precis în toată țara de către NATO, pentru a păstra rețeaua de comunicații după o eventuală lovitură nucleară, spuse Parry. Aici, turnul amplasat cel mai aproape de noi este la Kirk O'Shotts, și pe urmă mai este unul la Sutton Common, și altul la...

Parry și sergentul Finch se uitau unul la celălalt, vorbind amândoi în același timp.

— Turnul Poștei, rostiră ei în cor.

Ducându-se lângă sergentul Finch, Parry puse o mână pe umărul lui și exclamă:

— Măi, geniule, ești formidabil!

— Vă referiți cumva la BT Tower din Londra? întrebă Drake.

Parry își flutură agasat bastonul în aer.

— Aiureli și prostii, asta e în capul lor! Nu știi ce-i apucă să schimbe denumirile tuturor lucrurilor! Da, BT Tower, și putem intra în el folosind vechile protocoale de urgență, nu-i așa, Finch?

Sergentul Finch rânjea încântat:

— Absolut, domnule, putem, cum să nu! Mai am și un văr care a lucrat acolo, pe timpuri, în vremurile de glorie când...

— Scoală-l imediat din somn, folosește unul dintre telefoanele prin satelit ale lui Danforth. Smulge-l cu forța din pat, la nevoie, ordonă Parry. Iar voi doi, zise el, uitându-se întâi la Drake, apoi la Danforth. Ia ziceți, cât de multe detectoare mobile puteți să-mi încropiți așa, la repezeală?

Danforth mârâia, neîncântându-l în mod special să muncească din nou.

— Dar tu cam câte vrei? se interesă el, posac.

— Cât de multe poți să-mi dai? spuse Parry.

— Dar cum să facem o producție de serie aici? interveni Drake.

— Simplu ca bună ziua — dacă îmi adună cineva toate contoarele Geiger din hardughia asta, replică Danforth, pot să le adaptez folosind piese componente din magazinele de la Nivelul 4. Va fi oribil de anost, asta ca să mă exprim frumos, dar poți să mă ajuți și tu, Drake, să știi.

— Poți face asta? întrebă Drake, arcuindu-și sprâncenele. Cu piese componente existente aici în Complex?

— Absolut, și în somn, la nevoie, răspuse Danforth, resemnat.

— Bun, în momentul în care avem gata detectoarele mobile, le expediem în sudul țării și trimitem patrule acolo. Oamenii tăi pot da o mână de ajutor, îi spuse Parry lui Eddie. Doar că numărul lor este insuficient. Se pare că va trebui să reactivez Vechea Gardă. E nevoie de mulți inși pentru a acoperi toată țara.

— Iar noi trebuie să ne ducem la Londra, spuse Drake. La BT Tower.

Se auzeau strigăte de-afară, din fața secției de poliție, și cineva urca scările, sărind câte trei trepte deodată. Bărbatul se duse drept la ghișeu, se rezemă de el, încercând să-și tragă suflul.

— Veniți repede — s-a produs un accident, șuiera el, cu respirația întretăiată.

Era unul dintre coloniștii din Cartier, un negustor pe nume Maynard. Se zgâia consternat la scena care-l întâmpinase în incinta secției de poliție — fostul comandant,

Într-o cămașă pătată de transpirație și cu bretelele spânzându-i de betelie, spre genunchi, stând la palavre cu toți deținuții, care se cinsteau cu tărie Somers Town, băută cu halba. Privirea lui Maynard se opri asupra lui Satâr, dar când mutra bătrânicioasă a omului îi zâmbi larg, dezgolindu-și cioturile de dinți stricați, preferă să întoarcă repede capul.

— Ce-i cu tăra^uboiul ăsta? întrebă fostul comandant, împleticindu-i-se limba în gură, în timp ce se căznea să se așeze mai drept pe scaun.

— E vorba despre fiul meu, se încruntă Maynard. L-a prins vraja. Am nevoie de ajutorul tău.

— Eu nu mai lucrez aici, zise fostul comandant, împungând aerul cu halba din mână, înspre noul comandant de poliție și reușind astfel să-și verse băutura pe el, ceea ce stârni chicoteli ascuțite din partea lui Chițcăilă. Vorbește cu Patrick.

— Patrick? întrebă Maynard. Cine naiba mai e și Patrick ăsta? Și ce dracu' se întâmplă aici?

— E-n regulă, Maynard, spuse noul comandant, ieșind din actualul lui birou și, nereușind nici acum să-și amintească numele mic al fostului comandant, preferă să arate cu degetul spre el. Omul își ia o pauză, așa că un timp mă ocup cu de probleme.

— Tranca-fleanca! exclamă fostul comandant, dezamăgit.

Satâr și Chițcăilă pufniră în râs auzindu-l, iar Baba-Cloanța Mulligan, despre care toți crezuseră că se îmbătase criță, din

moment ce zăcea sub masă, începu să cotcodăcească, lili zindu-se și ea.

— Aiurea, cai-verzi-pe-pereți, nu mai revin aici niciodată, o ținea pe-a lui fostul comandant. Niciodată, niciodată, niciodată.

— Niciodată, fornăi pițigăiat și Chițcăilă, în glumă.

— Am auzit că ai spus „vrajă”. La ce te referi? întrebă noul comandant.

— Nu există așa ceva, comentă unul dintre deținuți, dar Satâr îi închise gura imediat:

— Ascultă ce are omul de spus, îl potoli el, tunând glos ca un bariton.

— Băiatul meu, eu și alți câțiva plănuiam să trecem printr-un portal și de-acolo sus în Suprasol, ca să adunăm un pic de mâncare pentru toată lumea. Ne-au mai rămas niște bani din Suprasol și ne-am gândit să cumpărăm cu ei niște alimente de bază: pâine, lapte, chestii dintr-astea. Nu mai am aproape nimic în cămară, pe cuvânt, zise el.

Noul comandant dădea din cap, înțelegător.

— Știu cum este. Trebuie să facem ceva, deși întâi ar fi nevoie să ne organizăm. Dar ce-ai vrut să spui prin „vrajă”? Ce s-a întâmplat?

— Credeți-mă — e vraja aruncată de Styx, insista Maynard.

— Hai mai bine să-mi arăți, spuse noul comandant, luându-și bastonul din cui și pocnind apoi spre ușă.

— Vreau să văd cu ochii meu vraja asta, se bâlbâi și fostul comandant, izbutind cumva să se ridice în picioare, ceea ce făcură toți deținuții — chiar și Baba-Cloanța Mulligan, deși se legăna imprevizibil dintr-o parte în cealaltă, fredonând încetișor.

Danforth restabilise alimentarea cu curent electric în tot Complexul, unde se întrerupsese iluminatul de avarie. După consultația medicală la care fusese supusă, Elliott se dusesese direct în camera ei, de unde refuzase să mai iasă, în ciuda insistențelor lui Will și Chester. Așa că, pe rând, băieții se ocupară să-i aducă mâncare și băutură în apartament.

La un moment dat, când veni cu o cană de ceai, Will o găsi în fața oglinzii lungi de pe ușa dulapului, unde se legăna pe vârful picioarelor, contemplându-și imaginea.

— Te simți bine? întrebă el, în timp ce Elliott continua să se uite în oglindă.

— Nu mai știu cine sunt, îi spuse ea. Credeam că știu, dar nu e așa.

Până ca Will să fi apucat s-o întrebe la ce se referea, Elliott îl fixă cu ochii ei negri și pătrunzători, spunând:

— Și tu mă consideri altfel acum? zise ea, întinzând un braț deasupra capului, ca la balet.

Apoi, îl lăsă să se plieze de la cot în jos, astfel încât putea să atingă cu vârful degetelor pansamentul de pe spinare.

— Nu, bineînțeles, răspunse el, fără ezitare.

— Dar Danforth a descoperit în mine semne incipiente ale Fazei, iar asta mă face să mă simt ca un monstru. Mă transformă într-o chestie hidoasă.

— Asta-i o mare prostie..., încercă Will s-o contrazică.

— Dar nici tu nu te mai uiți la mine ca înainte, îl întrerupse ea. Când mă țineai în brațe adineauri, mi-am dat seama de asta.

— N-am auzit în viața mea niște tâmpenii mai mari, pufni el, indignat. Știi și tu că am dreptate. Doar că ești un pic confuză, zise el, amintindu-și de ce venise la ea și oferindu-i cana cu ceai. Să bei asta. Drake mi-a spus să pun mai mult zahăr — zicea că te ajută să treci peste șoc.

Elliott luă cana, dar când Will vru s-o mângâie pe braț cu un gest liniștitor, fata își retrase mâna, vărsând ceai pe jos. Will se uita la pata de ceai de pe covor.

— Elliott, tu ești prietena mea, zise el. Lucrul ăsta nu se va schimba niciodată. Tu ești Elliott. Și asta e tot ce contează pentru mine.

Nemaiștiind ce să spună, ieși din cameră.

Grupul ciudat venise în urma lui Maynard, sus, prin rețeaua de tunele, până ajunse la portal. Când noul comandant de poliție își croi drum prin mulțimea adunată acolo, îl văzu pe fiul lui Maynard care zăcea pe jos, la vreo trei metri de ușa de oțel nituit de la labirintul de vid. Situația părea mai mult decât neplăcută, din cauză că băiatul era foarte durduliu și căzuse cu fața în jos pe pământ și cu popoul dolofan în sus.

— Nu te apropia mai mult, îl avertiză Maynard, prinzându-l de braț pe noul comandant. E vrăjit.

Noul comandant îi ascultă sfatul.

— Bun, ce s-a întâmplat aici? Povestește-mi exact, se interesează el când văzu târnăcopul aruncat pe jos, lângă băiatul bucălat.

— Am crezut că Styxul a sudat portalul, închizându-l definitiv, așa că ne pregăteam să trecem cu forța, răspunse Maynard. Băiatul meu, Gregory, a ajuns primul la ușă. A fost foarte flămând în ultima vreme și cam agitat acasă. Oricum, băiatul fugea spre ușă, când, brusc, a căzut din picioare — de parcă l-ar fi trăsniț o vrajă.

— Vraja aruncată de Styx. Au blestemat ăia portalul, cîripi un bărbat din mulțime.

— Suntem cu toții stigmatizați, se tângui o femeie, făcând să se înfioare de groază toată gloata adunată acolo.

— Astea-s baliverne! Styxul nu face vrăji, rosti cu limba împleticită fostul comandant. Grăsunelul ăsta a leșinat de foame, declară el și, rotindu-și nesigur privirea, îi căzură ochii pe deținutul aflat cel mai aproape de el. Satâr, arată-le tu, îi zise el.

— Satâr, arată-le tu! Satâr, arată-le tu! scandau în cor Chițcăilă și ceilalți prizonieri din pușcărie.

Încântat că era în centrul atenției, Satâr păși mândru spre portal. Când întoarse privirea spre ceilalți deținuți, scandară toți și mai tare, ovaționându-l.

— Satâr, arată-le tu! continuară să strige pușcăriașii.

— Șatâr, arată-le tu! se șâșâi și Baba-Cloanța Mulligan.

În mod vizibil, Șatâr savura momentul lui de glorie, afișând un zâmbet larg până la urechi. Își luă avânt, alergând din ce în ce mai repede cu picioarele lui groase, dar când ajunsese în locul unde zăcea băiatul dolofan, se prăbuși și el la pământ, de parcă îi trosnise cineva un par în cap.

Ca și cum s-ar fi izbit de o barieră invizibilă.

Dezamăgiți, toți deținuții scoaseră un *abhhhh* prelung, amuțind apoi imediat.

— E o vrajă, v-am spus eu. Am încercat să vă previn. Styxul face asta ca să nu poată evada nimeni, zise Maynard. Și-acum, ce facem? Trebuie să-l aducem înapoi pe băiatul meu și să vedem dacă a pățit ceva.

— De-acum înainte, nimeni nu mai are voie să se apropie de *vreun* portal, ordonă noul comandant. S-a înțeles?

Un murmur general confirmă acordul mulțimii.

Întorcându-se din nou spre portal, noul comandant își scoase casca și se scărpină în cap, în timp ce încerca să găsească o soluție.

— Bun... am nevoie de un cârlig solid, ca să-i trag de-acolo pe ăștia doi. Și cineva să aducă un medic, dacă o mai fi rămas vreunul în Colonie.

Apoi, uitându-se lung la trupul masiv al bărbatului porcclit Șatâr, în comparație cu care până și băiatul supraponderal de alături părea un pitic, mai adăugă:

— Aveți grijă să fie un cârlig zdravăn, ați priceput?!

Elliott își demontase pușca, pentru a o curăța bine. În timp ce o reasambla, Stephanie trecu prin dreptul ușii ei, dându-și aere.

— Oh, salut, îi zise fata. Nu știam că asta e camera ta.

Era îmbrăcată cu un tricou alb, identic cu cel pe care-l purta acum Elliott, numai că Stephanie îl înnodase la poale, astfel încât pe ea arăta mai șic.

— Mă bucur nespun că ești bine, continuă evaziv Stephanie, sărindu-i în ochi pansamentul gros din tifon de pe spinarea lui Elliott, ceea ce oricum era inevitabil. Și nu o..., vru ea să mai spună, dar se răzgândi, preferând să tacă, măcar de data asta.

Elliott nu se sinchisi să răspundă, ocupându-se să introducă percutorul înapoi în rezervorul armei și să verifice dacă funcționa ca uns. Stânjenită de tăcerea așternută între ele, Stephanie declară:

— Și eu trag cu pușca.

— Zău? rosti Elliott încetișor. Nu cu așa ceva, însă.

— Oooo, îmi dai voie să văd? întrebă Stephanie nerăbdătoare, pășind iute în cameră, cu mâinile întinse.

— Da, bine, oftă Elliott. Dar ai grijă cum o ții — e grea.

Stephanie luă arma și, fără nicio ezitare, o puse pe umăr.

— Mda, e grea, recunosc eu. La școală, utilizez în general o armă de 22, pentru antrenamentul de tragere la țintă. Asta ce calibru are? întrebă ea, trăgând înapoi percutorul.

Elliott se ridicase în picioare, gata s-o oprească, dar nu era nevoie — Stephanie părea că știe ce face.

— Cred că e un 303 sau așa ceva, continuă imperturbabilă Stephanie, uitându-se în camera încărcătorului.

— Ești pe-aproape, încuviință Elliott, mișcând din cap. Este un 35, cu un tip special de cartuș, mai lung, adică, astfel încât poate primi o încărcătură suplimentară.

— Exact, zise Stephanie, îndreptându-și atenția spre vizorul bulbucată montat în partea de sus a țevii.

— Asta este o lunetă pentru vizibilitate nocturnă; nu găsești așa ceva decât jos, în Colonie, unde armele de acest tip sub fabricate manual pentru soldații Styxului. Asta este o pușcă de Limitator. Am împușcat și am ucis cu ea pe puțin zece Limitatori. Poate chiar mai mulți, dar nefiind suficient de aproape de ei nu știu dacă i-am nimerit chiar pe toți, zise Elliott, însă observând că Stephanie nu avea nicio reacție, se încruntă și începu să spună: Știi, sunt curioasă... te deranjează dacă te întreb ceva...?

— Deloc, răspunse Stephanie cu vioiciune, coborând arma la șold și răsucind-o dintr-o parte în cealaltă, ca și cum ar fi ciuruit cu o mitralieră un inamic invizibil.

Ba, culmea, mai și păcănea din buze, imitând răpăitul unei arme de foc automate.

— Hm, făcu Elliott, stăpânindu-se, deși îi venea s-o ia la bătaie pe fată.

— Ce voiai să mă întrebi? zise Stephanie, fără să fi sesizat mutra disprețuitoare a lui Elliott.

— Will te-a informat în privința situației de față, ceea ce înseamnă că știi despre Fază și despre cât de grave sunt

lucrurile. Iar fiindcă ești aici, cu noi, Styxul te-a luat la ochi și pe tine. Este absolut exclus ca acum să te mai poți întoarce acasă, zise Elliott, cu o sinceritate excesiv de brutală.

Stephanie se uita întrebătoare la ea.

Elliott continuă:

— Nu te deranjează toate chestiile astea? Faptul că trebuie să stai în gaura asta până se isprăvește totul? Sau, dacă *nu* vom reuși să curmăm Faza și să nimicim Styxul, perspectiva de a-ți petrece restul vieții — chiar și așa scurtă cum s-ar putea să fie — trăind permanent cu frica în sân? Fugind permanent și ascunzându-te?

Inspirând adânc, Stephanie îi dădu lui Elliott pușca înapoi.

— Ai izbutit perfect să-mi demonstrezi că nu poți să mă suferi, zise ea, dându-și la o parte de pe obraji câteva șuvițe răzlețe din părul ei îngrijit, frumos. Numai că eu, știi, nu sunt o sclifosită care să țipe și să leșine la primul semn de primejdie. Sunt o tipă dură, pricepi?!

Elliott râdea gutural.

— I-auzi, zău, chiar așa? După cum arăți, n-aș fi zis.

Stephanie înfruntă privirea aspră a fetei, provocând-o:

— Haide, atunci. Dacă tot crezi că sunt așa o catastrofă bipedă, ce-ar fi să-mi tragi o cafteală?

Și, făcând câțiva pași înapoi, ca să aibă mai mult loc, își aruncă pantofii din picioare.

— Încearcă-mă, o întărâtă ea în continuare.

Elliott râse din nou, după care se opri:

— Chiar vorbești serios?

— Absolut, foarte serios, replică Stephanie.

Elliott puse pușca jos.

— Bine, dacă ții morțiș, dar lui Drake n-o să-i placă dacă o s-o încasezi rău de la mine.

— Nici mie nu mi-ar plăcea ca *tu* s-o încasezi rău de la mine, i-o servi Stephanie. Ți-e mai bine cu spatele? N-ai vrea să te lovesc tocmai acolo.

— Nu te frământa pentru mine. Eu am sânge de Styx. Mă vindec repede, zise Elliott, înfigându-se bătaioasă în fața lui Stephanie, care părea complet relaxată. Pe urmă, Elliott se aruncă și o înșfăcă pe fată de gât, cu amândouă mâinile.

Stephanie reacționează cu o precizie perfectă, balansând brațele în sus ca să anuleze atacul lui Elliott, iar apoi agățându-i piciorul. Elliott se trezi răsucită în loc, ca un titirez, și trântită apoi cu fața în jos, pe covor.

Stephanie se trase înapoi, permițându-i fetei să se ridice în picioare.

— Unde-ai învățat asta? întrebă Elliott, strângând pleoapele amenințător.

— Păi, Parry a avut o influență imensă asupra lui taică-meu, care a crescut acolo, pe domeniul lui. Și tot Parry l-a băgat în spionajul militar, îi explică Stephanie.

— Tot un ciudat și taică-tău? zise Elliott.

— Cam așa ceva. Tata a fost trimis în misiuni lungi într-o sumedenie de puncte problematice din toată lumea,

lar mama, frații mei și cu mine am mers cu el aproape peste tot. N-am avut deloc o existență cocoloșită, zise ea, zâmbind scurt spre Elliott. Hai, mai încearcă-mă o dată, dar de data asta dă tot ce poți din tine. Chester nu e singurul campion olimpic de-aici.

— Poftim?! replică Elliott, vizibil nedumerită.

— Nu, și te-asigur că dacă ar băga judo sau aikido la *Englezii au talent*, aș câștiga cu ochii închiși. Haide, bosumflici — încearcă să mă pocnești, o îndemnă Stephanie și, mișcând din degete, îi făcu semn să se apropie. Și fii rea, de data asta, rea de tot.

Elliott o atacă în forță. Pumnul zvârlit cu putere țintise direct bărbia lui Stephanie, însă ea reuși să devieze lovitura, o prinse pe Elliott de încheietura mâinii și o trânti pe spate, dintr-o singură mișcare, lină. Și nu se opri aici — lăsându-se jos lângă Elliott, îi imobiliză un braț, direct pe podea. Elliott nu se mai putea mișca, dominată complet de Stephanie.

— Te-am prins! zise Stephanie.

— NU! răcni Chester, din pragul ușii.

Brusca apariție a băiatului îi distrase atenția lui Stephanie, suficient cât să-i dea prilejul lui Elliott să scape din strânsoarea ei. Elliott își balansă picioarele în sus și o prinse pe Stephanie de gât, ca într-un clește. Pe urmă, o împinse pe podea, unde Stephanie se zbătu încercând să scape. Acum însă, era rân-dul lui Elliott s-o țină imobilizată jos.

Chester încercă să se bage între ele, ca să le despartă:

— Încetați! Încetați imediat!

Elliott îi dădu drumul lui Stephanie, și se ridicară amândoi în capul oaselor.

— Frumoasă mișcare — nu mă așteptam la asta, o complimentă Stephanie pe Elliott.

— Ce v-a apucat? se răsti Chester, în timp ce fetele se holbau consternate la el.

— Parcă ai fi taică-meu, se hlizi Stephanie.

— N-a fost pe bune, zise Elliott.

— Ba, mie mi s-a părut foarte pe bune, ripostă Chester. În plus, trebuie să ai grijă, să nu te lovești la umeri, îi mai zise el lui Elliott.

— Umerii mei sunt complet..., răspunse ea, dar se opri când Stephanie pufni în râs.

— Ce-i așa de nostim, mă rog? se zborși Chester, encovându-se de-a binelea.

— Doar nu crezi că ne-am bătut din cauza *ta*, nu?! zise Stephanie.

Înroșindu-se, Chester făcu stânga-mprejur și fugi din cameră. Bombănind în barbă, își băgă capul între umeri și porni tropăind pe coridor.

Când se apropie de zona lifturilor, apărură și Will, de pe un alt culoar, ținând în mână o foaie de hârtie.

— Tocmai veneam la tine, zise Will. Am fost sus, în Centrul de comandă, unde toți sunt ocupați cu treburile alea ale lor, dar am reușit să vorbesc cu sergentul Finch și...

Fluturând entuziasmat foaia de hârtie, vru să i-o arate prietenului lui, dar brusc sesiză că Chester nu era în apele lui.

— Nu pari prea vesel. Te simți bine? se interesă Will.

— Excelent... efectiv, excelent, scuipe Chester, turbat de furie.

Will le auzi pe Elliott și Stephanie vorbind vesele, apoi auzi râsul strident al lui Stephanie.

— Uauu! Îmi joacă mie feste urechile astea două? zise el. N-am crezut niciodată că fetele noastre s-ar putea înțelege așa de bine. Ce le-a apucat de se amuză așa?

— N-am nici cea mai mică idee, zise Chester, cu o strămbătură. Zi „fete” și e de-ajuns! Apropo, de ce voiai să vii la mine? întrebă el, pe un ton sec.

— De-asta, răspunse Will, fluturându-i sub nas foaia de hârtie. Sergentul Finch mi-a zis că există niște camere interesante pe Nivelul 3. Hai să mergem să le vedem!

La insistențele lui Chester, o luară pe scări, și nu cu liftul. De cum ajunseră la Nivelul 3, unde nu mai fuseseră până atunci, sesizară imediat o diferență. Exista și aici linoleum pe jos, dar avea o nuanță de albastru intens, iar pereții coridorului erau acoperiți cu un tapet imprimat cu un model fin, auriu cu verde.

— Ce-nseamnă chestia asta? întrebă Chester, privind în jur. Nu ne-au zis ei că etajul nostru este cel mai luxos?

— Stai să vezi numai, replică Will, consultând notițele de pe foaia de hârtie, în timp ce pășea în fața lui Chester, verificând ce scria pe uși. Ah, am ajuns, aici, anunță el, deschizând o ușă și aprinzând luminile.

Se aflau într-un apartament constând în patru camere care comunicau între ele, două având paturi cu baldachin

din catifea roșie, iar pe pereți tapiserii înfățișând scene de vânatoare. Mobilierul vechi, incredibil de ornamentat, părea foarte valoros — era ceva de o cu totul altă clasă decât decorațiunile din camerele lor.

— Apartamentul ăsta era pentru niște persoane foarte importante? întrebă Chester, plimbându-și privirile peste jilțurile aurite și divanul mare.

— Cald-călduț, ești pe-aproape. Da, pentru niște persoane *extrem* de importante. Haide — încearcă să ghicești, îl provocă Will pe prietenul său, în timp ce intrau într-o cămăruță laterală, care părea foarte simplă și practică, în comparație cu dormitoarele.

Într-un colț, se vedea o chiuvetă de serviciu, iar paralel cu peretele cel mai lung se aflau câteva cuști mici.

— N-ai nicio idee? întrebă Will.

— Nu, niciuna, zise Chester, începând să-și piardă răbdarea. Haide, Will, termină cu prostiile! Pentru cine erau camerele astea? Și de ce ne-am oprit aici, în bucătărie?

— Asta nu e o bucătărie. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că aceste cuști au fost construite special pentru niște căței din rasa Welsh Corgi, te-ar ajuta vreun pic? spuse Will.

— Welsh Corgi? repetă Chester, căzându-i fisa în cele din urmă. Glumești, nu se poate! Astea erau pentru Regină!

— Te-ai prins! Și, stai un pic, asta nu e tot! exclamă Will, conducându-l înapoi prin camerele pe unde veniseră și, apoi, afară pe coridor.

Scotocindu-se în buzunar, scoase o cheie, pe care o băgă în broasca ușii solide care urma pe coridor. Când ușa masivă

se deschise scârțâind din balamalele groase, băieții pășiră înuntru. Will aprinse lumina: în fața lor se afla o sală plină de vitrine de sticlă, montate pe pedestale. Vitrinele erau goale, însă judecând după postamentele interioare învelite în satin fin, era limpede că fuseseră destinate unor exponate de valoare.

— Aici ar fi urmat să fie aduse Bijuteriile Coroanei, dacă am fi fost cotorpiți, îl informă Will pe prietenul său.

Chester zâmbea, scuturând din cap.

— Nemaipomenit, pe cuvânt! Ia zi, ce altceva mai există la nivelul ăsta?

Ceva mai încolo, pe coridor, se afla o ușă pe care erau scrise literele PM, lipite una de cealaltă. Chester nu era impresionat, deoarece camera propriu-zisă era înțesată de obiecte și absolut neremarcabilă. Pe birou, era o sugativă mare, pe care cineva începuse să deseneze minuțios un zid de cărămidă, iar sub acel zid era scris: *Unde ești, doamnă Everest, când am cel mai mult nevoie de tine?* Inspectând rapid sertarele biroului — în care nu descoperi nimic —, Chester se mai uită o dată prin cameră, ba se duse chiar să investigheze și toaleta. Ieși de-acolo fluturând un ziar — *The Times*, un exemplar vechi, îngălbenit.

— E numărul din 15 august 1952, zise el, aruncându-l apoi pe pat, unde Will se așează. Mă dau bătut — a cui era camera asta? întrebă el.

Husa de plastic care acoperea patul fâșâi când Will se aplecă și deschise noptiera de-alături. Scoase din ea o sticlă

cu o etichetă pe care scria *Hine* și o cutie decorată frumos — *Aroma de Cuba*.

— Coniac și trabucuri, zise el, ridicând ambele obiecte.

Chester observă că sticla nu era plină și că sigiliul de pe cutia cu țigări de foi fusese rupt.

— Tot degeaba — va trebui să-mi spui tu.

— Winston Churchill a fost ultima persoană care a dormit în acest pat, anunță Will.

— Păi, sper că au schimbat așternutul de-atunci, răsă Chester.

Will se uita cu pasiune la cutia cu trabucuri și la coniac.

— Sergentul Finch mi-a spus că lucrurile astea sunt aici de când Churchill era prim-ministru. A vrut să doarmă o noapte în Complex, ca să se convingă singur cum era aici. Și, întotdeauna, primul lucru dimineața: lua o dușcă de coniac, ca să-i priască primul trabuc, zise Will, sărind de câteva ori cu fundul pe saltea. Ce-ar fi să bem și noi din asta? zise el, apoi, studiind eticheta de pe sticlă.

— De ce? întrebă Chester, stupefiat.

— Fiindcă niciodată nu m-am îmbătat *de-a binelea*. Da, am băut berea pe care mi-a dat-o Tam în Colonie, dar avea un gust oribil, spuse Will, holbându-se acum la lichidul maroniu și gros, în timp ce rotea ușor sticla. Poate că n-ar strica s-o facem și pe-asta. Așa, ca să nu...

— Ca să nu... *ce?* zise Chester, trântindu-se pe pat lângă prietenul lui. Ca să nu ne pară rău, dacă nu scăpăm cu viață din toată chestia asta?

Will încuviință din cap, cu un aer sumbru.

— Bravo, cât optimism! șopti Chester, după care luă cutia de trabucuri și săltă capacul, adulmecând interiorul. Chestiile astea zac aici de ani de zile. Nu crezi că au expirat? Întrebă el, luând din cutie un trabuc gros și răsucindu-l între degete.

— Ce mai contează? zise Will, ridicând din umeri. Tot trabucuri sunt, oricum, iar eu n-am fumat niciodată așa ceva. N-am fumat *nimic* niciodată, de fapt, adăugă el, scoțind prin noptieră până găsi o cutie de chibrituri. Whitehall, zise el, citind ce scria pe cutie. Mi se pare normal.

— Eu am băut odată două beri *Shandy*, când am fost în vacanță cu mama și tata, dar atâta tot, recunosc Chester. Și nici eu n-am fumat vreodată.

— Îi mai știi pe frații Grey? zise Will, cu ochii pironiți în gol, amintindu-și de derbedeii care îi terorizaseră pe puștani la școala din Highfield. Speed și Bloggsy. Beau cidru și puffau țigări tot timpul. Nu ratau nimic, așa-i, iar asta se întâmpla acum cel puțin un an!

— Aveau și iubite, zise Chester, visător.

Cu aceeași expresie melancolică în ochi, Will continuă:

— Dacă stai să te gândești bine, Churchill a condus țara în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar în momentul de față, tu și cu mine suntem în plin război cu Styxul. Eh, ce zici? Suntem destul de importanți și noi, nu crezi? Cine știe? Fără noi, țara n-ar avea poate șanse să învingă? Bun, și-atunci, nu ți se pare că am avea și noi

dreptul să facem ce vrem? Nu merităm noi să radem până la fund ce-a mai rămas din coniacul *lui*?

Chester puse însă trabucul la loc în cutie și închise capacul.

— Știi ce, Will?! Când o să învingem de-adevăratelea, hai să venim înapoi aici și să fumăm toate țigările din cutie, și să ne matolim rău de tot! S-a făcut, batem palma?

— Batem palma, conveni Will și, dând întâi mâna cu prietenul lui, puse apoi la loc coniacul și trabucurile.

Conversația lor a fost întreruptă de sunetul intercomului, în cameră și pe coridor. „Toată lumea să se prezinte imediat la Centrul de control. Repet — toată lumea să se prezinte imediat la Centrul de control”, se auzi ordinul.

— Ăsta e Danforth, așa-i? zise Chester, înclinând capul ca să audă vocea mai bine.

Will confirmă, dând din cap.

— Dacă Elliott are de gând să apară și ea acolo, sper să-l fi iertat pe Danforth. Nu-i într-o dispoziție prea senină, așa că profesorul, care s-a cam lăsat furat de bisturiu, când i-a făcut investigațiile, ar face bine să dispară din calea ei. De fapt, adăugă Will, în timp ce mergeau înapoi spre scări, nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu mai era cineva acolo, ca să-l oprească la timp.

— Așa e, îi dădu dreptate Chester. E ciudat, efectiv, fiindcă deși n-ai zice la prima vedere, când ajungi să-l cunoști mai bine îți dai seama că e un individ destul de înfricoșător.

În timp ce lumea se aduna în sala Centrului de comandă, Drake așeza pe mese o serie de obiecte.

Will și Chester, care ajunseseră primii acolo, se uitau la el, când începură să vină și ceilalți — doamna Burrows, domnul și doamna Rawls, colonelul Bismarck, apoi Elliott și Stephanie. Cele două fete sporovăiau vesele una cu cealaltă, ca două bune prietene care nu se mai văzuseră de mult.

— Uită-te la ele, îi șopti Chester lui Will, întorcându-se cu spatele la Elliott și Stephanie. Par prietene la toartă.

— Și Danforth a avut grijă să nu se prea arate la față, remarcă Will, urmărindu-l pe profesor, care nu-și dezlipea ochii de ecranul unuia dintre laptopurile lui. Ascultă-mă pe mine, nu m-ar mira deloc dacă Elliott i-ar arde vreo două, când i s-ar ivi ocazia.

Apoi, Will își îndreptă atenția spre Parry și sergentul Finch, care vorbeau amândoi de zor la două telefoane prin satelit.

— Formați un rând, vă rog, zise Drake. Cu cât isprăvim mai repede aici, cu atât mai repede ne putem pune în mișcare.

— Unde plecăm? întrebă Chester, când el și Will se treziră primii, în fruntea cozii.

— La Londra, răspunse Drake, cu un aer preocupat, inserând un mic cilindru de sticlă într-un dispozitiv din oțel inoxidabil, și apoi suflecându-și mâneca. Pentru eventualitatea în care ați avea rețineri apropo de injecția pe care o să v-o fac, mă înțep eu primul, zise el și, înclinând mecanismul,

îl puse pe braț, în partea de sus, ca apoi, apăsând pe trăgaci, să se audă un clic scurt. N-am simțit nimic, zise el, zâmbind.

— Dar am făcut toți vaccinul contra virusului Dominion, sublinie Chester. Țsta pentru ce e atunci?

Drake curăță capătul dispozitivului, ștergându-l cu alcool medicinal, după care îl înclină din nou.

— Nu am văzut deocamdată niciun fel de contaminare cu virusul Dominion, însă Styxul are și alte chestii urâte pe care le-ar putea răspândi în populație, răspunse el.

— Dar tu de unde știi? zise Will.

— Știu, fiindcă am șterpelit o serie de specimene, înainte de a face praf Laboratoarele din Colonie, atunci, împreună cu Chester. Unele specimene erau încuiate într-un seif special, așa că, normal, am știut că trebuie să le iau. Ulterior, am apelat la o cunoștință de-a mea, cu rugămintea să analizeze diverșii germeni patogeni pe care i-am adus. Bazându-se pe cele descoperite, omul meu a fabricat un cocteil de vaccini, eficace împotriva tuturor acestor germeni.

Will se descheie la manșetă și-și suflecă mâneca.

— Haide, atunci. Mai bine să fiu prudent decât să-mi pară rău, zise el.

Drake nu mințise — injecția nu era dureroasă și, după ce i-o făcu, îl conduse pe Will la următoarea masă.

— Un radio de la forțele speciale, dotat cu laringofon, îi zise el băiatului, predându-i unul dintre aparate. Chester a folosit deja un model similar, așa că-ți poate arăta cum funcționează.

Apoi, băgând mâna într-un container de plastic, Drake pescui un set de dopuri mici pentru urechi, pe care i le dădu lui Will.

Will le examinează atent, după care se uită întrebător la Drake.

— Măsuri de precauție multiple, spuse Drake. Eu și Celia am fost scoși din circuit de o bombă subauriculară, detonată de Styx în parcul din Highfield. Leatherman a fost ucis în aceea zi, plus mulți alții, prea mulți, crede-mă. Nu vreau să se mai întâmple vreodată așa ceva, zise Drake, coborându-și privirea câteva clipe. Au existat două rapoarte potrivit cărora Styxul ar folosi dispozitive similare la Londra, în momentul de față.

Apoi, scoase din cutie alte două dopuri, pe care și le introduse în urechi.

— Bun, continuă el. Mi-a venit ideea cu fleacurile astea când stăteam în apartamentul lui Eddie. Aceste mici dispozitive nu interferează cu frecvențele normale, însă în clipa în care detectează o bombă subauriculară, intră în funcțiune: reproduc lungimea de undă a bombei, dar defazat. În felul ăsta, au capacitatea de a contracara orice arme audiosonice folosite împotriva voastră.

— Adică ne protejează? întrebă Will.

— Mda, oricum, îți dai seama că ai fost lovit — s-ar putea să te simți amețit și să ți se tulbure vederea —, dar măcar nu-ți pierzi cunoștința. Aceste dopuri speciale pentru

urechi te protejează suficient cât să ai timp ori să speli puțina, ori să neutralizezi sursa... adică bomba propriu-zisă.

— *Cool*, spuse Will, băgând dopurile în buzunar.

— Nu, trebuie să te obișnuiești să le porți tot timpul. Pune-le în urechi, zise Drake, imediat. Bun, eu nu mai am treabă cu tine acum, așa că du-te să-l ajuți pe Danforth să pună în cutii detectoarele alea mobile. Trebuie cărate afară, ca să poată fi încărcate în vehiculul nostru de transport.

Will era pe punctul de a întreba ce fel de vehicul urmau să folosească, dar Drake se întorsese deja cu spatele la el, gata să se ocupe de ceilalți care așteptau la rând. Ridicând din umeri, Will porni spre Danforth. Încetini pasul când ajunse în dreptul lui Parry, care vorbea la un telefon prin satelit. Aparent, folosea o succesiune de parole similară cu cea la care recursese sergentul Finch, când ajunseseră inițial la intrarea principală în Complex — Parry cita niște versuri despre trezirea unor balauri adormiți, așteptând de fiecare dată răspunsul interlocutorului.

— Drake zice să te ajut, rosti Will când ajunse lângă Danforth.

Profesorul era atât de concentrat la simbolurile care se derulau în jos pe ecran, încât nu ridică privirea decât abia după câteva momente.

— Țsta este un program guvernamental ultrasecret pe care-l folosesc pentru a traduce *Cartea Proliferației*. Și, din câte am citit până acum, este mai mult decât lămuritor, zise el, arătând din cap spre ecran. Documentul aduce informații

inedite despre una dintre cele mai vechi specii: o specie extrem de flexibilă, adaptabilă și, incontestabil, foarte evoluată, poate cea mai evoluată din toată istoria lumii.

— Chiar așa, mormăi Will, cu indiferență.

Voia să termine cât mai repede ce avea de făcut acolo, fiindcă nu-i plăcea deloc să stea prin preajma lui Danforth — omul acesta îi inspira mereu ceva incredibil de înfricoșător.

Surprins, îl văzu însă pe Danforth ridicându-se de la birou și apropiindu-se de el; desigur, nu prea mult, din cauza fobiei lui față de orice contact uman.

— Vasăzică, pleci la Londra să-ți faci de cap și să vânezi Lumini-Întunecate, zise Danforth fără să ridice vocea. Cum îți se pare ideea?

— Deocamdată, nu știu nimic despre ce trebuie să fac acolo — Drake nu m-a pus la curent încă, recunoscui Will.

— Soldatul nu crâcnește, soldatul execută și moare, zise Danforth, citând cu aproximație din poemul lui Tennyson¹. Este admirabil cu câtă dăruire ești gata să mori pentru cauză!

— Păi... nu... noi trebuie să facem tot ce putem pentru a opri Faza, nu-i așa?! zise Will, întâlnind privirea intensă a profesorului, prin ochelarii cu lentile groase, însă nu primi niciun răspuns.

Pentru o clipă, profesorul și băiatul se priviră drept în ochi, ca și cum ar fi încercat fiecare să pătrundă adânc în

¹ Aluzie la poemul narativ „Șarja brigăzii de cavalerie ușoară” (1854), scris de poetul englez Alfred Tennyson (1809–1892).

sufletul celuilalt, să se înțeleagă unul pe celălalt. În Danforth, Will simți din nou ceva asemănător cu sânguința obsesivă a doctorului Burrows de a descoperi noi orizonturi de cunoaștere. Un fior rece îl trecu pe șira spinării; avea senzația că se află din nou împreună cu tatăl lui decedat. Există însă o diferență izbitoare. Ochii profesorului erau complet lipsiți de căldură sau compasiune — nimeni nu conta pentru el. Absolut nimeni. Iar lucrul ăsta îl înfricoșa pe Will.

Danforth începuse să zâmbească, dar nu era un zâmbet amabil.

— De ce... ce e greșit în planul nostru? insistă Will, sperând să afle mai multe.

— Păi, ce să zic, sunt șanse să fie interesant, zise Danforth, iar zâmbetul i se transformă în rânet. Uită-te la ce avem noi aici, zise el, arătând cu un gest larg spre toți cei prezenți în sală. O rămășiță din Al Treilea Reich, un dezerter Styx, un tip cu un cuptor cu microunde în cap și un grup de adolescenți zevzeci ca voi. Și, colac peste pupăză, mai există și un soldat comando, suficient de bătrân încât să aibă voie să circule gratis cu autobuzul, dar care pretinde că poate da ordine. *Cum* să fie ceva greșit în planul nostru?!

Brusc, glasul panicat al doamnei Rawls îi făcu pe toți să amuțească. Drake terminase cu Chester și se pregătea să le facă injecția și părinților lui.

— Nu! Nu permit ca soțul și fiul meu să participe la așa ceva! se răsti ea violent la Drake, în timp ce Chester și domnul Rawls stăteau tăcuți lângă ea. Nu crezi că familia mea s-a

sacrificat deja destul pentru tine?! îi ceru ea socoteală, în continuare.

— Dispute în armată, comentă Danforth. Nici asta nu prevestește nimic bun.

Așa cum îi arătase Danforth, Will se apucă să taie în fâșii un balot de țesătură kaki, înfășurând bucățile de material în jurul fiecărui contor Geiger, înainte de a pune aparatele într-o cutie. Contoarele Geiger păreau a fi exact cele pe care Will le văzuse plasate în diferite locuri prin Complex — cam uzate, cu smalțul cenușiu de pe învelișul carcaselor ciupit sau fisurat. Singura diferență pe care o observa la aparatele pe care le împacheta acum era antena groasă care fusese adăugată ulterior și faptul că vechile cadrane cu ace și cifre fuseseră înlocuite cu afișaje LED moderne. Will nu avea însă chef să-l întrebe pe profesor la ce urmau să fie folosite acele aparate.

Discuția aprinsă din cealaltă parte a sălii se încheiase, domnul Rawls și soția lui părăsind Centrul de comandă. Will îl văzu pe Chester venind spre el.

— Ce jenant a fost, spuse prietenul lui.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Will.

— Mama nu mai concepe ca tata sau eu să fim expuși unor noi pericole. Au început să-i cam cedeze nervii după atâtea nenorociri, răspunse Chester. În concluzie, tata și cu mine vom participa la misiune, cum s-a stabilit, dar Drake i-a promis mamei că rolul nostru va fi doar de sprijin. Nu vom merge în linia întâi. Și mama va rămâne aici cu...

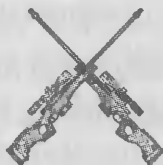
Nu mai pomeni numele lui Danforth, care, oricum, era prea concentrat la laptopul lui, ca să mai fi auzit ceva în jur.

— Oh, zise Will, care contase pe ideea că prietenul lui va fi alături de el în înfruntările ce se preconizau la Londra.

Dar, aplecându-se spre el, Chester îi șopti la ureche:

— Nu-ți face griji, Will. N-am de gând să mă eschivez tocmai acum, după ce am trecut împreună prin atâtea încercări grele.

Capitolul treisprezece

Tot efectivul primise ordin să se prezinte, cu armele și echipamentul din dotare, în zona de lângă cele două camere de pază amplasate în celălalt capăt al intrării în tunel.

Venise clipa cea mare, când urmau să părăsească buncărul.

Drake le dăduse tuturor pufoaice albe, prevăzute cu o glugă îmblănită, și pantaloni groși de aceeași culoare. Deși era cam incomod să te miști purtând o vestimentație atât de voluminoasă, Drake îi asigură de faptul că, odată ce vor ajunge afară, le va părea bine că se îmbrăcaseră gros.

Uitându-se la camarazii lui, îmbrăcați toți cu uniformele lor albe, Will sesiză expresia goală din ochii lor, observă nervozitatea pe care o manifestau la tot pasul. Știa exact ce era în sufletul lor: încercau să-și ascundă frica.

În condițiile de relativă securitate din Complexul subteran, amenințarea reprezentată de Faza Styxului păruse vagă și îndepărtată. Aidoma unui coșmar, de care ajungi să uiți dacă nu te mai gândești la el.

„De ce noi? De ce nu pot alții să rezolve acest lucru?” se întreba Will. Precis, existau și alții care știau ce se întâmpla, persoane mult mai în măsură decât ei să poată lupta împotriva acestei calamități.

Dacă ar fi avut de ales, Will știa că s-ar fi răsucit pe călcâie, pur și simplu, și ar fi pornit înapoi prin tunelul lung, până în inima buncărului. Chiar dacă părea foarte departe de lumea reală, Complexul fusese pentru el aproape ca un cămin și se simțise ca acasă acolo, ceea ce nu i se mai întâmplase de atâta vreme nicăieri.

Pe urmă însă, se uită din nou în jur și văzu ce se ascundea dincolo de expresia impasibilă de pe chipurile lui Drake și al lui Eddie. Ochii lor vorbeau despre datorie, despre dăruirea și fermitatea de a face ceea ce trebuia făcut. Will îi spusese că va încerca să imite curajul acestor bărbați. Fusese atât de cufundat în gânduri, încât nici nu auzise când Drake vorbise cu el.

— Ți-ai pus dopurile în urechi? îl întreabă Drake a doua oară.

Will dădu afirmativ din cap.

Așezat în scaunul lui cu roțile motorizat, sergentul Finch îl ajuta pe Drake să facă o verificare amănunțită, cu fiecare, înainte de a le permite să urce panta și să intre în beznă din camera de acces. Will își golise rucsacul și aranja frumos lucrurile pe podea, lângă raniță și pușca-mitralieră Sten. Drake îl laudă:

— Perfect, zise el. O să facem din tine un soldat adevărat.

— Încă un lucru — verifică și comunicațiile, îi reaminti lui Drake sergentul Finch, uitându-se concentrat la lista de pe nelipsitul clipboard pe care-l avea în poală, unde dormea și o pisică.

Drake luă receptorul în mână.

— Test de rutină — unu — doi — trei, șopti el.

— Te aud clar și tare, confirmă Will.

— Bravo, dar acum închide aparatul, ca să nu se consume bateria. Și cu asta ești gata.

Drake se întoarse spre Chester și începu cu el același proces de verificare meticuloasă. Will își puse lucrurile la loc în rucsac, dar rămase pe-aproape ca să-l aștepte pe prietenul lui. Acesta arăta vizibil stânjenit de gesturile afectuoase ale mamei lui, care n-ar fi vrut să-l lase să plece.

Lui Will i se făcu milă de ea, văzând cum se agăța de fiul ei și cât de duios îi vorbea. În ciuda tuturor obstacolelor, familia Rawls se reunise și, acum, părea o nedreptate că Chester și tatăl lui urmau să fie separați din nou de doamna Rawls.

Will aruncă o privire spre mama lui, care ședea nemișcată, fără să se uite la nimeni, cu un fel de detașare eterică. Deja Will și doamna Burrows nu mai constituiau o familie. Erau, mai degrabă, ca niște camarazi de luptă.

Acum, Chester venea spre el.

— Săraca mama! Îi pare rău că plecăm, îi mărturisi cu voce joasă prietenul lui.

Băieții intrară împreună în camera de acces, unde Parry era deja pe poziție, lângă panoul culisant din dreptul ieșirii.

— Sweeney vine și el, nu-i așa? îi zise Will lui Parry, dându-și seama că nu-l zărise nicăieri lângă camerele de pază.

— Sweeney păzește cutiile afară, răspunse Parry. Și, ca să nu mai întrebi, Wilkie nu face parte din grup. E...

Dar Parry lăsă fraza neterminată, uitându-se atent la cadranul luminos al ceasului de la mână.

În scurt timp, se adunaseră cu toții în camera de acces. Înghesuiți în spațiul îngust al încăperii, îngreunați de rucsacurile pline și de arme, începea să le fie din ce în ce mai cald, înfolați cum erau în uniformele lor arctice.

Dintr-odată, radioul lui Parry se trezi la viață, pârâind din cauza paraziților.

— *Cinci kilometri pe linia de zbor nord spre nord-vest, se auzi din aparat. Recepție. Terminat.*

„Linia de zbor”, se gândea Will, regretând că nu putea prinde privirea lui Chester, din cauza beznei în care se aflau. Nimeni nu știa în ce mod avea să se desfășoare călătoria lor la Londra. Drake le spusese că vor afla la momentul potrivit.

— Recepție, răspunse Parry în stația radio. Zona de aterizare este vopsită adecvat. Terminat. Stop.

În timp ce-și prindea radioul în păienjenișul curelelor de la centură, Parry sesiză pesemne că băieții ardeau de nerăbdare să afle rostul acelui schimb de replici.

— În perioada asta, nu mai folosim lumini vizibile pentru a marca zonele de aterizare, ci reflectoare cu infraroșu, explică el. Pilotul poate vedea pista de la peste un kilometru în timpul coborârii.

— Sigur, răspunse Will, de parcă ar fi înțeles exact ce spusese Parry, ceea ce nu era cazul. Dar acum măcar știa că vor zbura spre sudul țării.

— Fiți gata, le spuse Parry. Știu că sunteți incomodați de echipamentul din dotare, dar trebuie să țineți pasul cu colonelul, care vă va conduce la zona de aterizare. Marja noastră de timp este foarte strânsă, așa că nu ne permitem să întârziem.

Parry deschise trapa și băieții se traseră la o parte, ca să-l lase pe colonel să iasă primul. Apoi, îl urmară cu toții în ninsoarea viscolită de-afară.

— Doamne, ce ger e! exclamă Chester, când simți în nări aerul rece.

Se mișcau repede, unul după altul, trecând pe poarta montată în gardul din plasă de sârmă și coborând apoi la vale. Cizmele lor tropăiau surd pe solul înghețat.

În fața lui Will, erau Chester și colonelul. Imediat în spatele lui, venea Parry, în urma căruia se deslușeau vag formele celorlalți din grupul lor: domnul Rawls, Eddie și Elliott, Stephanie, doamna Burrows și, ultimul din coloană, Drake.

Un viscol năprasnic sufla pe coasta muntelui, șuierând sinistru printre liniile electrice de deasupra. Din cauza plafonului gros de nori cenușii, lumina lunii era aproape inexistentă, ceea ce însemna că nu prea distingeau nimic, înaintând mai mult orbește. Domnul Rawls se căznea să țină pasul cu restul grupului. Oare cât aveau să mai meargă așa? se întreba Will în sinea lui. Se îndreptau într-adevăr spre

fundul văii? Dar, după vreo douăzeci de minute, terenul deveni brusc neted și colonelul încetini ritmul. Will îl văzu pe Sweeney ghemuit lângă o serie de cutii, în care se aflau detectoarele mobile împachetate de el.

— Stați pe loc, ordonă Parry.

Apoi, el și Drake o luară înainte. Postându-se cam la doisprezece metri distanță unul de celălalt, ridicară amândoi un fel de lanterne, dar nu ieșea din ele nicio lumină vizibilă.

Ridicăru cu toții privirile, când se auzi un huruit puternic, ca și cum cerul se prăvălea peste ei. Era ceva atât de tumultuos și de neprevăzut, încât își feriră instinctiv capul.

Elicopterul se apropiase zburând atât de jos, încât se treziseră brusc cu el exact deasupra lor. Spulberând zăpada ca niște confetti răzlețe, prin suflul imens al rotoarelor puternice, masiva aeronavă de război, care huruia acum la nici zece metri deasupra capetelor lor, părea de-a dreptul înspăimântătoare.

Așezându-se pe poziție între Parry și Drake, începu să coboare, înclinându-se spre spate. Menținu un unghi de patruzeci și cinci de grade și, în clipa în care roțile din spatele fuzelajului atinseră solul, o rampă se desfăcu afară, între ei. Încercând să acopere zgomotul motoarelor, Parry și Drake zbirau să urce toți la bord. Lămpi roșii difuze marcau marginile rampei, iar când începu să urce, Will zări însemnele armatei pe fuzelajul navei. Drake, Sweeney și colonelul traseră cutiile în sus pe rampă. Apoi, ușa se închise, bufnind surd, și elicopterul se ridică de la sol.

Will se așeză pe locul de lângă Chester și-și prinse centura de siguranță. Având scaune pe ambele părți ale culoarului central, interiorul aeronavei era cel puțin de două ori mai spațios decât un vagon de tren, însă echipajul nu se zărea pe nicăieri. Will și Chester îl văzură pe Parry ducându-se spre partea din față a elicopterului. Băieții zăriră fugitiv doi piloți, în lumina verzuie a aparaturii de bord, după care ușa carlingii se închise la loc. Sesizând curiozitatea lor, Drake veni lângă ei, vorbind tare, ca să se facă auzit.

— Ei, ce ziceți de mijlocul nostru de transport?

— Super! răspunse Chester.

— De ce tip este? strigă Will.

— E un Chinook din Escadrila No. 27, care se întoarce la Hampshire. Tata a apelat la niște cunoștințe și le-a rugat să ne facă favoarea de a ne lua și pe noi. Desigur, prezența noastră la bord este într-un totu neoficială, iar în acte nu se va menționa nicăieri că am călătorit cu acest elicopter militar.

Will și Chester dădură aprobator din cap.

Drake arătă cu mâna spre fereastra din spatele băieților, iar ei se întoarseră ca să se uite afară. Se vedeau câteva luminițe sclipind ca niște stele, în depărtare, dar în rest nu erau decât rafale de ninsoare învolburându-se în bezna nopții.

— Să vă lăsați centurile prinse, o să fie o călătorie cu zdruncinături. O să zburăm foarte jos, razant cu coroanele copacilor, ca să evităm cât mai mult radarele.

— Da, ne zgâlțâim bine, zise Will încântat, când trecură foarte aproape de sol peste o fâșie de drum luminată.

Dar când Drake se duse înapoi la locul lui, lui Will îi pieri tot entuziasmul. Zgomotul motoarelor și schimbările bruște de altitudine îi redeșteptară amintiri despre ultimul lui zbor cu elicopterul.

Deși era dificil să-și dea seama exact în lumina difuză din aeronavă, Will era aproape sigur că-i surprinsese pe Elliott și pe colonelul Bismarck uitându-se amândoi la el. Se întreba dacă se gândeau și ei la călătoria pe care o făcuseră împreună în lumea interioară. Se întâmplase la scurt timp după ce doctorul Burrows fusese împușcat și ucis de către una dintre gemenele Rebecca, iar Will fusese atât de înnebunit de furie și durere, încât trebuise ca doi soldați din Noua Germanie să-l imobilizeze cu forța în aeronavă.

După aceea, înrăutățind și mai mult situația, Will se apucase s-o blameze pe Elliott pentru moartea tatălui lui. Deslușea licărirea ochilor ei, cum ședea acum vizavi de el, în elicopter, și-i era atât de rușine de purtarea lui! Dar, mai

mult chiar, Will nu se putea opri să nu se gândească la sfârșitul violent de care avusese parte tatăl lui, pe piramida scaldată de razele soarelui.

Era cufundată încă în gânduri, când Chester îi trase un ghiont în coaste, zâmbindu-i cu gura până la urechi, cu degetele mari de la mâini ridicate victorios. Will nu era în stare decât să surâdă anemic. Bine măcar că era cineva care se bucura de zborul cu elicopterul.

Will nu știa dacă nu cumva ațipise un pic, însă i se păru că aproape imediat motoarele începură să-și schimbe turația. Apoi, pe măsură ce elicopterul își reducea altitudinea, zări pe gram mult mai multe lumini. Până să se dumirească, simți brusc o hurducătură puternică și aeronava ateriză.

Parry și Drake erau în picioare, strigând la toți să coboare din elicopter, deși rotoarele continuau să se învârtă. Lăzile au fost descărcate rapid și, în nici un minut, elicopterul se ridică din nou de la sol.

În liniștea care se așternuse în jur, Will simțea că-i țiuie urechile. Din elicopter, se treziseră direct pe un câmp, unde ninge și mai tare decât înainte și unde nu se vedea nimic de jur împrejur.

Apoi, dintr-un colț îndepărtat, două faruri pâlpâiră o fracțiune de secundă. Parry răspunse mișcând lanterna și, dintr-odată, nenumărate alte faruri împânziră zările.

Vehiculele începură să se apropie, unul câte unul. Primul era un microbuz de camping, urmat de un Land Rover, apoi de un Volvo combi și de un întreg șir de alte automobile

mai greu de identificat ca marcă. Parry discuta cu fiecare șofer în parte, în timp ce Drake și Sweeney încărcau câte o cutie în portbagaj. Pe urmă, vehiculele își vedeau de drum, spulberând zăpada cu pneurile lor.

Când dispăru în noapte și ultimul automobil, Parry i se adresă lui Eddie, care aștepta lângă singura cutie cu detectoare care mai rămăsese pe câmp:

— De-aici, drumurile noastre se despart. Succes la vânătoare!

Eddie îi răspunse dând din cap, după care se uită la Elliott:

— Vrei să vii cu mine?

Elliott se opri și se uită la Will, prin ninsoarea deasă:

— OK, zise ea, cu dezinvoltură.

Lui Will îi căzu fața: nu se așteptase nicio secundă ca fata să accepte invitația. Se simțea trădat și abandonat de ea și, deși n-ar fi recunoscut niciodată, un pic gelos pe noua relație cu tatăl ei. Își dădea seama, totodată, cât de mult contase pe ideea că Elliott va fi alături de el, așa cum contase și pe prezența lui Chester.

Parry porni spre marginea câmpului, însă Will rămase încremenit locului. Drake îl împunse prietenește cu brațul:

— E-n regulă, bătrâne, ai să vezi tu cât de repede o să vină ea înapoi la noi, îl asigură el.

— Hm, sigur... da, mormăi Will, dându-și seama cât de transparente fuseseră, probabil, sentimentele lui.

Cu umerii gârboviți, se prefăcu că tușește, ca să aibă scuza de a nu-i răspunde lui Drake, în timp ce pășea lângă el.

Înfruntând viscolul, îl urmară cu toții pe Parry, traversând mai multe câmpuri, până ajunseră la o zonă îngrădită. Aici, Parry deschise o poartă. În curte, se afla o movilă acoperită de zăpadă, cam de mărimea câtorva terenuri de tenis. Will se căznea să-și dea seama ce putea fi acolo, dar nu mai avu timp, fiindcă Parry îi conduse în pas alert prin jurul movilci, apoi în jos pe niște trepte înghețate și, de-acolo, înăuntru, pe o ușă.

Răsuflară ușurați că scăpaseră de ger și viscol. Pășind după Parry, mai coborâră câteva șiruri de trepte de ciment. Pe urmă, ajunseră la o ușă de metal, veche și ruginită, cu o tablă pe care scria *Stație de pompare*.

Chester trecu dincolo, înaintea lui Will:

— Uită-te la asta! îi șopti el prietenului său.

Se aflau pe o platformă de cale ferată, cu un tren de metrou așteptând în tunel. Peronul nu diferea prea mult de platformele de pe timpuri, care mai existau încă în stațiile metroului londonez; pereții erau acoperiți cu plăci de ceramică, dar era imposibil să-ți mai dai seama de culoarea lor, din cauza stratului gros de murdărie și mucegai. Platforma propriu-zisă era înșesată de tambururi masive de cablu armat și de lăzi de lemn putrezite, pline cu tot felul de piese tehnologice, mâncate de rugină.

Will zări un panou pe care se mai deslușeau scrise, sus de tot, cuvintele *Starea de alertă*, sub care se aflau două cârlige, deși nu era nimic atârnat de ele. Uitându-se mai departe în

lungul peronului, nu descoperi niciun indiciu privind denumirea stației.

— Suntem, probabil, în apropiere de Londra, nu? îl întreabă el pe Parry.

— Nu, deloc. Până la Londra, sunt pe puțin cincizeci de kilometri. Ne aflăm în Essex, zise Parry, fluturând cu mâna spre acoperiș. Suntem exact sub Kelvedon Reservoir. Nu vei găsi nicio mențiune despre acest loc în cărțile de istorie. Aici era ceea ce se numește „Primul Cerc” al infrastructurii de apărare, dând posibilitatea guvernului să se strămute imediat din capitală, în cazul în care situația devenea gravă. Când a fost construit, această bretea de cale ferată mergea până la Westminster.

— Înseamnă că acolo mergem și noi? întreabă Will.

Parry dădu din cap.

— Ultimii doi kilometri de șină sunt dezafecțați de ani de zile — din cauza inundațiilor.

Will își îndreptase atenția spre tren. Din cele două vagoane plasate exact în fața lor, venea lumină, deși geamurile erau aproape opace din cauza murdăriei.

— Acest tronson de metrou a fost menținut în funcțiune de către câțiva membri ai Vechii Gărzi, mai mult ca un hobby, oricum, zise Parry, răsucindu-se apoi în loc, când răsună un fluier în celălalt capăt al platformei și ușile trenului se deschiseră, scârțâind. Da, uite-l pe unul dintre ei.

Bărbatul era încă prea departe pentru ca Will să-l poată vedea clar, când Parry flutură din mână spre el, strigând:

— Urcați în vagoane!

Înăuntru, vagonul avea o podea de scânduri, pe care se aflau câteva mormane de prelate zdrențuite.

— Va trebui să mergem cu viteză redusă, din cauza șinelor vechi, așa că drumul va dura cam un ceas. Ar fi bine să încercați să dormiți, îi sfătui Parry, când fiecare își scoase rucsacul din spinare și-și alese un loc unde să se așeze.

— Regula de aur, luă cuvântul Drake, este să furi câte un pui de somn ori de câte ori poți. Nu se știe niciodată când mai ai ocazia s-o faci.

— Bun, am călătorit cu elicopterul, acum cu trenul, îi spuse Chester lui Will. Ce-o să mai urmeze?

— O barcă, poate, sugeră Will, lungindu-se pe jos, cu capul pe rucsac, încercând să se instaleze comod. Când ușile se închiseră huruind, Will căscă somnoros. Da, o barcă, zise el din nou. N-am mai mers cu barca de când eram în Adâncuri.

— Exclus! Detest bărcile, zise Chester, supărat. Bărcile și lifturile și coborârea sub pământ, înșiră el, ștergându-și transpirația de pe față și, apoi, abținându-se să nu strănute. Și detest să fiu răcit și transpirat. Da, detest toate astea.

— Cum rămâne cu insectele?! Să nu uiți să adaugi pe listă și insectele, zise Will.

— Urmează stația, strigă Drake.

Will deschise brusc ochii, dar avu nevoie de câteva clipe ca să se dumirească unde se afla; îl văzu pe Chester, cu chipul relaxat, dormind la nici jumătate de metru distanță de el.

— Hei, urâtule, scularea! zise Will, înghiontindu-și prietenul. Am ajuns!

Chester se uita buimac de somn la podeaua sordidă din jurul lui.

— Fir-ar să fie! Am visat că eram în vacanță, se lamenta el. În Center Parcs, din nou, cu mami și tati.

— Îmi pare rău că ți-am stricat plăcerea, zise Will.

Coborând din tren, se treziră pe un peron similar cu cel de pe care plecaseră. Lângă ieșire, îi aștepta cineva. Deși avea fața ascunsă sub o mască de schi, iar la centură purta un revolver, individul nu părea nicidecum înfricoșător ca apariție. Pufăind de zor din pipă, lăsa impresia că era mai bătrân chiar și decât Parry.

— Mulțumesc, Albert, zise Parry, bătându-l prietenește pe umăr, în timp ce treceau prin ceea ce Will presupunea că era o ușă antiexplozie, ținând seama de grosimea ei.

Apoi, începură să urce pe o scară circulară, cu trepte ce păreau să nu se mai termine, într-o spirală repetată pe verticală de nenumărate ori, până ajunseră sus, la o ușă care dădea într-un coridor întunecos. Pe jos erau bucăți de mochetă maro, multe dintre ele dezlipite, iar într-o parte se vedeau mai multe piese de mobilier tipice pentru un birou. În capătul coridorului, era un mic lift de serviciu, pe care Parry îl chemă apăsând pe buton. Întrucât cabina nu era suficient de încăpătoare pentru toți, Parry intră primul, împreună Will, colonelul și Stephanie.

— Unde suntem acum, de fapt? întrebă Will în timp ce urcau cu ascensorul.

— Vei vedea, îi răspunse Parry.

Când ușile cabinei se deschiseră zăngănind, Will își miji ochii din cauza luminii intense și ieși din lift, în urma lui Parry, care spunea:

— E o crimă că locul ăsta a fost aproape abandonat în ziua de azi. Cândva, exista un restaurant, la două nivele mai jos de unde suntem aici, cu podea rotativă.

— Oh, suntem în BT Tower! exclamă Will, cu glasul sugrumat de emoție.

— Suntem la Londra! se pițigăia fericită Stephanie.

Lumina zilei se revărsa înăuntru pe ferestrele plasate circular de jur împrejurul planșeului care, cu excepția zonei centrale unde se aflau lifturile, era complet gol.

Iar priveliștea de la acele ferestre era uluitoare — panorama Londrei văzute de sus. Will se apropie de un geam și privi în jos, de unde se vedeau acoperișuri de case pline de zăpadă și oameni pe străzi. Perindându-se agale de la o feastră la alta, zări la un moment dat un grup de camioane militare, jos, pe Charlotte Street, însă în rest nimic nu părea ieșit din comun în peisajul orașului. Până când ajunse în locul unde se oprișe și Parry.

— Dumnezeule! Cine-ar fi crezut că vom asista vreodată la așa ceva? suspină bătrânul, siderat de ceea ce vedea pe feastră.

La o distanță de vreo cinci kilometri, pe o porțiune între Westminster și City, câteva coloane groase de fum negru se ridicau spre cer. Will văzu nenumărate elicoptere survolând zonele afectate, sesizând în același timp urletul sirenelor, ca un fundal sonor permanent.

— Acolo domnește anarhia, zise Parry. Styxul a reușit ceea ce n-aș fi crezut posibil vreodată: ne războim între noi.

Drake și ceilalți din grup ajunseseră sus, cu liftul. Venind lângă bătrân, la fereastră, rămaseră și ei uluiți, holbându-se la oraș. Toată lumea tăcea șocată.

— Ești bine, mami? întrebă Will, când o văzu pe mama lui trăgându-se înapoi, înspăimântată.

Doamna Burrows ținea pumnii încleștați și se făcuse albă la față.

— Prea mulți oameni, murmură ea. Simt ura și frica lor. E mai rău decât ultima oară când am fost aici, spuse ea, mergând de-a-ndăratelea spre centrul planșeului. E prea mult... nu mai suport... și un bărbat tocmai a urcat cu liftul aici.

Cineva își dresе glasul. Întorcându-se toți, văzură un om în vârstă, cu o mustață ghidon, îmbrăcat în salopetă albastră. Bărbatul începu să citească de pe un cartonaș:

— *Balaurul doarme...*

— Oh, nu te mai obosi cu gargariseala asta, zise Parry pășind în față și scuturându-i viguros mâna nou-venitului. Vărul sergentului Finch, presupun.

Bătrânul încuviință din cap. Când se auzi un zgomot ascuțit, omul se bătu cu degetele peste ureche și-l opri:

— Proteza auditivă îmi joacă feste, explică el. Eu sunt Terrence... Terry Finch.

— Uitați-vă un moment în partea asta, vă rog, zise Drake, ținându-i în dreptul feței Epuratorul lui Danforth.

Explozia de lumină purpurie se reflectă în ochii umezi ai bătrânului, însă nu se înregistrează niciun fel de reacție din partea lui.

— Mi-ai făcut o poză? întrebă Terry.

— E curat, în regulă, zise Drake, punând deoparte dispozitivul. Nicio urmă de Lumină-Întunecată.

— Am vrut doar să ne asigurăm că ești de-al nostru, zise Parry.

În mod evident, Terry nu-l auzise pe Parry, fiindcă, punându-și palma pâlnie la ureche, întrebă:

— Una e de-ajuns?

Vorbind mai tare decât de obicei, Parry zise:

— Agenții de pază și securitate de la parter au primit ordinul de rechiziționare? E important să nu ne deranjeze nici-
meni aici.

— Încă o dată? zise Terry.

Oftând, Drake se aplecă spre bătrân:

— Terry, condu-mă în Sala de Transmisii, strigă el. Trebuie să pregătesc aparatele.

Într-o altă parte a Londrei, Harry cobora greoi la parter, ținându-și capul între umeri, aplecat incomod în față, în timp ce pășea atent pe fiecare treaptă. Poziția lui nu avea nimic

neobișnuit în acea zi, în comparație cu toți cei douăzeci de ani de până atunci, după ce un salt HALO cu parașuta eșuase sinistru, provocându-i răni grave. În urma acelui accident, partea de sus a coloanei lui vertebrale consta în cea mai mare parte din titan.

— Janey, ies în oraș. Și iau mașina, strigă el, OK?

— Sigur, tati, răspunse fiica lui, smulgându-și ochii de pe cartea pe care o citea, ca să se uite fugitiv la tatăl ei, în vârstă de șaizeci și cinci de ani, care se rotea cu totul corpul, prin cameră, căutându-și cheile — nu avea altă soluție, din cauza articulației gâtului, care-i limita mișcările.

— Mai ții tu minte unde am pus încărcătoarele Hi-Power de rezervă? întrebă el, apărând în ușa de la salonaș.

— Ba da, sunt pe polița de la cămin, răspunse ea. În Domnul Clovn.

— Mulțam, spuse taică-său.

Sub privirile ei, Harry se duse la clovnul din ceramică, pictat în culori țipătoare, și-i săltă capul acoperit cu o gambetă. Băgând mâna înăuntru, scoase de-acolo două încărcătoare pentru revolverul lui. Pregetând o clipă înainte de a pune capacul la loc, mai luă din clovn și pumnalul lung pe care-l ascunsese acolo.

— Îți iei și cuțitul Skyes-Fairbairn? Să ai grijă în oraș, tati, promiți? zise Janey, neliniștită.

— N-am de gând să-i las pe derbedeii ăia care sparg vitrinele magazinelor să-mi strice mie ziua, răspunse Harry, sfidător.

— Ce se întâmplă acum în Londra e mult mai grav decât atât, ripostă ea. Oricum, eu nu vorbeam despre tulburările stradale — mă refeream la vreme. Cred că afară sunt câteva grade sub zero.

Cu fularul, căciula de lână și scurta verde groasă, Harry era îmbrăcat cu hainele pe care și le punea de obicei când mergea la pescuit. Doar că acum îi lipseau undița și uneltele de pescuit. În orice caz, nu era sezon de pescuit în acea perioadă din an, așa că Janey presupuse că era vorba, probabil, despre cealaltă activitate care-i ocupa timpul.

— Te duci la parcelă? îl întrebă ea, când Harry ieșea din cameră.

Singurul răspuns a fost zgomotul ușii de la intrare pe care o închisese în urma lui.

Lăsând cartea jos, Janey se ridică de pe fotoliu și se duse la fereastră, unde ridică un colț al perdelei transparente. Ninsese de vreo două ori, dis-de-dimineată, iar acum, în gerul de-afară, totul părea alb și proaspăt.

— Cum să lucrezi la parcelă pe un frig de crapă pietrele?! se miră ea cu voce tare.

Afară, fostul locotenent Harry „Hoss” Handscombe râcăia de zor zăpada și gheața de pe parbriz. „Unde s-o duce oare năzdrăvanul ăsta bătrân?” se întreba Janey, înduioșată. Ridicând din umeri, se duse spre televizor ca să încerce câteva canale. În continuare, nu emitea niciun post, așa că se instalează la loc în fotoliul ei, cufundându-se în lectură.

După zece minute de mers cu mașina, Harry intră în parcare a unui supermarket, unde dădu un ocol, sucindu-se din tot corpul ca să vadă mai bine prin parbriz. Ca în majoritatea magazinelor din Londra, starea de panică din ultima vreme golise rafturile de alimente, așa că nu prea mai aveai ce să cumperi de nicăieri. Drept urmare, parcare auto nu era aglomerată, și Harry reuși să găsească repede ceea ce căuta.

Parcă mașina, dar nu prea aproape de Land Roverul răblagit, din colț. Harry se uita la poza cu un balaur verde lipită sus pe parbriz, în timp ce se îndrepta spre vehicul, pășind cu spatele țeapăn, cum umbla el. Portiera din dreptul volanului se deschise când Harry se apropie, iar o femeie cam de vârsta lui scoase capul afară.

— Mă bucur să te revăd, Hoss, zise ea, fără să zâmbească, deși ochii ei cenușii și duri erau prietenoși.

— Și eu pe tine, Anne, răspunse el, în timp ce-și dădeau mâna. Știi, mă gândesc adesea la Ian. Îi simt lipsa.

— Ținea foarte mult la tine, răspunse ea, dând tristă din cap. După ce ai avut accidentul, obișnuia să glumească mereu spunând că te-ai străduit din răspuțeri să-ți scutești familia de cheltuielile înmormântării, din moment ce ai dat cu tine de pământ atât de tare, de te-ai îngropat cu totul.

— Ce nu-mi lipsește mie când mă gândesc la flăcăul ăla bătrân este simțul umorului pe care-l avea, râse Harry, devenind apoi serios. Cum era la sfârșit?

— Se împăcase cu boala. Îmi spunea că se resemnase, până la urmă, fiindcă obținuse ceea ce-și dorea — să moară

acasă, și nu în vreo junglă uitată de lume, cum se întâmplase cu mulți dintre voi cu trei decenii în urmă. Dar ajunge cu lamentările astea... ție cum îți mai e cu artrita? întrebă ea, schimbând subiectul.

— Nu prea bine, dar asta e! Îmi ia din ce în ce mai mult timp să mă pun în mișcare diminea...

Harry tăcu, când două mașini de poliție dădură buzna în parcare. Își strecură mâna în buzunarul hainei, apucând strâns revolverul Browning Hi-Power. Dar cele două mașini opriră lângă supermarket. Niște polițiști săriră din ele și intrară grăbiți în clădire.

— Probabil tot niște încăierări la rafturi, mormăi Anne, uitându-se fix la mașinile de poliție. Dar nici nu mai știi în cine să ai încredere în ziua de azi, așa-i? În afară de noi, pensionarii de vârstă, și asta fiindcă oricum am fost deja dați la o parte. Suntem ca și invizibili, chicoti ea, punând la picioare arma automată cu țeavă scurtă.

— Trăim vremuri nesigure, admise Harry. Încă mi se pare absurd că au putut apela la armată ca să patruleze pe străzi.

Între timp, Anne trăsese de sub scaunul ei un obiect înfășurat într-o pânză kaki.

— Ăsta-i pentru mine, presupun? zise Harry.

— Da, cu dragoste și îmbrățișări de la comandant, răspunse ea. Parry ți-a făcut instrucția?

— Da, m-a pus la curent, confirmă Harry.

— Succes la vânătoare, Hoss, îi ură ea, dându-i contorul Geiger modificat.

Înainte ca Anne să închidă portiera, Harry zări numeroase alte boccele kaki stivuite în partea din spate a Land Roverului.

Revenind în mașina lui, Harry puse cu grijă detectorul mobil pe scaunul de lângă volan, împreună cu dispozitivul GPS și revolverul Browning Hi-Power, acoperindu-le cu un ziar.

— Va fi o zi lungă, zise el.

Demarând, verifică indicatorul de combustibil. Trebuia să găsească o benzinărie cu suficiente rezerve de combustibil, unde să poată face și el plinul. Mai avea destul de mers până intra pe autostradă, pentru a ieși din Londra și a ajunge în sectorul de teren pe care i-l desemnase Parry.

— O zi lungă pentru Vechea Gardă, mai zise Harry.

În Centrul de comandă, Danforth coordona operațiunile, în timp ce, la Londra, Drake regla farfuriile parabolice de pe BT Tower, cu ajutorul laptopului. Drake avea o hartă pe ecran și, de fiecare dată când i se raporta interceptarea unei Lumini-Întunecate, de către membrii Vechii Gărzi sau de către oamenii lui Eddie, prin detectoarele lor mobile, transmitea informația spre Danforth. Apoi, Drake se concentra asupra zonei, folosind antenele montate pe turn, astfel încât coordonatele locului să fie determinate exact.

Operațiunea avusese de suferit din cauza câtorva întreruperi ale curentului electric, care blocaseră antenele. Și, de fiecare dată, fusese nevoit să aștepte ca alimentarea cu electricitate să fie reluată, ceea ce presupunea, de asemenea, un interval de timp pentru reinițializarea sistemului, înainte de a putea relua totul.

Trecură câteva ceasuri până ca Drake să-l anunțe pe Parry:

— Cred că s-ar putea să avem ceva aici, zise el, înclinând din cap spre harta de pe ecran. Am găsit semnale peste tot, însă există un loc în vest, unde nivelul sare vertiginos. Am prins acolo un focar major de Lumină-Întunecată.

— Lângă Slough, notă Parry, uitându-se la mănunchiul de puncte roșii care pulsau pe hartă. E cazul să ne mobilizăm și să pornim într-acolo?

— Nu încă, dădu Drake din cap. Nu e bine să ne pierdem timpul, dacă activitatea de-acolo nu are legătură cu Faza. Danforth a trimis câteva echipe în recunoaștere.

După ce ieșise de pe autostradă, Harry trecuse prin două sensuri giratorii și acum se îndrepta spre parcul industrial, când zări în față, pe drum, un blocaj rutier al armatei. Evaluă repede situația, privind în jur; erau borduri de vegetație de o parte și de cealaltă a șoselei, și nu se zărea nicio clădire. Era prea târziu să întoarcă în drum, așa că, în timp ce se apropia de barieră, se asigură că detectorul mobil era oprit și ascuns bine.

Un vehicul blindat era parcat pe marginea drumului — marca Viking, recunoscui el —, iar înăuntru un soldat ținea în mână o mitralieră de calibrul 50. Țeava armei era îndreptată direct spre Harry, care înțelese imediat că nu era în regulă ceva. Chiar și în condițiile de revolte civile și securitate sporită din prezent, amenințarea de-aici părea excesivă la adresa unui bătrânel ieșit la plimbare cu mașina.

Soldatul de la barieră îi făcu semn să oprească și veni spre el.

— Pot să vă întreb ce căutați pe-aici, domnule? întrebă el, brutal.

— Mă duc s-o iau pe nepoata mea de la o petrecere, minți Harry.

— Nepoata. Chiar așa? Vă rog să coborâți din mașină, domnule, și să țineți mâinile la vedere, ordonă soldatul.

— E vreo problemă, mai încolo, pe drum? întrebă Harry, încercând să vadă dincolo de blocajul rutier.

— Am zis să coborâți din mașină, se răsti răgușit soldatul, îndreptând spre Harry pușca de asalt pe care-o ținea în mână. Acum!

Harry se dădu jos, ținând mâinile întinse în față.

— Lângă vehicul, zise soldatul, răsucind din deget pentru a-i indica lui Harry să se întoarcă imediat cu spatele. Și desfaceți picioarele.

Harry se conformă, în timp ce un alt soldat veni lângă primul și începu să-l percheziționeze meticulos.

— Văd că sunteți de la Regimentul de Parașutiști, zise Harry. Sunteți cam departe de cartierul vostru general, așa-i?

Soldatul care-l percheziționa terminase să-l pipăie pe picioare până jos, la cizme, și urma să-i verifice spatele. Îl înșfăcă de umăr pe Harry, cu brutalitate, și-l răsuci în loc.

— Și ce te interesează pe tine treburile astea, babacule?

— Mă interesează, fiindcă am fost și eu în trupele de parașutiști. Am făcut armată din 1951 până...

— Arată-mi un act de identitate, se rățoi soldatul.

Harry își scoase încet portofelul și i-l dădu. Soldatul căută în el carnetul de șofer și-l examinează.

— Harold James Handscombe, citi el, cu dispreț, întorcând capul scârbit, pentru a arăta că nu dădea nici doi bani pe persoana lui Harry.

Pe urmă, se auziră cuvintele de care se temea Harry.

— Stai acolo, zise soldatul înarmat cu pușca de asalt. Urmează să percheziționăm vehiculul.

Clopote de alarmă răsunau nebunește în capul lui Harry, iar terminațiile nervoase îi zvâcneau, de parcă ar fi fost electrocutat în mod repetat.

— Sigur, zise el, aruncând o privire spre scaunul șoferului și calculând cât timp i-ar fi luat ca să ajungă la revolverul Browning Hi-Power ascuns dedesubt.

Foarte problematic și, chiar dacă ar fi reușit să-și ia arma, sorți de izbândă nu prea avea: ar fi însemnat să-l neutralizeze întâi pe primul soldat, aflat cel mai aproape de el, după care să se ocupe de ceilalți doi.

Trecuse multă vreme de când nu mai împușcase pe nimeni, însă instinctele nu-l trădau. De un fapt era sigur — lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă. Pentru Harry, asta era mai mult decât o intuiție — se bizuia pe toți anii de serviciu militar, când se aflate în situații-limită.

Ochii soldaților erau un pic sticloși; dacă Parry nu l-ar fi informat despre Styx și tehnicile lor de control al minții, Harry ar fi presupus că indivizii erau drogați. Iar comportamentul era absolut inacceptabil.

Soldatul tocmai ocolea botul mașinii.

— Portbagajul e deschis? întrebă el.

— Da, zise Harry.

Însă până ca soldatul să ajungă la portbagaj, Harry știa că era exclus să nu descopere întâi detectorul mobil, dispozitivul GPS și, în cele din urmă, arma automată de sub scaunul șoferului.

Soldatul era în dreptul portierei de la scaunul pasagerului și se pregătea s-o deschidă. Se aplecă să vadă ce era sub ziarul din dreptul compartimentului pentru mănuși. Când văzu contorul Geiger modificat, deschise gura, vrând să-l strige pe celălalt soldat.

Harry știa că partida era jucată.

Mișcându-se cât de repede îi permitea corpul nicidecum agil, se întoarce și se întinse spre scaunul șoferului, dar în momentul acela văzu ceva ciudat, cu coada ochiului.

Soldatul înarmat cu pușca de asalt se prăvăli pur și simplu. Și, când Harry se aplecă să se uite la celălalt individ din mașină, văzu că și acesta zăcea inert pe jos.

Harry se ridică, privind în jur. Până și soldatul din Viking căzuse ca o cârpă peste mitralieră.

Eddie, împreună cu trei dintre oamenii lui înarmați cu mitraliere cu muniție tranchilizantă, cobora pe dâmbul acoperit de zăpadă, spre Harry, care rămăsese perplex.

— Profesorul Danforth s-a gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor, zise Eddie.

După o jumătate de oră, veni apelul telefonic. Era Eddie. Parry stătea în picioare lângă Drake, care vorbea la telefonul prin satelit. Când se încheie convorbirea, Drake îl informează pe tatăl lui:

— Suntem pe o pistă bună. Eddie a găsit Limitatori și echipe de soldați compromiși păzind blocaje rutiere pe drumurile ce duc spre parcul industrial. Zona a fost complet securizată, însă el și oamenii lui au găsit o breșă de acces.

— Sună promițător, zise Parry.

— Da, începem să ne adunăm. Eddie este în parcul industrial, împreună cu câțiva membri din Vechea Gardă. Acolo, țin sub observație o fabrică mare, unde Limitatorii mișună peste tot și, de asemenea, circulă multe vehicule. Au identificat cel puțin două camioane frigorifice, care au livrat, este de presupun, carne crudă — ultimul camion tocmai a pătruns în incinta fabricii. Prin urmare, s-ar putea să fie hrană pentru larvele de Războinici. Cred că am depistat incubatorul.

— Care este părerea lui Danforth despre asta? întrebă Parry.

— Confirmă și el că utilizarea Luminii-Întunecate este extraordinar de concentrată în acel loc. Consideră că trebuie să acționăm. Îi trimite acum lui Eddie planurile fabricii.

Parry reflectă preț de o secundă, înainte de a lua o decizie.

— Atenție, toată lumea! zbieră el în tot etajul. Pornim!

PARTEA A TREIA

Asaltul

Capitolul paisprezece

E foarte comod. Nu mi-ar fi greu să mă obișnuiesc cu viața de manager într-o corporație, glumi Rebecca Unu, sorbind cu paiul dintr-o cutie de coca-cola dietetică.

— Bineînțeles, îi dădu dreptate Rebecca Doi.

Gemelele Styx se aflau în sala de consiliu, legănându-se pe fotoliile tapițate, cu picioarele proptite pe masă.

Rebecca Unu aruncă o privire spre farfuriile cu sandvi-ciuri, de care ea și sora ei abia dacă se atinseseră.

— Eu, una, nu mai vreau din astea.

— Nici eu. Vrei, te rog, să strângi masa și să ne aduci două înghețate, Johan? îl rugă Rebecca Doi.

Sub privirile ei lungi, căpitanul Franz adună farfuriile și le duse la bucătărie.

Rebecca Unu trânti pe masă cutia ei de cola.

— N-ai de gând să încetezi odată să-l iei mereu cu frumosul? Nu-l rogi, ci-i spui, când vrei ceva. Și nu uita că e un suprasol și el — nu trebuie să-i spui pe numele mic, zise ea.

Mă îngrijorezi, pe cuvânt. Trebuie să ai grijă cum te comporti în societate.

Sorbind zgomotos din cutie, Rebecca Doi nu-i răspunse nimic.

Cu un dos de palmă, Rebecca Unu mătură de pe masă cutia de cola din fața ei.

— Nu mai contează, oricum. Va trebui să ne dispensăm de el, cât de curând.

Rebecca Doi evită să se uite în ochii surorii ei.

Căpitanul Franz se întoarce cu două tuburi de înghețată. Rebecca Unu își luă înghețata, dar pe urmă i-o azvârli drept în față. Bărbatul nici nu clipi.

— E de vanilie. Eu voiam de ciocolată. Adu-mi una de ciocolată, imediat!

— N-ai spus de care vrei, îi atrase atenția Rebecca Doi, după ce căpitanul Franz ieși, târșându-și picioarele.

— Cum *poți* să fii așa? zise Rebecca Unu. E de datoria noastră să le arătăm Păgânilor cine conduce aici.

Scutura din cap exasperată, când telefonul ei mobil începu să sune brusc. Coborându-și picioarele de pe masă, se duse și-l scoase din haină.

— Nu cunosc numărul ăsta, zise ea, uitându-se pe afișaj. Și, de fapt, cine să mă sune pe mine tocmai acum? zise ea, dar, după ce se mai gândi o clipă, răspunse la telefon. De unde ai număr...? se răsti ea, dar amuți imediat.

— Cine e? încercă să afle Rebecca Doi, în timp ce sora ei continua să asculte ce spunea apelantul, fără să scoată niciun cuvânt.

Căpitanul Franz revenise cu înghețata de ciocolată, dar Rebecca Unu îi făcu semn să dispară.

— Ce motive aş avea să te cred? zise ea, încruntându-se. Este câteva momente, păru satisfăcută de răspuns. Continuând să asculte ce-i spunea interlocutorul, puse o mână peste microfonul telefonului și șopti spre sora ei: Ia-ți haina!

— De ce? întrebă Rebecca Doi, dar sora ei o ignoră, îndreptându-se deja spre ușă.

Afară, pe coridor, Rebecca Unu puse din nou palma căuș peste microfonul aparatului și-i spuse repede surorii ei:

— Pune-l pe Franz să aducă Mercedesul în spate. Și să aștepte cu motorul pornit.

Rebecca Doi simțea că plesnește de curiozitate.

— De ce? Ce se întâmplă? șuieră ea.

Dar sora ei se agita pe coridor, căznindu-se în același timp să-și pună haina.

— Spune-mi ce vrei din chestia asta, rosti ea în telefon, când o cotiră pe un alt culoar, unde dădură nas în nas cu Limitatorul care păzea ușile spre depozit.

Rebecca Unu îi făcu semn să vină.

— Pistolul... repede! îi ordonă ea, în șoaptă, pe un ton imperativ, cum fac oamenii când se adresează unei persoane de lângă ei în timp ce vorbesc la telefon.

Supus, Limitatorul deschise capacul tocului de la centură și îi dădu revolverul.

— Silențios. Perfect, zise ea, uitându-se la amortizorul de zgomot de pe țeavă. Nu, scuze... nimic, se grăbi ea să

precizeze în telefon. Rezolvam o chestiune aici, zise ea, luându-și apoi un ton dur și autoritar. În regulă, m-ai convins, rămâne așa! Ai cuvântul meu — jur cu mâna pe inimă! Bun, pe curând, atunci.

Încheie convorbirea. Fără nicio ezitare, ridică arma spre pieptul Limitatorului și descărcă gloanțele, cu țeava lipită de el.

— Ce-i asta...? exclamă Rebecca Doi, sărind înapoi când, exact în fața ei, Limitatorul se prăbuși. De ce-ai făcut asta?

— Decizie executivă... n-am timp să explic acum, rosti Rebecca Unu, aproape fără să respire.

Pășind peste cadavrul Limitatorului, deschise larg ușile. În timp ce umiditatea și duhoarea de carne crudă din depozit se revărsau dinăuntru asupra lor, Rebecca Unu se năpustise deja în hală.

— Găsește-le pe Hermione și Vane, strigă ea către sora ei. Repede, e urgent!

Parry duse primul grup jos, cu liftul. Le spusese tuturor să renunțe la pufoaicele groase și să se îmbrace cu hainele mai banale, care le fuseseră puse la dispoziție în Complex. Dar când ajunseră la BT Tower în zona de recepție, purtând scurte groase și pantaloni de catifea reiată, ai fi zis că erau un grup de alpiniști din epoca victoriană, care se pregăteau să plece într-o expediție.

Terry Finch stătea lângă ușa pivotantă, supraveghind cu atenție traficul de pe Mortimer Street.

— Să înțeleg că ai scăpat de agenții de pază? întrebă Parry, vorbind tare cu bătrânul, în timp ce cerceta din priviri zona destul de sordidă de la intrarea în edificiu. Ordinul de urgență a avut efect.

— Păi... da, s-au dus la un restaurant după colț, până le spun eu să vină înapoi, răspunse Terry.

— Pari cam încurcat, zise Parry, încruntându-se. A fost vreo problemă? insistă el nervos, descosându-l pe bătrân.

— Unul dintre domnii din serviciul de securitate a vrut să verifice cu șeful lui, așa că i-am vârât sub nas documentul oficial.

— Și a mers? întrebă Parry.

— Nu, nu s-a lăsat convins, drept care mi-am scos pistolul Webley și l-am amenințat, zise Terry, cu un rânjel răutăcios, arătându-i revolverul din tocul de la spate. Și să fi văzut ce-a mai mers atunci!

— *Per-fect*, răsuflă Parry, încruntându-se însă și mai rău. Verificați să aveți la îndemână pistoalele cu tranchilizant, le zise el lui Will și lui Drake, după care i se adresa doamnei Burrows: Celia, ai putea, te rog, să-ți folosești *nasul* ca să depistezi eventualele primejdii care ne pasc? Am nevoie să știu ce ne așteaptă după primul colț, îi spuse el.

— Un restaurant foarte drăguț, cam la trei sute de metri, pe stânga. Fac acolo niște calzone de-ți lasă gura apă, zise ea, zâmbind.

— Ce-aveți toți de-mi răspundeți *mereu* în doi peri? bombăni Parry, când două microbuze vechi opriră pe linia galbenă de-afară.

Ceilalți membri ai grupului coborâseră și ei cu liftul, iar acum, unul câte unul, ieșeau pe stradă și-și încărcau echipamentul în partea din spate a vehiculelor.

Șoferii microbuzelor nu scosese ră nicio vorbă în timpul deplasării lor prin Londra. Will văzuse pentru prima oară cât de gravă era situația în capitală. În afară de grupurile de soldați și polițiști staționând prin jur, Euston Road arăta normal, iar traficul era relativ aglomerat. Privind însă în lungul unor artere laterale, constată că lucrurile erau complet diferite: ici și colo, mașini incendiate, plus mormane uriașe de gunoaie menajere, care nu mai fuseseră ridicate de săptămâni întregi. Iar când trecură prin dreptul intrării în Regent's Park, porțile erau blocate de mașini de pompieri: un șir întreg de clădiri albe masive ardeau în flăcări.

De pe Marylebone Road, făcură dreapta, gonind pe câteva străzi dosnice, deoarece șoferul primului microbuz zărise niște incidente, undeva în față. Apoi, ieșiră în capăt, la Marylebone Flyover, urcând panta cu viteză.

Își porniseră toți stațiile radio, ca să poată auzi instrucțiunile lui Parry rostite de acesta în microfonul de la gât, din primul microbuz, în care se mai aflau Stephanie, Sweeney și colonelul.

— Am primit un raport despre tulburări în Shepherd's Bush, unde armata e prezentă în forță. De aceea, vom ieși

din Londra pe M3, continuând apoi transversal până la M4. Încetăm orice comunicare radio din acest moment, doar dacă nu apare vreun hop, îi anunță el.

— Un hop? întrebă doamna Burrows, când se auzi un clic și în căștile lor se așternu o liniște de rău augur.

Așezat pe scaunul de lângă șofer, Drake se răsuci să-i răspundă, uitându-se totodată pe rând la Will, Chester și domnul Rawls.

— Tata a vrut să spună că dacă ei întâmpină vreo problemă, vor deschide focul și vor suporta atacul, astfel încât noi să ne putem strecura mai departe. Unul dintre aceste două vehicule *trebuie* să răzbească.

— Doamne Sfinte! Mă bucur că sunt aici, zise Chester, cu un glăscior firav.

Numărându-se printre cei dintâi născuți, larva de Războinic Styx nu mai amintea aproape deloc de acel viermișor bondoc pe care Vane îl legănase în brațe cu doar câteva zile în urmă.

Îi crescuseră două perechi de picioare și o coadă muscu- loasă, semănând foarte mult cu un mormoloc atunci când se metamorfozează în broască. Doar că nu exista frunză de nufăr care să fi putut susține greutatea acestei brute; măsurând aproape un metru de la cap la coadă, sugera mai degrabă un monstru de șopârlă Gila supradimensionată.

Și pe măsură ce larva de Războinic crescuse, acumu- lând rezerve de proteine pentru iminentul stadiu de pupă,

mâncarea era tot ce o interesa. Dormea doar sporadic, petrecându-și aproape fiecare minut din zi în strădania de a-și potoli foamea nesățioasă.

Prin urmare, atunci când larva de Războinic dădu în tâmplător peste o băltoacă de sânge cald, care se infiltrase pe sub ușile depozitului, începu să lipăie energic cu limba ei cenușie, ca o săgeată mobilă. Livrările regulate de carne erau foarte bune, nimic de zis, dar nu se comparau nici pe departe cu o pradă vie sau proaspăt ucisă. După ce linse tot de pe pardoseală, larva începu să investigheze posibila sursă de sânge.

Aidoma unui câine în fața unei cămări cu alimente, larva de Războinic sălta în sus și-n jos, sondând cu limba spațiul gol de sub uși. Când receptorii olfactivi ai larvei sesizară urme de sânge de cealaltă parte a ușilor, din bot începu să-i picure salivă cu firicele de sânge. Larva fornăia de nervi. Nu știa cum să ajungă la mâncarea aceea delicioasă și începuse să se foiască din nou în sus și-n jos, când se ciocni de una dintre uși. Și observă cum ușa neîncuiată se mișcă un pic în balamale.

Larva de Războinic zăbovi o clipă, studiind cu pupilele ei negre și înguste bariera care-i stătea în cale. Apoi, începu să lovească puternic cu capul în ușă, ca un berbec în porțile unei cetăți asediate. Izbînd din ce în ce mai tare, își creă până la urmă suficient spațiu, încât să se strecoare prin deschizătură. Și nu-i veni să-și creadă ochilor ce noroc avea, când

văzu Limitatorul mort zăcând pe podea. Ușa se închisese de la sine la loc, însă larvei de Războinic nu-i păsa — nu avea nicio intenție de a le comunica fraților ei ce minunată descoperire făcuse. Era mult prea tentant să păstreze întregul cadavru doar pentru ea.

Începu să se îndoape din cadavrul delicios. Nu mai știa ce se întâmpla în jur, în timp ce smulgea cu dinții ei ca niște ace fășii întregi de carne de pe fața Limitatorului, și le înfuleca lacom.

Microbuzele parcară în spatele clădirii cu două etaje, unde coborâră toți, după care intrară înăuntru după Parry. Eddie și unul dintre oamenii lui îi așteptau într-o încăpere plină de cutii de carton. Will se uită după Elliott, dar nu o zări pe nicăieri.

— Membrii Vechii Gărzi au înconjurat fabrica. Nu am văzut niciun indiciu care să sugereze că prezența noastră aici ar fi fost sesizată de cineva, îi raportă Eddie lui Parry. Și suntem pregătiți să încercuim incinta.

— Perfect, zise Parry. Dă-i drumul, izolați perfect locul. Începând de-acum, nu mai intră și nu mai iese nimic.

Eddie vorbi cu omul lui în limba Styx. După ce acesta plecă în grabă, Eddie se adresă nou-veniților:

— Nivelul de dedesubt este un demisol folosit pentru depozitare. Am stabilit că va fi unul dintre cele patru puncte de adunare în obiectiv, pentru Vechea Gardă. Puteți vedea de aici amplasarea țintei, dar nu vă aventurați prea aproape

de ferestre. Iar echipa mea de supraveghere, continuă el, întorcându-se spre Parry, vă așteaptă pe acoperiș, domnule comandant.

— Excelent! Vin și eu să arunc o privire. Dar întâi vreau s-o aud pe Celia, zise Parry, rotindu-se spre doamna Burrows. Poți să-ți folosești și de-aici suprasimțurile? Fiindcă am nevoie să-mi spui ce este peste drum.

Doamna Burrows mișcă din bărbie în sus și-n jos, înclinându-și apoi capul spre ceafă. Will auzi cum lui Stephanie i se tăie parcă respirația, când mama lui își dădu ochii peste cap, astfel că nu i se mai vedea decât albul globilor oculari.

— Lume... oameni... vreo cinci sute cincizeci, poate... ba nu, mai mult, cred. Poate șase sute — nu-mi dau seama exact, zise doamna Burrows.

— Și Styx? întrebă Parry.

— Da... dar nu mulți. Nu știu... vreo treizeci sau mai mult?

— Ar fi util să știm numărul exact, insistă Parry.

O picătură de transpirație îi apăru doamnei Burrows pe linia părului, prelingându-i-se spre mijlocul frunții.

— Degeaba — prind semnale bruiate, șopti ea.

Apoi, se cutremură toată și ochii îi reveniră în poziția normală. Câteva clipe, păru buimacă, dar pe urmă se întoarse spre Parry:

— Ce straniu... e ca și cum nu pot să prind frecvența. Parry se trăgea de barbă gânditor.

— Nu te frământa — mi-ai dat suficiente informații care-mi confirmă supozițiile. Toți oamenii aceia au fost aduși cu forța pentru programul de însămânțare. Altminteri, ce să caute aici? zise el, întorcându-se apoi spre Eddie: Și dacă înăuntru ar fi un regiment de Limitatori, noi tot trebuie să ne facem treaba.

— Nu, stai! țipă ascutit doamna Burrows. N-ai înțeles — e ceva acolo înăuntru care *se împotrivește* tentativelor mele de a afla mai mult. Ceva mai presus decât Styxul. Ceva sumbru.

Parry dădu vag din cap.

— OK, toată lumea vine jos cu mine, zise Drake, adresându-i-se lui Will și celorlalți.

Eddie ridică o mână:

— Înainte să plecați... Elliott este la Postul de Observație de pe acoperiș și, dacă pe voi nu vă deranjează, are o rugămintă.

— Ce anume? zise Drake, în timp ce Will și Chester se uitau unul la celălalt, pornind amândoi spre Eddie, în speranța că rugămintea lui Elliott era să meargă cu ei.

— V-a rugat s-o lăsați pe Stephanie să stea sus cu ea, zise Eddie.

Will încremeni când îl auzi pe Chester șoptind:

— Pof-tim?!?

Odată ajunși sus pe acoperișul plat, Stephanie și Parry, pășind cu spatele încovoiat, se apropiară de parapet împreună

cu Eddie. Foștii Limitatori erau prezenți acolo în forță: întinseseră o plasă de camuflaj, de un bleu pal, până la aproximativ un metru deasupra parapetului, astfel încât siluetele lor să nu fie vizibile în contrast cu cerul.

— Comandante, zise Harry Handscombe, când Parry se strecură sub plasa de camuflaj și-și strânseseră viguros mâinile. Ce noroc am avut să localizez ținta încă de la început, eh, ce zici?

— Categorie, zise Parry, zâmbindu-i vechiului său prieten. Dar tot ai avut și un pic de ghinion, când a fost cău pe-acî să te ciuruiască Limitatorii ăia. Eu nu ți-am cerut niciodată să te aventurezi așa de departe, să știi.

Dacă ar fi putut, Harry ar fi scuturat din cap, dar așa, doar îi zâmbi sec lui Parry:

— Gata cu glumele nasoale, derbedeu bătrân ce ești!

Parry se duse la marginea acoperișului, cu binoclul în mână. Înainte de a cerceta fabrica de vizavi, verifică poziția soarelui palid de pe cer, ca nu cumva să-l dea de gol reflexiile luminii în lentile.

— Aha, da, uite-i acolo, zise el în șoaptă, când îi localiză pe Limitatorii și soldații Noii Germanii, care patrulau prin parcare.

Stephanie nu se apropiase încă de parapet, neștiind care ar fi urmat să fie sarcina ei, dar Elliott îi făcu semn să vină. Furișându-se lângă ea, Stephanie se sperie un pic dând cu ochii de toți foștii Limitatori aflați în preajmă.

— Nu-i băga în seama. Arată ei sinistru, ce-i drept, dar sunt de partea noastră, îi mărturisi Elliott.

— Cool, zise Stephanie, înghițind greu, din cauza nodului care i se pusese în gât. Dar de ce-ai vrut să vin aici? Cei doi prieteni ai tăi ard de nerăbdare să fie cu tine.

— Când eram în Complex, mi-ai spus că ai putea să te descurci în orice situație. Bun, asta e șansa ta să dovedești că așa e, zise Elliott, dar nu pe un ton sfidător, ceea ce îi făcu plăcere lui Stephanie. Peste câteva momente, urmează să neutralizăm orice vietate care mișcă pe lângă clădirea de vizavi.

— Să neutralizăm?! se miră Stephanie.

— Vorba vine, zise Elliott, înclinând din cap. Adică o să-i ciuruim cu gloanțe pe toți indivizii de-acolo, în doi timp și trei mișcări. Simplu și curat. Vrei să mă ajuți?

— Ce-i asta, o chestie ca între surori?

— Dacă vrei, poți s-o numești și-așa, ridică din umeri Elliott. Eu n-am avut niciodată o soră.

— Vrei să împușc și eu oameni? întrebă Stephanie, uitându-se spre mitraliera lungă a lui Elliott, pe care fata o camuflase cu bandă adezivă albă, punându-i și un ditamai amortizorul de zgomot în capătul țevii.

— Nu, vreau doar să mi-i localizezi, zise Elliott, arătând spre telescopul de lângă ea. Mă bizui pe tine, pentru a fixa exact poziția soldaților de jos, fiindcă deschizând focul de aici, de sus, nu ne permitem niciun fel de eroare. Dacă

vreunul dintre ei ar apuca să dea alarma, am pierde avantajul surprizei.

— OK, presupun că aş putea să fac asta, zise Stephanie, ducându-se spre telescop.

Will era surprins de prezența atât de numeroasă a membrilor Vechii Gărzi în subsolul slab luminat. Deși aveau fețele ascunse sub măști de schi, simțeai în ei emoția așteptării, în timp ce sporovăiau calm unii cu alții.

— Puști-mitralieră? întrebă el, observând armele din dotarea lor.

— Nu știm ce ne așteaptă pe cealaltă parte a drumului, explică Drake. În lupta directă, o semiautomată de calibrul doisprezece face toți banii.

— Și ce-i cu buteliile alea? întrebă Chester, observând că unii dintre luptători aveau câte doi cilindri pe spate.

— Aruncătoare de flăcări, pentru ultima etapă a ofensivei, replică Drake. Vezi tu, tirul masiv asupra clădirii-țintă nu elimină pericolul. Creaturile alea au posibilitatea să supraviețuiască în pungi de aer sub moloz. Trebuie să înlăturăm riscul ca vreunul dintre viermii de Războinici — dacă sunt într-adevăr acolo — să părăsească scena de luptă, târându-se afară. Chiar și unul numai dacă ar reuși să scape, ar putea găsi alte ființe umane, pe care să se aciueze, iar atunci ne-am trezi exact acolo de unde am pornit.

— Am înțeles, zise Chester, în timp ce Will și ceilalți tăceau, ascultând.

— Nu avem încotro, decât să pătrundem înăuntru și să rezolvăm treaba nemijlocit, cu mâinile noastre. Trebuie să ne asigurăm că nu va rămâne nimic în viață, continuă Drake.

— Adică să-i ucidem pe *toți*? interveni doamna Burrows. Dar cum rămâne cu oamenii pe care i-am simțit că sunt acolo — ar putea fi coloniști sau suprasoli nevinovați, care au avut doar ghinionul de a fi prinși în chestia asta. N-am putea să-i deprogramăm cu Epuratorul lui Danforth, iar apoi să-i ducem...?

— Exclus așa ceva, i-o reteză Drake, sumbru la față. Nu ne putem permite un asemenea lux. Operațiunea asta înseamnă totul sau nimic — trebuie să curmăm Faza în față, indiferent ce presupune acest lucru.

Doamna Burrows se pregătea să obiecteze, însă Drake se îndepărtase deja, ca să discute cu Parry pe o frecvență radio privată. După ce termină conversația, veni înapoi.

— Toată lumea este pe poziții în jurul clădirii-țintă. Începem numărătoarea inversă, anunță Drake, lăsând jos rucsacul din spinare. Fiecare să se rezume la echipamentul tactic — arme și muniții doar. Depozitați celelalte lucruri aici. Apoi, puteți să urmăriți de la ferestre prima etapă a operațiunii.

Înarmați cu puștile Sten, Will și Chester se duseră în partea din față a subsolului și se ridicară pe vârful picioarelor, ca să se uite pe geamurile prăfuite.

— Lua-i-ar naiba de Limitatori, mârâi Will, văzând doi soldați Styx în dreptul porților. Se poartă de parcă fabrica asta ar fi a lor.

— Ceilați tipi... tu ce crezi, sunt din Noua Germanie? întrebă Chester.

Will aruncă o privire spre colonelul Bismarck, care urmărea situația de la o altă fereastră. Unii dintre soldații de vizavi proveneau din trupele lui din lumea interioară, iar Will se întreba ce părere avea oare colonelul despre politica radicală a lui Drake, care interzicea luarea de prizonieri. Will mai știa, de asemenea, că dacă șocul exploziei din City nu l-ar fi scos pe colonel de sub efectul programării cu Lumina-Întunecată, acesta s-ar fi numărat acum printre soldații spălați pe creier, care patrulau în jurul fabricii.

Reflecțiile i-au fost întrerupte când glasul lui Parry se auzi în stațiile radio:

— Alfa, repet, alfa, enunța el clar, inițializând prima etapă a operațiunii. La semnalul meu, eliminați țintele desemnate. După care, făcând o scurtă pauză, începu numărătoarea inversă: Cinci — patru — trei — doi — unu — FOC!

Nu se auzi niciun zgomot, însă indivizii pe care Will îi văzuse în parcare dispărură, pur și simplu, din peisaj.

Sus, pe acoperiș, Stephanie rotea de jur împrejur telescopul de localizare.

— Următoarea țintă este în mișcare — se întoarce — se duce spre intrare, zise ea, pe un ton din ce în ce mai pițigăiat, odată cu desfășurarea tot mai rapidă a lucrurilor.

— Îl văd, replică Elliott calm, după care apăsă pe trăgaci.

Arma cu amortizor îi zvâcni în mâini, însă singurul zgomot a fost un mic suflu de aer. Când proiectilul își atinse ținta, Limitatorul căzu în față, iar capul îi explodează, împrăștiind cu sânge roșu zăpada albă.

— Ohhh, făcu Stephanie, ducând mâna la gură. Asta chiar a fost drept la țintă!

— Bravo, anunță Parry. Repet: Bravo! Am eliminat santi-nelele.

— Perfect. Toată lumea afară, ordonă Drake.

Îndepărtând calota craniană a Limitatorului, ca și cum capul soldatului ar fi fost un ou fiert tare, larva de Războinic goli și ultimele bucăți din creierul individului, folosindu-și limba prehensilă. Ochii îi sclipeau în extaz, văzând delicioasa materie cenușie, în timp ce sistemul digestiv hiper-eficient o ajuta să absoarbă proteinele, imediat ce hrana era înghițită.

Will și Chester porniră să traverseze drumul, flancați de Drake și Sweeney, în timp ce colonelul Bismarck, domnul Rawls și doamna Burrows veneau în urmă.

— Uită-te la ăștia, zise Will, referindu-se la cei aproximativ o sută de oameni din Vechea Gardă a lui Parry, care înaintau perfect aliniați.

Și era vorba doar de cei pe care-i putea vedea; știa că mai erau cel puțin încă pe-atât în jurul celorlalte laturi ale fabricii.

— Nu mi-am dat seama că sunt atât de mulți, mai spuse el.

— Da, perimetrul este încercuit, confirmă Drake, care auzise și el remarca lui Will. Taică-meu regizează spectacolul ca la carte, zise el, cu ochii plini de admirație, în timp ce se uita cum Parry se alătura frontului Vechii Gărzi. S-a gândit până și să trimită două unități în sistemul de canalizare, pentru eventualitatea în care inamicul ar încerca să utilizeze conductele de scurgere ca să evadeze.

Grație stratului de zăpadă, care înăbușea orice zgomot, membrii Vechii Gărzi se apropiară pe nesimțite de obiectiv. Iar când ajunseră la gardul care delimita incinta fabricii, în jur nu se auzeau decât rafalele vântului rece.

Dar, pe urmă, se produse o oarecare agitație când ușile principale ale clădirii de birouri se deschiseră larg. Dinăuntru, ieși un Limitator, în mod vizibil foarte grăbit. Ceva îl scosese din amorțire. Dar nu apucă să facă decât vreo doi pași, că o săgeată de arc îl lovi în ceafă. Când se prăbuși la pământ, toți membrii Vechii Gărzi părăură că-și țin răsuflarea, însă din interiorul clădirii nu mai ieși nimeni.

— Charlie, se auzi vocea lui Parry în stațiile radio, care parăiau. Repet, Charlie. Până nu pierdem avantajul surprizei.

Drake le făcu semn lui Will și celorlalți să vină cu el și să intre pe porți în parcare. Din toate părțile, membrii Vechii Gărzi veneau alergând spre diferitele puncte de acces în fabrică, pe care li le desemnase Parry.

— Stați în spate, ordonă Drake, în timp ce el și Sweeney se apropiau de intrarea principală a clădirii de birouri, acoperindu-se unul pe celălalt.

În zona de recepție, nu era nimeni, așa că Drake înaintă imediat pe coridorul care pornea de-acolo, împreună cu Sweeney care verifica încăperile de pe ambele părți, pe măsură ce treceau prin dreptul lor.

— Sala de consiliu, șopti Drake în microfonul de la gât, în timp ce Sweeney pătrundea pe ultimul rând de uși. Am văzut-o în plan.

Cu puștile pregătite, băieții păstrau distanța, cum le spusese Drake, urmați de doamna Burrows, colonel și domnul Rawls. În zona de recepție, mai intraseră și doi membri ai Vechii Gărzi, însă ei rămăseseră postați la ușă.

Când Sweeney ieși din sala de consiliu, el și Drake continuă să înainteze cu precauție pe coridor. Se opriră, când o mică explozie zgudui întreaga fabrică, urmată de păcănitul unor arme automate.

— Delta, Delta, Delta! se auzi imperios glasul lui Parry în stațiile radio. Nu se mai lucrează cu mânuși!

Deșurubând amortizorul de la revolverul Beretta, Drake se întoarse spre ceilalți:

— Styxul știe că suntem aici, dar noi vom continua să lucrăm simplu și frumos, zise el.

El și Sweeney se deplasară mai departe, până ajunseră în punctul unde coridorul cotea în altă direcție. Sweeney o luă înaintea, cu spatele lipit de perete, în timp ce Drake proceda la fel, pe lângă celălalt perete.

Urișul arătă cu degetul spre ureche, apoi drept în sus. Auzise ceva.

Larva de Războinic ar fi putut pulveriza ceea ce mai rămăsese din țeasta Limitatorului, folosindu-și molarii puternici, dar alte părți ale corpului, moi și succulente, îl ademeneau mai mult. Larva se mișca spre picioarele Limitatorului, când auzi explozia și focurile de arme ce urmau.

Se opri pe moment, însă apoi mirosul de sânge din cele două găuri de glonț, pe care Rebecca Unu le făcuse în pieptul individului, era prea apetisant ca să mai fi opus rezistență. Larva se târî înapoi, în sus, pe trupul Limitatorului, și începu să lingă găurile, ciugulind apoi carnea de pe coaste.

— Ce-i aia? îi șopti Sweeney lui Drake.

Pătată de sânge, coada sidefie măturase dintr-o parte în cealaltă, vizibilă amândurora. Apoi, când creatura se târî în sus cu ghearele, pe cadavrul Limitatorului, coada dispăru din raza lor vizuală.

Și, indiferent dacă larva auzise sau simțise, eventual, prezența celor doi oameni pe coridor, cu părere de rău încetă acum să se mai hrănească, turtindu-și corpul, gata de atac.

Sweeney se căznea să audă ce era acolo. Dar, din cauza zgomotului care venea din celelalte părți ale clădirii, îi era aproape imposibil.

— Ai grijă, șopti Drake, înaintând cu pași mici.

Nu exista niciun pic de frică în mintea larvei — nu era capabilă de așa ceva. Tot ce simțea era euforia că mai multă hrană, cu inimi vii, venea înspre ea. Brusc, renunță să se mai ascundă și se năpusti pe coridor.

— Iisuse! Contact! strigă Drake, când larva de Războinic fugi drept pe lângă el, ca o șopârlă, agățând mocheta cu ghearele labelor din față.

Viteza cu care se mișca acea creatură era fenomenală, dar la fel era și viteza de reacție a lui Sweeney. Reuși să tragă un glonț, ciuntind coada jivinei. Și, deși Sweeney ajunsese într-o clipită înapoi la colțul coridorului, având vizibilitate direct spre partea posterioară a larvei, nu mai avu cum să tragă un al doilea glonț. Will se afla exact în direcția împușcăturii, dacă s-ar fi întâmplat ca proiectilul să devieze.

Chiar dacă acel unic glonț o mai încetinise un pic, larva de Războinic continua să fugă iepurește drept pe mijlocul coridorului.

— Oprește-o! zbieră Drake.

Ulterior, se întrebă dacă faptul că nu deschisese focul asupra larvei se datora nu iuțelii de deplasare a creaturii, ci

ororii pe care o simțise văzând-o. Era adevărat că larva de Războinic se mișcase cu o viteză uluitoare, dar și aspectul ei fusese negreșit un factor determinant.

Numai și văzând cum arăta la cap era suficient ca să-și stea inima în loc de groază. Will și Chester reacționaseră la fel ca Drake, rămânând stupefiați, cu gura căscată. Deși bustul avea aspect de amfibie, capul era cu totul altceva.

Capul era șocant.

Larva avea un cap de copil, cu trăsături umane distincte. Sub stratul de solzi alburii, ochii, nasul și urechile aveau forme perfecte, chiar dacă în loc de dinți avea în gură niște țepi albi strălucitori, iar limba măsura cel puțin treizeci de centimetri lungime, când o proiecta afară. Și, mai cumplit chiar, când Sweeney o împușcase în coadă, chirăise ca un copil când plânge.

În timp ce larva de Războinic gonea spre ușile principale, un membru al Vechii Gărzi auzise avertizarea lui Drake și acționa rapid ca să o intercepteze. Ridică arma la umăr, dar larva țâșni pur și simplu peste capul lui.

— Ptiu! exclamă el.

Dar bătrânul soldat nu-și pierduse instinctele și încercă să tragă, înclinându-se spre spate. Rată complet creatura, în schimb lampa de pe tavanul coridorului explodează în mii de cioburi, care căzură ca o grindină peste el și peste băieți.

— Opriți creatura! zbieră Drake din nou.

Acum, aflat la ușile principale, domnul Rawls rămăsese singurul obstacol în calea larvei spre libertate.

Din nou, larva de Războinic țâșni ca un resort.

Celălalt membru al Vechii Gărzi încercă s-o împuște în timp ce larva se afla în aer, dar rată, glonțul fărâmițând un vas de pe biroul de la recepție.

Domnul Rawls se trase îndărăt. Larva de Războinic încercă să-și modifice traiectoria, rotind din coadă, dar se dovedii că nu era de-ajuns. Nimeri în domnul Rawls, agățându-se cu ghearele de pieptul lui.

— Colonele! Împușc-o! striga Drake, dându-și seama că exista pericolul ca larva să poată evada.

Dar militarul din Noua Germanie nu deschise focul, de teamă să nu-l rănească pe tatăl lui Chester.

În ciuda greutateii larvei de Războinic care se agățase de el, domnul Rawls reușise să nu cadă, legănându-se spre spate, de parcă ar fi dansat *limbo*.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! bălmăjea el, când larva îl mușcă de umăr.

Domnul Rawls urla de șoc și durere.

— Luați-o de pe el! țipă Chester, îndreptând pușca spre larvă, deși știa că nu putea să tragă.

Ceva sclipi fulgerător prin aer.

Larva de Războinic alunecă de pe domnul Rawls, cu un cuțit înfipt în ceafă până la plăsele. Când căzu pe jos, mai mișcă încă membrele, dar foarte anemic.

— Jivină păcătoasă, mormăi un membru al Vechii Gărzi.

— Frumoasă lovitură, spuse Sweeney. Credeam că pocitania naibii o s-o șteargă de-aici.

Colonelul Bismarck veni spre larva de Războinic. Punând talpa pe spinarea creaturii, își smulse cuțitul din ea.

— *Ich war es nicht*, zise el. Puse la loc cuțitul în teaca de la centură, după care se uită spre doamna Burrows și repetă: N-am fost eu. Celia a fost. A folosit cuțitul meu.

— Mami! exclamă Will. Cum ai făcut asta? Tu nici nu poți vedea măcar.

Doamna Burrows ridică din umeri, în timp ce Drake examina creatura, care mai zvâcnea încă.

— Mai bine să ne asigurăm că e moartă. Cine știe de ce sunt capabile jivinele astea? zise el.

Spre uimirea tuturor, colonelul ridică piciorul și, pur și simplu, strivi larva sub talpa cizmei. Se auzi o pâ râitură sinistră, când craniul de copil se despică, fărâ mându-se.

Will și Chester își întoarseră privirea.

Drake luă legătura cu Parry prin stația radio:

— Spune-le tuturor că gângăniile de Războinici mature sunt rapide și extrem de mobile. De asemenea, pot sări peste obiecte destul de înalte.

— Știm deja asta, se auzi glasul lui Parry.

În fundal, urlete și împușcături.

Pe urmă, Drake se întoarse spre doamna Burrows:

— Vrei, te rog, să-l duci pe Jeff vizavi, și să se uite cineva la mușcătura aia? îi zise el.

În timp ce doamna Burrows îl conducea pe Jeff, Well și Chester îi urmau pe Drake și Sweeney până în capătul coridorului, unde încercară să nu se uite la Limitatorul mort de

pe pardoseală, rămas și fără creier. Băieții îi auzeau pe membrii Vechii Gărzi, de cealaltă parte a ușii, unde începuseră să-și croiască drum prin depozit. Ucideau orice mișca, urletele cumplite răsunând neconținut.

— Stați aici și aveți grijă să nu mai iasă nimic afară, le ordonă Drake băieților, în timp ce el și Sweeney se pregăteau să intre.

— Nu vrei să vă ajutăm și noi? se oferi Chester.

— Curățenia dinăuntru nu va fi un spectacol frumos. N-aș vrea să...

Dar Drake lăasă fraza neterminată, când auzi bipurile stației radio.

— Iar Parry, murmură el, deschizând frecvența privată.

— Când era cu voi, Jiggs a remarcat ceva, strigă Parry.

— Jiggs — cu noi? replică Drake, încruntându-se la Sweeney, care clătina din cap. Nu l-am văzut niciunul.

— În fine, Jiggs a identificat o cameră de supraveghere video acolo unde sunteți voi, continuă Parry. Zice că există o încăpere de monitorizare și securitate, la etajul doi. Verificați și voi, clar?

Când comunicarea luă sfârșit, Drake i se adresă lui Sweeney:

— Rămâi de pază aici, Scânteie. Eu mă duc să investighez chestia asta.

Drake se năpusti înapoi pe coridor. Băieții porniră după el, ca să vadă ce intenționa să facă. Drake se opri în fața sălii de consiliu, unde se uită în sus la o cameră video montată exact sub tavan.

— Da, uite-o, mormăi el.

Întorcându-se apoi în zona de recepție, îi spuse colonelului Bismarck:

— Jiggs a localizat camera de monitorizare și securitate la etajul de sus. Dacă sistemul de supraveghere video din fabrică a fost lăsat în stare de funcționare, înregistrările ne-ar putea fi foarte utile.

Drake urcă imediat la etaj, împreună cu colonelul, ca să studieze problema la fața locului, lăsându-i pe Will și Chester să-l înlocuiască pe Sweeney, care stătea de pază lângă ușile depozitului.

— S-ar putea să vin înapoi tot pe-aici. Aveți grijă să nu-mi zburați creierii, zise Sweeney, cu un rânjel larg, după care dispăru în depozit.

Rămași singuri, băieții făceau de planton, cu puștile Sten pregătite de atac, și încercau să ignore fundalul sonor care amintea de cele mai sumbre coșmaruri. Auzeau urlete stridente. Întruna. Neîncetat, de parcă mii și mii de prunci și copilași ar fi fost măcelăriți fără milă.

— Știu că nu sunt ființe umane..., dar mă bucur nespun că nu suntem înăuntru, șopti Chester.

Will se mulțumi doar să încuviințeze din cap.

Aerul era îmbâcsit de aburi, iar singurele crâmpie de lumină în beznă aceea înecăcioasă veneau de la țevile armelor când declanșau ploaia de gloanțe.

Soldații își croiau drum înăuntru venind dinspre colțul hulei, oamenii dotați cu ochelari cu infraroșu verificând sub paturile pe care câteva rămășițe umane închircite zăceau pe saltele pătate de sânge. Echipamentul de detectare a căldurii pe care îl foloseau membrii Vechii Gărzi era esențial. Larvele mai tinere puteau cu ușurință să treacă neobservate, fiindcă se strecurau sub cadavre sau își căutau refugiu în orice crăpătură sau firidă pe care o puteau găsi.

Dar larvele mature erau adevărata problemă.

— Deasupra! strigă unul dintre soldați, captând urme de căldură pe grinzile de metal de sub acoperiș.

În timp ce gloanțele mitralierelor măturau locurile unde se ascuseseră larvele de Războinici, câteva dintre ele se împrăștiară cu repeziciune, profitând din plin de membrele care li se dezvoltaseră de curând și fugind cât puteau de repede pe grinzile lungi.

Împușcată, una dintre larve căzu pe jos, unde se zvârcolea și urla asurzitor, până când i se puse capăt suferinței.

Atunci, membrii Vechii Gărzi văzură pentru prima oară o femeie Styx.

— Prind semnale puternice aici, anunță unul dintre ei, când se apropie de un maldăr de paturi stivuite atât de înalt, încât aproape că atingeau tavanul. S-ar putea să fie un cuib.

Sub ochii soldaților, o larvă de Războinic mai tânără se ivi de la baza mormanului. Împușcată imediat, cu un singur

glonț de revolver, larva explodează efectiv, împrôșcând în jur cu un lichid lăptos.

O a doua larvă a fost identificată, nu departe de prima. Un membru al Vechii Gărzi îndreaptă arma spre ea, dar nu mai apucă să tragă, căci cineva strigă:

— Iisuse Hristoase — uitați-vă aici!

Apăruse în vârful maldărului de paturi, cu membrele ei de insectă vibrând, în contact unul cu celălalt, și zumzăind gros. Femeia Styx se târâse afară, ca un păianjen care iese la atac când prada îi aterizează în plasă. Abdomenul puhav, brațele și picioarele subțiri ca niște tendoane făceau și mai izbitoare asemănarea.

— Nu vă atingeți de copiii mei! ordonă femeia Styx, uitându-se amenințător la soldați.

Din gură i se prelingea un lichid. Furioasă, cu sprâncenele arcuite, cu buzele negre și umflate, trăsăturile ei femeiești exagerate erau ca o mască burlescă.

— Bată-mă norocul să mă bată, asta-i ca fosta mea nevastă! glumi unul dintre membrii Vechii Gărzi, dar nimănui nu-i ardea de răs.

— Vă ordon să lăsați armele jos. Repet — lăsați armele jos, le comandă femela Styx celor din Vechea Gardă.

Glasul ei era atât de autoritar, încât involuntar câțiva dintre soldații veterani începuseră să se conformeze, reacționând instinctiv la antrenamentul militar făcut în perioada lungii lor cariere în armată.

— Nu! Stați pe loc! zbieră cineva și, câteva momente, nicio tabără nu se mai clinti.

Femeia Styx și membrii Vechii Gărzi încremeniseră nemișcați.

Apoi, când larva de Războinic începu să se furișeze înapoi în ascunzătoarea ei, bătrânul mercenar ridică arma, pregătindu-se să tragă.

Cu un urlet de walkirie, femeia Styx se năpusti la el. Într-o fracțiune de secundă, aterizase în fața lui. Folosindu-și atât brațele, cât și membrele de insectă, îi smulse din mâini pușca de asalt.

Și se pricepea la arme. Cu o mișcare vertiginoasă, răsucise mitraliera H&K MP53, cu țeava îndreptată spre pieptul lui, pregătindu-se să apese pe trăgaci. Însă unul dintre bărbați reacționase la fel de rapid ca ea. Sweeney lovi cu piciorul în pușca de asalt, deviind traiectoria proiectilului dinspre pieptul soldatului. Gloanțele nimeriră în pardoseală, ciuruind cimentul.

Înjurând, femeia Styx se repezi la fața lui Sweeney, cu membrele ei de insectă, dar acesta își feri capul, evitându-i ghearele. Și, când se ridică din nou, avea în mâini arma MP53. Femeia Styx nu se așteptase la așa ceva. Trezindu-se brusc fără armă, făcu singurul lucru pe care-l mai putea face: îl înșfăcă pe bărbatul care vruse să omoare larva de Războinic, înfășurându-și brațele și membrele de insectă în jurul trupului lui. Apoi, îl strânse cu atâta putere, încât omului îi pârâiră câteva coaste, rupându-i-se. Săltându-l cu totul de

jos, și-l puse scut în față, apărându-se de restul trupei care încerca să-l salveze. Veteranii erau însă în număr mare, pe când ea era una singură. În bezna și învălmășeala de-acolo, era exclus să tragă în ea, existând riscul de a-l împușca pe bărbatul-scut viu aflat între membrele ei. Coordonați de Sweeney, zece membri ai Vechii Gărzi izbutiră până la urmă să o imobilizeze. Zbătându-se, țipând și șuierând la ei, femeia Styx încerca să scape.

Când Sweeney termină numărătoarea inversă — „Trei... doi... unu!”, soldații azvârliră cu ea în maldărul de paturi. Apoi, toată trupa de soldați deschise focul asupra ei, sfărtecându-i trupul sub o ploaie de gloanțe.

În timp ce murea, fostul maior din Armata Britanică urla pentru ultima oară.

Când păcănitul mitralierelor încetă în cele din urmă, Parry proclamă adunarea, în emițătorul radiofonic. Toți se retraseră din depozitele fabricii și formară din nou un cordon pe drum.

Se auzi un hureit gros, ca și cum un obiect masiv era târat pe jos. Flăcările începură să cuprindă interiorul ferestrelor, țâșnind ca niște sulite roșii prin gurile de aerisire din acoperiș.

— Bombe incendiare, spuse Drake, în timp ce înfășura cu grijă într-o bluză hard diskul pe care el și colonelul îl luaseră din camera de monitorizare. Nimic nu va scăpa cu viață

în temperaturile ucigătoare de-acolo. Țsta fiind și scopul nostru.

Se auzeau fluierături.

— La locul de adunare, strigau oamenii, deplasându-se în masă spre celălalt capăt al parcerii.

Se strânsesă toți în jurul lui Parry, care stătea în picioare pe o ladă de armament, ținând în mână un dispozitiv. În afară de oamenii lui Eddie, care preferau să rămână izolați într-un mic grup, erau acolo pe puțin trei sute de membri ai Vechii Gărzi. Purtând în continuare măștile pe față, păstrau toți tăcerea.

— Știu că a fost, probabil, una dintre cele mai ciudate misiuni la care v-am convocat... și, totodată, una dintre cele mai dificile acțiuni de luptă, zise Parry aruncând o privire spre drum. Dar vreau să vă mulțumesc tuturor pentru profesionalismul de care ați dat dovadă. A fost o operațiune executată impecabil...

Dar cineva îl întrerupse, strigând:

— Iar ți-au murit lăudătorii, comandante?

Bătrânii soldați izbucniră în hohote de râs, iar atmosfera adunării se schimbă imediat. Unii își aprindeau trabucurile, în timp ce alții scoaseră din buzunarul de la spate câte o sticlă plată, trăgând o dușcă și pasând apoi flaconul celor de lângă ei.

Parry încercă să restabilească ordinea, deși zâmbea vizibil:

— Cum spuneam, a fost o operațiune executată impecabil, asemenea celor pe care le organizam noi pe timpuri. Unii

dintre voi au încasat destule lovituri, dar sunt bucuros să raportează că nu s-a înregistrat nicio victimă în tabăra noastră.

Toată lumea se uita spre un Land Rover, parcat cu portierele din spate deschise. Înăuntru erau doi oameni pe targă, și mai erau încă vreo zece afară, care primeau îngrijiri medicale, majoritatea constând în pansarea unor răni minore.

— Uite-l pe tata! Ar trebui să văd cum se simte, zise Chester, care-l zărise pe taică-său în grupul din spatele Land Roverului.

Pornind în fugă spre grupul de răniți, îl lăsă singur pe Will.

— Și declar răspicat că acțiunea noastră s-a soldat cu un succes răsunător!

Mulțimea se arată de acord, ovaționând.

— Deși misiunea noastră nu s-a încheiat încă, rămânând în continuare obiectivul de a stârpi Styxul de pe fața pământului, astăzi..., spuse el, trăgând aer în piept, astăzi am evitat o catastrofă de proporții globale.

— S-a terminat. Am curmat Faza, cu adevărat, șopti Will ca pentru sine.

Din cauza incidentelor care se precipitaseră în ultima oră, pierduse din vedere ceea ce înfăptuiseră ei, de fapt.

— Am reușit, chiar am reușit! își mai zise el.

Parry continua să vorbească:

— ...și nu cred că eu aș fi omul potrivit pentru a face asta, spunea el, ridicând dispozitivul pe care-l ținea în mână.

Mulțimea striga: „Dă-i drumul, comandante, nu te opri!”, dar el scutura din cap.

— Nu, zise el. Aș vrea ca bunul meu prieten, care și-a pus capul pe eșafod pentru noi astăzi...

Din mulțime se auzi un mormăit.

— ...să facă onorurile, continuă Parry. Arată-te la față, Hoss!

Un bărbat înalt se prefăcea, chipurile, că se ascunde în mulțime.

— Haide... nu-ți stă în fire să fii timid, îl tachină Parry.

Will văzu cum bărbatul iese din rând, cu mișcări greoaie, răsucindu-se cu tot trupul într-o parte și în cealaltă, ca să se uite la camarazii lui, în timp ce se îndrepta spre Parry.

Omul luă dispozitivul de la Parry și-l ridică deasupra capului.

— Asta este pentru noi toți. Și, după ce am avut de-a face cu târâtoarele alea scârboase dinăuntru, nu mă voi mai plânge niciodată de paraziții de pe parcela mea!

Din mulțime, se auzi un muget lung.

— Câteva cuvinte de avertizare, spuse Parry, izbutind să se facă auzit, în timp ce-l căuta din ochi pe Will. Pentru cei dintre voi care n-ați trecut încă prin prea multe lupte, nu priviți niciodată în sus când sunteți atât de aproape de o deflagrație majoră. Și acum, acționează, Hoss!

Harry apăsă pe buton, declanșând o explozie colosală. O parte din acoperișul depozitului principal zbură spre cer, iar focul țâșni afară prin spărtură. Cuprins de flăcări, restul

acoperișului se năruî, urmat de ziduri, până când din construcție nu mai rămase nimic în picioare.

Will descoperi rostul avertizării lui Parry. După câteva secunde, bucăți de dărâmături în flăcări începură să cadă nu departe de parcare, aterizând pe solul acoperit de zăpadă, unde se stingeau sfârâind. Dar membrii Vechii Gărzi nu se sinchiseau, ovaționând zgomotos și sărind la o parte, ca să evite pericolul.

Când simți un ghiont în spate, Will se răsuci în loc și dădu cu ochii de Elliott.

— Hei, salut, spuse el, fericit s-o revadă.

— Salut, zise ea, dar părea preocupată, și nu-i răspunse la zâmbet.

Pentru o clipă, privirea ei se pierdu spre zărilor îndepărtate, în direcția opusă față de ruinele în flăcări ale fabricii.

— De ce ai vrut ca Stephanie să stea cu tine? întrebă Will, încercând să nu arate cât de mult îl deranjase acest lucru.

— Pentru că acum e de-a noastră. Cineva trebuie s-o învețe ce și cum, răspunse Elliott, cu un aer distant. Și pentru că am sentimentul că...

Dar tăcu, frecându-se la ceafă. Până ca Will să apuce s-o întrebe la ce se referea, Elliott anunță:

— Ah, uite-i, vin.

Văzându-i pe Eddie și Stephanie îndreptându-se spre ei, Will se întristă cumva. Atmosfera din grupul lor nu mai era aceeași de când apăruseră și aceste persoane. Înainte erau

doar el, Elliott și Chester împotriva Styxului, cu Drake pe post de comandant.

Înveseliți de băutura din sticlele lor plate, câțiva dintre membrii Vechii Gărzi discutau și glumeau gălăgios. Alții, ținându-se afectuos de după umeri, intonau un imn de victorie.

*Ei au înfruntat cruntul paloș al tiranului,
Coama leului însângerată;*

Brusc, Will avu o revelație. Oricât de dur fusese pentru el anul care trecuse, își dădu seama că, dacă n-ar fi fost gemenele Rebecca, Styxul și pericolul permanent, nu și-ar fi făcut niciodată asemenea prieteni — cei mai buni prieteni ai lui —, pe care se putea bizui indiferent cât de grea era situația.

Iar dacă Styxul era învins și amenințarea dispărea, totul avea să se schimbe.

*...dar capetele și le-au plecat, moartea să o simtă;
cine va mai călca pe urmele lor?*

Poate că fiecare va apuca pe drumul său, trăind complet separați unii de alții. Elliott își regăsise tatăl, Chester — părinții. Cât despre Drake, probabil că va pleca în lume, găsimdu-și altă cauză pentru care să lupte.

Și cum va fi viața lui Will, odată ce toate astea se vor fi terminat? Unde va ajunge el să se stabilească până la urmă? Înapoi în Highfield, cu maică-sa și simțurile ei extraordinare? Greu de presupus că ar putea suporta asta. Mai rău chiar, ar trebui să se ducă din nou la școală.

Perspectiva de a reveni la o viață normală îl umplea de o spaimă sumbră.

— O să ne ducă tata o parte din drum, cu un Humvee, spuse Elliott, căscând. Abia aștept să ajung înapoi acasă, la Complex.

— Da, înapoi acasă, repetă Will.

Capitolul cincisprezece

Automobilul Bugatti Veyron țâșni pe pajiștile cu iarbă din Windsor Park, evitând la milimetru un pâlcc de copaci.

— Ai viteză prea mare, zise Rebecca Unu, când mașina se lansă din vârful unei pante, de unde ateriză înapoi pe pământ, zgâlțâind-o pe ea și pe Vane.

— Încetinește! Cred că am ajuns...

Mârâind, Vane roti brusc de volan, apăsând pe frână în același timp. Automobilul făcu o rotire de 360 de grade, spulberând zăpada cu pneurile.

Când motorul se blocă, Vane țâșni din mașină, biciuind aerul cu membrele ei de insectă.

Rebecca se dădu și ea jos din mașină, iar Vane se răsti imediat la ea.

— Ce-ai făcut? hârâi femeia Styx.

Vane începu să tușească, cocoșându-se toată. Vomită ceva, într-un șuvoi de lichid galben. Era o teacă de ouă. Vane

căzu în genunchi, luând teaca în mână și ținând-o în fața ei, ca și cum s-ar fi rugat.

— Ce pierdere cumplită, ce pierdere *cumplită*, rosti ea, cu glas gutural. Copilașii mei au nevoie de o gazdă, altminteri vor muri.

Avându-l pe căpitanul Franz la volan, Mercedesul apărui în viteză pe pajiște, oprind lângă Veyron. Hermione era și ea într-o formă proastă, împleticindu-se afară din vehicul, când Rebecca Doi îi deschise portiera. Femeia Styx avu nevoie de ajutor pentru a parcurge distanța scurtă până la sora ei.

Când se văzură, Hermione și Vane nu vorbiră, ci comunicară între ele mișcându-și membrele de insecte. Rămasă în genunchi, Vane îi arătă surorii ei teaca de ouă. Hermione scutură din cap, cu o expresie de profundă disperare.

Vane se ridică în picioare, cu mișcări nesigure, după care gemenele adulte se răsuciră furioase spre gemenele adolescente.

— De ce-ai făcut asta? Ai distrus totul, o acuză Hermione pe Rebecca Doi.

— Eu n-am aprobat nimic. Nu știu de ce ne aflăm aici, replică fata, întorcându-se spre sora ei.

Vane începu să pășească spre Rebecca Unu, ca și cum ar fi vrut s-o nimicească:

— De ce ne-ai silit să ne abandonăm copilașii și toate incubatoarele acelea de trupuri?

Rebecca Unu era netulburată.

— De-asta, zise ea, răsucindu-se pe călcâie.

În depărtare, un fum gros se ridica spre cer. Vane și Hermione încercară să absoarbă ce vedeau. Marcate încă de frenezia Fazei, femeile Styx erau trase la față, cu pielea aproape străvezie, întinsă bine peste cranii, și cu pleoapele înroșite pe margini.

— Am încercat să-ți spun în mașină, dar nu m-ai ascultat, zise încetișor Rebecca Unu.

În zare, cerul se luminează fulgerător, după care bubuitul unei explozii se auzi până la ele.

— Asta a fost fabrica noastră? întrebă Vane.

Rebecca Unu se cutremură, oftând din rărunchi.

— Da, totul a fost distrus. Toate depozitele noastre sunt incendiate, împreună cu tot ce era în ele.

— NU! NU! *NU!* răcnea sălbatic Hermione.

— Dar tu de unde ai știut că o să se întâmple așa? Ai primit informația când ai fost sunată atunci pe mobil? întrebă Rebecca Doi.

Sora ei dădu afirmativ din cap.

— Da. Am fost prevenită, zise ea, cu glasul frânt. Scârbosul ăla mic, Will Burrows, împreună cu Drake și corcitură aia de Elliott, plus toți ceilalți pe care ar fi trebuit să-i îngropăm de-acum câteva luni — *ei* au pus la cale asta. Ei poartă toată vina, sublinie ea, înecându-se de plâns. Am știut că, numeric, forța lor era prea puternică. În timp, n-am fi rezistat.

— Dacă putem fi atacați atât de ușor înseamnă că nu suntem în siguranță nicăieri, zise Hermione.

— S-a întâmplat exact ca atunci, în România, adăuga Vane, pe un ton cavernos. Acum, am rămas prea puțini ca să mai putem duce Faza la bun sfârșit. S-a terminat totul, zise ea și, desfăcând palma, lăsă să cadă în zăpadă săculețul cu ouă.

— Ba nu, nu s-a terminat totul, rosti Rebecca Unu, cu fermitate. Mi-aș fi dorit să fi putut salva mai multe surori de-ale noastre, dar bine măcar că v-am scos pe voi la timp, zise ea, apropiindu-se de Vane și Hermione și punând mâinile pe brațele lor. Și, pentru a ne spori șansele de izbândă, vă vom despărți una de cealaltă.

— De ce? Ca să facem *ce*? întrebă Rebecca Doi.

Fără să se uite la sora ei geamănă, Rebecca Unu își mută privirea de la Vane la Hermione și înapoi.

— S-ar putea să mai fie încă timp pentru a face ceva în Suprasol. Nu știu dacă vom reuși, dar putem încerca să cooptăm câteva dintre surorile mai tinere. În felul ăsta, numărul vostru ar putea fi suficient pentru a pune în mișcare Faza. Însă lucrul esențial..., continuă ea, luând mâna de brațul lui Hermione și întorcându-se spre Vane, ... este că tu și cu mine vom merge într-un loc unde nemernicii ăștia de suprasoli nu ne mai pot face rău. Un loc unde vom avea la dispoziție tot timpul din lume. Un loc unde condițiile pentru Fază vor fi perfecte... efectiv *perfecte*.

Capitolul șaisprezece

Drake conectase hard diskul de la sistemul de securitate al fabricii la un laptop. Apoi, timp de câteva minute tastă frenetic diverse comenzi și date, după care se rezemă satisfăcut de speteaza scaunului, dezmoțindu-și brațele.

— Mi-ar prinde bine mai multe perechi de ochi aici, zise el.

Will, Elliott, Parry și Sweeney se adunară în jurul lui.

— Am spart parola, hard diskul este decriptat — n-a fost mare scofală. Acest hard disk conține ultimele douăsprezece ore de înregistrare pe camerele video de monitorizare din fabrică, explică el, aplecându-se în față și tastând alte comenzi. Acum, voi proiecta filmările într-un mozaic pe ecranul principal, așa că fiecare dintre voi își va alege două camere video pe care să le urmărească. Înregistrările se vor derula mai rapid decât în ritmul normal de vizionare, astfel încât în momentul în care identificați ceva interesant, dați un semnal și opresc.

Will și ceilalți se înșirară în fața ecranului, așteptând cu sufletul la gură.

— Lumini! Acțiune! zise Drake, apăsând pe o tastă.

Pe ecran apăru o grilă formată din zece imagini monocrome diferite, începând să se deruleze accelerat.

Will urmărea cu atenție cele două microecrane care-i fuseseră alocate, în ambele cazuri imaginile părându-i-se familiare. Microecranul de sus prezenta zona de recepție a fabricii, iar celălalt reda imagini de pe coridorul care se forma de-acolo. Camera video din zona de recepție era orientată astfel încât imaginile înregistrate prezentau intrarea cu uși de sticlă, dincolo de care se vedea că era încă noapte.

Ceilalți își împărțiseră restul microecranelor, însă Parry nu părea deloc mulțumit de ceea ce îi revenise. Urmărind filmările captate de cele două camere video din depozitul principal, la un moment dat se trase mai aproape de ecran ca să analizeze mai bine unul dintre trupurile de pe paturi, care părea să se miște. Sergentul Finch venise în căruciorul lui lângă Parry și urmărea atent imaginile de pe microecrane, mângâind mecanic pisicuța care torcea în poala lui.

Sub privirile lor, trupul de pe pat începu să se zvârcolească violent. De la gât până la baza pântecelui, corpul plesni, desfăcându-se, și dinăuntru ieșiră, viermuind, larvele de Războinici Styx. Ritmul accelerat de derulare a înregistrării făcea și mai sinistre imaginile.

— Sfinte Sisoe, măculiță! strigă atât de tare sergentul Finch, încât mâța din poala lui fugi speriată, iar Parry se trase

Înapoi, șocat. Parcă ar fi un cârnat pe grătar, când l-ai prăjit prea mult și se despică pe mijloc, adăugă el.

— E o oroare, croncăni Parry. Ceea ce am văzut în fabrică era groaznic oricum, însă *chestia asta* depășește orice închipuire.

— Concentrează-te, tată, concentrează-te, insistă Drake. Trebuie să încheiem vizionările.

Nervos, Parry începu să bodogăne:

— Ha, poftim cine vorbește! S-a trezit oul să învețe găina!

Dar apoi, trăgându-și umerii spre spate, se apucă să urmărească intens filmările de pe cele două microecrane. În semiîntinericul din hală, pâlpâiau subit imagini cu femei Styx colcăind ca niște insecte, în timp ce alergau să fecundeze ființele omenești de pe pat sau să se hrănească din carnea crudă.

— La mine a apărut un Limitator, dar nu e în uniformă, anunță Elliott, când pe microecranul ei se ivi unul dintre soldații Styx care păzeau poarta principală. Ba nu! Sunt doi Limitatori, se corectă ea după aceea.

Când numărul lor continuă să crească, Eddie veni să vadă și el, dar fără să mai comenteze nimic.

Chester se afla în chicineta de lângă Centrul de comandă, unde făcea ceai pentru toată lumea, în timp ce mama lui pregătea niște sandviciuri.

— Ce liniște s-a lăsat în sală! remarcă el, aruncând o privire prin ușa deschisă.

Apoi, umplu și ultima cană cu apă fierbinte din ceainic.
— Mă bucur nespun că ați ajuns teferi înapoi, replică doamna Rawls.

— La mine se vede o mașină care intră prin față. Ora este 9.15, raportă Elliott, când un vehicul de lux apărură la porțile principale, fiind lăsat să pătrundă în incinta fabricii.

Mișcând aprobator din cap, Drake zise:

— Ar fi util să avem numărul de înmatriculare, dar nu opresc acum...

— Mai multe mașini, îl întrerupse Elliott.

Chester scoase pliculețele de ceai din căni, cu o lingură, după care adăugă lapte.

— Mă duc cu astea înăuntru și le împart. Tu mai ai mult acolo?

Doamna Rawls nu-i răspunse, rămânând cu spatele la el și continuând să facă sandviciuri.

Chester se apropie de ea.

— N-ai terminat încă să ungi feliile cu unt? se miră el, neputând înțelege de ce îi lua atât de mult timp.

— Mă bucur nespun că ați ajuns teferi înapoi, zise ea din nou.

— Mami, te simți bine? întrebă Chester, scuturând contrarietate din cap.

Doamna Rawls nu răspunse, întinzând meticuloasă untul pe o felie de pâine, care era deja unsă cu un strat gros de unt.

— Ambele Rebecca pe coridor, anunță Will, cutremurându-se. Una parcă vorbește la un telefon mobil.

Apoi, gemenele Rebecca dispărură din cadru.

— Încetinesc un pic redarea înregistrării, zise Drake, apăsând pe tastatura laptopului.

— Prea târziu, au ieșit deja din obiectivul camerei — dar sunt aproape sigur că una dintre ele vorbea la mobil, zise Will.

— Acum, le am eu aici, în depozitul principal. Menține redarea așa, în ritm mai lent, zise Parry. E interesant. Gemenele se mișcă iute... dar ce vor să facă? Uite, acolo — trag după ele două femei Styx! zise el, bătând cu bastonul în podea. Le-au scos din depozit!

— Acum, la mine, apare o Rebecca, împreună cu o femeie Styx, îndreptându-se spre intrarea din față, zise Will.

Imediat, interveni Elliott:

— La mine, una dintre gemenele Rebecca apare în spațele clădirii. La fel ca soră-sa, are cu ea o femeie Styx.

— Femeie Styx?! zise Drake, mijindu-și ochii în sus, spre ecranul mare. Sunteți siguri de asta?

— Da, răspunse Elliott, pe un ton plat, care nu o caracteriza îndeobște. I-am văzut clar membrele de insectă.

— Și eu la fel, confirmă Will, care vedea acum mișcări agitate pe unul dintre microecranele lui.

— Nu-i bine deloc, zise Drake, scuturând din cap. Căsați bine ochii — trebuie să aflăm ce s-a mai întâmplat înainte de intervenția noastră radicală.

* * *

— Mami? Spune-mi ce-i cu tine? Ești supărată din cauză că tata a fost rănit?

Chester puse o mână pe umărul maică-sii, dar aceasta se mută mai încolo, spre următoarea felie unsă cu unt, pe care se apucă să întindă un strat și mai gros de unt.

— Nu crezi că exagerezi un pic? îi zise Chester, cu blândețe.

Doamna Rawls tăcea.

— Fiindcă, dacă ești necăjită că a fost rănit, să știi că nu s-a întâmplat din vina lui Drake — el a făcut tot posibilul ca să ne ferească de orice pericol.

Chester își înclină capul spre ea, încercând să-i vadă fața. Doamna Rawls nu părea nicidecum neliniștită.

— De ce nu te duci, mai bine, să stai cu tata? Doamna Burrows îi reface pansamentul și, oricum, tata s-ar bucura dacă ai fi acolo, da? îi spuse el încetișor.

— ...teferi înapoi... teferi înapoi... teferi înapoi, mormăia doamna Rawls, ca o placă de patefon stricăță.

— Poftim?! exclamă Chester, nedumerit, după care, reflectând câteva clipe, continuă pe un ton serios: La meteo, au anunțat pentru mâine averse cu broaște de ciocolată. Ar trebui să prindem câteva și noi, cred că sunt bune de mâncat. Ce zici de asta? Broaște de ciocolată?

Doamna Rawls părea destul normală când îi răspunse, doar că Chester auzise aceeași frază de prea multe ori deja:

— Mă bucur nespus că ați ajuns teferi înapoi, zise ea.

Pe câteva dintre microecrane, imaginea se înnegri treptat, în timp ce altele se umplură de dungulițe și purici.

— Aici am intrat noi, zise Drake. Senzorii camerelor video nu mai captează nimic, din cauza luminii de la explozii.

— Prin urmare, aproape sigur gemenele au roit-o, zise Parry, clătinând din cap cu un aer îngrozit. Aluzia n-a fost intenționată. Și le-au săltat cu ele pe cele două femei Styx, adăugă el, uitându-se la Drake. Și-au ales perfect momentul. Te gândești și tu la ce mă gândesc eu?

Drake ridică din sprâncene.

— Poate că apelul pe telefonul mobil a avut rolul de a le preveni că urma să intrăm noi în scenă, continuă Parry.

— Înseamnă că există o cârțiță în Vechea Gardă? cugetă Will cu voce tare. Ori unul dintre Limitatorii lui Eddie este un trădător?

— Așa ceva e imposibil, zise Eddie.

Pe fondul acestei conversații, Chester ieșise din bucătărie și venise lângă Drake.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, îngrijorat.

— Stai un minut, Chester, replică Drake, derulând înregistrarea înapoi, până în punctul unde Will le văzuse pe gemenele Rebecca intrând pe coridor, și înghețând imaginea. Ai dreptate — se vede clar că vorbește la telefon. Presupunând că era reglat corect ceasul camerelor video de supraveghere, ar trebui să putem aproxima ora la care a avut

loc convorbirea telefonică. Danforth poate încerca să deprețizeze numărul apelantului, prin cel mai apropiat transmițător.

— Drake, se auzi disperat glasul lui Chester.

— Apropo, unde-i proful? întrebă Drake, începând din nou să lucreze la computer.

Chester îi trânti capacul laptopului peste degete:

— De ce nu mă asculți? Se întâmplă ceva rău cu mama.

— Cum adică? zise Drake, băgând de seamă abia atunci cât de panicat era băiatul.

— Se comportă ciudat, repetă mereu și mereu aceleași cuvinte, când vorbesc cu ea..., îngăimă speriat Chester, tăcând însă brusc când îi văzu pe Drake și Elliott uitându-se cu subînțeles unul la celălalt.

Cei doi își înșfăcă ră armele și începură să se miște rapid.

În efortul de a se lămuri ce făcea doamna Rawls în chici-
netă, Will se deplasase spre centrul sălii din Centrul de co-
mandă, de unde zări însă ceva mult mai dubios.

— Uite-l acolo pe Danforth, zise el, arătând spre intrarea
în tunel.

Toate ușile erau deschise, iar bărbatul mărunțel era pos-
tat la o oarecare distanță pe culoar.

În momentul acela, curentul electric se opri complet în
Centrul de comandă și se treziră toți într-o beznă totală.

— Ne-a atacat Styxul? spuse doamna Burrows, simțind
că era ceva în neregulă. Will nu o văzuse intrând în sală, dar,
desigur, întunericul dinăuntru nu conta pentru ea.

— Nu, n-avem de unde să știm. Rămâneți toți acolo unde sunteți, ordonă Parry, încercând să impună calmul.

— Unde se duce Emily? întrebă doamna Burrows.

Iluminatul de avarie intră în funcțiune. Și, într-adevăr, în lumina gălbuie de pe culoar, se văzu cum doamna Rawls pășea cu hotărâre spre profesor.

— Mami! strigă Chester după ea.

Înainte de a ajunge în dreptul lui Danforth, se opri brusc și se răsuci pe loc.

— De ce e îmbrăcată așa? întrebă Chester, cu vocea sugrumată, când văzu că mama lui purta un fel de vestă voluminoasă.

Elliott ținea pușca ațintită spre culoar.

— Cred că aș putea să-l ciupec, șopti ea suficient de tare cât să o audă Drake.

Acesta însă scutură ușor din cap, după care strigă spre Danforth:

— Ce-i chestia asta? Ce se întâmplă?

— Planul B, râse profesorul. N-am crezut că o să mă prindeți atât de repede, zise el.

Ținea ceva în mână. Dar nu era vorba de o armă.

— Cum adică, să te *prindem*? insistă Drake, îndreptându-se spre el.

— Îmi permiți să-ți sugerez să nu te apropii? îl amenință profesorul, fluturând din mâna în care ținea dispozitivul de comandă. Am programat-o cu Lumina-Întunecată pe doamna Rawls, în timp ce sergentul Finch trăgea un pui de somn.

E posibil să fi lucrat cam în pripă, și nu perfect, cum mi-aș fi dorit, însă sarcina pentru care am programat-o este destul de simplă. Este blindată pe sub vestă cu suficient de mult explozibil, încât să arunce în aer tot acoperișul, dacă eu îi spun să detoneze încărcătura. Iar dacă vreunul dintre voi trage în mine sau încearcă să se apropie prea mult, de asemenea știe cum să acționeze. Face *BUUUM!*

— DANFORTH! răcni Parry. De-a ce *naiba* crezi că te joci aici?

— Nu ridică glasul la mine, comandante, ai grijă, bătrâne! Țin sub control toate sistemele din Complex, așa că, te rog, poartă-te civilizată. Nu poți face absolut nimic.

Danforth apăsă pe dispozitivul de comandă și ușa intermediară dintre el și doamna Rawls începu să se închidă de-a curmezișul culoarului. Doamna Rawls nu se mișcă, rămăsese ca o stană de piatră. Danforth apăsă din nou pe comandă, iar ușa se mișcă imediat în cealaltă direcție, intrând la loc în zid. Sergentul Finch încerca butoanele de pe ghidoanele căruciorului cu roțile motorizat, dar nu mai aveau niciun efect.

— Explică-ne, Danforth! tună vocea lui Parry.

— Nu puteți învinge, proclamă profesorul. Styxul este precursorul unei noi epoci. Știi, am terminat de tradus *Cartea Proliferației*, cât timp voi erați la Londra. Textul prezintă ce va urma... după rasa umană. Iar ceea ce am descoperit când am investigat-o pe Elliott — ei bine! — mi-a deschis ochii. Prin urmare, Parry, nu este nimic personal... este mersul lucrurilor, iar eu vreau să fiu în tabăra învingătorilor.

— Vasăzică, schimbi macazul și treci de partea celorlalți? Asta e? strigă Parry. Ba, mie mi se pare ceva teribil de personal, fir-ai tu să fii de nătărău!

— De ce n-aș face-o? ripostă Danforth. Am terminat cu cei din rasa mea — oamenii au profitat de munca mea de-o viață, iar în loc de „mulțumesc” m-am ales cu o pensionare forțată și un arest la domiciliu pe o moșie îndepărtată din Scoția. N-a fost drept, dar nu mă aștept să înțelegi, Parry.

— Nu, să dea naiba dacă înțeleg, spumega bătrânul. Noi toți am făcut ceea ce patria ne-a cerut, fără ca vreunul să se aștepte la medalii drept recompensă.

Pentru prima oară, Danforth își pierde calmul imperterbabil, glasul lui urcând o octavă, în timp ce el se legăna de pe un picior pe celălalt:

— Nu m-am așteptat la medalii glorioase. M-am așteptat la *recunoștință*, spuse el, inspirând adânc, ca să se calmeze. Nu-mi doream decât să aud pe cineva spunând: „Bravo, profesore, ai lucrat bine. Grație ingeniozității tale, lumea este acum mai bună.” În schimb, mi s-a închis gura cu un ordin stupid trimis într-un plic galben oficial și m-am ales cu o plimbare fără întoarcere, într-o mașină de poliție, până pe moșia aia a ta păraginită, Parry.

— Și, ca un puștan plângăcios, ai decis să ne trădezi, zise Parry.

— Mi-a fost foarte ușor să identific numărul de mobil al celor două Rebecca. Era prea târziu pentru a mai putea salva operațiunea lor din fabrică, însă le-am făcut o ofertă, pe care

nu puteau să o refuze. Și n-au refuzat-o. Odată ce noua ordine va fi instituită, gemenele vor ca eu să preiau dezvoltarea tehnologiei lor. Este slujba ideală pentru mine!

— Nu te mai amăgi, zise Eddie. Gemenele n-au nevoie de dumneata.

Fără ca afirmația să-i fi zdruncinat cumva încrederea, Danforth continuă:

— Ba dimpotrivă, mi s-a garantat o funcție pe lângă noii stăpâni ai castelului.

Deși, aparent, tonul lui Eddie rămăsese plat, Will ar fi putut jura că o notă vindicativă se strecurase totuși în timbrul lui, când replică:

— Când te vei prezenta acolo, pur și simplu te vor executa. Ești un suprasol.

Danforth râse sec.

— Te înșeli, figurez pe lista protejaților, în timp ce voi toți — inclusiv orice cameleon ca tine, Eddie, bătrâne — reprezentați indiscutabil specia periclitată, la fel ca amărățiiția de urși panda.

— Vasăzică i-ai spus Styxului unde putem fi găsiți? Au pornit deja încoace? se interesă Drake.

Danforth clătină din cap.

— Nu. Poți să mă consideri un sentimental, dar n-am vrut să mă mânjesc pe mâini cu sângele vostru. Nu m-au întrebat unde sunteți — probabil fiindcă partida a trecut în altă etapă și voi toți veți muri, oricum, în câteva luni, zâmbi el în barbă. Să nu vă închipuiți că zburdălniciile voastre de

la fabrică ar fi modificat cumva situația. Nu puteți opri inevitabilul, iar Faza este menită să se înfăptuiască. Faza înseamnă progres.

Îndreptându-se de spate, cu un surâs trufaș pe buze, mai adăugă:

— Styxul are nevoie de mine. Studiind aprofundat *Cartea Proliferației*, le-am demonstrat că ar fi putut proceda și altfel... adică mult mai eficient.

— La ce te referi? zise Drake.

— Păi, unde în altă parte se întâlnesc condiții identice cu cele de la suprafață, cu un număr suficient de gazde omenеști proaspete și unde este exclusă orice interferență din partea unor suprasoli troglodiți ca voi?!

După un moment de tăcere, profesorul se bătu cu degetul arătător în mijlocul frunții:

— Voi nu judecați niciodată, așa-i? Urmând sfaturile mele, gemenele Rebecca vor transmuta Faza acolo unde ar fi trebuit să fie de la bun început — jos, în lumea interioară a colonelului Bismarck. Grei de cap cum sunteți, n-ați anticipat niciunul o asemenea soluție. Condițiile din adâncuri sunt cum nu se poate mai propice. Oricum, continuă Danforth uitându-se la ceasul de la mână, e timpul să mă duc să-i cunosc pe noii mei prieteni. Și niciunul dintre voi nu va putea veni după mine, fiindcă am de gând să vă închid aici, în Complex, măcar până reușesc să mă îndepărtez suficient. Iar competența mea asistentă, adorabila Emily Rawls, este asigurarea mea că nu veți încerca să forțați ieșirea de-aici.

În întunecimea din Centrul de comandă, Will sesiză o siluetă mișcându-se lent. Tocmai când se pregătea să-l avertizeze pe Drake, domnul Rawls țâșni din umbră, pășind în lumina gălbuie și difuză de pe culoar. Se vedea că venise direct după ce fusese pansat, fiindcă nici nu apucase să se încheie la cămașă.

— Emily! Sunt eu, dragostea mea. Sunt Jeff.

Și, mărinind pasul, domnul Rawls deschise brațele spre soția lui.

— Nu, tati! strigă Chester.

— Vă previn! Chemați-l înapoi pe tâmpitul ăla! zise Danforth, dându-se înapoi pe culoar.

Dar domnul Rawls nu se opri.

— Emily... sunt eu... Jeff. Nu-l asculta pe omul acela, se ruga el de soția lui.

— Jeff, treci înapoi! Este un ordin! strigă Drake.

— Nu-i bine deloc, șopti Parry.

Will îl văzu pe Danforth apăsând pe dispozitivul de comandă. Scutura din cap, în timp ce ușa intermediară glisa transversal pe culoarul din fața lui.

Domnul Rawls continua să meargă spre soția lui, dar încetinise ritmul, înaintând ca melcul în timp ce vorbea blajin cu ea, pe un ton calm și alinător.

Când ajunsese lângă ea, doamna Rawls se răsuci spre el, cu o expresie goală în ochi.

— Mami! Tati! țipă Chester cu disperare, începând să alerge spre ei.

— Feriți-vă! zbieră Parry, apucând strâns mânerul căruciorului cu roțile al sergentului Finch și năpustindu-se cu el spre zona lifturilor.

O lumină fulgerătoare sfârtecă întunericul, urmată de buhăitura unei explozii sinistre. Will fu azvârlit în aer, izbindu-se în cădere de unul dintre birouri, și-și pierdu cunoștința.

Apoi, Centrul de comandă se umplu de întuneric și praf. Se auzi un huruit prelung, când tone de pământ și roci se puseră în mișcare, în momentul în care, stârnit deja, muntele își revendica intrarea în tunel. Singura cale de acces în Complex era astupată.

Capitolul șaptesprezece

Când își veni în simțiri, Will era întins pe jos, peste mai multe pături, și acoperit cu un praf fin. Se șterse la ochi, încercând să înlăture praful, totuși nici așa nu vedea prea bine, din cauza luminii anemice din sală. Pe o masă alăturată, cineva înșurubase un bec într-un fasung mobil, pe care îl conectase la un fel de baterie de mașină. Iar becul acela abia dacă pâlpâia.

Se săltă în capul oaselor — tâmplele îi zvâcniră de durere și o tuse înecăcioasă îl scutură convulsiv. Când îi trecu tusea, auzi voci joase și sumbre. Una dintre ele venea dinspre Elliott.

— Mai bine stai lungit un timp, îl povățui colonelul Bismarck, când intră în câmpul lui vizual.

Ofițerul din Noua Germanie avea o sacoșă atârnată pe umeri, cu o cruce roșie vizibilă pe ea.

— Cum am ajuns aici? întrebă Will, complet buimac.

— Te afli într-una dintre sălile de ședințe. Te-ai lovit rău la cap, zise colonelul, arătând spre fruntea lui Will. Am oprit sângerarea și ți-am pansat rana, dar ai nevoie de odihnă.

Will își pipăia bandajul, căznindu-se să-și aducă aminte ce se întâmplase.

— Explozia..., bolborosi el, memoria revenindu-i treptat.

În ciuda obiecțiilor colonelului Bismarck, Will își pusese în minte să se ridice în picioare. În lumina slabă a becului, îi văzu pe Chester și Elliott așezați pe niște fotolii, în celălalt capăt al camerei.

— Hei! exclamă Will, bucuros că prietenii lui nu pățiseră nimic.

Apoi o amintire — fracțiunea de secundă de dinaintea exploziei completă ultima piesă din acel puzzle al memoriei. Și-i aminti pe părinții lui Chester la intrarea în tunel. Erau împreună. Domnul Rawls o îmbrățișa pe soția lui, însă apoi amintirea nu mai ducea nicăieri, topindu-se într-o spirală de foc, întuneric și neant.

Ca și cum o rafală puternică de vânt l-ar fi propulsat în față, Will trebui să se sprijine de marginea mesei.

— Hei! repetă el, de data asta mai mult ca un icnet.

— Salut, Will, răspunse Chester, pe un ton inexpresiv. Cum te simți?

— Mă doare capul... sunt un pic amețit. Și îmi țiuie urechile, răspunse Will.

— Și mie îmi țiuie urechile, zise Chester. Am o arsură pe braț, dar nu e ceva grav. Am avut noroc.

Will se mișcă pe lângă masă, întâlnind privirea lui Elliott, care ridicase ochii. Văzu că fata plânsese, lacrimile lăsându-i dâre pe obrajii murdari de praf.

Chester stătea drept ca un băț, cu mâinile încleștate pe brațele fotoliului, de parcă ar fi fost într-un vagon de *montagne russe*.

— Chester, începu Will, dregându-și glasul. Chester... eu... eu... nu știu ce să spun.

Făcând încă un pas, întinse mâna spre brațul prietenului lui, fără să-l atingă însă.

Până atunci, Chester privise neclintit în față, spre becul cu lumină anemică, dar acum își pironi ochii pe mâna lui Will. Bărbia începu să-i tremure, ca și cum ar fi fost cât pe-acți să se lase doborât de amărăciune. Pe urmă însă, își trase capul în sus, holbându-se din nou la becul aprins.

Will rămase în fața lui, cu brațul întins și degetele ușor răsfirate. Știa prea bine ce fusese în sufletul lui, când taică-său fusese împușcat cu sânge rece de una dintre gemenele Rebecca; însă în cazul lui Chester, amândoi părinții își pierduseră viața într-o fracțiune de secundă, în explozia de la intrarea în tunel.

Will ar fi vrut să spună ceva, pentru a umple tăcerea.

— Ceilalți sunt OK și ei? întrebă el, alegându-și neinspirat cuvintele.

Ceilalți sunt OK și ei? Ce naiba m-o fi apucat să-l bat la cap acum pe prietenul meu cu asemenea ineptii?

— Da, așa cred, confirmă Chester, uitându-se fugitiv la Elliott, care răspunse mișcând afirmativ din cap.

Apoi, mutându-și privirea înapoi spre becul aprins, spuse:

— Sergentului Finch i-au murit niște pisicuțe însă. Mare păcat!

Nimic nu ar fi putut să-l întristeze pe Will mai mult decât acest răspuns: prietenul lui manifesta compasiune pentru niște pisici, când pierderea suferită de el era cumplită. Chester fusese întotdeauna foarte apropiat de părinți, mai ales după moartea prematură a surioarei lui. Iar domnul și doamna Rawls își concentraseră toată dragostea asupra unicului lor copil rămas în viață, ca apoi, spre imensa lor suferință, să fie lipsiți de el, când Will îl luase jos în Colonie. Și, nicidecum din vina lui Chester, părinții lui se treziseră anghinați în coșmarul confruntării cu Styxul, ca acum să plătească, din păcate, cu viața nesăbuiția de a se fi lăsat implicați în această vâltoare. Will se simțea atât de copleșit de responsabilitate, pentru cele întâmplate, încât îi venea să se arunce la picioarele lui Chester. Îi venea să-l implore pe prietenul lui să-l ierte.

Dar nu făcu asta.

În schimb, întinse din nou brațul spre mâna lui Chester, de data asta atingându-l cu degetele. Chester nu schiță nicio mișcare când Will îl mângâie ușor peste pumnul încheștat pe brațul fotoliului. Era un gest stângaci, iar Will nu știa ce putea urma după asta. El nu era ca Elliott — nu putea să-l îmbrățișeze pe prietenul lui, cum ar fi făcut ea. Bolborosind un „Îmi pare rău”, își retrase mâna și ieși împleticindu-se din cameră. Simțea nevoia să plece, să evadeze.

În bezna neagră de pe coridor, se opri brusc:

— Oh, Doamne... de ce a trebui să se întâmple așa ceva? rostii el răgușit, cu glasul sugrumat de regrete și autoînvinovățire. De ce au trebuit să moară? De ce ei, și nu *eu*?

Se trase înapoi, până se lovi de zid — zidul dincolo de care bietul lui prieten se lupta cu suferința cumplită care-i îndolia sufletul.

Marea durere a lui Will în acel moment era că, oricât de mult și-ar fi dorit, nu mai putea repara niciodată nenorocirea care se abătuse asupra lui Chester. Nu-i mai putea readuce la viață pe părinții prietenului lui. Will avea exact aceeași senzație ca în copilărie, când, chinuit de coșmaruri febrile, se trezea din somn cu sentimentul oribil că făcuse ceva înfiorător de greșit. Nu știuse niciodată care fuseseră crimele lui, totuși vinovăția îl măcina ca un cuțit răsucit în rană.

Deși îl dureau fruntea la fel de rău, Will se învârti pe călcâie și se lipi cu creștetul de zid. Apoi, începu să lovească în mod repetat cu capul în suprafața dură, savurând sentimentul de ușurare pe care i-l inducea durerea fizică.

— Nu, nu, nu, nu!

Se opri în momentul în care începu să-i curgă sânge în ochi, lucru care-l făcu să clipească. Drake zbiera ceva. Ideea că poate cineva avea nevoie de ajutor îl făcu pe Will să-și recapete cumpătul. Bâjbâind pe culoar, se duse înapoi în Centrul de comandă.

Deși, pe alocuri, fumul mai plutea încă în aer, în jurul tonei sinistrului fuseseră plasate lămpi de avarie, astfel încât Will putu vedea imediat amploarea daunelor. O peliculă de măr cenășiu acoperea totul în jur; multe dintre birouri fuseseră distruse de explozie — iar cele aflate în imediata apropiere a intrării în tunel erau înnegrite de flăcări.

Pășind peste resturile împrăștiate pe jos, Will se îndreptă spre tunel. La vreo șase metri mai încolo, culoarul era complet blocat de bucățile masive de stâncă prăbușite prin acoperișul din beton armat. Capetele sfâșiate ale țevelor de aer condiționat și cablurile electrice retezate spânzurau din tavan și pereți, ca niște artere secționate. Și o mare parte din bucată de tunel rămasă liberă avea pete de carbon, acolo unde incendiul fusese stins.

— Avem noroc că am scăpat cu viață, zise Parry, apărând lângă Will și inspectând daunele produse de explozie.

— Părinții lui Chester... există vreo șansă să fi supraviețuit? întrebă Will, holbându-se la rocile din jur.

Parry clătină din cap.

— Danforth a izbutit, probabil, să iasă afară, fiindcă s-a aflat de cealaltă parte a ușii, dar ei, nu, din păcate.

Will tăcu preț de câteva clipe.

— Dar noi putem să ieșim afară prin stâncile astea? zise el, în cele din urmă.

— Cred că ar fi nevoie de o echipă dotată cu instrumente de excavare profesionale, care să lucreze două sau trei

săptămâni eventual, pentru a degaja un culoar. În ce stare de spirit e Chester? continuă el, aproape fără pauză.

— Sincer să fiu, nu știu, răspunse Will, întorcându-se spre Parry. Cred că e încă șocat.

— Ești plin de sânge pe față, zise Parry, uitându-se atent la Will. Colonelul mi-a spus că ți-a curățat rănila și te-a pansat.

— Nu-i grav, mormăi Will.

Doar nu era să recunoască faptul că se rănise și mai rău, izbindu-se cu capul de peretele coridorului. Își întoarse privirea spre Drake care era băgat până la glezne între cablurile electrice, în cealaltă parte a Centrului de comandă, unde lucrase înainte Danforth. Când Drake îi strigă ceva lui Sweeney, care era la un alt panou, vocea lui răsunase plină de panică.

— Avem probleme, nu-i așa? îl întrebă Will pe Parry.

— În afară de faptul că ar fi trebuit să fim afară, ca să le vânăm pe gemene și pe femeile alea Styx, da, avem probleme grave aici, jos, răspunse el. Danforth a tăiat cablurile de la toate sistemele Centrului de comandă. Nu mai funcționează nimic, zise Parry, cu o voce joasă și sumbră, încât Will abia reuși să înțeleagă ce spunea.

— Chiar nimic? insistă Will.

— Nu ne-au mai rămas decât două telefoane prin satelit, dar fără nicio posibilitate de a prinde un semnal, niște baterii industriale și un singur laptop, care mai funcționează încă, răspunse Parry, oftând. Poate încă am o părere prea

bună despre Danforth — și când o să-l mai văd pe nemeritcul ăsta, fii sigur că o să-l strâng de gât —, dar eu nu cred că ne-a vrut moartea. Nu cred că și-a imaginat vreodată că se va ajunge ca doamna Rawls să detoneze încărcătura explozivă din vestă.

— Nu crezi că asta a urmărit? întrebă Will.

— Nu, voia doar să ne țină blocați aici, suficient cât să poată el dispărea. Dar Danforth nu face niciodată o treabă de mântuială; a instalat încărcături explozive care să distrugă generatoarele de avarie, până la ultimul. Și toate au fost distruse.

— Prin urmare, nu mai există deloc curent electric? zise Will. Dar de ce-a făcut așa ceva?

— Pentru eventualitatea în care am fi vrut să redirecționăm alimentarea cu electricitate în vederea detonării ușilor antiexplozie de-aici, presupun, fluturând cu bastonul spre ceea ce mai rămăsese din intrarea în tunel. Am verificat cel puțin de două ori — toate generatoarele sunt defecte și imposibil de reparat. De aici și un efect secundar: nu există curent electric pentru sistemul de recirculare a aerului. Și, în orice caz, incendiul a înghițit o mare parte din oxigenul disponibil. Calculând aproximativ cantitatea de oxigen rămasă, aș spune că am putea rezista maximum două săptămâni. Poate mai puțin chiar, din cauză că suntem atât de mulți.

— O să rămânem fără aer, șopti Will, încercând să asimileze grozăvia acestei informații.

Când Parry începu să pășească încet spre Drake, Will îl însoți.

— Dar răsuflătoarele prin care intră aerul? Nu am putea să le deschidem manual? sugeră Will și, venindu-i o altă idee, adăugă: Și n-am putea să ne cățărăm prin ele, ca să ieșim afară din buncăr?

— Asta ar fi o idee măreață..., remarcă Parry, împungând cu vârful bastonului spre un obiect de pe jos, pe care se aplecă apoi să-l ridice. Era o cană, iar când Parry o răsuci în mână, Will observă că încă mai avea în ea un pic de ceai pe fund. Mda, cum spuneam, reluă el, ideea ar fi măreață dacă ar exista vreo răsuflătoare de acest fel. Vezi tu, Complexul a fost construit pe principiul de a putea fi izolat complet de mediul exterior. Este închis ermetic... nicio moleculă de aer nu intră, nici nu iese de-aici, înțelegeți?

— Și-atunci de unde vine aerul? întrebă Will.

— Când crește gradul de alertă, intrarea în tunel se blochează, iar aerul este furnizat de niște rezervoare — recipiente presurizate de pe fiecare etaj.

— Înseamnă atunci că n-avem probleme, fiindcă...

— Recipientele sunt goale, îi retează vorba Parry.

— Se pare că nu prea avem șanse, așa-i? murmură Will.

Ajunseseră lângă sergentul Finch, care era în căruciorul lui cu roțile motorizat. Bătrânul ținea capul aplecat, în timp ce mângâia în poală o bocceluță de cârpă. Era una dintre pisicile lui moarte. Un pisoiaș, judecând după dimensiuni.

Stephanie stătea în genunchi lângă sergentul Finch. Cu părul răvășit și obrajii mânjiți de praf, fata cochetă care fusese era acum aproape de nerecunoscut. Uitându-se fugitiv în ochii lui Will, Stephanie acoperi cadavrul unei alte pisici. Erau cel puțin șase pisicuțe moarte, fiecare având așternut pe ea un șervet de masă. Cadavrele acelea mici și plăpânde îi aminteau lui Will de imaginile transmise la știri, pe canalele de televiziune, când aveau loc accidente cumplite sau atacuri teroriste. Deși acum era vorba despre niște pisici, și nu despre oameni, priveliștea era la fel de sinistră, deoarece albul pânzelor de bumbac de pe cadavre era pătat de sânge, în mai multe locuri.

Pășind în continuare alături de Parry, Will rosti cu voce joasă:

— Există un contact permanent de-afară cu sergentul Finch? Țin minte că ai pomenit ceva despre re aprovizionările cu alimente, parcă?

Parry dădu din cap.

— Da, prin rotație, la două luni, câte un membru al Vechii Gărzi face o livrare la un bordei situat în apropierea muntelui de-aici.

— Bordei? repetă Will, încruntându-se.

— Da, în fine, o cabană părăsită. Având în vedere restricțiile impuse de securitate, membrii Vechii Gărzi nu știu pentru cine sunt proviziile, așa că se întâmplă ca alimentele să rămână acolo până se strică. Și, din cauza tăierilor bugetare, departamentul tehnologic obscur din cadrul MI5, care

deservește acest Complex, nu trimite aici o echipă decât o dată pe an. Având în vedere că următoarea vizită este programată abia peste șapte luni, îmi pare rău că trebuie să spun Will, dar nu putem spera la niciun ajutor din exterior.

Lui Will îi venise o altă idee, când, auzind un mieunat de pisică, se uită peste umăr înapoi, la Stephanie.

— Dar moș Wilkie? Nu o să-nceapă să se-ntrebe ce s-a întâmplat cu noi?

— Poate, dar el nu cunoaște coordonatele locului unde suntem. Repet, din cauza restricțiilor impuse de securitate, a trebuit să-l leg la ochi când l-am lăsat la vreo sută de kilometri distanță de-aici. Și, de asemenea, i-am dat ordin să nu folosească stația radio.

— Dar Jiggs?! Nu poate face...

— Jiggs e aici cu noi, răspunse Parry, plecând mai departe.

Will își miji ochii în întunericul din Centrul de comandă, întrebându-se pe unde putea fi acum acest personaj aproape invizibil.

În zilele următoare, Chester își petrecu aproape tot timpul privind, pur și simplu, în gol. Iar în rarele ocazii când ațipea, se trezea țipând și strigându-și părinții. Deși doamna Burrows stătea uneori cu el, Elliott își asumase sarcina de a avea grijă ca băiatul să nu rămână niciodată singur. Inițial, încercase să-i distragă atenția de la amărăciunea care-i

chinuia sufletul, dar, văzând că pe Chester nu-l interesa absolut nimic, se resemnă să stea tăcută lângă el, ținându-i companie.

Și așa, Will ajunsese să fie mereu singur. Umbla pe întuneric prin Complex, simțindu-se ca o a cincea roată la caruță, din cauză că nu se putea face util cu nimic.

Chester nu era singurul care stătea treaz mai tot timpul; Drake și Parry abia dacă mai dormeau pe furate, căznindu-se din răspuțeri să găsească o cale de ieșire din Complex sau o modalitate de a solicita ajutor din afară. Doamna Burrows punea conserve de alimente în bucătărie, de unde se putea servi fiecare, iar când Will trecea pe-acolo zăbovea adesea ca să asculte lungile discuții dintre Drake și Parry. Uneori, la conversație mai luau parte colonelul Bismarck, Eddie sau sergentul Finch, însă tot tatăl și fiul vorbeau cel mai mult.

Prima inițiativă pe care o auzi Will a fost propunerea lui Parry de a deschide ușile spre unul sau mai multe dintre celelalte etaje, astfel încât aerul să circule mai bine. În explorările lui prin Complex, Will descoperise că, după deflagrația din Centrul de comandă, nivelele trei, patru și cinci fuseseră izolate ermetic, prin propriile sisteme de autoblocare cu uși antiexplozie. Când îl întrebă pe Parry de ce se întâmplase așa, acesta îi spuse că era o măsură menită să-i protejeze pe cei aflați la etajele respective, în eventualitatea în care securitatea pe ansamblul Complexului ar fi fost periclitată.

Drake se împotrivise imediat ideii lui Parry, argumentând că, dacă ar proceda astfel, cantitatea suplimentară de aer ar fi ne semnificativă. În plus, după multe calcule, se decise că ar fi fost prea riscant să se folosească încărcături explozive în adâncul buncărului, detonațiile respective consumând probabil o mare parte din aerul disponibil.

După alte discuții ne fructuoase, Drake și Eddie începură să pună în practică o a doua inițiativă. Cu ajutorul sergentului Finch, localizaseră microfisele conținând planurile Complexului. Will, care nu văzuse niciodată o microfisă, urmări cu interes cum Drake izbutise să pună în funcțiune scannerul de documente al lui Danforth, folosind câteva baterii industriale legate în serie. După ce scană microfisele — care, așa cum descoperi Will, erau niște microfilme de mărimea unei cărți poștale, conținând în miniatură fotografii cu diverse documente —, Drake le mări suficient, încât să poată fi citite pe ecranul laptopului.

Făcând cu rândul, Drake și Eddie parcurseră toată documentația, constând în cea mai mare parte din planurile de construcție ale Complexului și din schemele cablării electrice, până la cel mai mic detaliu. Deși niciunul dintre ei nu mărturisise ce urmăreau ei să găsească de fapt, strădania și consecvența cu care studiau planurile denotau preocuparea lor de a descoperi o soluție salvatoare.

O altă inițiativă vizase folosirea antenelor radio ascunse în stâlpul de electricitate de pe muntele de-afară, pentru a trimite un semnal SOS. Totuși, după ce arseră unul dintre

transmițătoarele radiofonice din Centrul de comandă, deveni limpede că Danforth anticipase și acest lucru. Deși încercă tot ce-i trecu prin minte, Drake nu ajunsese la niciun rezultat. Danforth folosisese, probabil, întrerupătoare de circuit sau, la fel de posibil, plasase și alte încărcături explozive, pentru a scoate din funcțiune antenele.

Perspectiva părea destul de sumbră, iar discuțiile dintre Drake și Parry deveneau din ce în ce mai anoste, pe măsură ce ideile și ipotezele se epuizau deja.

Dar, după ce-l auzi pe Parry referindu-se la un arsenal de la Nivelul 6, care era cel mai de jos nivel de construcție al Complexului, Will se decise să coboare până acolo, într-o acțiune de recunoaștere. În plus, era convins că devenea tot mai anevoios să poți respira normal în Centrul de comandă. Poate era doar o impresie de-a lui, însă oricum Will începea să sufere de claustrofobie.

Se dusesese întâi în camera lui, ca să-și ia globul luminescent, și acum se îndrepta spre scări, când se ciocni de Stephanie pe coridor. Își recăpătase înfățișarea ei obișnuită: se spălase pe cap și mirosea a curat. Will remarcă și că se fardase. În murdăria și atmosfera sumbră din Complex, figura ei sclipitoare îl emoționează.

— Arăți fantastic, se trezi el spunând.

— Mulțumesc, Will, zise ea, zâmbind ușor. Cred că l-am ajutat cât am putut pe sergentul Finch.

Will știa că, zile de-a rândul, Stephanie îi ținuse de urât bătrânului, care suferise cumplit după moartea pisicilor lui.

— Da, săracul, mi-e milă de el, însă..., și aplecându-se conspirativ spre Will, continuă: cam miroase, știi? Așa că am considerat că merit să mă mai ocup și de mine. Să-mi fac timp și *pentru mine*.

Întrebându-l pe Will încotro pornise, ținu morțiș să meargă și ea. Will își dădu seama cât de mult se bucura de compania ei.

— E cam sinistru, așa-i? zise Stephanie, mai mult în glumă, când ajunseră pe ultima treaptă a scării, de unde nu se putea coborî mai mult.

De la bun început, constatai că Nivelul 6 era complet diferit de configurația celorlalte etaje, în primul rând fiindcă aici nu exista un coridor principal — doar un spațiu gol, cu pardoseală, pereți și stâlpi din beton, cu pete de rugină pe alocuri. Globul luminescent al lui Will proiecta umbre mișcătoare, pe măsură ce înaintau printre stâlpii amplasați din loc în loc, la distanțe regulate.

— Parcă ar fi un dormitor gotic, pe cuvânt, chicoti Stephanie, zărind un craniu mare pe o plăcuță indicatoare acoperită cu pânze de păianjen.

— Da, așa-i, răspunse Will, mai mult într-o doară, întrebându-se de ce se simțea obligată Stephanie să umple orice tăcere dintre ei. Dar tu crezi că se poate respira mai ușor aici, jos? Întrebă el, oprindu-se.

— Tot ce se poate, zise ea, inspirând zgomotos pe nări.

— Drake a spus că bioxidul de carbon este mai ușor decât oxigenul. Așa că s-ar putea într-adevăr să fie mai mult

oxigen pe etajul ăsta?! reflectă Will cu voce tare, încercând să-și aducă aminte cum se terminase dezbaterea dintre Drake și Parry.

Când ajunseră la niște structuri înalte aproape până în tavan și învăluite în umbre, Stephanie se minună, exclamând uimită:

— Mmmm...

— Astea sunt rezervoarele de apă, zise Will, plimbând lumina lanternei pe suprafața bazinelor de stocare plasate de o parte și de cealaltă a planșeului. Arată masiv, așa-i? zise el, apropiindu-se de unul dintre rezervoare și bătând în el cu palma deschisă. Sună a plin, comentă el, auzind reverberația ca un dangăt de clopot.

— Prin urmare, de sete n-o să murim, zise Stephanie.

În timp ce Will investiga zonele dintre rezervoare, cu ajutorul lanternei, Stephanie se cufundase într-o tăcere atipică pentru ea. Apoi, când înaintară mai mult în subsol, trecând printre generatoarele de avarie pe care Danforth le deteriorase cu bună știință, Stephanie îl luă de mână pe Will, făcându-l să tresară un pic.

— Hm, zise el, încurcat, având grijă să nu îndrepte lanterna în direcția ei, ca nu cumva fata să observe cât de mult se fâstâcise.

— Îmi place mult de tine, Will, zise ea încetișor. Știi asta, nu?

Will continua să meargă, dar nu prea repede, din cauză că Stephanie îl ținea strâns de mână.

— Da... și mie îmi place de tine, îngăimă el într-un târziu.

— Spui asta doar ca să fii drăguț cu mine. Dar nu mă deranjează.

Mergea cu pași mici alături de el, păcănind în ciment cu tocurile înalte ale cizmelor ei de piele, de parcă ar fi vrut să-l depășească și să i-o ia înaintea. Simțind asta, Will începu să se miște și el un pic mai repede.

— Mi-aș dori enorm să stau mai mult timp cu tine, Will, șopti Stephanie. Oricum, Elliott nu trebuie să știe, nu crezi?

Când Will nu răspunse nimic, Stephanie coborî și mai mult glasul, rostind pe un ton plângăcios:

— Iar dacă lucrurile merg prost pentru noi toți și nu vom mai putea să ieșim vreodată de-aici, crezi că mai are importanță ceva pe lumea asta? În afară de bucuriile pe care ni le mai putem permite acum?

Când ajunseră la o serie de uși închise, Stephanie îl strânse de mână de câteva ori, fiind limpede că nu voia să-i mai dea drumul. Deși încerca să lase impresia că-l preocupa serios explorarea subsolului, Will era copleșit de emoții. Nu-i ieșea din minte cât de frumoasă i se păruse Stephanie când coborau scara. Dregându-și glasul, spuse, îndreptând lanterna spre cadrul unei uși deschise:

— Țasta este arsenalul. Era încuiat ultima oară când am fost aici. Hai să aruncăm o privire înăuntru.

— Sigur, haidem, zise ea, înseninându-se.

Cu cealaltă mână, îl ținea acum de braț.

Will vedea parcă aievea ochii ei albaștri și limpezi, cuțele minuscule din colțul buzelor ei când zâmbea. Inima îi bătea tot mai tare. Poate că Stephanie avea dreptate — nimic nu mai conta acum. Will știa cât de mult o plăcea și Chester, dar prietenul lui nu avea dispoziția sufletească să se ocupe de așa ceva acum, și nici pe viitor, cel puțin o perioadă de timp. Iar pe Elliott o interesa mult mai mult să aibă grijă de Chester decât să fie cu Will. Dacă într-o săptămână, poate, vor rămâne fără aer cu toții, însemna că perspectiva lucrurilor era alta, de fapt, iar Stephanie avea dreptate. Absolut nimic nu mai conta acum.

Doar bucuriile pe care și le mai puteau permite...

Fără să-și dea seama, Will o strânse de mână mai tare și o trase după el în camera arsenalului.

Înăuntru, se opriră. Will lăsase în jos lanterna, iar Stephanie era în fața lui, ca o umbră cenușie. Stephanie își ridică mâna spre umărul lui.

— Știi, ești un tip nemaipomenit, zise ea.

— Nu care cumva să aprindeți vreun chibrit aici, se auzi un glas hodorogit. Mare... mare greșeală ar fi.

Stephanie țipă pițigăiat.

Will se roti în direcția de unde venise vocea, mișcând într-acolo lanterna ca să vadă cine era înăuntru. Încăperea era spațioasă, cu multe rânduri de rafturi de depozitare, pe care se aflau armamentul și explozibilele din Complex.

— Cine-i acolo? întrebă Will, pe un ton ce se voia ferm. Cine e?

— Doar prăpăditul de mine, hurui vocea dogită. Dacă aprinzi un chibrit, sărim toți în aer. Din cauza munițiilor.

Will păși spre locul de unde venea vocea, iar Stephanie continuă să se agațe de el, din cauză că era speriată.

Lumina lanternei dezvălui prezența unui bărbat prăvălit într-o rână, pe niște saci.

— Scânteie! exclamă Will. Ce cauți aici?

— Același lucru ca tine, rosti el greoi. Am vrut să stau un pic cu mine însumi, spuse Scânteie, căruia i se cam împletecea limba în gură.

Will și Stephanie se uitau uluiți la el. Sweeney avea cămașa descheiată până la brâu. Două mici terminale metalice care îi ieșeau din stern erau conectate prin cabluri la o baterie industrială, pe care o ținea tandru în brațe.

— Da... nu-i nevoie de fapt să mă încarc așa, zise el, încercând să clipească din ochi glumeț. Dar m-am gândit să-mi completez un pic nivelul celulelor de rezervă. Pentru orice eventualitate.

— Scânteie, pari foarte ciudat, se încumetă Will să spună. Sper că n-ai băut, da?

— Nu, domn'e, nu pun eu gura pe băutură. Când celulele se încarcă prea mult, apare uneori efectul ăsta, de parcă aș fi beat, răspunse Sweeney, încercând să se ridice în fund, dar nereușind. Știi... am auzit fără să vreau tot ce-ați spus.

— Chiar tot? zise Will, aruncând o privire spre Stephanie. Cu mâna liberă, Sweeney încercă să arate spre ei, dând nesigur din braț.

— Da... știi... dacă se ajunge la tot ce poate fi mai rău... și nu ne rămâne decât s-o mierlim..., zise el strâmbându-se și scuturând din cap, cu un aer de seriozitate comică,... atunci *ar trebui* să ne aruncăm toți în rezervoarele alea de apă. Odată era să mor înecat la bordul unui submarin. Nu-i o moarte prea nasoală. Oricum, mai bine decât să mori prin sufocare.

— Scânteie, nu mai vorbi așa. Noi tot vom ieși până la urmă de aici. Nu s-a terminat încă! zise Will, șocat să-l audă pe bătrânul soldat spunând asemenea lucruri. Tu te simți bine, zi?

— Sigur, da, mă simt bine. Hai, băiete, relaxează-te acum. Stai un pic cu mine. Spune-le prietenilor tăi să rămână și ei.

— Dar nu suntem decât noi doi — spuse Stephanie, amuțind brusc când Will se uită cu subînțeles la ea.

— Bineînțeles că o să stăm cu tine, zise Will, trăgând niște saci goi, pe care să se așeze el și Stephanie.

Deși era suficient loc pe cei doi saci, încât să poată încăpea comod amândoi, Stephanie își căută o poziție în care să poată sta cu piciorul lipit de piciorul lui Will. Și rămase așa, în timp ce Will încerca din răspuțeri să poarte o conversație cu Sweeney, care vorbea fără nicio noimă.

— Îmi puteți spune pe ce nume este făcută rezervarea? se interesă recepționera îmbrăcată într-un trening roz.

Fata trase un creion din părul ei foarte creț, permițându-și o privire curioasă spre tânăra care se înfipsea în fața recepției, cu un șofer chipeș, dar cam prostănac lângă ea. Apoi, răsucind creionul între degetul mare și degetul arătător, de parcă ar fi fost un bețigaș, femeia apăsă pe mouse pentru a naviga pe pagina afișată pe ecranul computerului.

— Presupun că este pentru o rudă? Mama sau tatăl dumneavoastră, poate?

Recepționera văzuse Mercedesul de lux parcat afară, cu un microbuz în spate, așa că presupunea că era vorba despre o persoană importantă. Și, cum ei nu acceptau copii la cazare, nu se putea ca rezervarea să fie pentru fâșneața din fața ei.

— Chemați-i înăuntru și ne vom ocupa să le pregătim o cameră, mai spuse ea.

— Câtă dexteritate, remarcă Rebecca Doi, urmărind trunchiul cu creionul care se rotea ca un elicopter în mână a recepționerei.

— Oh, mulțumesc. Am învățat asta de la un prieten mai în vârstă, zise recepționera, cu un aer distant.

Ardea de nerăbdare să afle cine era personajul care urma să onoreze cu prezența sa stabilimentul lor exorbitant de scump, dar, ajungând la capătul listei de rezervări de pe computer, constată că mai rămăseseră de venit doar câțiva clienți obișnuiți de-ai lor, și se încruntă nedumerită.

— Gradul de ocupare în momentul de față este acoperit în totalitate. Pe ce nume era rezervarea?

— Rezervarea? repetă Rebecca Doi, când bătrânul Styx intră în holul recepției, uitându-se apoi în jur la fotografiile care înfățișau activitățile variate oferite de acest luxos centru de sănătate, amplasat în peisajul rural al comitatului Kent.

În fotografii, apăreau oameni înotând într-un bazin de lungime olimpică, persoane care se bucurau de îngrijiri cosmetice, masaje sau mergeau la plimbare în grup, în parcul imens care înconjură vechiul conac transformat în stabiliment de fitness și petrecere a timpului liber.

— Da, rezervarea. Presupun că e pentru dumneavoastră, domnule? întrebă recepționera, adresându-i-se bătrânului Styx, care se dusesse la ferestrele largi din spațiile zonei de recepție, privind spre piscină, unde ora de aerobic acvatic era în plină desfășurare. Domnule? Alo! zise recepționera, văzând că bărbatul grizonant nu se sinchisea să-i răspundă.

Dar apoi preferă să tacă, fiindcă, oricât de exasperată începea să fie din cauza acestor persoane ciudate, datoria ei era să fie prudentă, pentru eventualitatea în care putea fi vorba despre un nou client foarte important. Cu părul pieptănat spre ceafă, bărbatul vârstnic era îmbrăcat într-o haină de piele, care-i venea până la glezne. Recepționera se gândi că putea fi vorba despre un celebru regizor de film — sau, studiindu-l mai bine, poate un muzician. Încercă să-și

amintească numele membrilor formației Rolling Stones — toți arătau slabi și uscățivi, ca domnul acesta. Da, poate că era unul dintre membrii formației Rolling Stones. Dar nu cântărețul cu gură senzuală și șolduri înguste — nu, fiindcă pe acesta l-ar fi recunoscut, cu siguranță.

Vehiculul de-afară era probabil microbuzul lor pentru turneu; iar rezervarea fusese făcută, poate, sub un pseudonim. Nu ar fi fost ceva neobișnuit, știut fiind că multe celebrități veneau la centrul lor de fitness pentru a scăpa de luminile rampei și a-și recăpăta o formă fizică optimă. Așadar, recepționera aștepta răbdătoare, răsucind creionul între degete și fredonând încetișor: *Am tot tim-pul din lu-me!* Nici în ruptul capului nu-și dorea să jignească din greșeală persoana aceasta foarte importantă.

Un cârd de femei, sporovăind întruna între ele, își aleseră tocmai acest moment pentru a trece prin recepție, în drum spre sala unde urmau să facă exerciții Pilates.

— Câte persoane sunt cazate aici? se interesă bătrânul Styx, după ce femeile dispărură pe un coridor.

Recepționera a fost luată prin surprindere de severitatea și răceala ochilor lui ca de strigoi. Niște mici găuri negre, care o făcură să întoarcă privirea. Îi venea s-o rupă la fugă.

— O sută douăzeci de persoane, la capacitate completă, dar avem și un număr substanțial de clienți care vin doar în timpul zilei, pentru tratament și gimnastică.

Bătrânul Styx dădu aprobator din cap.

— Și toți clienții stabilimentului suferă de obezitate cronică, asemenea acelor femei pe care le-am văzut adineauri?

În mod deloc surprinzător, recepționera rămase descumpănită de întrebarea lui.

— Nu cred că asta este...

— Există carne de om din abundență pentru scopurile noastre, o întrerupse el, vorbind cu Rebecca Doi.

— Ce?! exclamă recepționera, uitându-se stupefiată la el.

Bătrânul Styx scosese un walkie-talkie din haină și vorbi la el, în cel mai straniu grai pe care îl auzise recepționera vreodată.

— Scuze. Nu-i ziua ta norocoasă, spuse Rebecca Doi, fără niciun sentiment.

Cu un trosnet violent, ușile principale se izbiră de perete. Creionul recepționerei zbură învârtindu-se prin hol, când o arătare cu bale la gură se postă lângă Rebecca Doi și căpitanul Franz. Cu un muget răgușit, Hermione dădu buzna în spatele biroului de la recepție, răsturnându-l. O trânti pe spate pe recepționeră. Hermione sări cu picioarele pe ea, cu un urlet de ușurare și, înfigându-și degetele în obrajii femeii, își introduse adânc ovipozitorul în traheea ei, unde depuse săculețul cu ouă. Imediat după aceea, Hermione săltă capul; o salivă abundentă și cleioasă i se înfășura în jurul ovipozitorului.

— Am nevoie de altă gazdă... repede, rosti ea cu glas răgușit. Sunt atâția copilași în mine!

Uitându-se înfricoșat la Hermione, bătrânul Styx se dăduse la o parte din calea ei. Era acum la ușile principale, unde o trupă de Limitatori se prezentase la ordin.

— Cred că ar trebui să încercăm întâi aici, îi zise lui Hermione Rebecca Doi, îndreptându-se spre ușa pe unde ieșiseră femeile care se duceau la cursurile Pilates.

— S-ar putea să fim pe calea cea bună, declară Drake, când se adunară toți în jurul laptopului.

Cu excepția lui Chester, care nu putea fi convins să plece din camera de ședințe, și a lui Elliott, care considera că nu trebuia lăsat singur, era prezentă toată lumea.

Trecuseră aproape două săptămâni și nu mai încăpea nicio îndoială — aerul era mai rarefiat și din ce în ce mai greu de respirat.

Will se uita de jur împrejur la fiecare. Lumina ecranului de la laptop reflectată în ochii lor făcea și mai evidentă speranța care le încolțise în suflet. Niciuna dintre celelalte idei nu dusesese la nimic, iar Will începuse să creadă că doar un miracol i-ar mai fi putut salva.

— Împreună cu Eddie, am studiat cu atenție planurile de construcție originale ale Complexului, analizând în detaliu toate aspectele, zise Drake, trecând repede peste o succesiune de pagini afișate pe ecran. Aici sunt câteva secțiuni transversale ale muntelui, din care se poate observa cum este amplasată instalația în interiorul masivului stâncos, zise el,

opriindu-se la o ilustrație și bătând cu degetul în ecran. Puteți vedea că există un brâu substanțial de rocă în jurul Complexului, pentru a-l proteja.

— Asta a fost și ideea de bază, mormăi Parry.

Eddie preluă cuvântul de la Drake:

— Inițial, nu ne-a frapat nimic, dar apoi am coroborat aceste planuri de construcție cu un studiu geologic întreprins în anii 1950.

Drake deschise o altă fereastră pe ecran, care evidenția diverse secțiuni transversale ale muntelui, unde nu figura însă și Complexul.

— Acest raport se referea la câteva zone dinspre partea de mijloc a muntelui, unde eroziunea era deosebit de pronunțată. Drake arată spre unul dintre desene. Și am putut observa că pe versantul nordic al muntelui — exact deasupra marginii de rocă pe care o vedeți aici — eroziunea era chiar considerabilă. Adăugați încă vreo șaiszeci de ani de acțiune a apei pluviale și de stricăciuni din cauza înghețului, și veți ajunge la concluzia că măcinarea stâncilor ar fi fost foarte accentuată.

— Ciclul îngheț-dezgheț, îngână Will, regretând însă imediat când văzu ce privire îi aruncase Parry.

— Bun, și cum ne ajută pe noi chestia asta, de fapt? întrebă bătrânul.

— Timpul și eroziunea apei acționează independent de intervenția omului, zâmbi Drake revenind la prima fereastră, de unde trase o imagine. Ne ajută fiindcă, dacă pe

studiul geologic suprapunem planurile de construcție, zona de eroziune accelerată este..., zise el, arătând pe plan,... exact lângă peretele extern din capătul Nivelului 2.

— Ceea ce înseamnă că acolo se află cel mai vulnerabil punct din Complex, zise Eddie. Iar dacă am plasa toată încărcătura explozivă de care dispunem lângă acel zid, există șansa, ce-i drept firavă, de a arunca în aer o bucată de stâncă, pe unde să putem ieși.

— O chestie cu miză mare, fluieră Parry, admirativ.

Când se rezemă de masa de-alături și începu să se tragă de barbă, cu un aer gânditor, Will remarcă faptul că toți se uitau atenți la el. Stephanie rămăsese cu gura deschisă și mișca din buze, ca și cum s-ar fi rugat ca verdictul lui Parry să fie în favoarea aplicării aceluia plan. Parry scutură din cap, când, în cele din urmă, vorbi din nou:

— Înțeleg argumentul vostru, însă volumul de material exploziv din arsenal va fi factorul limitant. Și chiar dacă punem la bătaie și ultima fărâamă de explozibil, în cazul în care planul eșuează, tot oxigenul din Complex va fi fost anihilat. Ceea ce înseamnă că pentru noi cortina va fi căzut pentru ultima oară, zise el, pufnind scurt și încrucișându-și brațele la piept. În afară de asta, ceea ce ar mai rămâne din Complex, în urma detonației, riscă să se năruie în capetele noastre.

— Ăăă... comandante, zise sergentul Finch. N-ai uitat cumva ceva...

— Nu, Finch, n-am uitat nimic! se rățoi urât Parry la el. Drake se uita când la unul, când la celălalt și înapoi, încercând să se dumirească de rostul schimbului lor de replici.

— Dacă voi doi ne ascundeți ceva, cred că avem tot dreptul să știm și noi despre ce este vorba.

Parry sări în picioare, și vorbi de parcă lătra:

— Nu. Sunt anumite lucruri pe care *nimeni* nu are dreptul să le știe. Iar pe Finch l-a luat gura pe dinainte, fiindcă el nici măcar nu știe toată povestea.

Atunci, doamna Burrows rosti pe un ton calm și stăpânit:

— Parry, noi suntem singurii oameni din lume care știm că e posibil ca Faza să fie încă în curs de desfășurare. Și, de asemenea, tot noi suntem cei care putem face ceva pentru a o curma. Și-atunci, spune-mi, ce poate fi atât de important, încât tu să preferi să ne lași pe toți să murim în buncărul ăsta?

Parry privea în pământ, încordând un picior ca și cum ar mai fi ezitat încă. Brusc, apoi, își ridică fruntea și-i spuse fiului său:

— Ești sigur că avem o șansă cu ideea asta a ta cam tralala? Ești absolut sigur?

— În limitele de toleranță ale desenelor pe care le-am văzut cu toții și în ipoteza că procesul eroziunii continuă neîntrerupt... da, răspunse Drake, sunt absolut sigur. Singurul aspect cu adevărat negativ este faptul că ne-ar trebui o cantitate de explozibil de două ori sau de trei ori mai mare,

pentru a străpunge zidul armat al Complexului și versantul muntos.

— Băieți, vouă vă place să vă folosiți forța brută, așa-i? zise Parry, după care se gândi câteva clipe. OK, haideți mai bine toți cu mine, hotărî el, încuviințând din cap spre sergentul Finch.

Îndrumați de Parry, luară în drum baroase, dălți și cio-cane. Lifturile nu funcționau, așa că pe sergentul Finch îl duse în spate colonelul Bismarck, în timp ce Drake și Sweeney îi cărau scaunul cu roțile, în jos, pe scări.

Când ajunseră toți la Nivelul 6, Parry îi conduse pe lângă rezervoarele de apă, până în arsenalul aflat chiar în capăt. Traversând unul dintre culoarele care treceau printre rafturi, ajunseră la un dulap metalic mare, lipit de zid.

— Câțiva dintre voi apucați-vă imediat de lucru și mutați toate explozibilele și materialele incendiare dincolo de o rază de șase metri. Orice scânteie accidentală poate aprinde totul aici, zise Parry, fluturând din mână spre rafturile de depozitare.

Apoi, îi supraveghe pe fiul său și pe Sweeney care împingeau la o parte dulapul metalic. Peretele din spatele dulapului nu părea diferit de ceilalți pereți ai Complexului, însă Parry luă o daltă și un ciocan și se apucă să bată în el.

Se dovedi repede că nu consta doar dintr-o placă solidă de beton armat. Parry localizase o porțiune de la baza zidului, care suna altfel, când bătea cu dalta. Continuă

investigația, ciocănind în sus, pe zid, dar la un moment dat Parry se opri și-i spuse lui Will:

— Tu ești bun la treburi dintr-astea, băiete. Ia-ți niște scule și vezi care-i situația pe peretele din cealaltă parte a ușii, zise el, arătând la mai bine de un metru mai încolo, la baza zidului.

Will descoperi că exista o scândură de lemn îngropată imediat sub suprafața de beton, și nu avu nevoie de prea mari eforturi pentru a o scoate la iveală. Lucrând amândoi mai departe, treptat, începu să apară un dreptunghi de mărimea a două uși duble. Când terminară, se traseră amândoi înapoi, să-și privească opera.

— Sesam, deschide-te, zise Parry. Pe-acolo e drumul nostru înăuntru.

După ce verifică dacă rafturile din jur erau goale, Parry se întoarse spre toată echipa:

— Acum, vom sparge stratul de beton care astupă ușa.

— Dar ce-i acolo înăuntru? zise Drake. O ascunzătoare cu explozibile?

Ignorând întrebarea, Parry lovi cu barosul în colțul de jos al dreptunghiului.

Sergentul Finch nu era la fel de reticent.

— Da, îi răspunse el, al doilea depozit de muniție este ascuns acolo. Un depozit top secret.

— Plus restul, mormăi Parry, continuând să izbească în zid cu barosul.

Sweeney și colonelul i se alăturară. Betonul începea treptat să cedeze, dar nu atât de repede pe cât crezuse Will.

— Pot să încerc și eu? întrebă cineva, în timp ce pășeau în arsenal.

— Chester! izbucni Will, zâmbind larg.

Elliott venea în urmă, la fel de îngrijorată ca înainte.

— Era timpul să fac și eu ceva, zise Chester, când colonelul îi pasă barosul, iar băiatul se apucă de lucru.

Sweeney răzbi dincolo primul, oprindu-se să se uite.

— Nu, dă-i înainte, spuse Parry. E preferabil să curățăm intrarea complet.

Peste vreo douăzeci de minute, colonelul atacă ultima bucată de beton, din partea de sus a ușii. Când ultimele rămășițe din zid se prăvăliră pe pardoseală, Parry aprinse lanterna și intră în încăperea secretă, urmat de toți ceilalți.

— Aici e mai mult decât ne trebuie nouă, zise Drake, evaluând din ochi numărul lăzilor de lemn dinăuntru, luminate de lanterna lui Parry. Dar nu e nimic sofisticat — doar încărcătură explozivă normală, din perioada postbelică. Și-atunci, nu-nțeleg, ce-a fost cu melodrama de adi-neauri?

— Cea mai bună metodă de a ascunde un lucru este să-l ascunzi în ceva deja ascuns, anunță Parry, întorcându-se cu fața spre ei. În niciun fel de circumstanțe, nu aveți voie să suflați vreo vorbă despre ceea ce veți afla — absolut nimă-nui, zise el, îndreptându-și semeț umerii. Urmează ca acum să vă cer fiecăruia în parte să confirmați că, potrivit Legii

pentru apărarea Regatului, din 1973, revizuită în 1975 și 1976, vă angajați în mod irevocabil și necondiționat să vă supuneți puterii acestui document legislativ.

Parry rosti numele fiecăruia.

— Drake?

— Habar n-am ce-o mai însemna și asta, dar *da*, zise Drake.

— Finch?

— Da, comandante.

— Colonel Bismarck — prin angajamentul de față ți se conferă cetățenia britanică. Am nevoie de răspunsul dumitale.

— Poate Parry să facă asta? îi șopti Will lui Chester, în timp ce colonelul își exprima acordul.

— Și, de asemenea, Eddie Styxul, prin prezenta ți se conferă cetățenia acestei țări. Ești de acord?

— Da, domnule, răspunse Eddie.

— Doamna Burrows?

— Da, Parry, spuse ea cu blândețe. De ce nu, în fond?

— Elliott — scuze, am uitat că și ție trebuie să ți se confere cetățenia britanică. Răspunde-mi, te rog.

— Da, zise ea.

— Sweeney?

— Da, șefu'.

Parry li se adresa apoi lui Will și Chester, care își dădură consimțământul.

— Stephanie? zise Parry.

— La fel, da, replică ea.

— Bun, așa, continuă Parry. Trebuie să fiți conștienți că, dacă oricare dintre voi divulgă informații privind această chestiune, potrivit Legii pentru apărarea Regatului, sunteți pasibili automat de o execuție sumară, fără proces în instanță sau orice formă de recurs legal.

— *Execuție?* repetă doamna Burrows.

— Adică eu aș avea autoritatea deplină să vă ucid, răspunse Parry, pe un ton sec, din care toți cei de față au dedus că nu glumea deloc. După tratatul de dezarmare nucleară din 1972, s-a stabilit de către un subcomitet secret din cadrul Ministerului Apărării că ne aflăm într-o poziție de dezavantaj strigător la cer. Așa că...

Parry îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre colțul încăperii. Erau acolo zece containere metalice, lucind sumbru.

— Eh, și? zise Stephanie, complet neimpresionată de banalul deznodământ.

— Am dosit înăuntru, aici, câteva DTN-uri, zise Parry, pentru zile negre.

— DTN-uri? se miră Will.

— *Dispozitive termonucleare*, explică Parry.

— Arme nucleare... vorbește despre arme nucleare! zise Drake, holbându-se la containere. Fir-ar să fie, asta ne mai lipsea acum!

* * *

Parry și sergentul Finch, înarmat cu nelipsitul lui clipboard, trecură în revistă produsele depozitate atât în arsenal, cât și în a doua cameră secretă, marcând cu creta lăzile care conțineau cele mai puternice materiale explozibile. Bucată cu bucată, acestea au fost încărcate pe un cărucior, împins apoi până la casa scării. De aici, preluau ștafeta Will și Chester, care primiseră misiunea, deloc de invidiat, de a căra fiecare ladă sus pe scări, opt etaje, până la Nivelul 2, unde-i aștepta un alt cărucior.

Era o muncă anevoioasă, deoarece lăzile erau grele, iar băieții sufereau de lipsă de aer. În timp ce se trambalau în sus pe scări cu nu-se-mai-știa a câta ladă, Chester continua să aibă același comportament de robot, nederanjându-l nici măcar mânerule de sfoară care-i intrau în palmă și-l răneau. Când, în cele din urmă, ajunseră sus pe ultimul palier, puseră lada cu grijă pe cărucior, lângă toate celelalte. Reze-mându-se de perete și respirând greoi, Will prinse privirea prietenului său. Chester îi zâmbi cu gura până la urechi, de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume.

— Te simți bine? îl întrebă Will.

— Mă bucur că pot face ceva concret, răspunse Chester.

Deși Chester părea să fi trecut cumva peste pierderea suferită, Will continua să fie îngrijorat pentru el, chiar dacă nu prea avea cum să-l ajute acum.

— Ce-o fi făcând Drake? zise Chester, ștergându-se pe frunte. Propun să-i ducem noi lăzile astea.

— Perfect, își exprimă Will acordul.

Will împingând și Chester trăgând, deplasară în lungul coridorului căruciorul încărcat cu lăzi grele. Una dintre roți începuse să scârțâie plângăcios.

— E la fel ca atunci când am golit noi roaba în Parcul din Highfield, remarcă Chester.

În capătul coridorului, împinseră căruciorul pe o ușă, iar de-acolo în camera de serviciu identificată de Drake, care susținea că acela era locul ideal de unde să-și croiască ei drum liber prin versantul muntelui.

Camera era deja plină până sus cu stive de lăzi, iar Drake se ocupa să încastreze detonatoare de dimensiunea unui creion în fiecare ladă, conectându-le printr-un ghem întreg de cabluri.

— Splendid, zise Drake, uitându-se la căruciorul cu lăzi. Le descarc eu, dacă voi vreți să vă vedeți de treabă.

— Câte îți mai trebuie? întrebă Chester, uitându-se la lăzile stivuite lângă Drake.

— Suficient de multe, încât să umplem camera asta, apoi și pe cea de alături, răspunse Drake. Cred că ar mai fi de făcut pe puțin vreo douăzeci de curse cu căruciorul.

— Douăzeci! exclamă Chester, râzând forțat. Excelent — le aducem imediat, adăugă el, ieșind din cameră.

Râsetul lui continuă să răsună pe coridor, unde băiatul se foia încolo și înapoi, bătând cu palma în perete și repetând: „Lăzi, lăzi, lăzi!”

— Nu e în apele lui, declară Drake cu voce joasă, în-
cruntându-se.

— Dar care dintre noi mai e în apele lui? ripostă Will.

— Mda, stai cu ochii pe el, Will, promiți? zise Drake.

Pregătirea celor două încăperi a durat aproape toată ziua. La
final, Drake urcă scările și intră în Centrul de comandă, ro-
tind în mâini un mosor de pe care desfășura în urma lui un
cablu lung.

Parry se temuse de eventualitatea în care explozia, pe
lângă spărtura în zidul gros al Complexului, ar fi putut în
același timp să surpe și plafonul Nivelului 2, izolându-i
înăuntru și făcând astfel inutil tot efortul detonării. Nu
aveau cum să închidă ușile antiexplozie care duceau spre Ni-
velul 2, însă îndrumați de Parry îngrămădiră saci de nisip în
jurul celor două încăperi pline de încărcături explozive, spe-
rând să diminueze astfel forța de propagare a detonației în
restul Complexului. Considerând însă că aceste măsuri de
precauție erau insuficiente, Parry se ocupă personal de ridi-
carea unei alte baricade din saci de nisip, de data asta la
jumătatea coridorului.

Venise momentul. Așteptau toți pe culoar, în fața chici-
netei de lângă Centrul de comandă, unde Chester observase
prima oară că mama lui se comporta ciudat. Drake și Eddie
decisese că mica încăpere era locul cel mai bun unde să se
adăpostească toți în clipa detonației.

— Demarăm acțiunea, zise Parry.

Intrară cu toții în chichinetă și închiseră ușa dinspre culoar. Drake desfăcu cele două sârmulițe de cupru răsucite la capătul cablului, conectându-le apoi la terminalele unui detonator.

Nimeni nu vorbea. În timp ce doamna Burrows o mângâia pe Colly, din coșulețele de răchită înșirate pe masă se auzea un cor de miorlăituri. Stephanie și Elliott umblaseră prin tot Complexul, ca să adune mâțele sergentului Finch din diversele lor ascunzători, dar făcuseră asta din simpatie pentru bietul bătrân.

Drake le spusese să-și depoziteze rucsacurile în colțul camerei, astfel încât să le aibă la îndemână. Și, pe lângă nenumăratele stingătoare de incendiu pe care le aduseseră în cameră, Parry avusese grijă să-și ia cu ei provizii de alimente și apă, pentru câteva zile.

Drake trase de fire, ca să se asigure că erau bine legate de terminale, după care dădu din cap spre tatăl lui.

Trăgând aer în piept, Parry rosti pe un ton surprinzător de blajin:

— Nu cred că sunt prea multe de spus, decât *baftă* pentru noi toți. Sper ca Dumnezeu să fie îngăduitor cu noi astăzi.

— Amin, încheie Sweeney,

Bătând cu bastonul în podea, Parry mai zise:

— Și-acum, vă rog, adoptați pozițiile de siguranță.

Îl ajută pe sergentul Finch să se ridice din căruciorul cu roțile, după care fiecare se conformă ordinului, ghemuindu-se pe podea, cu capul în jos și palmele încleștate una de cealaltă la ceafă.

Drake începu să învârtă manivela detonatorului, pentru a produce o sarcină electrică. Pe măsură ce manivela se rotea din ce în ce mai rapid, zumzăitul dinamului se făcea tot mai auzit între cei patru pereți ai chicinei.

— E de-ajuns, decise el, deblocând mecanismul de siguranță din jurul mânerului. OK toată lumea?

— OK, răspunse Parry.

— Ne vedem pe cealaltă parte, zise Drake.

Mânerul se deplasă în poziția decisivă.

Capitolul optsprezece

Liftul urca etajele Cancelariei, uriașa clădire guvernamentală din centrul Noii Germanii. Când se opri, ușile se deschiseră și doi Limitatori Styx ieșiră din cabină. Băteau cadența la unison cu cizmele lor, în timp ce mășcăluiau umăr la umăr pe pardoseala de marmură lustruită elegant.

Asistenta cancelarului era la postul ei de lucru — o masă barocă aurită, cu un telefon și o vază de flori ofilite pe ea. Se pieptăna, când îi văzu apropiindu-se pe cei doi soldați. Fusese o vreme când femeia ar fi încremenit de frică zărindu-i pe acești indivizi ca niște strigoi, cu fețe scheletice și ochi negri ca tăciunele. Acești indivizi care prevesteau doar moarte și distrugeri. Acum însă, se uită la ei cu o detașare plictisită, când se opriră în fața mesei ei.

— E înăuntru? mârâi unul dintre Limitatori.

Femeia încuviință din cap, cu privirea aceea de oaie tâmpă, care sugera un tratament intens cu Lumina-Întunecată — la fel ca majoritatea locuitorilor din Noua Germanie, fusese și ea supusă unor ședințe de programare excesivă, care

aproape că-i anihilaseră creierul. Chiar și înfățișarea ei se schimbaseră considerabil din ziua în care, în urmă cu câteva luni, Rebecca Doi și generalul Limitator făcuseră prima lor vizită la Cancelarie. Continua să se îmbrace cu același gen de talior bleumarin sobru, însă neglijase să-și mai vopsească părul, rădăcinile închise la culoare ale firelor platinat fiind deja vizibile, și se farda cam de mântuială.

Sub privirile ei, unul dintre Limitatori deschise cu piciorul ușile mari de lemn de la biroul cancelarului, după care dădură amândoi buzna înăuntru.

Continuând să-și perie părul, femeia auzea zgomotele brutale din încăperea alăturată. Apoi, Limitatorii ieșiră, târându-l între ei pe corpulentul cancelar, Herr Friedrich. Îl surprinseseră probabil în timpul unuia dintre tipicele lui dejunuri copioase, din moment ce încă avea șervetul la gât.

— Ies pentru o vreme, Frau Long, izbuti să îngaiame cancelarul, înainte de a fi târât afară, pe coridor.

Având în față doi motocicliști care deschideau drumul, limuzina oficială trecea ca un bolid pe Berliner Strasse, una dintre cele mai mari și, îndeobște, aglomerate artere rutiere din Noua Germanie. Dar, în afară de acest automobil elegant, cu o caroserie alungită, vopsită într-un argintiu strălucitor, nu mai existau alți participanți la trafic.

Vehiculul opri în fața delegației și portiera se deschise. Punându-și delicat cizma cu carâmb înalt, milităresc, pe

carosabilul de culoarea cretei, Rebecca Unu se dădu jos tacticos din vehicul. Și, la fel de tacticos, se îndreptă spre delegația postată acolo, înclinând ușor capul pentru a asculta țiuitul îndepărtat al sirenelor care urlau în tot orașul. Apoi, se întoarse să inspecteze trotuarul de vizavi al amplului bulevard, peste fâșia centrală plantată cu palmieri, unde o sumedenie de oameni stăteau la câteva cozi. Numărul locuitorilor din Noua Germanie adunați acolo era atât de mare, încât șirurile se încolăceau în diferite sensuri pe asfaltul încins. Și niciuna dintre acele persoane nu vorbea și nu scotea niciun sunet, doar târșâindu-și picioarele înainte, iar cozile se mișcau din loc ca melcul.

— Apă..., șuieră printre buze Rebecca Unu. Aduceți-mi niște apă, zise ea, fluturând din poalele mantoului negru și lung, ca să se mai răcorească.

Unul dintre soldații Limitatori din delegație își scoase imediat plosca de la centură și i-o dădu. Rebecca Unu bău cu lăcomie câteva înghițituri, după care i-o dădu înapoi.

— Clima asta... e prea de tot pentru mine, zise ea, mișcându-și ochii spre soarele care ardea neconținut exact deasupra, pe cer, și coborând privirea, apoi, spre generalul Limitator care aștepta ordinele ei. Se încruntă cumva, observând uniforme de lucru, de culoarea nisipului, cu care erau îmbrăcați el și ceilalți Limitatori. Te-am lăsat la conducere și poftim ce se întâmplă. Știu că arșița este motivul pentru care ați renunțat la uniforma oficială, însă țin să te anunț că

nu aprob această măsură. Nu ne putem prezenta într-o asemenea ținută. E prea *de vacanță*, pentru gustul meu.

Expresia inertă de pe chipul generalului Limitator rămase neschimbată, însă se vedea limpede că-l tulburase critica ei, din moment ce se uita jenat în jos la tunica și pantalonii lui de luptă.

— Este uniforma Forțelor Speciale din Noua Germanie, explică el.

— Lasă chestia asta acum, zise ea. Dar, reține, când ești Rasa Conducătoare, trebuie să-ți joci rolul. N-am dreptate, domnule cancelar? Nu asta a fost convingerea minunatului vostru Al Treilea Reich când...

Tăcu însă, căutându-l din priviri pe Herr Friedrich, care stătea în mijlocul delegației. Omul era ca năuc, cu capul sucit spre spate, uitându-se la un pterodactil care zbura sus pe cer.

— Hei, porcule, cu tine vorbesc! se răsti ea la el.

Cancelarul, fostul conducător suprem al națiunii Noii Germanii, sughiță speriat. Și el își primise porția de Lumină-Întunecată, suferind efectele nocive uzuale.

— Da? făcu el, încruntându-se la Rebecca Unu.

— Oh, las-o baltă, se rătoi ea, răsucindu-se spre generalul Limitator. Ascult informarea, zise ea. Cum se descurcă Vane?

— Depășește toate așteptările, răspunse generalul Limitator, clătinând din cap și arătând apoi spre una dintre clădirile instituționale de pe bulevard, un edificiu impozant, cu

zece etaje, construit din granit deschis la culoare. Apoi, mișcă degetul de-a lungul celorlalte construcții similare, înșirate în continuare pe stradă, apropiindu-se de locul unde se aflau acum el și Rebecca Unu. Pe urmă, am procedat la fel cu unitatea medicală și universitatea de istorie veche și antică. Vane a luat la rând toate gazdele umane din aceste edificii. Există trei sute cincizeci de trupuri pentru fecundare și un număr dublu pentru hrănirea...

— Stai! îl întrerupse Rebecca Unu. Vrei să spui că Vane a fecundat *singură* atâtea persoane deja? Dar e doar o femeie. Cum se poate asta?

— Permite-mi să-ți sugerez să vii și să vezi cu ochii tăi, răspunse generalul Limitator.

El și restul delegației porniră în urma Rebeccăi Unu, care trecea peste fâșia de vegetație din mijlocul bulevardului, scurtând de-a dreptul printre cozi. Amuțiți, oamenii se dădeau la o parte din calea ei. Unul dintre ei, un bărbat în vârstă, congestionat la față din cauza expunerii îndelungate la razele soarelui nemilos, se prăbuși brusc. Rebecca Unu nici nu se sinchisi să se uite la el, ci trecu mai departe.

— Da, pe-acolo, spuse generalul Limitator, când Rebecca Unu ajunse la prima clădire din șir.

Era o seră botanică uriașă, cu o fațadă ce se întindea pe o lungime de aproape trei sute de metri.

— Kew Gardens, șopti în barbă Rebecca Unu, remarcând asemănarea cu Royal Botanic Gardens, pe lângă care

trecură cu mașina, împreună cu Vane, în urmă cu nici două săptămâni.

Generalul Limitator deschise ușa, poftind-o să intre și arătând spre scările dinăuntru. Rebecca Unu urcă treptele de fontă, intrând apoi pe o altă ușă și, de-acolo, ieși pe o pasarelă care se întindea cât era construcția de lată. Judecând după abundența nenumăratelor feluri de copaci, arbuști și flori pe care le vedea, era limpede că botaniștii Noii Germanii colecționaseră specii din junglă și le cultivaseră aici.

Generalul Limitator și soldații Styx, dintre care doi îl târau între ei pe cancelar, rămaseră mai în spate, lăsând-o să înainteze spre mijlocul pasarelei. Ajunsă acolo, Rebecca Unu se uită într-o parte și în cealaltă. Prin frunziș, vedea nenumărate trupuri omenеști zăcând pe sol, deja buhăite monstruos din cauza larvelor de Războinici care creșteau în ele.

— Remarcabil, zise Rebecca Unu. Dar cum o fi reușit ea să fecundeze atâtea...

Se întrerupse însă, observând că unul dintre trupuri se despicase deja, iar dinăuntru ieșeau pui de larve, care se târau în turba grasă din răsaduri.

— Nu-mi vine să cred! În Suprasol, perioada de incubație a durat aproape o săptămână. Pe când aici... cât a fost?

— Douăzeci și patru de ore, răspunse generalul Limitator.

După un moment de tăcere, Rebecca Unu spuse:

— Dar cum a fost posibilă o asemenea accelerare a ciclului de viață?

— Nu ne putem gândi decât că afirmațiile lui Danforth despre condițiile de-aici, de sub pământ, au fost juste. Poate că mediul înconjurător — proximitatea soarelui și razele ultraviolete puternice — stimulează procesul, spuse generalul Limitator.

— Chiar și așa... cum poate o femeie, fizic vorbind, să facă asta? se miră din nou Rebecca Unu. E ceva colosal.

Cancelarul se zgâia și el peste marginea pasarelei. O porțiune din mintea lui, care supraviețuise tratamentului nimicitor cu Lumina-Întunecată, înregistra măcelul de dedesubt — vedea că poporul lui murea în chinuri oribile. Și începu să plângă în hohote.

— Oh, încetează cu asta! îl certă Rebecca Unu, îndreptându-și apoi atenția spre sera de jos. Ea unde e? întrebă, strigând apoi: Vane! Ești acolo?

În acel moment, generalul Limitator și oamenii lui bătură în retragere. Nu-și doreau nici în ruptul capului să atragă cumva atenția femeii Styx. Asistaseră deja la moartea nefericită a camarazilor lor, atunci când femeia Styx fusese transferată dintr-o clădire în alta.

Se auzi un foșnet, și un cap răsări dintre doi palmieri. Părul blond al femeii Styx era îmbâcsit de sânge, iar din gură îi curgeau salivă și un fluid cleios. Nimic nou sub acest aspect. Însă ceea ce o făcu pe Rebecca Unu să caște ochii a fost faptul că, în loc de un singur ovipozitor, lui Vane îi mai atârnavu acum dintre buze încă două. Iar abdomenul ei era umflat enorm, ceea ce denota că sistemul ei de reproducere

continua să funcționeze într-un ritm alert, pentru a scoate noi săculeți cu ouă.

Vane ridică mâna cu degetul mare victorios în sus, frecându-se în același timp cu mândrie pe pânțele.

— Bravo, surioară! Ai spart toate recordurile! o felicită Rebecca Unu.

Cancelarul continua să plângă în hohote, mai tare chiar decât adineauri.

— Oh, Doamne, nătărău smiorcăit ce ești! mârâi Rebecca Unu. Ia, azvârliți-l de-aici, le ordonă ea Limitatorilor. Îți vine acum o tratație delicioasă! strigă ea în jos, spre Vane.

Vane mișcă din nou degetul mare, în sus și în jos, cu un aer triumfător, după care se năpusti cu viteză prin vegetația de dedesubt.

Limitatorii îl aruncară pe bărbat peste balustrada pasarelei. Mișcând haotic din brațe și picioare, cancelarul se prăvăli pe solul moale din răsaduri, fără să se lovească prea rău. Ridicându-se în șezut, se uita în jurul lui cu un aer buimac.

— Ia vezi ce gust are! strigă Rebecca Unu spre Vane. Poftă bună!

Explozia se dovedi a fi atât de zgomotoasă, încât câțiva dintre ei țipară de spaimă. Și zdruncinătura atât de puternică, încât le clănțăniră dinții în gură și văzură tulbure câteva clipe.

Apoi unda detonației se propagă în Centrul de comandă. Will simțea că-i plesnesc urechile. Se auzi un trosnet imens, ca și cum ceva masiv s-ar fi izbit în ușă pe dinafară.

Zdrăngănind, cratițele de pe rafturi căzură jos. Prin crăpătura formată de-a curmezișul tavanului, o ploaie de praf se cernu peste capetele lor, în timp ce mieunăturile din coșulețele de răchită răsunau ca niște țiuitori stridente.

Stephanie plângea încetișor cu suspine, în timp ce sergentul Finch spunea *Tatăl nostru*, poticnindu-se la fiecare frază. Will observă că bietul Chester tremura violent — în mod evident, explozia îi reamintise de moartea cumplită a părinților lui. Elliott observase și ea lucrul ăsta și îl ținea strâns în brațe pe băiat.

Când bubuiturile se domoliră, se auzi un scrâșnet gros.
— Sper că ăsta n-a fost acoperișul Nivelului 2, șopti Parry.

Apoi, în afară de miorlăiturile confuze ale pisicilor sergentului Finch, totul amuți.

Ridicându-se în picioare, Drake își scutură praful de pe cap.

— Aduceți lumini și extinctoare, spuse el.

Colonelul îl ridică pe sergentul Finch, iar Drake deschise ușa. Centrul de comandă nu arăta altfel decât înainte, însă când coborâră scara și intrară pe Nivelul 2, constatară că acolo nu mai rămăsese în picioare aproape nimic — în cea mai mare parte, pereții interiori din apropierea scărilor fuseseră aruncați în aer.

Drake și Parry verificau starea acoperișului de deasupra lor, pe măsură ce înaintau pe etaj, însă din cauza prafului și a fumului dens nu vedeau mare lucru în față. Își acoperiră toți nasul și gura cu fulare, încercând să răzbească înainte prin molozul împrăștiat pe jos. Eddie și Sweeney stingeau cu extintoarele micile focare de incendiu întâlnite în cale.

Când ocoliră o cadă de baie răsturnată pe o rână, fumul se mai risipi și Will zări un scaun rămas în picioare, dar arzând mocnit pe toate părțile.

Ridicând pumnul, Drake se opri locului și-și desfăcu fularul de pe față.

— Simțiți și voi? strigă el.

Da, simțeau cu toții același lucru: aerul de pe pielea lor nădușită și încinsă părea rece. O adiere de vânt venea de undeva.

Plini de speranță, se aventurară mai departe pe etaj, acolo unde înainte fusese coridorul. La un moment dat, se împotmoliră printre dărâmături, însă Drake și Sweeney împinseră la o parte peretele despărțitor, eliberându-le calea.

Focarele de incendiu se înmulțeau, pe măsură ce se apropiau deja de capătul planșeului. Foloseau extintoarele și zvârleau din drum bucăți de lemn aprins, când Drake le strigă să se ferească și toți se retraseră în grabă.

Se auzi o trosnitură puternică și, la nici trei metri în față lor, o bucată întregă de tavan pur și simplu se surpă.

Așteptară câteva momente, însă restul tavanului părea că rezistă, așa că Drake le făcu semn cu mâna să meargă mai departe.

Ajunseră apoi acolo unde se aflaseră cele două încăperi burdușite de materiale explozive. Ocolind o gaură mare în planșeul de beton, prin care se vedea etajul de dedesubt, erau cu toții mult prea încordați, ca să fi putut vedea ce se așterne în față.

Dar Drake mări viteza. Pășind în fruntea grupului, observase primul spărtura cu margini neregulate din zidul exterior al Complexului.

Apoi, văzură cu toții și se grăbiră să treacă în cealaltă parte. Chiuind de bucurie, constatară fericiți că sub tălpi nu mai aveau suprafața de beton ciuruită, ci platforma stâncoasă pe care o văzuseră pe planurile secțiunii transversale afișate pe laptopul lui Drake. Se aflau la altitudine, pe versantul muntelui, trăind niște senzații pe care nu le mai avuseseră de câteva săptămâni.

Deasupra lor, se deschidea un spațiu uriaș. Cerul nopții.
— Uite, stele! strigă Will. Ura! Am reușit!

Colonelul ȝopăia de bucurie, cu sergentul Finch în cârcă, amândoi chiuind voioși.

— Oh, da! Aer curat! exclamă Stephanie. Și ninge! mai adăugă ea, desfăcând palma ca să prindă fulgii de nea.

Se îmbrățișau unii pe alții, în culmea fericirii. Will o prinse în brațe pe mama lui și o strânse tare. Nu mai făcuse de mult timp acest lucru și i se părea un pic cam ciudat. Însă

ceea ce i se întâmplă după aceea îl luă prin surprindere — Stephanie apăru subit în fața lui și-l sărută pe buze.

— Uau! râse Will.

În timp ce Colly alerga frenetic de colo-colo, Will văzu că Drake și Parry ajunseseră deja la marginea platformei stâncoase, unde arătau cu degetul spre punctișoarele de lumină dintr-un sat îndepărtat.

Chester nu se mișcase prea departe de spărtura prin care leșiseră. Încercă să-i spună ceva lui Will, dar o rafală de vânt îi tăie respirația.

— Ce-a fost asta? strigă Will, dar Chester își feri fața, ca să nu-i intre ninsoarea în ochi.

Chester tremura incontrollabil, dar nu din cauza frigului. Acum, când evadaseră din mormântul lor sufocant de sub munte și scăpaseră de primejdie, cel puțin pentru un timp, cruda realitate a morții părinților lui îl copleși zdrobitor.

Bolborosea fără noimă și i se înmuiaseră genunchii. Elliott reuși să-l prindă la timp, înainte ca băiatul să cadă pe jos. Doamna Burrows venise și ea, ajutând-o să-l sprijine.

Parry asistase la scenă și acum spunea mârâind amenințător:

— Șarpele ăla de Danforth va plăti scump pentru faptele lui!

— Să ne ocupăm întâi de priorități. Ne trebuie un mijloc de transport, zise Drake. Dacă într-adevăr nu am reușit încă să neutralizăm Faza e limpede că am pierdut un timp

prețios deja. Lucrul esențial acum este să acoperim toate bazele. Ne vom despărți în două grupuri, continuă Drake, sub privirile atente ale lui Parry. Un grup va întreprinde căutări temeinice aici, la suprafață, propuse Drake.

— Pe ăsta îl coordonez eu, zise Parry. Chem Vechea Gardă din nou.

— Iar eu conduc al doilea grup, în lumea interioară. Nu ne putem permite riscul de a nu verifica amenințarea lui Danforth, privind reluarea Fazei acolo. Apropo, zise Drake brusc, răsucindu-se spre taică-său. DTN-urile alea, spuse el. Câte ziceai că erau?

— N-am zis, răspunse Parry. Dar îți spun acum: sunt douăzeci în total, începând cu două de câte o kilotonă până la cel mai mare, care era cunoscut în cercurile de spionaj sub denumirea de *Strică-Plăcerea* — un dispozitiv termonuclear de cincizeci de megatone.

— E un pic cam prea mult — două bucăți de câte o kilotonă cred că sunt de-ajuns pentru ceea ce am eu în minte. Însă îmi trebuie o modalitate rapidă de a le coborî jos, în Colonie. De acolo, pot să le transport în lumea ta, colonele.

Colonelul Bismarck, care-l lăsase jos din cârcă pe sergentul Finch și venise să audă discuția, părea de-a dreptul disperat.

— Intenționezi să o distrugi? întrebă el.

— Nu, nu-i vorba de ceva atât de extrem, îi spuse Drake. Vreau doar să închid ermetic cele două căi de acces pe care le cunoaștem.

— *Gott sei Dank!* exclamă colonelul, privind în pământ.

— Doar dacă nu voi mai avea de ales, spuse Drake, făcându-l pe colonel să salte brusc capul. Dar timpul e scurt și am nevoie de o rută efectiv rapidă pentru a ajunge jos, continuă Drake, adresându-i rugămintea lui Eddie.

Fostul Limitator ridică din umeri.

— Există nenumărate drumuri care duc jos în Colonie. Ai de unde alege.

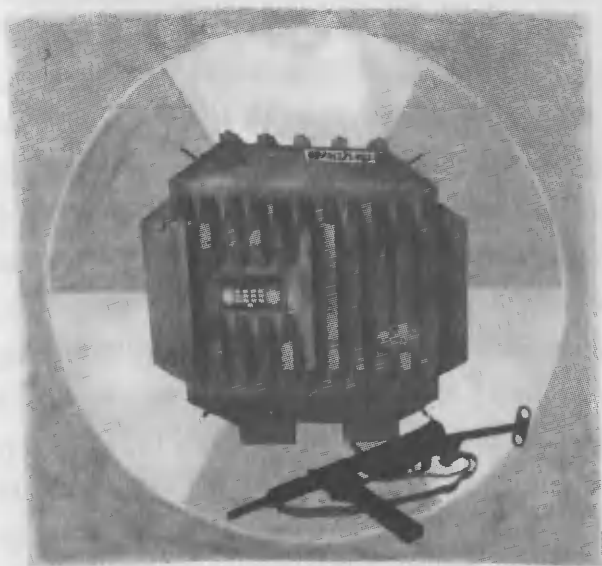
— Dispunem de toată forța fizică necesară, zise Drake, uitându-se scurt la Sweeney, înainte de a i se adresa din nou lui Eddie. Dar zău dacă îmi surâde ideea de a mă trambala cu două bombe nucleare pe una dintre rutele voastre uzuale întortocheate. Și, desigur, ruta fluvială din Norfolk iese din discuție — suntem prea mulți și avem echipamente prea voluminoase, pentru a ne încumeta să înfruntăm cataractele acelea tumultuoase. Nu, o chestie cu un lift ar fi perfectă, glumi el.

Will ciuli urechile.

— Cred că aici v-aș putea ajuta eu, spuse el.

PARTEA A PATRA

Reacții nucleare

Capitolul nouăsprezece

— **D**a, poftim, ce doriți? zise femeia, deschizând ușa. — 'Neața, răspunse Drake, scoțând o legitimație lucioasă din buzunarul de la piept al salopetei albastre și arătându-i-o. Din păcate, există o scurgere de gaze majoră în casa dumneavoastră. Suntem echipa de intervenții rapide, trimisă să localizeze avaria.

— O scurgere de gaze... Eu n-am făcut nicio sesizare, zise ea, scuturând din cap și dându-i înapoi legitimația. Nu există niciun fel de pierdere de gaze aici, vă asigur. Mă mir că voi mai lucrați încă — toată lumea pare a fi în grevă, în perioada asta, zise ea, încruntându-se agasată. Ați nimerit într-un moment foarte nepotrivit pentru mine — trebuie să plec imediat să-l iau pe băiat de la maică-mea. N-ați putea reveni altă...

— Doamnă, nu vreau să par nepoliticos, însă senzorii noștri de rețea au depistat această problemă azi-noapte. Și, vă spun eu, nu prea se întâmplă să se greșească în acest domeniu, spuse Drake, plantând cutia cu scule pe jos, la

picioare, ca și cum n-ar fi avut nici cea mai mică intenție de a pleca. Dacă nu ne dați voie înăuntru ca să ne putem face treaba cum se cuvine, vom fi nevoiți să închidem alimentația cu gaze pe toată strada și pe altele, aflate pe aceeași rețea. Pe urmă, voi reveni la dumneata cu un ordin judecătoresc prin care vei fi obligată să ne lași în casă, zise el, frecându-se cu palmele pe brațe, ca și cum s-ar fi înfiorat un pic. Nu știu cum te vei descurca până la urmă cu vecinii, dacă nu vor mai avea gaze pentru încălzirea centrală, mai ales pe vremea asta geroasă de acum.

Femeia făcu un pas înapoi, ca și cum s-ar fi decis să-l lase pe Drake să intre, după care se uită curioasă la doamna Burrows care adulmeca aerul.

— E nevoie să intrați amândoi? Doar că mă deranjează...

— Din păcate, da, răspunse Drake. Am detectorul meu electronic aici, zise el, lovind cu bombeul în trusa de scule, dar nimic nu se compară cu finețea olfactivă a omului. Asistentă mea, Celia, aici de față, este ceea ce noi, în branșa noastră, numim „Nasul”. E antrenată să detecteze orice scurgere de gaze.

— Serios? se miră femeia, după care deschise ușa larg.

— OK, Celia, spune-mi ce avem noi aici, zise Drake, când intrară în vestibul.

Celia ridică nasul în aer.

— Bucătăria este acolo, spuse ea, întorcându-se spre ușa închisă din stânga ei. Dar e curat.

— Curat? repetă femeia, oarecum ofensată de remarcă.

— Celia s-a referit la faptul că boilerul funcționează bine și că nu sunt probleme acolo, explică Drake.

— Camera de zi este pe dreapta, continuă Celia. Există acolo un arzător, în cămin, dar nu a mai fost folosit de cel puțin un an. Este un model mai vechi, cu grilaj de ceramică și panouri din lemn fals, în ambele capete.

— Exact, așa e! explodează uimită femeia. Soțul meu zice că e prea scump să folosim arzătorul ăsta, așa că va trebui să-l înlocuim. Dar de unde știi cum arată?

— Ți-am spus, este unul dintre cele mai bune Nasuri din țară, zise Drake. Vezi — nu face decât să se acomodeze cu locul.

Celia își îndreaptă fugitiv ochii spre palierul de sus al scării.

— Dulap de aerisire în spatele palierului, cu un cilindru cam leneș, continuă ea. Trei dormitoare — cel mare, dotat cu două calorifere, iar cele două mai mici, fiecare cu câte un singur calorifer.

— Corect, spuse tânăra, mai mult decât stupefiată

— Și..., începu Celia, dar pe urmă se opri.

Drake se dădu la o parte, când Celia se duse spre o comodă îngustă cu sertare, pusă la perete, care avea deasupra câteva perechi de mănuși și o căciuliță de copil. Celia se aplecă, lăsându-se în genunchi, ca să poată pipăi cu mâna dedesubt. Scoase de-acolo un lucru și, fără ca măcar să se uite, ținându-l cu vârful degetelor i-l dădu femeii.

— ...un rest de biscuit, încheie doamna Burrows. Nu trebuie să-ți faci griji — zace uscat acolo de multă vreme,

când fiul dumitale l-a azvârlit în joacă, dar miroase a șoarece. O fi venit vreunul din grădină și a ciugulit din el, așa că trebuie să ai grijă, să nu devină un obicei.

— Nu, sigur, zise femeia cu fermitate, ținând biscuitul tare ca piatra între degetul mare și arătător, ca să-l examineze mai bine. Da, ai perfectă dreptate. Se văd niște mușcături mici, aici, la capăt, spuse ea, uitându-se și mai fascinată la doamna Burrows. Parcă ai face scamatorii la circ, pe cuvânt! exclamă ea, dar dându-și seama că poate o jignise, se grăbi să-și ceară scuze.

— Nu te formaliza, zise Drake, ridicând o mână. Pășim asta tot timpul. Foarte multe persoane reacționează exact la fel, o liniștit el.

Pe fruntea doamnei Burrows apărură o încruntătură ca un „V” adânc.

— Problema reală este în beci, zise ea, arătând spre ușă. Situație critică de gradul unu.

— Ce înseamnă „gradul unu”? întrebă tânăra.

— Vești deloc bune, din păcate, îi zise Drake. O spărtură majoră în conducta de alimentare — probabil, din cauza înghețului. E posibil să fi existat scăpări de gaze acolo, în pivniță, de ceva timp deja, și asta într-un..., Drake înghiți greu, de parcă i se pusese un nod în gât, ... într-un *spațiu închis*.

— Da, așa zice că avaria este activă de vreo treizeci... ba nu... de vreo treizeci și cinci de ore, îl informă doamna Burrows, adulmecând la întâmplare.

— Măiculiță, drace, auzi tu! fluieră Drake în pustiu. De-atâta timp? făcu el, întorcându-se valvârtej spre femeie. Uite ce e, cucoană, trebuie să părăsești casa imediat. Te rog să-ți iei haina și ce alte lucruri îți mai trebuie, după care să dispari de-aici imediat — clar? Și să nu folosești nimic electric — chiar și un telefon mobil ar putea aprinde gazele de jos, aruncându-ne pe toți în aer, zise el, continuând apoi spre doamna Burrows: Va trebuie să izolăm etanș pivnița, înainte de a ne gândi măcar să săpăm pentru depistarea avariei. Doamnă, reluă el adresându-i-se femeii, am nevoie de un rând de chei ale casei și de un număr unde să vă pot contacta. Vă voi aduce la cunoștință momentul în care puteți reveni acasă, în perfectă siguranță.

— Desigur. Cum spuneți dumneavoastră, răspunse femeia. O să fiu la mama. Și vă mulțumesc că ați venit atât de repede.

Will și Elliott, care urmăreau scena prin geamul din spate al unui microbuz, o văzură pe femeie ieșind grăbită din casă, oprindu-se doar ca să noteze la rezezeală un număr de telefon, pentru Drake. Apoi, o luă la picior pe stradă, aruncând din când în când o privire peste umăr, de parcă s-ar fi temut că era, poate, ultima oară când își mai vedea casa.

Ștergând aburul de pe geam cu mâneca de la haină, Will se uita lung la fostul lui domiciliu.

— Broadlands Avenue, numărul 16. Am locuit acolo cândva, zise el, cu un aer distant, de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine de acea afirmație. Apăsând cu degetul pe

geam, îi atrase atenția lui Elliott spre etajul de sus al casei. Ce ciudat... acolo era dormitorul gemenelor Rebecca. Viperelor alea afurisite dormeau acolo, sub același acoperiș cu mine, zise el, răsucindu-se în loc și lăsându-se cu toată greutatea pe portiera închisă. Casa asta a fost tot universul meu atâta vreme... și acum abia dacă mi-o mai amintesc.

Elliott se mulțumi să îngâne ceva, dar nimic clar.

— N-am de gând să vă întreb ce tot mișculați voi aici, spuse bărbatul pleșuv de la volan.

Era fostul mecanic al lui Drake, care lucra la un garaj din West London. Drake apelase la el pentru le pune la dispoziție așa-zisa furgonetă de la British Gas, salopetele pe care le purtau el și doamna Burrows, precum și legitimațiile. Se părea că acest serviciu figura printre multe altele de același fel pe care „clientela” le aștepta de la el, pe lângă procurarea de vehicule neînmatriculate.

Mecanicul își dăduse întâlnire cu ei într-o parcare de pe marginea autostrăzii, unde Will, Elliott, doamna Burrows și Drake făcuseră transferul din camionul Bedford în furgonetă, pentru ultimul tronson al călătoriei lor la Highfield.

— Nu știi care-o fi șpilul cu voi, dar legal nu prea e, așa-i? mai adăugă mecanicul chel.

— Chiar vrei să știi? îl întărită Will.

Mecanicul se frecă în bărbie, fără să răspundă.

— Dacă ți-aș zice că încercăm să salvăm rasa umană, m-ai crede? Și că, dacă nu reușim, umanitatea va pieri până la ultimul om, zise Will, foarte serios la față.

Elliott rămase uimită.

Mecanicul rânjea, arătându-și dinții de aur.

— Ai dreptate, amice. N-ar trebui să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Cu cât știu mai puțin, cu-atât mai bine, chicoti el, bătându-se cu palma peste buzunarul de la piept. Și, oricum, nestematele pe care mi le-a dat domnu' Jones al vostru sunt singurul răspuns de care am nevoie.

— Domnul Smith, îl corectă Will, rânjind. Domnul *Smith* ți-a dat diamantele.

În acel moment, domnul Smith, care era, de fapt, Drake, ciocăni în partea din spate a furgonetei și apoi întredeschise portiera:

— Am scăpat de proprietăreasă. I-am sunat pe Scânteie și pe ceilalți — vor veni și ei după ce pregătim noi locul. Dar între timp (observând că mecanicul stătea cu urechile ciulite, își controlează cuvintele) ar trebui să ducem în casă decorațiunile de Crăciun.

Decorațiunile de Crăciun erau, în realitate, încărcături explozive într-o cantitate suficientă cât să arunce în aer un strat de roci cu o grosime de câțiva metri, pe puțin. Pășind în casă, cu două genți grele pline cu explozibili, Will încrămeni locului.

— E complet altfel, mami, îi spuse el doamnei Burrows, cu respirația întretăiată. Tapetul e nou. Și parchetul, remarcă el, observând că dispăruse covorul pătat pe care-l știa de-o viață. Au renovat casa complet.

— Ne trebuie materialele astea jos, la subsol, Will. OK? zise Drake, care apăruse în spatele lui.

— Sigur, răspunse Will, îndreptându-se spre ușa de la pivniță. Aici dispărea tăticul meu în fiecare seară, îi spusese el lui Elliott, care venea în urma lui, cărând o trusă plină cu scule. Până când a dispărut de tot, jos, în Colonie.

Și pivnița arăta complet diferit acum, totul fiind foarte ordonat și organizat, cu cârlige montate pe scânduri prinse de perete, unde erau aranjate cu grijă diverse unelte electrice. O motocicletă de colecție, marca Triumph, parțial dezamblată, era plasată pe o folie mânjită de ulei, drept în mijlocul încăperii.

— E superbă, zise Drake, plimbându-și un deget peste cromul lucios al ghidoanelor. Bun, hai să dăm la o parte din drum chestia asta, ca să putem avea acces acolo, zise el, uitându-se la rafturi, unde se vedeau cutii cu vopsea și diverse ornamente.

Will și Drake lucrau rapid, în timp ce doamna Burrows și Elliott căraseră jos o saltea, târând-o pe scări dintr-un dormitor de la etaj. Proptiră salteaua de ușa din dos a pivniței, care dădea în grădină, pentru a atenua zgomotul lucrărilor. Luând un târnăcop dintr-o geantă cu scule, Drake se apucă să desprindă rafturile de pe perete. Când reuși să le dea la o parte, veniră toți să vadă ceea ce părea a fi un perete absolut obișnuit, zugrăvit în alb.

— Exact aici, zise Will, bătând cu palma în locul unde ținea minte că fusese gura tunelului. Era exact aici.

— Bun, zise Drake, încuviințând din cap. Vom proceda după metodele vechi, chiar dacă asta înseamnă să muncim din greu, și vom face manual o gaură în zid. Va fi mai puțin zgomotos, așa. Toată lumea, mai în spate, îi preveni el, ridicând târnăcopul și pregătindu-se să izbească în zid.

În câteva minute, desprinsese destule cărămizi, încât să poată dărâma o bucată din zid, care se prăbuși pe pardoseala pivniței. Un strat de mortar și pietriș alunecă din mica spărtură.

— Foarte ingenios. Exact ce era normal să găsești, zise el, continuând să lărgască deschizătura din zid. Gata, ajunge. La rândul tău, Will, spuse el, gâfâind obosit. Trebuie curățat tot molozul și pământul rezultat prin săpare în continuare, ca să vedem ce ne așteaptă mai departe. Și, oricum, parcă îți plăcea să sapi cu cazmaua, așa-i?

— Sigur, spuse Will. Dar aici o să dureze o veșnicie, nu crezi?

Nu uitase câte zile la rând trudiseră el și Chester, ca să excaveze tunelul, prima oară.

— Nu neapărat, spuse Drake. Tu fă-ți treaba, Will, și mai vedem.

— OK, răspunse Will și, alegând o lopată din geanta de scule, o cântări în mâini, cu un aer expert. Apoi, scui-pându-și în palme, strigă: Păzea! M-am întors!

Și se apucă să sape.

Lucra ca un vârtej, oprindu-se doar ca să dea la o parte bucățile mai mari de dărâmături care se surpau din zid.

Elliott, Drake și doamna Burrows formaseră un lanț și își treceau din mână în mână gălețile pline, până în celălalt capăt al pivniței, unde le goleau.

Cu un zăngănit strident, Will trase o înjurătură și se îndreptă de șale:

— Vești proaste — am dat de rocă solidă. E un pietroi ca toate zilele de mare, comentă el, ștergându-și nădușeala de pe frunte. N-a fost așa ceva aici, când am săpat noi tunelul.

Drake nu părea nicidecum decepționat de această veste, dar până să-i poată răspunde lui Will, se auzi un zgomot în walkie-talkie: „V-au venit curcanii de Crăciun”, anunță vocea mecanicului, folosind codul lui Drake. Peste câteva momente, se auziră pași pe treptele de lemn, iar în pivniță coborî Eddie.

— Unde sunt Sweeney și colonelul? întrebă doamna Burrows. Dar Colly?

— Au rămas la camion, până vom avea nevoie de ei, răspunse Eddie.

— Sper să stea cu ochii în patru, spuse Drake. Cu atâtea explozibile în vehicul, nu ne putem permite niciun risc — o sumedenie de teroriști sau state din Lumea a Treia ar fi în stare de orice, numai să poată pune mâna pe o asemenea cantitate de materie nucleară configurată complet ca armă de atac. Ca să nu mai spun că pe Parry l-ar apuca damblaua dacă i-aș pierde explozibilele! rânji el. Și dacă tot a venit vorba despre materialele de detonație, continuă el, ducându-se spre una dintre gențile mari cărate de Will în casă

și desfășcându-i fermoarul, e timpul să folosim încărcăturile astea. Vom continua să detonăm până străpungem dincolo.

— Ați ajuns deja la prima barieră? se interesă Eddie.

— Te referi la asta? zise Will, bătând cu palma în perețele de rocă neuniform.

— Da. Ar trebui să aibă o lățime de aproximativ un metru și jumătate, urmând apoi un nou strat de material friabil, iar după aceea o rocă de aceeași grosime, anunță Eddie.

— Pari destul de sigur, remarcă Drake, luând din geantă două cartușe de explozive.

— Într-adevăr, încuviință Eddie. Ar fi fost mult mai normal ca tunelul să se surpe pe toată lungimea, astfel încât să nu mai poată fi utilizat de nimeni vreodată. Mai ales, după ce tu și Chester ați coborât prin el, zise el, uitându-se la Will. Dar n-a fost niciodată ceva *normal* apropo de acest tunel. Am luat în calcul eventualitatea de a trebui să poată fi folosit din nou.

Deși continua să se uite lung la bucata de rocă groasă care bloca accesul în tunel, Will întrebă curios:

— De ce? Ce era așa de special la tunelul ăsta?

— I se spunea „tunelul Jerome”, îi explică Eddie.

— Poftim?! exclamă Will, întorcând brusc capul spre fostul Liminator.

— I s-a zis așa după numele mamei tale naturale — Sarah Jerome.

Will se încruntă.

— Tu crezi că, pur și simplu, întâmplător un tunel ducea exact la casa ta? continuă Eddie.

— Nu știu... nu m-am gândit de fapt la asta, recunosc Will.

— Tunelul a fost excavat înadins pentru tine, Will, sau mai bine zis special ca să existe un mijloc rapid de a ajunge la tine, în eventualitatea în care Sarah s-ar fi arătat la față. Panoplia Styx decretase că recapturarea ei era o prioritate, din cauza influenței crescânde pe care o dobândise ca antierou în ochii elementelor mai rebele din orașul nostru.

— Te referi la Mahala, interveni Will.

— Nu, nu numai acolo, ci și în toată Colonia, de fapt. Voiam s-o arestăm și s-o pedepsim exemplar. Desigur, când în cele din urmă am prins-o pe Sarah, gemenele Rebecca aveau alte planuri cu ea.

— Da, au încercat să mă facă pe mine s-o ucid, zise Will încetișor, în timp ce Eddie se uita spre bezna din spatele lui.

— Acest tunel ne dădea posibilitatea, totodată, de a menține un contact cu femelele Styx, pe care voi le numiți gemenele Rebecca, continuă Eddie. Mai ales, atunci când au fost infiltrate prima oară în familia voastră, ca prunci. Ne dădea posibilitatea să le înlocuim când și cum voiam.

— Prin urmare, vă furișați în casa noastră, fără ca noi să avem habar, zise Will, apropiindu-se de doamna Burrows.

— În general, noaptea, ca să vă verificăm în timp ce dormeați, răspunse Eddie, lovind cu bombeul cizmei într-o cărămidă de pe jos. Ulterior, când doctorul Burrows a

Început să perforeze găuri în trapa noastră, am fost nevoiți să reinstituim zidul de la pivniță.

— Am fost acolo atunci! exclamă Will, scuturând din cap. L-am ajutat să facă găurile, ca să poată monta rafturile.

— În timpul ședințelor de programare cu Lumina-Întunecată, doctorul Burrows a fost informat despre existența tunelului, zise Eddie. Intenția noastră era ca doctorul să descopere tunelul, iar apoi să fie atras jos în Colonie. Știam că era aproape cert că vei veni după el acolo, Will.

— Vrei să spui că Roger a fost *programat* să facă asta? întrebă doamna Burrows. Nu era o inițiativă de-a lui?

— Nicidecum. Pe lângă informațiile despre existența și amplasarea tunelului, i-am inoculat atât pasiunea, cât și dorința copleșitoare de a explora. De-a lungul unei perioade de câțiva ani, aceste sentimente i-au fost introduse în nivelul psihic preconștient, sub forma unor obsesii, pe care le puteam activa atunci când decideam că era momentul propice ca doctorul Burrows să acționeze pe cont propriu, răspunse Eddie, pe un ton plat. A fost extrem de receptiv la programarea pe care i-am aplicat-o. Deși nu am fost de față pentru a vedea, presupun că aceste obsesii, inițial în stare latentă, l-au determinat mai târziu să plece din Colonie și să intre în Adâncuri, continuând până a ajuns în lumea interioară. Aceste acțiuni nu au fost întreprinse prin propria lui voință, nefiind nicidecum ceea ce un om întreg la cap s-ar fi gândit vreodată să facă.

Will râsufla furios pe nări.

— Vasăzică... vasăzică tata nu a fost, de fapt, un mare explorator... și toate chestiile alea pe care era atât de încredincios să le descopere... să le consemneze în jurnalul lui... au fost toate din cauza voastră! exclamă stupefiat băiatul, căscând ochii și căznindu-se să formuleze în cuvinte avalanșa de gânduri care i se învârteau prin minte. Înseamnă că tata... tata nu era *el*, așa cum îl credeam eu. Voi l-ați făcut să fie *apă*. Styxul a făcut din el o altă persoană decât a fost inițial?!

— Da. Asemenea majorității suprasolilor, doctorul Burrows era într-un totul nemotivat, până să-l programăm noi cu Lumina-Întunecată, zise Eddie, holbându-se la ochii nevăzători ai doamnei Burrows. Și, firește, ție, Celia, ți-am făcut exact opusul acestei programări. Ți-am inoculat o apatie totală și absolută, fiindcă tu nu aveai de jucat niciun rol. Nu convenea să nu faci nimic... decât să te uiți la televizor.

Câteva clipe, nu mai vorbi nimeni în pivniță.

— Și eu care credeam că eram omul cu bomba aici, murmură Drake, punând înapoi în geantă cartușele de explozive.

Doamna Burrows se clătina pe picioare, de parcă ar fi fost pe punctul de a leșina.

— Am știut eu, rosti ea cu glas răgușit, de câteva ori.

— Mami, spuse Will, sprijinind-o de braț.

— Atâția ani... am trăit cu sentimentul că mă luptam cu ceva ce nu mă reprezenta. Simțeam că mă pierd... că nu mai sunt stăpână pe viața mea. Și așa era, de fapt, din cauză că voi, neamul Styxului, îmi dictați cum să fiu. Totul a fost

masluit... fabricat, o plăsmuire! Gândurile toate... gândurile mele nu erau niciodată ale mele!

Cu bună știință, poate, sau nu, reacția lui Eddie a fost lipsită de orice remușcare:

— Da. M-aș fi așteptat să fi descoperit singură acest lucru. În definitiv, ai reușit să învingi programarea, când ai...

— Ne-ați furat viețile! mârâi acuzator doamna Burrows. Ași înveninat totul cu jocurile voastre, și *toate astea* din cauză că voi ați să puneți mâna pe Sarah Jerome.

— Mda, nu tocmai, zise Eddie. A fost, totodată, și o ocazie pentru gemenele Rebecca de a căpăta experiența unei vieți printre Păgâni.

Nimeni nu observase că doamna Burrows pusese mâna pe lopata lui Will. Pășind brusc în față, ridică brațul spre Eddie. Lopata îl trosni în cap cu atâta forță, încât Eddie se prăbuși lovindu-se de fiica lui.

— Hei! Nu! zbieră Drake, smulgând lopata din mâinile doamnei Burrows.

Degeaba însă, doamna Burrows încerca în continuare să dea cu pumnii în Styx, încât Drake trebui s-o împingă la o parte.

— Ține-o, să nu se mai apropie de tata! strigă Elliott, încercând să-l sprijine pe Eddie, care era complet năucit. Femeia asta e nebună!

— Mami nu e nebună, ce naiba! răcni Will la Elliott. Nebuni sunt nemernicii ăștia. Ei ne-au distrus viețile! Ei au stricat totul!

Țipa atât de furios, încât împrășca în jur cu stropi de salivă.

Doamna Burrows părea să se fi calmat, însă acum Drake se simți nevoit să intervină între Will și Elliott, ca să-i despartă, ținându-i cu brațele la distanță unul de celălalt.

— Potoliți-vă toți! N-avem timp de scandaluri în familie. Exclus așa ceva, acum! tună el, întorcându-se spre doamna Burrows. Celia, vreau să inspiri adânc de câteva ori, după care te rog să te duci sus, cu Elliott, și să faceți ceai pentru toată lumea. Iar voi doi, zise el, uitându-se pe rând la Will și Eddie, a cărui tâmplă sângera abundant, întâi o să-l cârpi-cim pe Eddie la cap, după care punem explozibilele. N-aveți decât să vă certați mai târziu, dar acum înțelegeți că timpul ne presează pe toți deopotrivă. Aveți de gând să vă purtați cu niște oameni în toată firea, ia s-auzim?!

Elliott șovăia, vrând parcă să spună ceva.

— Parcă ți-am zis să te duci sus cu Celia, ce mai aștepți? zise Drake, pe un ton suficient de ferm, încât Elliott să încuviințeze din cap imediat.

Și doamna Burrows părea să-și fi recăpătat cumpătul, iar când trecu prin dreptul lui Eddie, murmură:

— Îmi pare rău. A fost din cauza șocului — efectiv nu mi-am dat seama. A fost din cauza șocului...

Ștergându-și sângele care-i picura în ochi, Eddie spuse:

— Nu face nimic, e-n regulă, după care se prăbuși, pierzându-și cunoștința.

Il luară pe Eddie din pivniță și-l întinseră pe sofaua din camera de zi. Lăsându-i pe toți în jurul lui Eddie, Will se strecură afară, pe hol, zăbovind câteva clipe la picioarele scării. Balustrada fusese vopsită de curând; era atât de albă, curată și perfectă, încât Will simți nevoia s-o atingă cu degetele lui pline de murdărie și praf.

Începu să urce spre primul etaj. Urcase și coborâse aceste scări de-atâtea ori în viață, încât acum, la fiecare treaptă, îi reveneau în minte diferite amintiri din copilărie. Dejunurile, sâmbetele, când una dintre surorile Rebecca se apuca să pregătească o omletă uriașă pentru întreaga familie — ouă, cârnați, ciuperci, costiță și clătite, toate îmbibate nesănătos cu grăsime. Will zâmbea; ce ciudat, când se gândea acum că „bucătăreasa” Rebecca nu gusta niciodată din mâncarea pe care o gătea. Poate încă de-atunci se antrena cum să-i omoare pe toți!

Will își mai aminti de lungile convorbiri telefonice ale mamei lui cu tanti Jean. Uneori, se așeza pe ultima treaptă a scării și asculta cum cele două surori sporovăiau despre ultimele întâmplări dintr-un serial TV sau altul. Dar când tanti Jean începea să monopolizeze conversația, povestind la nesfârșit ce mâncase ea în ziua aceea și cum sistemul ei digestiv prelucra alimentele după cum avea el chef, ori ce prostii mai făcuse prețioasa ei cățelușă pudel, Sophie după nume, Will o auzea pe maică-sa repetând, din ce în ce mai plictisită: „Știu... știu... știu”. De vreo două ori, se întâmplase chiar ca doamna Burrows să ațipească, în timp ce sora ei continua să-i vorbească în receptor.

Când ajunse însă sus, pe palier, Will își dădu seama că el nu avuseseră o viață de familie normală, așa cum crezuse el, și că scenele pe care și le amintea acum semănau mai degrabă cu niște tablouri dintr-o piesă de teatru. Pe lângă faptul că în rolul surorii lui fuseseră, de fapt, două fete — dacă *fete* era cuvântul potrivit, din moment ce nici măcar nu erau de natură umană —, Styxul dirijase și manipulasese totul în casă, ani de-a rândul, cu ședințelor lor de programare cu Lumină-Întunecată.

— Nimic n-a fost real, șopti Will.

Nici măcar scena pe care se jucase această farsă nu mai exista acum. Privind în jurul lui, observă că totul se schimbase și aici, la etaj. Dulapul cu rafturi dispăruse din nișă, abajurul rotund din hârtie fusese schimbat, iar covorul nou-nouț nu mai avea vechile petice, acolo unde firele se roseseră până la urzeală. Cu sentimentul că pășea parcă într-un vis, Will se îndreptă spre camera de la fațadă. I se interzisese cu strictețe, întotdeauna, să intre acolo, fiindcă era dormitorul celor două surori Rebecca, dar acum încăperea era folosită drept cameră de lucru. Will cuprinse din ochi biroul și computerul scump de pe el, privirea oprindu-i-se asupra panoului de plută de pe peretele din spate. În fotografiile prinse în ace acolo, o recunoscă pe femeia care locuia acum în casă. Fotografiile fuseseră făcute în diferite locuri, iar în majoritatea dintre ele era însoțită de un bărbat, probabil soțul ei.

Will se aplecă și luă de pe panou una dintre fotografii, lăsând să cadă pe birou acul cu gămălie. În imaginea la care se uita acum, femeia și soțul ei țineau în mână câte o jumătate de nucă-de-cocos, cu umbreluțe de cocteil și paie colorate înfipite în ea; fețele lor bronzate și destinse surâdeau pe fundalul unei plaje luminate de un crepuscul roșu.

Pe urmă, mai erau o sumedenie de fotografii cu un copil, așa că Will știa la ce să se aștepte când intră în fostul lui dormitor. Într-adevăr, găsi acolo un pătuț și jucării de pluș pretutindeni; pereții aveau o nuanță de azur spălăcit, presărat pe alocuri cu norișori pufoși, din hârtie, lipiți deasupra. Nimic de-acolo nu mai amintea de vechea odaie a lui Will. Disparuseră rafturile unde-și ținuse el colecția de comori, posterele pe care le lipise pe tavan, cu centurionul roman și incendiul din Londra. Se duse la fereastră, unde un carusel din omizi viu colorate și fluturași de plastic se legăna ușor, în aerul mai rece de la geam.

Împungând cu degetul una dintre omizile cu mutră trufașă, zise miorlăindu-se:

— Nu mă mușca! Nu mă mușca! Și răspunse tot el, cu glas de monstru fioros: Sunt o larvă de Războinic Styx și te voi *mușca* rău. După care, hlizindu-se de unul singur, în timp ce lovea în omida care sălta pe sfoara de care era prinsă, făcea: Nu! Au! Au! Au!

Apoi, îi atrase atenția grădina de dedesubt. Pajiștea era acoperită de zăpadă, dar Will tot își dădu seama că nu mai

era părăginită, ca pe vremea lui. În grădină apăruseră și câteva modernizări: o zonă pavată, un strat de flori circulare și, în fața gardului nou din capăt, un leagăn de copil și un loc cu nisip, pentru joacă. Scuturând din cap, Will răsuflă prin colțul gurii, cu un aer dezamăgit. *Asta* nu mai era grădina *lui*, ci o grădină ca oricare alta. Poate era mai bine să se rupă de trecut și să meargă mai departe. Măcar ceea ce trăia acum era autentic, și nu o înscenare pusă la cale de Styx. Auzi glasul lui Drake, strigându-l.

— Na, mănâncă asta, gânganie pocită ce ești! zise el, lovind atât de tare în omidă, încât întregul carusel începu să se rotească frenetic, în timp ce el ieșea din cameră.

O bubuitură răsună înfundat, când prima detonație scutură clădirea și strada din jur. Toți, cu excepția lui Drake, o șterseră din casă, iar Will și Sweeney priveau pe geamul din spate al așa-zisei furgonete de la Gaze, parcată afară.

— A fost ca un cutremur de pământ, zise Will, când furgoneta se zgâlțâi un pic pe suspensii.

În afară de asta, singurele indicii ale deflagrației erau zăpada care alunecase de pe acoperiș și vreo două alarme de mașină, care se declanșară mai încolo, pe stradă.

După câteva clipe, Drake deschise ușa din față, învăluit într-un nor de praf, și flutură din mână spre furgonetă.

— Ne cheamă iar, îi zise Sweeney lui Will. Nu, stai așa — un vecin vrea să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Un bărbat apăruse pe trotuar și se zgâia la casă. Drake se duse să discute cu el, arătându-i legitimația falsă.

Mecanicul, care stătea la volan în furgonetă, se aplecă să urmărească scena în oglinda laterală.

— Dacă se îngroașă gluma, mă ocup eu de el, zise mecanicul, în timp ce vecinul curios își lua tălpășița în pripă. Altminteri, stau aici, și îmi spuneți voi sau domnul Smith dacă aveți nevoie de ceva. Iar dacă între timp ajungeți dincolo, în Australia, dați-mi de știre. N-am fost niciodată acolo.

Will și Sweeney săriră din mașină, dar Will dădu o fugă până la camionul Bedford, săltându-se în partea din spate a benei ca să se uite pe sub prelată. Elliott stătea cu Eddie, care nu-și revenise încă după lovitura în cap cu lopata. Părea să doarmă; oricum avea ochii închiși.

— Cum se simte? întrebă Will.

— E un pic cam zdruncinat, dar o să-i treacă, răspunse Elliott. Cei din neamul Styx au capul tare.

— Hm, da — bine atunci, zise Will, neștiind dacă Elliott glumise sau vorbise serios.

Îi era încă foarte rușine de felul în care se răstise la ea, după ieșirea violentă a mamei lui.

Așezată într-un colț, lângă Colly, doamna Burrows avea un aer spăsit, ce denota cât de mult regreta că se purtase așa. Colonelul stătea cu pistolul scos, păzind echipamentul acoperit cu o pânză groasă și legat cu sfoară. Aruncând o privire spre formele obiectelor de sub prelată, Will se gândea cât de straniu i se părea să fie atât de aproape de niște arme atomice.

Când intră în casă, Sweeney îl aștepta în vestibul.

— Ești gata pentru runda a doua? întrebă uriașul.

— Sigur, spuse Will, fluturând din mână prin aerul plin de praf.

Observă că un tablou căzuse pe jos și că pe pereți apăruseră câteva crăpături destul de urâte.

— O să facem praf casa asta. Mare păcat, după ce oamenii ăia s-au chinuit atâta s-o pună la punct, adăugă el.

Praful din aer era și mai gros în pivniță, unde Drake golca cu lopata dărâmăturile din tunel. Will și Sweeney se apucară de treabă imediat, ajutându-l să curețe molozul ca să poată inspecta ce progrese făcuseră.

— Am mai câștigat vreun metru douăzeci, zise Drake. Încă vreo două detonații și cred că am răzbit dincolo deja.

— Dacă nu pică acoperișul, zise Will, analizând cu atenție suprafața plafonului. Hm, nu-i prea rău, spuse el, trecând cu palma peste o crăpătură fină apărută în rocă.

— Da, plasez încărcăturile explozive, astfel încât toată forța detonației să fie îndreptată spre partea aceea de rocă. Dacă Eddie are dreptate, iar Styxul nu a șubrezit dinadins acoperișul, va fi bine, sunt sigur, zise Drake. Nici nu mai contează dacă se surpă, după ce am străpuns în tunel.

— Biata casă, spuse Will.

Așa cum era stabilit, câțiva dintre foștii Limitatori ai lui Eddie apărură ca să dea o mână de ajutor la săparea tunelului. Lui

Will i se părea ciudat să-i vadă acolo, muncind în tăcere, dar se bucura că le veniseră forțe proaspete.

Se dovedi că mai era nevoie de încă trei runde de detonatii pentru a străpunge prin dopul de stâncă, dincolo, în tunel. Și, la sfârșit, se adunaseră atâta pământ și piatră sfărâmată, încât în unele locuri mormanele ajungeau până la tavan. Chiar și motocicleta de colecție, pe care Drake o admirase atât de mult, fusese complet îngropată. Singura zonă relativ liberă era un coridor care ducea de la picioarele scării până la intrarea în tunel.

— Hai să aruncăm o privire, vrei? zise Drake, împingând la o parte dărâmăturile, astfel încât el și Will să poată înainta mai adânc în tunel, dincolo de locul unde se aflase baricada de stâncă.

— Asta îmi trezește niște amintiri, murmură Will, avansând pe culoar și apoi cotind.

Și, într-adevăr, încăperea în formă de semilună, cu pereți din piatră lăptoasă, pe care Will o descoperise prima oară cu Chester, era acolo, în fața lui.

Când Will și Drake se opriră să privească în jur, lumina proiectată de lămpașele lor de miner străpunse parcă prin stânca străvezie, făcând-o să lucească. Planșeul grotei era inundat de o apă ruginie. Lipăind cu tălpile prin apă, în graba de a ajunge la ușa pe care o știa în celălalt capăt al grotei, Will întoarse capul spre Drake.

— Știi, credeam atunci că locul ăsta este cel mai minunat lucru care...

— STOP! zbieră Drake, glasul lui bubuind cu ecou în spațiul îngust al încăperii.

Will era cât pe-ací să-și piardă echilibrul, când se aruncă, practic, înapoi.

Într-o clipită, Drake ajunsese lângă el.

— Stai-ne-miș-cat! rosti Drake, sacadat, dându-i de înțeleș lui Will că era absolut necesar să procedeze întocmai. Nici un centimetru mai în spate — sau mai în față, adăugă Drake. Te-ai agățat.

— Cum adică? întrebă Will.

Ținând capul nemișcat, își roti ochii cât putea de mult. Drake era cu brațul întins pe lângă o sârmă dreaptă, care se întindea orizontal de-a curmezișul cavernei și direct în calea lor.

— Iisuse! M-am atins de ea, șopti Will, când își dădu seama că sârma era lipită de pieptul lui.

Fiind atât de subțire, era aproape invizibilă. Nu o dăduseră de gol decât stropii de umezeală care sclipeau în lungul ei, când lumina lămpașului lui Drake căzuse asupra lor.

— Fir-ar să fie de parșivenie scârboasă! zise Drake.

Trasă locul pe unde trecea sârma în mijlocul grotei, culminând printre resturile unei mașinării care zăcea într-o porțiune unde apa era mai adâncă. Indiferent ce utilitate o fi avut vreodată acea mașinărie, acum nu mai era decât o ruginitură de fiare într-o carcasă strâmbă.

— Vasăzică acolo e prinsă sârma-capcană..., șopti Drake, trecând apoi în spatele lui Will, ca să poată identifica traseul

sârmei și în cealaltă direcție. Întotdeauna să fii atent la capcanele secundare, zise el, pășind cu mare prudență prin stratul subțire de apă. Când ajunse la peretele grotei, scoase câteva obiecte dintr-o pungă prinsă de centură.

— Ce-s alea? întrebă Will, care nu avea cum să vadă. Pot să mă mișc acum? întrebă el, abia îndrăznind să mai respire.

— Nici... un... mușchi, mormăi Drake, cu o șurubelniță prinsă între dinți, înlocuind-o apoi cu briceagul pe care-l folosisese înainte. După ce mai trecu încă un minut, anunță: OK. Gata.

Sârma-capcană zăgăni brusc, dispărând înspre mașinăria ruginită, iar Will răsufă ușurat.

— Ține! zise Drake, aruncând ceva spre Will.

Țipând speriat, băiatul prinse obiectul. Nenumărați rulmenți de mărimea unor biluțe de sticlă se revărsară dintr-o cutie micuță de tablă, căzând la picioarele lui Will și stropindu-l cu apă. Drake scosese un panou din cutie și câțiva rulmenți zornăiau înăuntru, lângă un băț făcut parcă din plastilină.

— Bombă antipersoană model 3, fabricație Styx. Îți strică ziua garantat! Iar dacă nu, primești banii înapoi, zise Drake. Pe viitor, Sweeney sau eu vom merge în față.

— S-a făcut, acceptă Will, răsturnând și ultimii rulmenți din cutie.

Din cauză că nu era loc suficient în pivniță, tot echipamentul lor a fost dus în camera de zi și înșirat la vedere, pentru

ca Drake să poată face o ultimă verificare. Will și Elliott se uitau cum Sweeney și colonelul Bismarck cărau cea de-a doua armă nucleară, în vestibul. Doamna Burrows închise imediat ușa de la intrare, în urma lor.

— Par grele, remarcă Will.

Cutia din oțel inoxidabil avea o lungime doar de vreun metru sau un metru jumătate, însă cei doi bărbați gemeau din cauza efortului de a o căra, ținând-o de mânerulele dintr-un capăt și celălalt.

— OK. Toată lumea să fie atentă la mine, strigă Drake, din camera de zi.

— Șefu', unde vrei să punem al doilea DTN? întrebă Sweeney, când el și colonelul intrară în încăpere, ocolind o măsuță de cafea.

— Uite, acolo e foarte bine — lângă primul DTN, răspunse Drake.

Will era la ușă, zgâindu-se la impresionanta cantitate de aparatură, dispozitive și muniții din cameră.

— Dacă ar vedea femeia aia ce se întâmplă acum în casa ei! zise el.

— Da, rânji Sweeney. Da, s-ar putea să se oftece un pic, că nu se mai poate uita la televizor din cauza celor două bombe atomice.

— Mai ales dacă ar fi pornită *Numărătoarea inversă*, adăugă doamna Burrows, când Sweeney și colonelul puseră jos bomba, lângă primul DTN, iar apoi se îndreptară de șale, frecându-și mâinile.

Drake stătea ghemuit lângă un aparat ciudat, de pe măsuța de cafea.

— Intră în cameră și închide ușa, Will, zise el, de parcă nici măcar acum nu avea încredere deplină în oamenii lui Eddie, care erau încă în casă.

— Așa, bun. Înainte de a ne pune în mișcare, trebuie să vă spun câteva lucruri, zise el, arătând spre dispozitivele din fața televizorului. Transportarea bombelor nucleare va fi o sarcină anevoioasă pentru noi, până nu vom ajunge în mediul cu gravitație mai scăzută, dinspre centrul Pământului. Bombele în sine nu sunt chiar atât de grele, dar din cauză că sunt un model foarte vechi există mult plumb în carcasa din jurul lor.

— Dar nu putem să scoatem carcasele? propuse Elliott.

— Plutoniul radioactiv din bombe emite prea multe radiații — asta ar însemna să luminăm toți ca niște lămpi cu neon, ceea ce e foarte periculos. Dar s-ar putea să ajungem și la asta, spuse Drake, cu o expresie sumbră. Această misiune nu va fi ca o plimbare prin parc, zise el, uitându-se pe rând la doamna Burrows, care o avea pe Colly lângă ea, la colonel, apoi la Will, Elliott și Sweeney. Iar Eddie nu va mai fi cu noi de data asta.

— Din cauza capului? întrebă Will, fără să se uite la Elliott.

Drake confirmă, mișcând din cap.

— Da, are nevoie de timp să se recupereze, dar nu asta e motivul, de fapt. Nu știu care este situația actuală în Colonie,

dar dacă Styxul este prezent acolo, indiferent de numărul lor, e preferabil ca Eddie să nu se arate. Oricum, s-a obișnuit cu noi mai mult aici, la suprafață, unde el și oamenii lui pot lupta cu Parry și Vechea Gardă, pentru a le găsi pe femeile Styx.

— Doar dacă nu au plecat sub pământ, spuse colonelul Bismarck.

— E-adevărat, recunosc Drake. Ceea ce ne-a spus Danforth despre posibilitatea reluării Fazei în lumea interioară poate să fi fost doar o stratagemă pentru a ne abate atenția. Totuși, va trebui să ne lămurim cu ochii noștri, zise el, inspirând adânc. Bun, atunci, dacă nu mai are nimeni întrebări, hai să pornim, zise el.

— Am eu, zise Will. Ce-i aia? O armă? Întrebă el, uitându-se la dispozitivul de pe măsuta de cafea.

Trei rezervoare metalice subțiri, de un metru lungime fiecare, erau sudate împreună, cu un mâner ca un pistol, prins la jumătatea distanței dintre cele două margini, și un fel de pâlnie sau cioc montat la un capăt.

— E o chestiuță pe care prietenul meu, mecanicul de-afară, de la volanul furgonetei, a confecționat-o pentru mine, răspunse Drake. De fapt, mi-a făcut mai multe variante.

Will se trase mai aproape de masă, ca să inspecteze dispozitivul. La baza pâlniei, diverse tuburi din cele trei rezervoare se împleteau într-un nod gordian, pe care erau mai multe umflături răsucite. Drake luă dispozitivul și, apucându-l de mâner, trase la o parte o piedică și acționă un trăgaci. O flacăra albastră orbitoare țâșni din pâlnie.

Will sări înapoi, surprins, ridicând un braț ca să-și fe-rească fața de valul de căldură.

— E un aruncător de flăcări!

— Nu, asta nu e o armă. N-am de gând să vă plictisesc cu date teoretice, zise Drake, flacăra sfârâind și stingându-se, când el luă degetul de pe trăgaci. Oricum, două substanțe explozive de octani înalți se combină cu oxigenul pentru a crea un dispozitiv de propulsie puternic... o rachetă. Ceea ce înseamnă că nu va trebui să ne bazăm pe un Sten pentru a produce accelerația necesară ca să trecem peste cordonul de gravitație zero, cum ați făcut tu și tatăl tău.

— Nemaipomenit, zise Will. Nu-mi vine să cred cum ai știut să faci asta! Pare de-a dreptul complicat.

— Nu, deloc — are prea puțin de-a face cu teoria despre rachete, zise Drake, cu indiferență, după care se încruntă. Ba nu, greșesc, *este* o punere în practică a teoriei despre rachete, adăugă el, contrazicându-se.

Adunându-și întregul echipament, Will și Elliott coborâră în pivniță. Oamenii lui Eddie așteptau acolo — Drake le spusese să surpe gura tunelului, pentru a nu fi descoperită de către autoritățile Suprasolului.

Elliott vorbi cu câțiva dintre ei, în graiul Styx, apoi ea și Will intrară în tunel, îndreptându-se repede spre capătul din spate al grotei în formă de semilună. Will îi arată ușa de fier, cu cele trei mânere pe o parte, pe care el și Chester o descoperiseră prima oară împreună.

— De aici s-a declanșat totul, îi spuse el, bătând darabana în ușa cu încheieturile degetelor. Se auzi un sunet gros și prelung, până când Will atinse din nou ușa, trasând cu degetul perimetrul unei zone cu vopsea neagră lucioasă, și amintindu-și. Când am descoperit această ușa, nu a mai existat cale de întoarcere — în fine, în ceea ce mă privește, oricum. Nu cred că Chester era prea încântat de idee la vremea respectivă, însă tot a venit cu mine.

— Săracul Chester, dragul de el — e prietenul tău credincios, zise Elliott.

„Și uite unde a ajuns din cauza asta”, se gândea Will, când apărură Drake.

— Poți să deschizi. Am verificat să nu existe mine anti-persoană de fabricație Styx, spuse el.

Will suci imediat cele trei mânere de pe latura ușii, după care se trase înapoi.

— Pofțiți, doamnele au întâietate, îi zise el lui Elliott.

Elliott se împinse în ușa, care se deschise scârțâind din balamale. Apoi, pași peste pragul metalic și pătrunse în încăperea cilindrică. Când ajunseră în cealaltă parte, Drake veni și el, iar Will răsucii mânerele de la cea de-a doua ușa, semănând întru totul cu prima. Apoi, fără să se mai sinchi-sească să se uite prin vizorul încețoșat, se opinti în ea și o deschise. Se auzi un șuierat ascuțit, când aerul din cele două încăperi se echilibra.

— Asta înseamnă că măcar mai funcționează Stațiile de Ventilatoare, așa-i? Rezultă că în Colonie intră aer, îi spuse Will lui Drake.

— Așa sper, răspunse Drake, cam echivoc.

Will și Elliott înaintau prin anticameră; fasciculul luminos al lămpașului de miner de pe fruntea lui Will străpungea ca o lance aerul plin de umezeală. Pereții propriu-ziși erau ca un covor peticit din plăci de metal ruginite, cu nituri din loc în loc. Lui Will i se tăie respirația când desluși mai în față puțul adânc. Acolo, așteptându-i, era cabina liftului, pregătită să-i ducă jos.

Will se duse să deschidă ușa din grilaj a liftului, dar se uită spre Drake, ca să se asigure că putea face asta. Drake încuviință din cap, mișcând fruntea odată cu lămpașul aprins, după care Will împinse poarta și intră.

— La fel ca liftul din case, șopti el în barbă, dar de data asta nu prea-i venea să țopăie în cabină.

Echipamentul și armele nucleare au fost transportate jos în mai multe drumuri, fiindcă Drake nu voia să supraîncarce liftul vechi. Când terminară totul de cărat și nu mai rămăsese nimeni sus, Will se îndreptă spre ușa celei de-a doua încăperi metalice.

— Stai așa, zise Drake. Trebuie să investighez întâi labirintul de vid. Nu m-am încumetat să-l deschid încă, de teamă să nu fie conectat la un sistem de alarmă, zise el întorcându-se spre ceilalți. Armele sunt pregătite. Și, de asemenea, să aveți la îndemână puștile cu tranchilizant, pentru eventualitatea în care ne-am ciocni de vreun colonist, zise el, făcând apoi o scurtă pauză. Trebuie să mai știți ceva. Ultima oară când eram la Londra, am prins un semnal SOS din Colonie.

— Cum adică? întrebă doamna Burrows.

— I-am lăsat un radioemițător prietenului tău, locotenentul de poliție. Era reglat pe o anumită frecvență și i-am spus să-l folosească dacă situația devine critică în Colonie și ar avea nevoie de ajutor. Ei bine, mi-a dat un semnal SOS.

— De ce n-ai pomenit nimic despre asta până acum...? întrebă doamna Burrows, care părea foarte tulburată de această veste.

— Fiindcă la momentul respectiv aveam cu toții probleme mult mai importante de rezolvat, o întrerupse Drake. Prin urmare, ce vreau să vă spun este că n-am idee, efectiv, ce vom găsi, de fapt, când vom trece prin acest labirint de vid.

Doamna Burrows clătină din cap, punând mâna pe flancul Vânătorului, cu un gest protector. Colly începu imediat să toarcă zgomotos.

— Am luat-o cu noi pe Colly, fiindcă am vrut s-o duc acasă la ea. Dacă aș fi știut dinainte ce mi-ai spus tu acum, aș fi procedat altfel — aș fi lăsat-o cu sergentul Finch.

— N-o să pățească nimic. Poate veni în călătorie cu noi — pare sănătoasă, oricum, o contrazise Drake.

— Da, e sănătoasă, replică doamna Burrows cam tăios. Dar chiar ai vrea să fete pe drum?

Se întoarseră cu toții să se uite la Colly care, conștientă de faptul că devenise brusc centrul atenției, încetă să mai toarcă.

— Colly o să fete? întrebă Will.

— Da, pisoii lui Bartleby, răspunse doamna Burrows. Tu de ce crezi că s-a îngrășat așa?

Drake oftă.

— Uite ce e, hai să vedem întâi care este situația în Colonie și, pe urmă, vom găsi o soluție. OK?

— OK, da, zise doamna Burrows.

Se traseră înapoi, în timp ce Sweeney și Drake verificau ca ușa care dădea în labirintul de aer să nu aibă capcane, după care o deschiseră.

Ca și cum abia aștepta să afle care era situația în Colonie, doamna Burrows păsea imediat în urma celor doi bărbați.

Sweeney ajunsese la jumătatea planșeului din tablă ondulată, când brusc călcă strâmb și se împiedică. Bâjbâia cu mâinile să se sprijine de peretele labirintului de vid, de parcă nu-l mai țineau picioarele. Drake veni imediat din urmă, trăgându-l înapoi pe uriaș.

— Nu! Colly! țipă doamna Burrows.

Vânătorul se prăbușise lângă ea. Leșinase.

— Scoateți pisica afara! zbieră Drake spre colonel și Will.

Sweeney păru să-și revină de îndată ce-l ajutară să se deplaseze spre lift. Însă Colly nu-și recăpătă cunoștința.

— Ce s-a întâmplat? zise doamna Burrows. Nu se poate s-o lăsăm așa — e gravidă!

Drake arătă spre ureche.

— E un câmp subauricular. Au montat așa ceva în jurul ușii, ca să nu mai poată intra sau ieși nimeni. Sweeney avea dopurile protectoare în urechi, însă el este hipersensibil la majoritatea frecvențelor. Și, desigur, Colly nu avea niciun fel de protecție.

— Dar o să-și revină? întrebă Elliott, mângâind abdomenul umflat al pisicii.

— Așa ar trebui, răspuse Drake. Acum, am să vă rog să vă retrageți cu toții cât mai în spate cu putință, fiindcă — în bunele tradiții de odinioară — eu și colonelul vom arunca în aer ușa asta, ca să putem trece dincolo.

Capitolul douăzeci

În Piața Publică — o vastă zonă pavată din centrul Cavernei de Sud — lumea începea să se adune ca să audă ce avea de spus Consiliul Guvernatorilor. Se zvonise că urma să aibă loc un miting, așa că, în mare parte, dacă nu în totalitate, locuitorii rămași în orașul subteran veneau să participe la adunare.

Guvernatorii nu prea se făcuseră remarcați în ultima perioadă. Dar, odată cu brusca dispariție a Styxului, se furisaseră afară din ascunzătorile lor, cu intenția evidentă de a-și reafirma autoritatea asupra Coloniei.

Înainte de recente tulburări sociale, piața vuisse de lume în zilele destinate negoțului, când oamenii veneau să cumpere produse de la numeroasele șiruri de tarabe. Acum însă, aceste tarabe pe roți fuseseră împinse pe margini, pentru a face loc în mijlocul pieței, dar câțiva oameni preferaseră să se cocoațe pe ele, ca să-i poată vedea mai bine pe Guvernatori.

Și, într-adevăr, membrii Consiliului Guvernatorilor erau prezenți pe o platformă ridicată în pripă, cu excepția unuia

singur. În total, erau doisprezece Guvernatori, însă unul dintre ei se simțea beteag; domnul Cruckshank suferea de gură și nu se putuse ridica din pat. Ceilalți Guvernatori însă, împopoțonați cu ținuturi înalte pe cap, frac negru și pantaloni gri cu dungi fine, ședeau bățoși la o masă lungă, pe podium. Când veni momentul ca mitingul să înceapă, cei unsprezece bărbați își scoaseră jobenele de pe creștet și le puseră pe masă în fața lor. Apoi, domnul Pearson, cel mai în vârstă dintre Guvernatori, se ridică în picioare.

Cu expresia lui lugubră și felul îngrozitor de tărăgănat de a vorbi, începu să le predice oamenilor despre „păstrarea ordinii” și despre „îndatorirea pe care o are oricare Colonist față de vecinul său de a se supune legilor seculare”. Numele lui Sir Gabriel Martineau continua să fie pomenit la tot pasul în perorația domnului Pearson, care avea convingerea că frecvențele referiri la fondatorul Coloniei puteau impresiona audiența, îmbunându-i pe oameni să fie mai supuși.

Dar deși locuitorii Coloniei ascultau discursul, se vedea că nu le convenea ce auzeau. Guvernatorii fuseseră marionetele Styxului, aplicând orbește orice le poruncea adevărata clasă conducătoare. Iar acum, când Styxul dispăruse din peisaj, era inevitabil ca gradul de respect față de acești demnitari să nu mai fie același.

— În ultimele luni — proclama domnul Pearson, cu palma vârâtă în vestă, în timp ce mișca din degetul arătător de la cealaltă mână, arătând spre plafonul de rocă de deasupra — ...în ultimele luni, am trăit cu toții vremuri grele. Cu

toții am fost despărțiți de rude și vecini, deși nu cunoaștem încă motivul acestor măsuri. Așa cum nu știm nici unde au fost duși sau când vor veni înapoi la noi.

— Niciodată, murmură o femeie din mulțime.

— Iar când stăpânii noștri vor reveni, puteți fi siguri că noi, Consiliul, le vom pune exact aceste întrebări, zise domnul Pearson, răspunzând indirect femeii.

Odată cu această referire la Styx, un val de dezaprobare se răspândi prin mulțime.

— Și până la restabilirea statu-quo-ului, noi vom avea grijă ca rutinele noastre zilnice să revină la normal, iar acel grup nesemnificativ de răzvrătiți din societatea noastră să nu ne mai tulbure liniștea cu nelegiuirile lor violente, zise domnul Pearson. Căci noi, în lumea noastră, aici jos, nu ne avem decât unii pe alții. Noi formăm o singură societate importantă, și tot noi le purtăm de grijă alor noștri.

Cu un aer pompos, se întoarse spre guvernatorii din stânga lui, apoi spre cei din dreapta lui. Toți cei zece demnitari spuneau „Bravo, bravo”, cu multă emfază, mișcând aprobator din cap, ca un șir de maimuțoi beți.

Domnul Pearson se adresă din nou mulțimii.

— Am fost cu toții în aceeași barcă. În ultimele luni, am fost zgâlțâiți de valuri furtunoase... am fost flămânzi, confuzi și înspăimântați de schimbările inexplicabile care se petreceau în viețile noastre. Dar să nu vă fie teamă, Consiliul există pentru a reinstaura legea și ordinea, declară el, tăcând

apoi, ca și cum s-ar fi așteptat la ovații din partea mulțimii, care păstra însă o tăcere împietrită.

Dregându-și glasul, continuă:

— Prima noastră măsură va viza găsirea unui portal deschis, astfel încât livrările suplimentelor alimentare din Suprasol să poată fi reluate de îndată. Dar, la fel de important, producția alimentelor noastre de bază — acele alimente pe care noi ne bazăm din plin — va fi de asemenea restabilită. Creșterea vitelor și prinderea rozătoarelor reprezintă o prioritate și, chiar în timp ce vă vorbesc, câmpurile de ciuperci din Nord sunt pregătite pentru înmulțirea sporilor, iar...

— Nu te-am văzut punând mâna pe lopată, la săpat, strigă în gura mare un colonist.

— Da, Pearson, ia suflecă-ți mânecile și pune osul la treabă, adăugă un altul.

Domnul Pearson se scărpină cu degetul pe sub gulerul scrobit și-i ignoră pe cârcotași, încercând să-și continue cuvântarea. Însă în mijlocul mulțimii, un colonist începu să tușească zgomotos. O tuse cu subînțeles. Vârând capul între umeri, bărbatul strigă:

— Țucalul!

Mulțimea se hlizea.

Cu excepția câtorva persoane, cetățenii Coloniei renunțaseră la obiceiul bătrânesc de a folosi un țucal, sau oală de noapte — vasul acela de porțelan, ținut sub pat, în care se puteau ușura în timpul nopții, dacă îi apucau nevoile. În

schimb, făceau efortul de a coborî la parter și de a folosi closetul, care se afla, de obicei, în spatele casei.

Nu și domnul Pearson însă.

Și, fiind unul dintre membrii clasei privilegiate, domnul Pearson se considera prea grozav și puternic, ca să-și deșerte singur urina dimineța. Mulțumită rangului de demnitar, avusese întotdeauna un servitor — în mod normal, vreun suprasol luat prizonier sau, dacă nu exista niciunul disponibil, atunci vreun colonist de la talpa Coloniei, nevoit să intre slugă în casa boierului —, care avea nefericita sarcină de a se ocupa de acest lucru scârbos. Iar în unele zile, se întâmplase ca țucalul să fie golit abia mai târziu, spre amiază, așa că miasmele fetide se răspândeau la parter, împruind toată casa. Lucru deloc plăcut.

Un alt mucalit din mulțime se prefăcu a strănuta zgomotos, când de fapt răcnise în gura mare cuvântul „Pișulică”.

Cei mai curajoși din mulțime pufniră în râs. Cineva îndrăznise să rostească porecla guvernatorului senior, care era cunoscut în toată Colonia drept Pearson *Pișulică*. Sau — uneori — un apelativ și mai nepoliticos chiar. Asta era o lipsă de respect frizând impertinența.

Domnul Pearson se făcu stacojiu la față și-și încleștă pumnii. Cu mutra lui ce amintea de un cazan de baie încins, parcă și vedeai cum îi tâșnea aburul prin urechi.

— Nu tolerez o asemenea mitocănie! Arestați-i imediat! răcnea domnul Pearson, și mai roșu la față. Unde e

Comandantul Poliției? Să se prezinte imediat la raport! Vreau ca huliganii ăștia să fie aruncați în Temniță!

Noul comandant al poliției se apropie și se urcă pe podium. Scândurile platformei improvizate pârlăiau și se zgâlțâiau sub trupul lui voinic, iar câțiva dintre guvernatori se agățară cu mâinile de masă, de parcă s-ar fi temut să nu fie proiectați în vulgul numeros din fața lor.

În acel moment, Will, Drake și doamna Burrows ajunseseră deja în Piața Publică și se mișcau încet pe margine, în jurul mulțumii. Cei cocoțați pe tarabe le mai aruncau priviri curioase, dar pe ansamblu toți coloniștii erau atât de captivați de insolența manifestată în văzul tuturor de câțiva semeni de-ai lor, încât nu le prea dădeau atenție nou-veniților. În orice caz, cu atâția soldați din Noua Germanie încartiruiți la tot pasul în Colonie, în ultimele luni, ajunseseră nici să nu se mai mire când vedeau străini în mijlocul lor.

— Fă-ți datoria! Arestează-i! insista domnul Pearson, bătând din picior și făcând ca podiumul să se zgâlțâie și mai tare.

Privind spre cei din mulțime, comandantul îi observă în față pe Satâr și pe Chițcăilă. Nu-i informase încă pe guvernatori că predecesorul său îi eliberase pe toți deținuții din Temniță. Și nici nu avea de gând s-o facă.

Satâr rânji, arătându-și gingiile știrbe, iar Chițcăilă începu să țopăie. Un alt guvernator sări în picioare:

— Fă ce ți se spune, omule! Prinde-i pe protestatarii ăia! zbieră el.

— Dar... *pe cine* să arestez, mai exact? întrebă comandantul. Pe care dintre ei?

— Cunosoc vocea asta, zise Drake, ajutând-o pe doamna Burrows să se suie pe o tarabă liberă, pe care se vedeau câteva foi de varză ofilite.

Pe urmă, se urcă și el lângă ea. Will era deja pe tarabă, urmărind atent scena și scuturând din cap.

Guvernatorul scandalagiu se întorsese furios spre comandant, care părea imperturbabil:

— Supune-te ordinelor, nătărăule! se răsti el.

— Uite la imbecilul ăla de bășinos bătrân! exclamă în gura mare Will.

Coloniștii din apropierea tarabei întoarseră capul să se uite la el.

— Vorbește mai încet, Will, îl preveni Drake, pe care îl intriga însă neașteptata vehemență a băiatului. Ce te-a apucat, oricum, să spui asta?

— M-a apucat, întrucât căcănarul ăla tâmpit e taică-meu.

— E *ce*? exclamă Drake.

— E domnul Jerome, murmură Will. Tatăl meu adevărat.

Domnul Jerome traversa țațoș podiumul spre comandant. Când ajunse în dreptul lui, începu să împungă cu degetul în pieptul bărbatului mai înalt și mult mai voinic decât el:

— Dacă nu execuți ordinul, te aruncăm și pe tine în lanțuri, îl amenință el.

Comandantul poliției nu era intimidat, ci doar perplex:
 — Dar dacă nu știu cine strigă „Căcălică” la domnul „Pișulică”, cum să arestez oamenii? Întrebă el, făcând pe nimeni.

În loc să explodeze în urale la confuzia genială făcută de comandant, mulțimea amuți.

— Cretin notoriu ce ești! se răsti domnul Jerome, trăgând mâna în spate de parcă ar fi vrut să-l pălmuiască pe locotenent.

Dintr-odată, se produse o mare agitație în primele rânduri. Satâr se năpusti în față, gata să răstoarne platforma cu totul.

— Să nu dea dracu’ să te-atingi de el! E prietenul meu! bubui fioros Satâr, izbind apoi în scânduri cu pumnul lui ca un baros. Poate vrei să vin sus la tine și să te iau la poceală, cu domnul Căcălică al tău cu tot!

— Domnul Pișulică, adică, îl corectă Chițcăilă pe Satâr, sărind ca o minge în spatele lui.

Domnul Jerome nu se retrăsese din fața locotenentului, încă ținând palma în aer.

— Eu te-am avertizat, zise Satâr, gata să sară la bătaie.

O fluierătură stridentă, ca un urlet de lup, venind chiar de pe taraba lor, îi făcu să tresară pe Will și Drake. În timp ce toți cei din Piața Publică, de la coloniști la guvernatori, fără excepție, se uitau în jur, căutând să descopere cine fluierase, doamna Burrows își scoase degetele din gură.

Lăsând capul jos, Drake mormăi:

— Iisuse, și eu care spuseseam să fim discreți.

— Nu credeți că e timpul pentru un nou început? strigă doamna Burrows. Styxul a plecat și nu sunteți obligați să-i primiți înapoi. Pentru prima oară, de trei sute de ani, aveți șansa să fiți propriii voștri stăpâni.

„Da” și „Are dreptate”, începu să murmure mulțimea, după câteva clipe de tăcere.

— Celia, spuse locotenentul, surâzând radios spre ea, peste capetele mulțimii. Spune-ne ce să facem, continuă el, însă abia după ce respiră adânc, fiindcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Spune-ne cum să procedăm.

Doamna Burrows reflectă câteva momente.

— Păi, pentru început... trimiteți-i la plimbare pe guvernatorii ăia, care nu sunt cu sufletul alături de voi, zise ea.

Domnul Jerome își sucise capul, mijindu-și ochii spre cei de pe tarabă:

— Aha, ia te uită cine s-a trezit să vorbească! Niște oribili de suprasoli care își bagă nasul în treburile noastre, zise el.

— Oh, clonțul mic, boșorog agasant ce ești! explodeă Will, neputând să se abțină.

Tăcând preț de o clipă, domnul Jerome zise, apoi, încruntându-se:

— Seth? Fiul meu, Seth?

— Eu nu sunt fiul tău, răspunse Will, răsfângându-și buza de jos, cu un aer scârbit.

Vizibil șocat că-l revedea pe Will, domnul Jerome făcu efortul să-și revină:

— Vasăzică... vasăzică fiul meu fugar s-a întors acasă, iar prietenii lui ne spun nouă ce să facem, râse el sarcastic, după care se întoarse spre comandantul poliției: Păi, arestează-i și pe ei.

Dar comandantul poliției se săturase până peste cap:

— Nu, nu-i arestez, zise el, simplu.

Domnul Pearson se aruncă din nou în luptă. Înșfăcându-și jobenul de pe masă, îl flutură amenințător pe sub nasul locotenentului:

— Vezi asta? Noi reprezentăm singura autoritate aici! Așa că pune naibii mâna și fă cum ți-a ordonat domnul Jerome.

— Eu ți-am zis să nu te iei de prietenul meu, se răsti brusc Satâr. S-a terminat cu tine! Tacă-ți fleanca aia odată și lasă-l să spună ce are de spus, ai băgat la cap? se zborși Satâr, aplecându-se peste marginea platformei și lovindu-i la glezne pe domnul Pearson și pe domnul Jerome, ca un urs furios.

Cei doi guvernatori săriră în spate ca să scape de Satâr, iar comandantul poliției se adresă mulțimii:

— Dacă vreunii dintre voi vă gândiți că oamenii aceia de pe tarabă sunt doar niște suprasoli, eu vă spun să vă mai gândiți o dată. Femeia care a vorbit adineauri v-a povățuit înțelept, zise el cu licăriri în ochi, arătând spre doamna Burrows. Femeia aceasta a fost supusă celui mai cumplit interogatoriu cu Lumina-Întunecată pe care l-am văzut eu în toată cariera mea de polițist, și și-a revenit. Nu a clacat... nu i-a spus Styxului ce voiau să afle.

Mulțimea murmură.

— Iar bărbatul acela..., zise el, indicându-l pe Drake,... a distrus Laboratoarele, ca să ne salveze pe noi. A pus capăt cumplitelor experimente la care lucra Styxul. Știu asta, fiindcă eram acolo. Eu l-am ajutat.

Murmurul se întee.

— Și flăcăul care e cu ei, declară locotenentul, arătând direct spre Will, el este nepotul lui Tam Macaulay, și...

De emoție, mulțimea își ținu răsuflarea la unison — știau cu toții ce urma să adauge locotenentul.

— ...și fiul lui Sarah Jerome.

Acum, lumea ovaționa deja.

— Sarah Jerome, o femeie dâră care a rămas credincioasă convingerilor ei și s-a opus Styxului atâta timp... atât de mulți ani. Noi n-am putut să facem nimic pentru a o ajuta, atunci când au adus-o înapoi în Colonie, dar putem acum să-i cinstim memoria. Putem să-i urmăm exemplul și să nu mai lăsăm niciodată Gulerele Albe să ne conducă nouă viața.

Mulțimea se dezlănțuise frenetic. Plin de mândrie, Will nu se simțea deloc fâstăcit de atenția care i se acorda.

Comandantul poliției ridică brațul și mulțimea se potoli.

— Prin urmare, doamnă Burrows, ce trebuie să facem acum? întrebă el.

— Ați putea numi un comitet care să coordoneze Colonia — un comitet provizoriu, le recomandă doamna Burrows. Se pot organiza alegeri ulterior, dar acum aveți nevoie de oameni învestiți cu autoritate, care să miște lucrurile. Oameni de-ai voștri — oameni de încredere.

— Ce baliverne! *Ăia* n-ar avea nici cea mică idee de cum se conduce statul! strigă domnul Pearson. Așa ceva e nebunie curată! Femeia aceea e din Suprasol. Nu ascultați ce spune!

— Locotenente, noi vrem ca *tu* să ne conduci, zbieră dintr-odată un om.

— EU?! se bâlbâi comandantul poliției.

Când propunerea primi susținerea mulțimii, comandantul flutură din mână, cerând liniște:

— Dar... nu se poate să fiu doar eu singur. Nu ar fi just.

— Să fie și Satâr! hârâi Baba-Cloanța Mulligan. Fluturând o sticlă, era cocoșată pe o cisternă de apă, la marginea pieței, și după cum se clătina ai fi zis că putea să cadă în orice clipă.

Mulțimea se arătă întru totul de acord cu această sugestie, înghiontindu-l pe Satâr până când acesta se sui pe podium.

În momentul acela, întregul eșafodaj se înclină pe o parte, iar masa, scaunele și guvernatorii alunecară jos. De îndată ce simțiră pământul sub tălpi, guvernatorii o luară la fugă.

În aplauzele mulțimii, toate ferestrele din oraș zdrăngăneau. Satâr și Chițcăilă profitară de ocazie și se împroprietăriră cu câte un joben dintre cele abandonate de guvernatori, fudulindu-se cu ele pe cap.

— Ce bine ar fi dacă toate loviturile de stat ar decurge atât de lin, șopti Drake.

El, la fel ca toată lumea adunată în Piața Publică, era plin de optimism pentru viitorul Coloniei. Fără niciun Styx care să terorizeze populația și beneficiind acum de puterea de a se

guverna singuri, viața oamenilor din Colonie putea să se schimbe radical.

La vreun kilometru și jumătate depărtare, Elliott auzea uralele și ovațiile mulțimii, dar nu știa care era motivul acelei bucurii colective. După ce Sweeney și colonelul Bismarck încercaseră în zadar să o convingă să nu plece de una singură, Elliott alergase într-un suflet tot drumul până în Caverna de Sud, fără să întâlnească niciun colonist sau, posibil, vreun membru al Styxului.

Iar acum, când intra în vechiul ei cartier de locuințe, încetini pasul ca să privească atentă la împrejurimile acestea, atât de familiare ei.

Colonia putea fi asemuită cu o mașinărie foarte veche, dar extrem de fiabilă, care funcționa fără oprire, zi de zi, deoarece locuitorii ei aveau grijă să o întrețină permanent. În mare, fiecare colonist își știa locul în ierarhie și, aidoma roților dintr-o mașină, toți făceau ceea ce se aștepta de la ei.

Însă mașinăria asta se stricase acum. Era limpede. Ceea ce Elliott vedea în jurul ei denota un haos fără precedent: străzi înțesate de gunoaie urât mirositoare, maldăre de mobile distruse îngrămădite în fața caselor și chiar lucruri personale azvârlite în șanț. Pretutindeni unde se întorcea, erau semne de neglijență și dezordine.

În cele din urmă, Elliott ajunse la șirul de clădiri, construite zid în zid, unde se afla casa în care copilărise ea. Acea

era casa de unde plecase în zorii unei zile, când fugise în Adâncuri, lăsând în urmă tot ce fusese al ei.

Copil fiind, Elliott se deprinsese să trăiască în minciună, că mătușa ei ar fi fost mama ei, însă riscul de a fi surghiunită ca alți Prunci ai Canalului crescuse tot mai mult. Și, deși opțiunea de a pleca în Adâncuri era echivalentă cu un suicid, cealaltă variantă ar fi fost mai rea. Nu numai că Elliott și mama ei adevărată ar fi fost ucise imediat de către Styx, pe motiv de legături intime ilicite, dar și ceilalți membri ai familiei ar fi fost linșați, probabil, pentru că le acoperiseră.

Lumea începuse deja să şușotească prin cartier, aproape de ochii negri ai lui Elliott și de subțirimea trupului ca de Styx; un om încercase chiar să stoarcă bani de la mătușa ei, în schimbul tăcerii. Elliott hotărâse atunci că trebuia să dispară din Colonie, înlăturând astfel orice pretext de șantaj sau delațiune.

Pășind agale pe potecă, Elliott contempla tristă pajiștile cu licheni negri, situate de o parte și de cealaltă, unde se jucase în copilărie. Judecând după paragina în care erau, se vedea limpede că totul fusese lăsat de izbeliște. Însă, spre deosebire de multe alte clădiri de pe stradă, casa lor părea încă locuită, ceea ce îi dădu curaj. Întinzând mâna, deschise ușa din față, care nu era încuiată.

— Salut! strigă ea.

O clipă, uriașul vuiet al mulțimii din oraș îi distrase atenția.

— Salut! E cineva acolo? repetă ea, deși simțea că în casă nu era nimeni.

Dădu să pășească peste prag, dar se răzgândi. Înăuntru, erau indicii, probabil, că mama ei mai locuia încă acolo. Însă Elliott știa că reapariția ei și felul cum arăta acum nu ar fi făcut decât să reaprindă vechile suspiciuni, iar secretul mamei ei ar fi fost dat în vileag. Elliott nu avea nicio îndoielă că prejudecățile seculare despre relația personală dintre un Styx și o colonistă nu ar mai fi la fel de actuale și acum.

În plus, o parte din ființa ei nici nu voia parcă să descopere ce făcea mama ei. Misiunea spre centrul Pământului era presărată de primejdii, iar Elliott era perfect conștientă că exista și riscul de a-și pierde viața. Vârând mâna în scurtă, scoase din buzunar flaconul de parfum primit de la doamna Burrows și-l așeză binișor pe pragul ușii.

— Asta e pentru tine, mamă, șopti ea, după care plecă.

Capitolul douăzeci și unu

— **A**sta am vrut eu să vedeți, le spuse locotenentul lui Drake, Will și doamnei Burrows.

Drake era nerăbdător să plece din Colonie și să continue călătoria, împreună cu ceilalți, dar totodată știa că era important să-l ajute pe comandant cât putea de mult, acum, când orașul își declarase independența.

Și, când cotiră pe altă stradă, văzură Citadela Styxului. Cu fațada simplă din granit fasonat grosolan, Citadela era clădită chiar în peretele cavernei, întinzându-se pe verticală până sus de tot, la plafonul de stâncă, unde se pierdea în norii care se roteau și se mișcau permanent acolo. Și nicio dată nu se întâmplase ca vreun colonist să fi călcat în clădirea interzisă.

— Niciodată nu m-am apropiat mai mult de-atât, șopti Will, uitându-se spre ferestrele de cristal negru, marcând nivelele superioare ale Citadelei, care se holbau în jos la el, ca ochii necruțători ai unui Styx.

Comandantul se opri la poarta deschisă din grilajul de fier, unde un bărbat robust, cu o bătă în mână, ieși din cabina paznicului ca să-i întâmpine.

— El este Joseph, spuse comandantul. El și încă un cetățean au păzit construcția douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, pentru eventualitatea în care Gulerele Albe ar decide să vină înapoi.

Drake înclină din cap, salutându-l pe Joseph care, pieptos și îndesat cum era, avea constituția tipică pentru cei de *viță pură*, cum erau cunoscuți urmașii armatei inițiale de fermieri, care îl ajutaseră pe Martineau să construiască orașul subteran, în urmă cu vreo trei sute de ani, și apoi îl populaseră. Joseph se holba la Will, ceea ce pe băiat începea să-l cam deranjeze.

— Foarte înțelept, zise Drake, arătând spre bătă din mâna bărbatului. Dar veți avea nevoie și de arme de foc.

Câteva momente, cercetă Garnizoana — o clădire pătrată, cu două etaje, lângă Citadelă — zăbovind cu privirea asupra intrării. Apoi însă, porni direct spre Citadelă. Când ajunse la vreo zece metri, se aplecă și luă o piatră, pe care o azvârli în uși. Piatra se lovi de uși și apoi se rostogoli zăngănind pe treptele de la intrare. Văzând că dinăuntru nu reacționase nimeni, Drake continuă să se apropie de clădire.

— Stop! strigă comandantul. O să te trântescă la pământ!

Nu numai portalurile fuseseră protejate cu câmpuri subauriculare montate de Styx; comandantul fusese deja chemat să salveze câțiva coloniști, care zăceau leșinați, din cauza

câmpului subauricular din jurul acestei clădiri. Drake nu-i dădu atenție, urcând treptele spre intrare.

— Cum de nu pățești nimic? întrebă comandantul, observând că Drake nu părea nicidecum afectat de acțiunea câmpului.

Drake verifica zidurile din jurul intrării; apoi, împinse în uriașul bloc de piatră amplasat acolo unde fusese înainte ușa. Îndepărtându-se pe urmă de clădire, mergând de-a-ndăra-telea, examinează ferestrele care începeau de la etajul de deasupra.

Când veni înapoi lângă ceilalți, Drake căsca și își mișca fălcile, ca și cum l-ar fi durut urechile.

— Există un câmp subauricular extrem de puternic în jurul construcției, le spuse el lui Will și doamnei Burrows. Locotenente, Styxul a demontat barierele de protecție din interiorul clădirii și a sigilat-o complet, așa că n-am cum să-mi dau seama dacă a mai rămas vreun câmp subauricular înăuntru.

Comandantul părea foarte descumpănit.

— Știi, se zvonește că ar exista diferite rute spre Suprasol, jos în clădire, așa că..., zise el rotindu-și privirea spre Cita-delă, e posibil ca Styxul să se întoarcă tot aici, pentru a pre-lua din nou controlul asupra Coloniei.

— N-au decât să încerce, zise Drake.

— Dar voi veți fi pregătiți să-i învingeți, interveni doamna Burrows.

— Hai să investigăm clădirea Garnizoanei, îi sugeră Drake lui Will.

În continuare, Joseph nu-și putea dezlipi ochii de la figura lui Will.

— Hm, făcu el, vrând să spună ceva.

— Ce e? întrebă comandantul.

— Pot să vin și eu cu voi? îl întrebă el pe Drake. Știi, pe timpuri am lucrat acolo.

Comandantul era pe punctul de a obiecta la această cerere, dar Drake băgă mâna într-o pungă de la centură, de unde scoase o pereche de căști.

— Pune-ți-le în urechi, îi zise el lui Joseph.

Drake o luă înainte spre Garnizoană, iar Will și Joseph veneau în urma lui, la mică distanță.

— Seth? începu Joseph, cu emoție.

Răsucindu-se spre el, Will îi zise:

— *Will*, te rog. Nu mă mai cheamă de mult altfel.

— Scuze, șopti omul, trecându-și palma peste părul alb și țepos de pe creștet. Am cunoscut-o pe Sarah, mama ta, rosti el apoi, cu mai multă siguranță.

— Da? întrebă Will.

— Am fost prieteni în tinerețe, spuse Joseph, dar apoi se întunecă la față, de parcă i-ar fi fost greu să mai continue. Ultima oară a fost aici... când au prins-o Gulerele Albe și au adus-o înapoi, atunci ne-am revăzut. Am avut grijă de ea în săptămânile cât au ținut-o în Garnizoană.

Deși Joseph lăsase capul jos, Will vedea că expresia lui era incredibil de tristă. Iar când bărbatul îi aruncă o privire fugitivă, ochii lui de un albastru pal — un colorit identic cu ochii lui Will — păreau să reflecte lumina, de parcă ar fi fost înlăcrimați.

— Cred că Sarah a știut ce urma, bolborosi Joseph. Și-a dat seama că nu se va termina bine pentru ea.

Dintr-odată, Will simți o apropiere sufletească atât de intensă față de bărbatul robust de lângă el, încât, pe moment, îl cuprinse cu brațul de după umeri, în timp ce mergeau mai departe. Asemenea lui Joseph, Will era prea copleșit de amărăciune, dar în acel moment ajunseră la intrare. Will simțea un zumzăit în țeastă — exista un câmp în jurul ușilor de oțel, însă, în mod surprinzător, acestea nu erau încuiate.

Intrară în clădire, unde Will traversă pardoseala de piatră șlefuită, pe unde călcase și mama lui cândva, împreună cu prietenul ei.

— Sunt sigur că, de fapt, nu a crezut niciodată vreun cuvânt din cele pe care Gulerele Albe încercau să i le bage în cap, apropo de tine, spuse Joseph, cu voce joasă. A colaborat cu ei fiindcă voia să te găsească pe tine.

— Mulțumesc că-mi spui asta, zise băiatul.

— Voi doi, acolo, sunteți OK? întrebă Drake, uitându-se curios la ei, când băgă de seamă cât de marcați sufletește păreau amândoi.

— Da, suntem bine, răspunse Will.

— Bun, atunci hai să anihilăm câmpul subauricular din această clădire. Știu că există un depozit de arme înăuntru. Dacă ne arăți unde se află exact, Joseph, intrăm cu forța și vedem ce-a lăsat Styxul în urmă, zise Drake. Ai nevoie de ceva mai profesionist decât bătă aia, dacă le dă prin minte să vină înapoi.

Will, Drake și doamna Burrows se întorceau în Cartier, când Elliott apăru ca din senin.

— Parcă ți-am spus să fii cuminte, o dojeni Drake, vizibil supărat.

Elliott nu răspunse, iar Will observă că fata îi ocolea intenționat privirea. Poate că relația dintre ei avea de suferit, după ce doamna Burrows îl atacase pe tatăl ei, iar el avu- sese o ieșire de furie în fața lui Elliott. Oricum, Elliott nu vorbise deloc cu el pe tot parcursul drumului, până la locul de întâlnire cu Sweeney și colonelul Bismarck, care rămăse- seră de planton lângă armele nucleare și restul echipamen- tului.

Deși trebuise să se ocupe de alte chestiuni și nu era încă liber ca să poată sta cu ei, comandantul le sugerase să-l aștepte la secția de poliție. Prin urmare, acolo era următoa- rea lor oprire. După ce aduseră și tot echipamentul, se așezară în biroul principal, ca să-și mănânce rațiile. Armele nucleare erau în siguranță, sub cheie, în una dintre celulele din Temniță, un loc care lui Will nu-i trezea decât amintiri

urâte. Atât de urâte, de fapt, încât nici nu se simți în stare să mai coboare încă o dată în beciul muced și lugubru de sub secția de poliție.

Când locotenentul își făcu apariția, într-un final, pășind dezinvolt pe ușile batante, nu apucă să facă mai mult de câțiva pași, când, de lângă doamna Burrows, se auzi un zgomot frenetic de gheare păcănind pe pardoseala de piatră. Dacă biata Colly nu ar fi avut pânțelele așa de greu, cu siguranță că ar fi sărit peste ghișeu cu totul. Așa însă, țâșni cu o ghiulea prin deschizătura de alături.

— Fetița mea! strigă tunător locotenentul, când felina Vânător se ridică în două picioare și puse labele pe umerii lui, lingându-l pe față. Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

Torcând asurzitor de tare, Colly se tăvăli pe spate, invitându-l să o frece pe burtică.

— Cine-i fetița dulce și scumpă a lui tăticu'? Cine, spune, cine-i fetița lui scumpă? o alintă el, de parcă pisica ar fi fost un copil.

Locotenentul își ridică privirea când doamna Burrows veni spre ei.

— Felina mea Vânător a fost cu tine tot timpul! îi spuse comandantul. Îți mulțumesc! Și arată atât de sănătoasă și bine — da, s-a îngrășat!

— E ceva mai mult, să știi, îi spuse doamna Burrows.

— Pisoiași? Zău?! întrebă el, examinând pisica.

— Exact, zise doamna Burrows.

Un rânjel larg și tâmp apăru pe fața comandantului. Apoi, zâmbind în continuare, se ridică în picioare. Împunse aerul cu un deget, ca și cum i-ar fi venit o idee.

— Am și eu o surpriză pentru fiul tău.

Tropăind hotărât spre biroul lui, comandantul veni înapoi de-acolo ținând ascuns la spate un obiect.

— Ține! îi zise el lui Will, arătându-i ce avea în mână.

— Nemaipomenit! exclamă Will.

Era lopata lui de nădejde — obiectul lui preferat, din vremea când stătea în Highfield. Întinse mâna să ia lopata.

— Nu așa de repede, îl tachină comandantul, ridicând lopata. Este a ta, dar cu o condiție: vreau să-mi promiți că n-o să mă mai ciomăgești niciodată cu ea, da?!

— Promit! zise Will, luând lopata și inspectând cu atenție lama bine lustruită.

Colly nu voia să mai plece de lângă locotenent, iar acum se freca afectuoasă de picioarele lui.

— Cât de dor mi-a fost de ea! murmură el.

— Ea rămâne aici cu tine, când plecăm noi, zise doamna Burrows. Nu i-ar prii să bată atâta drum în continuare.

— Sigur că da, acceptă bucuros comandantul, mângâind capul mare al pisicii, care torcea din ce în ce mai zgomotos.

— Hm, aș vrea să fac o propunere, Celia, începu Drake, punând deoparte sandviciul și ridicându-se de pe scaun. Am discutat această chestiune cu Will... și noi credem că ar trebui să rămâi și tu aici, în Colonie.

— O-k-a-y, rosti apăsător doamna Burrows.

— Forțele noastre sunt suficiente pentru această misiune, continuă Drake. Iar tu ne-ai demonstrat, fie și fugitiv, cât de utilă poți să fii pentru coloniști acum, când Styxul a dispărut de pe scenă. Ca să nu mai spun că, înzestrată cu simțurile tale supersensibile, prezența ta este neprețuită ca sistem de alarmă timpuriu, în eventualitatea în care Styxul ar vrea să revină de unde-a plecat. Tu poți să „miroși” când s-ar apropia.

Doamna Burrows reflectă câteva clipe la spusele lui.

— Da, e logic totul, zise ea. Bun, atunci rămân aici.

Will era surprins că se decisese atât de repede, însă comandantul părea în culmea fericirii.

— Excelent, repeta el neconținut, bățând din palmele lui cărnose.

În timp ce toți optaseră să revină la sandviciurile lor, Drake rămase în picioare.

— Vreau să vă împărtășesc ceva. Iar aici te includ și pe tine, zise el, întorcându-se spre comandant.

Drake trase o mică servietă diplomat din rucsacul lui, pe care o puse pe suprafața uzată a mesei de stejar de lângă ghișeu.

— După cum știți, obiectivul nostru este să închidem etanș lumea interioară, cu ajutorul armelor nucleare. Astfel încât Faza — dacă a fost reluată acolo — să nu se mai poată răspândi afară.

Drake desfăcu cele două încuietori ale servietei diplomat. Înăuntru, într-un suport fix din spumă poliuretanică, se afla o cutie de tablă, pe care o scoase afară.

— În anii cât am fost ținut prizonier în Laboratoare, i-am tot auzit pe oamenii de știință discutând despre un virus, zise Drake, iar apoi zâmbi. Savașilor le place să se laude unii la alții.

— Nu era Dominionul? întrebă Elliott.

— Nu, nu Dominionul, răspunse Drake, deșurubând capacul cutiei și, cu infinită grijă, extrăgând dinăuntru o mică eprubetă. Oamenii de știință știau exact ce dezgropaseră în Orașul Etern. Testaseră asta pe o serie de subiecți, și erau uluiți de efect, zise Drake, ridicând eprubeta. Virusul ăsta este cu mult mai puternic și mai universal decât Dominionul. Nu numai omul, ci și Styxul, plus multe alte forme de viață mai dezvoltate sunt vulnerabile în acest caz. Este letal, cu L mare.

— Vasăzică l-ai luat din Laboratoare? zise Will.

— Da. Când, împreună cu Chester, le-am luat cu asalt și, din fericire, am salvat-o în același timp pe Celia, am avut ocazia să înșfac asta din seiful aflat în laboratorul de la doi. Așa se explică de ce am întârziat și Eddie a fost mai iute decât mine, zise Drake, reflectând apoi la ceva. Apropo, nu trebuie să vă faceți griji niciunul — ați fost toți imunizați la virus atunci când v-am vaccinat în Complex. Iar când eram la Londra, l-am rugat pe un prieten, Charlie, să-l transforme în armă biologică, astfel încât acum se transmite nu numai prin contact direct, ci și prin nucleu de picătură.

— Asta fiind...? interveni doamna Burrows.

Drake privea aproape absent la lichidul limpede din eprubetă.

— Înseamnă că se poate transmite prin aer... prin vânt. Și mă îndoiesc că în momentul de față ar mai putea exista ceva atât de letal sau atât de toxic undeva pe toată blestemata asta de planetă, înăuntru sau afară.

— Dar, transformând virusul în armă biologică, n-ai făcut decât să agravezi riscul... Crezi că a fost o măsură înțeleaptă? întrebă doamna Burrows.

— Poate că nu, dar când vom ajunge jos, în lumea colonelului, dacă dăm greș cu orice altceva, s-ar putea să am nevoie de o miză mai mare. Styxul știe ce reprezintă acest virus. Conducătorii lor cunosc că acest virus va declanșa ceea ce comunitatea științifică numește *Momentul Extincției*... iar asta înseamnă și sfârșitul rasei lor, zise el, întorcându-se apoi spre comandant. Motivul pentru care te-am cooptat în această informare este că dispun de suficient vaccin pentru tot poporul tău. Există posibilitatea — fie și infimă — ca, odată contaminată lumea interioară, virusul să se răspândească până la urmă și în sus, spre suprafață. Iar voi ați fi direct în calea lui, dacă s-ar întâmpla așa.

— Cum rămâne atunci cu suprasolii? întrebă comandantul.

— Parry are și el vaccinul, replică Drake, introducând eprubeta la loc în cutia de metal.

— Și ajunge pentru toată lumea? se încruntă doamna Burrows, cu un aer sceptic.

Drake închise clapele servietei.

— Nu, și oricum nici n-ar fi timp să vaccinăm pe toată lumea. N-am nici cea mai mică intenție de a răspândi acest virus, dar puneți-vă cu toții această întrebare..., zise el, așezând servieta înapoi în rucsac și uitându-se apoi pe rând la fiecare — Sweeney, colonelul Bismarck, Elliott, Will, comandantul și, în sfârșit, doamna Burrows. Așadar, ce poate fi mai rău: acest agent patogen mortal sau Faza? Fiindcă eu cred că diferența nu e prea mare.

Capitolul douăzeci și doi

Trenul Minerilor ieși pufăind din gara Coloniei. Porniseră în primul tronson al voiajului lor care avea să-i poarte în măruntaiele Pământului. Spre deosebire de ultima dată, când Will călătorise ascuns în unul dintre camioane, acum se afla în vagonul paznicilor, la coada trenului. Și, deși scândurile curbate care alcătuiau pereții și acoperișul vagonului aveau numeroase spații goale între ele, înăuntru erai cumva ferit de trâmbele de fum și funingine de la locomotivă, când începea să se încingă tare.

Peste huruitul locomotivei, Will auzea nechezatul celor doi armăsari albi pursânge din vagonul alăturat. Comandantul îi rechiziționase de la una dintre reședințele guvernatorului — demnitarul îi ținuse ascunși în grajdurile lui personale, în timpul revoltelor, știind că masele înfometate i-ar fi devorat fără să pregete. Guvernatorul făcea spume de furie când Satâr apăruse cu o scrisoare oficială din partea Comitetului Coloniștilor, recent înființat, dar neavând încotro le dădu drumul. Caii aveau să fie o adevărată binefacere

în Adâncuri; Drake voia să străbată cât mai repede cu putință Marea Câmpie, iar feroviarii îl asiguraseră că undeva în Gara Minerilor îi va aștepta o căruță, care să-i ducă mai departe.

Vagonul paznicilor era luminat slab, cu un singur glob luminescent cu abajur, atârnat în partea din spate. O vreme, Will urmări scânteile răzlețe care mai intrau în vagon, încercând să le stingă și arzându-se la degete. Privind existența efemeră a acestor scântei, își aminti fără să vrea de despărțirea de mama lui. Will nu-și dădea seama prea bine ce se schimbase în relația lor, însă știa că mama lui nu-și luase rămas-bun de la el, așa cum făcea altădată. Doamna Burrows era conștientă de riscurile la care se expunea fiul ei, dar cu toate astea îl îmbrățișase mai mult de formă și-i urase mult noroc. Iar Will trebuia să recunoască, de asemenea, că de data asta și el avusese alte sentimente când se despărțise de ea.

Poate că se schimbaseră amândoi, din cauza nenorocirilor prin care trecuseră. Sau, se întreba el, era din cauză că el se maturiza și nu mai avea nevoie de mama lui, la fel ca înainte? Continua să mediteze la aceste probleme, dar legănat de roțile trenului începu să-și simtă pleoapele din ce în ce mai grele, ca până la urmă să ațipească.

Și, pe măsură ce temperatura creștea cu cât pătrundeau mai adânc în scoarța Pământului, în următoarele douăzeci și patru de ore niciunul dintre ei nu mai făcu altceva decât să doarmă și să mănânce. Călătoria cu trenul le fusese întreruptă de câteva ori, pentru ca armăsarii să fie hrăniți și adăpați, sau pentru ca uriașele porți contra furtunii, montate

de-a curmezișul șinelor, să fie deschise, lăsând cale liberă garniturii de tren.

Când, în cele din urmă, intrară în Gara Minerilor, Will constată că nimic de-acolo nu se schimbase prea mult — același șir de colibe dărăpănate și jalnice, cum ținea el minte. Sări din vagonul paznicilor, scrâșnind din tălpile cizmelor pe stratul de zăcământ de fier, cărbune și clinker care acoperea solul. Inspirând adânc pe nări, aerul uscat îi aminti de momentul când el, Chester și Cal se furișaseră exact prin această cavernă. Și Bartleby. Toți muriseră sau simțiseră atingerea morții, așa explicându-se de ce niciunul dintre ei nu mai era cu el acum.

Reflectând în continuare la asta, începu să meargă spre cocioabele care alcătuiau gara, dar pe urmă se opri brusc. Altădată, Will ar fi profitat de ocazie ca să exploreze cocioabele, însă acum constata că n-avea niciun fel de chemare să le investigheze. Pur și simplu, nu i se mai părea important să facă asta. În schimb, îi ajută pe Sweeney și pe colonel să descarce echipamentul, în timp ce Drake se duse cu mecanicul de locomotivă și ajutorul acestuia, coloniști amândoi, să caute o căruță. Depistând repede o căruță, înhămară imediat armăsarii și încărcară echipamentul, pornind apoi la drum. Elliott și Drake mergeau pe jos, spre ieșirea din cavernă, în timp ce colonelul conducea căruța.

Will îi arătase colonelului cum să poarte ochelarii speciali ai lui Drake, reglându-i lentilele rabatabile, astfel încât să poată vedea clar drumul fără să aibă nevoie de vreo lumină. Apoi, Will își găsi un loc unde să se așeze, chiar în partea

din spate a căruței, în dosul echipamentului stivuit în mijloc, după care își puse și el ochelarii speciali. Revenind brusc în lumea familiară a luminii oranj schimbătoare, îi făcea plăcere să poată urmări cum pereții tunelului se perindau nesfârșiți pe lângă ei, în timp ce Sweeney încheia plutonul, pășind voinicește în spatele căruței.

Folosindu-și simțurile exacerbate, Sweeney cerceta tunelul în urmă și verifica pasajele laterale, pentru eventualitatea în care niște Limitatori i-ar fi pândit din umbră, când dintr-odată privirea i se opri asupra lui Will.

— Hei, puturosule, îl înghionti uriașul. Nu te obosi prea mult.

Will se pregătea să-i trântască indignat un răspuns pe măsură, când Sweeney zise:

— Știi, îmi place la nebunie locul ăsta.

— La ce te referi? întrebă Will, foindu-se incomod din cauza transpirației care i se prelingea pe spinare. E caniculă și arșiță... și mizerabil, pur și simplu.

— Sigur, așa e, răspunse Sweeney. Dar pentru prima oară de mult timp, nu mai prind interferențe radio, zise el,ducând mâna la tâmplă. Habar n-ai ce înseamnă să ai un smucit de DJ care face tărăboi în capul tău, toată ziua și toată noaptea. În unele săptămâni nu e prea rău, dar pe urmă, brusc, începe distracția de zile mari și, vrând-nevrând, trebuie să-l ascult pe păcătosul ăla de Chris Evans¹, turuind

¹ Christopher James Evans (n. 1966), celebru prezentator și producător de programe radio și TV din Marea Britanie.

tâmpenii, zise el, răsfrângându-și buza dezgustat. Dar în locul ăsta, nu se aude nicio șoaptă... nu se aude nimic. E pace... și o liniște sfântă.

Will mișcă din cap, ca să-i arate că înțelegea.

— Da, domn'e. Chiar mă văd stabilindu-mă aici într-o bună zi, spuse Sweeney.

Ajunseseră la o cavernă vastă, unde solul era presărat cu bolovani mari, în formă de lacrimă, dar tot drumul nu întâlniseră niciun suflet viu — om, Styx sau coprolit. Will profitase de pantă ca să-și dezmoștească picioarele, mergând în urma căruței împreună cu Sweeney.

— Oh, Doamne! exclamă brusc băiatul.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Sweeney, privind în jur. Ai văzut ceva?

— Nu, nu-i asta, îl liniști Will. Știu unde ne aflăm... dar speram să nu mai revăd niciodată locul ăsta. Fratele meu a murit nu departe de-aici. Și mămica mea adevărată, la fel.

— E greu, Will, îmi pare rău, îl compătimi Sweeney, după câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Traversară o cărare cu dale de piatră roase de vremuri, iar după un ceas, în fața lor apăru uriașa deschizătură în inima pământului.

— Uite, acolo... e craterul Por, îi spuse Will lui Sweeney, pe un ton sumbru.

Drake și Elliott se opriseră, așteptându-i pe ceilalți să-i ajungă din urmă.

— Am identificat ceva nou, îi informă Drake. Se pare că sunt niște colibe lângă Por.

Elliott era cu ochiul lipit de luneta cu vizibilitate pe timp de noapte, de pe pușca ei.

— Trei... sunt trei colibe, confirmă ea.

— Cunoaștem bine această zonă, colibele alea nu existau înainte, spuse Drake.

Stătuse ani de zile pe acest tărâm unde noaptea era veșnică, mai recent și cu Elliott, iar acum, amintirile acelei perioade îi marcau profund pe amândoi.

— Mergem înăuntru ca să investigăm, reluă Drake, după care el și Elliott o luară din nou înainte.

Colonelul Bismarck porni în urma lor, strunind armăsarii la trap scurt, în timp ce Will și Sweeney rămaseră de veghe, ca să nu fie luați prin surprindere de un posibil atac al Limitatorilor.

Când ajunseră în cele din urmă la Por, potopul continuu de apă de deasupra îi stropi pe cap și umeri, răcorindu-i plăcut. Pământul de lângă colibele rudimentare era înțesat de baloane cu aer cald dezumflate, iar lângă ele o platformă de lemn se întindea pe o lungime de aproape doisprezece metri deasupra hăului imens. Will, colonelul și Sweeney pășiră pe lângă baloanele turtite, îndreptându-se spre capătul platformei.

Sweeney fluieră uimit când încercă să vadă până în cealaltă parte a vidului titanice și, nereușind, se uită în jos.

— Asta chiar e... mare... măiculiță. Pe-aici te-ai aruncat tu în gol, așa-i, Will?

— N-am prea avut de ales atunci, bălmăji Will, dându-și seama că veniseră acum, aici, pentru a face din nou exact același lucru.

Doar dacă Drake nu avea o idee mai bună, ca de pildă să folosească niște baloane pentru a-i transporta jos, departe, până la stâncile cu vegetație fungoasă.

Când începu să pășească din nou pe platformă, amintindu-și de ultima oară când mai făcuse lucrul ăsta, Will își repetă în gând: „De fapt, nu vreau, nu vreau așa ceva.” Și era adevărat — ideea de a păși în gol, dincolo de capătul scândurilor, și de a se arunca orbește cu capul înainte în neantul acela negru îl umplea de o spaimă cumplită. Se duse spre Drake, care stătea de vorbă cu Elliott. Când l-au văzut, tăcură.

— Care-i planul acum? se interesă Will. Chiar o să sărim jos în Por? Și cum naiba o să ne dăm seama când am coborât suficient de adânc, încât să putem găsi pasajul?

Era furios pe ei, fiindcă avea senzația că-i ascundeau intenționat anumite lucruri, exact cum se întâmplase atunci demult, când îi salvaseră prima oară pe el, Chester și Cal, pe Marea Câmpie. După toate nenorocirile prin care trecuse, nu-și câștigase oare dreptul de a ști ce intenționau să facă?

Drake sesiză tonul iritat al băiatului.

— Din lipsă de alternativă, asta a fost inițial ideea mea, răspunse el. Accept că șansele noastre de a nimeri *exact acele*

stânci fungoase de la *exact* *acea* adâncime sunt slabe, în cazul cel mai bun. Mai ales că nu există un transmițător de semnale radio care să ne ghideze.

Drake scoase un detector dintr-o pungă prinsă la centură. Semăna cu un fel de pistol ciudat, cu un cadran deasupra și o farfurioară în loc de țeavă. Detectorul avea capacitatea de a sesiza semnalele de foarte joasă frecvență emise de transmițătoarele radio. Will plasase aceste transmițătoare radio pentru orientare în spațiu, pe traseul parcurs cu doctorul Burrows și Elliott, când izbutiseră pentru prima oară să găsească o cale de acces spre lumea interioară.

— De când n-am mai văzut eu un dispozitiv ca ăsta, zise Will, în timp ce Drake, ținând detectorul spre gigantul Por, apăsa pe trăgaci.

Se auzi un singur clic, după care niciun alt zgomot.

— E bizar, spuse Will, încruntându-se. Funcționează bine?

— Așa ar trebui. Nu uita că transmițătorul radio pe care l-ai lăsat la punctul de lansare, pe al doilea Por, este destul de departe de noi, îi reaminti Drake.

— Da, lângă „Afumata Jean”, zise Will, amintindu-și porecla pe care el o dăduse craterului.

— Exact, confirmă Drake, mișcând din cap. Și, de asemenea, sunt de acord cu tine — va fi cam la nimereală, dacă o să facem o săritură în gol ca rândunica, având legate de glezne armele nucleare.

— De fapt, tu n-ai niciun plan, așa-i? îl acuză Will pe Drake. Nu faci decât să născocești totul, în timp ce vorbim.

— Asta-i viața, ce să-i faci? replică Drake.

— Oho, splendid, nimic de zis, spuse Will, scuturând furios din cap. Vasăzică, de fapt habar n-ai ce vom face în continuare.

— Will, interveni Elliott, întinzând mâna să-l mângâie pe umăr, dar lăsând-o apoi în jos. Uită-te la dărele adânci de pe drum, zise ea. O mulțime de mașini de-ale coproliților au trecut pe-aici.

Și avea dreptate, fuseseră niște vehicule grele, din moment ce bolovanii erau atât de sfărâmați pe jos.

— Văd o mașină dintr-asta acolo... pe marginea craterei, anunță ea, uitându-se prin luneta puștii. Eu și Drake socotim că ar trebui să aruncăm o privire mai de aproape, încheie ea.

Drake arăta spre baloanele de lângă colibe.

— Styxul le-a folosit, probabil, pentru a urca și a coborî, dar după starea în care au ajuns e limpede că, între timp, au găsit alte metode de deplasare. Și mă întreb despre ce ar putea fi vorba — au găsit sau chiar *au făcut* singuri o rută alternativă? Cred că e de datoria noastră să aflăm, ce zici? îi propuse el lui Will, trăgându-i în glumă un pumn în braț. Eh, ești mai fericit acum? zâmbi el.

— Da, mult mai fericit, răspunse Will, zâmbindu-i și el.

În timp ce Will mergea pe lângă căruță, colonelul Bismarck mâna caii pe drumul cu hârtoape adânci de pe marginea

craterului. În scurt timp, Will reuși să deslușească în zare excavatorul coproliților. Forma cilindrică din oțel degradat strălucea ca argintul viu prin lentilele lui.

Când se mai apropiară, iar colonelul înfrână caii, Elliott și Drake nu erau nicăieri în jurul mașinii, așa cum ar fi trebuit.

— Unde-or fi? zise Will, când Sweeney îi ajunse din urmă. Și de ce nu țin legătura cu noi, prin stația radio?

— Așteaptă aici, răspunse Sweeney, plecând să afle.

Când Will îl văzu că ajunge la excavator, Sweeney dispăru și el din câmpul vizual. După vreo douăzeci de minute, armăsarii începură să dea cu copitele în pământ și să se agite. Atunci, Will auzi un fel de huruit de vehicul, undeva departe. Un motor puternic, după zgomotul pe care îl făcea.

— Ce-o fi asta? întrebă el, înclinând capul și privind în jur. Și de unde vine?

— De-acolo! zise colonelul, arătându-i cu degetul.

Din locul în care Will îl zărise pe Sweeney înainte ca acesta să dispară, se ivi un excavator coprolit. Când începu să se deplaseze direct spre ei, colonelul trebui să se lupte să țină caii. Vehiculul masiv se opri, efectuând o rotire de o sută optzeci de grade pe loc, în timp ce pietroaiile se sfărâmau sub cilindrii imenși pe care se deplasa.

Trapa din spate se deschise, iar Elliott și Sweeney coborâră în norul de fum care ieșea din țevile de eșapament ale vehiculului.

— Ne-am găsit mașină de plimbare! strigă Sweeney spre Will.

După cum se dovedi, Will descoperise că excavatorul coproliților avea rezervorul plin de combustibil și putea fi folosit imediat. Will nu mai comentă nimic, fiind prea bucuros că apăruse o alternativă la ideea de a sări de sus în giganticul Por.

După ce încărcară la bordul vehiculului tot echipamentul, ancorându-l bine, colonelul dădu drumul armăsarilor, care o luară la galop spre libertate.

— Sper să găsească drumul înapoi la gară, rosti el, melancolic.

Apoi, se suiră toți în excavator. Interiorul vehiculului era fabricat din metal uzat — în cea mai mare parte înnegrit, cu excepția câtorva zone care, folosite cu regularitate, străluceau puternic. Will analiză afișajul de pe bord, observând becul roșu care indica starea boilerului.

Apoi, Drake se instalează în partea din față a vehiculului, împingând și răsucind o tijă pentru a porni motorul, și apăsă pe o pedală. Excavatorul se aruncă în față, iar Drake roti volanul, întorcând vehiculul cu botul spre direcția opusă. Will veni lângă Elliott și Sweeney, ca să poată vedea mai bine prin trapa deschisă, de la spatele vehiculului, în timp ce excavatorul începea să coboare o pantă.

— Ce tunel! strigă Will, încercând să se facă auzit peste vacarmul bubuitor al vehiculului, care măsura cam

doisprezece metri până la acoperișul de tablă groasă, și cam tot atâta în lățime.

— Styxul a sechestrat niște coproliți și i-a forțat să sfredească pasajul ăsta cu una dintre megamașinile lor, îi răspunse Elliott, strigând și ea. Dar stai să vezi ce mai urmează!

În timp ce goneau înainte cu viteză, văzură zeci de excavatoare parcate lateral în tunelul masiv. Pe urmă, apărură un fel de pluguri pentru curățare, prevăzute cu niște cupe montate în față și cu trailere lungi în spate. Will nu mai văzuse niciodată acest tip de vehicul, dar își amintea cum Drake îi povestise că pe măsură ce săpau mai adânc în stâncă, meșterii mineri avuseseră grijă, pas cu pas, să plombeze crăpăturile și șanțurile deschise, utilizând materialul de la săpături. Pentru rasa meșterilor mineri, pământul reprezenta o entitate vie, tratându-l cu respect și nevrând să-i pricinuiască mari stricăciuni cu excavațiile lor.

— Uite, acolo! zise Sweeney, arătând ceva în depărtare.

Un grup de vreo treizeci de coproliți roiau undeva mai încolo. Deși costumele lor bulboase, de culoarea ciupercilor, nu se deosebeau aproape deloc de stâncile din jur, lumina de la lămpașele montate în orificiile pentru ochi, din costumele lor, îi făcea acum vizibili.

— Și niște foști-Pociți, adăugă Sweeney.

Will văzu cadavrele de Limitatori întinse pe jos și se uită la Elliott, care înclină din cap. În mod evident, echipa de patru Limitatori, morți acum, îi supraveghease pe coproliți. Will se întreba dacă Drake sau Elliott, ori poate amândoi

împreună îi lichidaseră pe soldații Styx, când brusc Drake zbieră ceva din față.

— OK! Trageți jos chepengul și închideți totul bine!

Apoi, după ce se așezară toți la locurile lor și-și puseră centurile de siguranță, apăsă pe accelerație.

Excavatorul putea să se deplaseze cu o viteză impresionantă. Sweeney, Will și colonelul alimentau în permanență boilerul, în timp ce vehiculul cobora ca un bolid prin noul tunel.

Pe drum, trecură pe lângă ceea ce fusese, probabil, un punct de control al Limitatorilor. Își dădură seama de asta, doar fiindcă auziră gloanțele lovind în parbrizul de cristal gros, când soldații Styx încercară să oprească excavatorul. Dar eforturile lor se dovediseră întru totul zadarnice, iar pasagerii ciudatului bolid râdeau și se felicitau reciproc.

Elliott stătea pe scaunul copilotului, lângă Drake, verificând în permanență afișajul detectorului de orientare. Când Drake ridică un pic piciorul de pe accelerație, permițându-i lui Sweeney să se ocupe de boiler, Will profită de acalmie ca să-și desfacă harnașamentul și să vină în față.

— Nu mai avem semnal, strigă Elliott, arătându-i lui Will acul indicator care zvâcnea de rău augur pe cadranul detectorului.

Aplecându-se spre ei, Drake spuse:

— Dacă tunelul ăsta a fost terminat complet, până jos, vom ajunge la „Afumata Jean” într-un timp record! Poate în câteva ore chiar!

— Bine, dar călătoria de la baraca Marthei la submarinul din „Afumata Jean” ne-a luat o săptămână! remarcă Will, încruntându-se.

— Atunci vă deplasați pe niște linii de falii naturale, rătăcind haotic în funcție de ele. Ruta asta, acum, e *cum sapă cârțița*, zise Drake. Directă, adică.

Deși vehiculul îl hurducăia dintr-o parte în alta, Will ațipi pe scaun. Nu știa cât picotise așa, când niște strigăte îl treziră brutal la realitate. Își dădu seama imediat că nu se mai deplasau pe un plan înclinat, ci pe o suprafață plană. Apoi, zări prin parbriz o zonă bine luminată.

— Iu-hu! strigă Drake și se îndreptă cu vehiculul direct spre câțiva Limitatori, care stăteau în fața unei cocioabe.

Soldații Styx săriră la o parte din calea excavatorului, care făcu praf construcția.

— Drept înainte! anunță Elliott, verificând detectorul de orientare.

Împușcături multiple ciuruiră caroseria excavatorului, după care o explozie îl săltă în aer.

Când vehiculul ateriză la loc, Drake chiuia și râdea, apăsând până la podea pe pedala de accelerație. Pe drum, erau bolovani ieșiți în afară, dar el, pur și simplu, trecea peste ei sfărâmându-i sub cilindrii compresori. Will zări un tablou familiar. Deși nu auzea ce-i spunea Elliott lui Drake, vedea că fata arăta și ea în aceeași direcție. Era stânca înaltă, cu

scobitura adâncă în care Will ascunsese unul dintre transmițătoarele radio, locul de unde tatăl lui făcuse saltul în „Afumata Jean”. Dar pentru nimic în lume Will nu ar fi fost în stare să anticipeze următoarea mișcare a lui Drake. Ploaia de gloanțe din spate continua să-i biciuiască, așa că era exclus să se fi oprit sau să meargă înapoi. Ajunseseră aproape lângă hăul imens, iar Drake continua să gonească vertiginos.

— Drake... ce faci...? DRAKE! zbieră Will din rărunchi, când zburară amețitor pe lângă stânca înaltă unde era ascuns transmițătorul.

Will știa că avea dreptate să se impacienteze, fiindcă auzea și avalanșa de clicuri de la detectorul din mâna lui Elliott.

Cu un trosnet puternic, acoperișul excavatorului se izbi de partea de sus a craterului „Afumata Jean”. Însă vehiculul strivi roca, pur și simplu. Din acel moment, părăsi drumul de pământ, căzând în vid. Drake opri motorul; nu se mai auzea acum decât foșnetul aerului pe lângă vehiculul care se rostogolea în gol.

— Păstrați-vă centurile de siguranță — pentru eventualitatea în care ne-am lovi de ceva, îi sfătui Drake.

Câteva pietre în cădere liberă pluteau în jurul cabinei — deja forța gravitațională nu mai era la fel de puternică. Iar prin parbrizul din spate, Will zărea vine de lavă roșie pe pereții hăului.

— *Huliganule*, nu-mi vine să cred că ai făcut asta! îi strigă Will lui Drake.

Dar băiatul râdea încântat.

Capitolul douăzeci și trei

În timp ce plonja vertiginos, excavatorul coprolit se agăță de o platformă cu vegetație fungoasă, care ieșea în afară din peretele „Afumatei Jean”, și o sfărâmă complet. Dar din cauza impactului violent, vehiculul începu să se rostogolească prin vid ca o minge. Cei dinăuntru se țineau cu mâinile de scaune, din ce în ce mai dezorientați și îngrețoșați. Dar asta nu fusese nimic pe lângă grozăviile care aveau să urmeze.

Excavatorul se rotea inexorabil spre peretele puțului. Prin parbriz, se uitau cu respirația întretăiată la stânca din față, care apărea și dispărea odată cu rotirea vehiculului, dar coliziunea cu peretele de rocă, de care le era atât de teamă, nu se mai produse niciodată. În schimb, temperatura din cabină crescuse vertiginos, din cauza apropierii de roca topită. Will începea să se întrebe serios dacă urmau să fie prăjiți cu toții ca pe grătar, când, din fericire, excavatorul se îndepărtă de lângă vinele de lavă, plutind înapoi spre centrul puțului. Continuând coborârea și apropiindu-se tot mai mult de

fundul craterului „Afumata Jean”, excavatorul încetă aproape complet să se mai rotească.

De câteva ori, se auzi ecoul prelung al unor lovituri de ciocan în jurul caroseriei, când treceau prin benzi de roci suspendate, asemenea unei nave spațiale ciocnindu-se de o centură de asteroizi.

Apoi, cu o ultimă zgâlțâire puternică, excavatorul se opri. Un vuiet continuu reverbera prin vehicul, dar măcar nu se mai roteau prin aer. Drake își desfăcu centura de siguranță, plutind prin aer spre trapa din spate.

— Toată lumea e OK? întrebă el, privind în jur. Treziți-l careva pe Scânteie!

Desfăcându-și centura, Will înotă prin aer până la uriaș și-i dădu un ghiont.

— Am ajuns deja? întrebă Sweeney, căscând somnoros.

— Ești incredibil, bombăni Will.

Apoi, se duse înapoi lângă Drake, care roti mânerul și deschise trapa. Vuietul era acum asurzitor, năvălind în habitacul. Când Elliott, Sweeney și colonelul veniră lângă ei, în fața ochilor le apărură niște bolovani rotunzi, care săltau în sus și în jos, ca niște mere într-un ciubăr cu apă. Drake închise trapa, ca să se poată auzi mai bine unii cu alții.

— Bun, spuse el. Urmează să ne legăm cu funii unii de alții, ca să putem trece prin această centură de gravitație zero, despre care pomeneai tu, Will.

— Hm, aici sunt două aspecte, zise băiatul, pe un ton neliniștit. În primul rând, este înfiorător de imensă, iar

în ea se găsește și o Centură de Cristale, cum a numit-o tatăl meu. Efectiv, nu știu dacă o să reușesc să mai găsesc drumul.

Drake avea în mână detectorul de orientare. Îi dădu drumul, lăsându-l să se rotească lent, de câteva ori, prin aer, înainte de a-l prinde din nou.

— Halucinant, zise Sweeney. N-am mai fost niciodată într-un loc ca ăsta.

Drake mișcă mâna cu detectorul, până când aparatul scoase câteva clicuri, iar acul indicator arată prezența unui semnal puternic, spre podeaua vehiculului.

— Ăsta e transmițătorul radio pe care l-ați lăsat lângă submarinul rusesc, zise el.

— Am aterizat cu susul în jos! remarcă Elliott.

Nu sesizaseră acest lucru, din cauza absenței oricărei forțe de gravitație în locul din centrul Pământului unde ajunseseră acum. Apoi, Drake îndreptă detectorul în direcția opusă — spre acoperișul excavatorului. Deși reacția era mult mai slabă, detectorul înregistră din nou un semnal.

— Iar ăsta trebuie să fie transmițătorul radio pe care l-ați plantat în cealaltă parte a centurii, pe unde continuă și drumul nostru spre lumea interioară a colonelului. Ce ar putea fi mai simplu de-atât?

— Posibil, oftă Will, deși tot nu părea convins.

— Și care era cel de-al doilea aspect la care ai făcut aluzie? întrebă Drake.

— N-am putea traversa dincolo în acest vehicul coprolit? propuse Will. Am fi mai în siguranță.

— Excavatorul e prea greu, iar eu aș prefera să economisesc substanțele explozive pentru propulsarea rachetelor, spuse Drake. E mai bine să fim mai ușori la drumul ăsta.

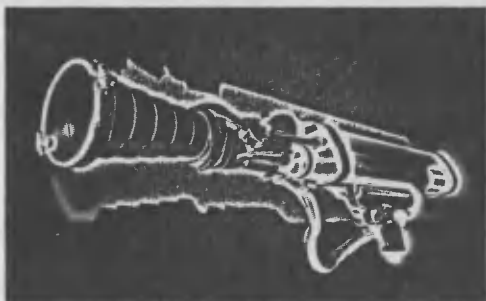
Acestea fiind zise, se pregătiră cu toții pentru traversare. Ca niște supraviețuitori ai unui naufragiu, se legară între ei cu funii, improvizând un fel de plută vie, care consta din două dispozitive nucleare și celelalte echipamente ale lor, toate ancorate împreună.

Când ieșiră din excavator, Drake și Will aveau rachetele propulsoare pregătite. Întrucât nu ar fi avut cum să se audă unul pe celălalt, din cauza zgomotului de la Centura de Cristale, Drake îi făcu semn lui Will, care înclină racheta din mâna lui și apăsă ușor pe trăgaci.

În momentul în care flacăra albastră țâșni din pâlnie, porniră și ei, dar într-o direcție complet greșită. După alte câteva încercări, Will căpătă experiență în utilizarea rachetei propulsoare, reușind să ghideze pluta pe lângă conglomeratul de bolovani volanți, unde se opri excavatorul. În momentul acela, ieșiră din „Afumata Jean”, gonind năvalnic spre neantul imens, unde pâlpâirile îndepărtate ale luminilor din Centura de Cristal păreau la o distanță neînchipuit de mare, în fața lor. Will și Drake acționau pe rând rachetele propulsoare, în timp ce Elliott verifica în permanență afișajul detectorului de orientare.

Cu bună știință, Will ocoli larg Centura de Cristale, exact cum făcuseră el și doctorul Burrows, când călătoriseră pe același traseu. Rachetele propulsoare erau mult mai eficiente decât reculul puștilor Sten. Will nu avea noțiunea vitezei de deplasare din acel moment, însă vântul din față era atât de puternic, încât li se tăia respirația.

Și, pe măsură ce treceau orele, iar ei făceau slalom printre luminile eterice ale Centurii de Cristale, Will începu să zărească, în cele din urmă, coloana solară strălucitoare, undeva, departe. Înțelese atunci că aveau să reușească să ajungă în lumea interioară.

Capitolul douăzeci și patru

După ce ieșiră din centura de gravitație zero și intrară în deschizătura conică a puțului, razele celui de-al doilea soare făceau să sclipască totul, ca și cum s-ar fi aflat sub apă. Will continua să acționeze racheta propulsoare, pentru a menține viteza de deplasare, în timp ce Elliott controla afișajul acului indicator pe cadranul detectorului de orientare, mai ales că vuietul gros din centura de gravitație zero continua să acopere orice alt zgomot, inclusiv semnalele sonore ale aparatului.

După încă o jumătate de ceas, Drake le făcu semn că trebuiau să se îndrepte spre peretele craterului. Imediat ce aterizară, el și Sweeney își desfăcură funiile care-i țineau legați de pluta din arme nucleare și alte echipamente. Apoi, introduseră una dintre bombe în spatele unei roci masive, ancorând-o bine cu o funie. Drake deschise imediat un capac din carcasa dispozitivului nuclear și începu să pregătească detonația.

— Am reușit, oftă Elliott obosită, lungindu-se pe grohotișul de pe sol.

— Da, așa e. N-aș fi crezut niciodată că o să mai ajungem aici din nou, zise Will, prăvălindu-se lângă ea.

Împărțiră un baton de ciocolată și băură apă dintr-un bidon. Se auziră apoi niște chiorăieli zgomotoase, iar Will întoarse privirea jenat.

— Ohhhh, gemu el. Stomacul meu face iar scandal.

— Și al meu, râse Elliott. E din cauza gravitației scăzute, așa-i?

Fără să-i mai răspundă, Will privea în jur, încercând să descopere vreun detaliu care să-i amintească de ultima oară când fuseseră acolo. Se gândea la lespede de piatră pe care el, Elliott și doctorul Burrows aterizaseră și unde, instantaneu, adormiseră toți profund, din cauză că erau absolut extenuați. Will se uita la micile plante alpine din jurul lui — se agățau de grohotișul de pe jos, cu rădăcinile lor firave, ca niște fire de bumbac; mai erau acolo și câțiva copaci pitici, cu trunchiurile schimonosite. Judecând după vegetația abundentă, putea deduce că lăsaseră de mult în urmă planșeul stâncos pe care îl căutaseră. Ajungând la concluzia că era zadarnic să mai încerce să găsească vreun lucru familiar în imensitatea aceluia loc, închise ochii, preferând să se odihnească.

— Te gândești la doctor? îl întrebă cu blândețe Elliott.

— La *doctor*? zise el, clipind.

Avu nevoie de câteva momente până să se dumirească la cine se referea Elliott. Folosise porecla pe care ea și Drake i-o dăduseră tatălui lui vitreg.

— Hm, înțeleg că nu, conchise Elliott, când el nu-i răspunse nimic.

— Nu, nu mă gândeam la el, dar știi... nu mă mai gândesc la el atât de mult, recunosc Will. E ciudat — dar acum, când tu ți-ai regăsit tatăl, am cumva senzația că al meu a dispărut definitiv. Dacă toți anii aceia în care a fost programat constant cu Lumina-Întunecată l-au transformat în personajul care era, înseamnă că tot ce făcea sau spunea nu venea de la *el*, de fapt... și nici nu mi se mai pare acum atât... nu știu... atât de *important* pentru mine, zise el, într-un final.

— El a fost tatăl tău totuși, îi reaminti Elliott.

Drake închise capacul de pe carcasa armei nucleare, mondând la loc șuruburile, după care veni lângă ceilalți. Sweeney și colonelul legaseră un harnașament în jurul celeilalte bombe, ca să o poată căra mai ușor.

— OK, gata, zise Drake, desfăcând de la centură un detonator radio și apăsând pe o serie de butoane. Sweeney avea în mână un detonator identic. În regulă? întrebă Drake.

— În regulă, confirmă Sweeney.

— Bun — una dintre bombele nucleare e gata de rock-and-roll, anunță Drake.

— *Was ist das* rock-and-roll? întrebă colonelul.

— Oh, scuze, am vrut să zic că bomba este armată, îi explică Drake. Am luat totodată măsura de precauție de a instala o siguranță anti-sabotaj pe panoul de vizitare, plus un întrerupător automat. Prin urmare, în eventualitatea puțin probabilă ca Styxul să coboare atâta drum până aici, împiedicându-se de mica noastră surpriză, bomba se va declanșa dacă vor încerca să o deschidă sau să o mute... rezolvând

astfel problema. Gaura asta se va transforma într-o masă extraordinară de silice topită, și nimic nu va mai putea trece vreodată prin ea, zise el, întorcându-se și privind în jos în întunericul din centura de gravitație zero. Oricum, nu e pentru ei o rută viabilă spre suprafața Pământului.

— Și a doua bombă? întrebă Elliott.

— Tu și colonelul Bismarck cunoașteți terenul, așa că am să vă rog să mă ajutați să găesc Pasajul Străbunilor, replică Drake, mijindu-și ochii în sus spre soare. Dacă folosim ambele rachete propulsoare, la capacitate maximă, vom putea să deplasăm rapid dispozitivul până sus. Apoi, îl cărăm, tot restul drumului. Și slavă Domnului că gravitația e așa mică.

Rachetele propulsoare își făcură datoria, dar când forța lor se dovedi a nu mai fi de-ajuns pentru a învinge gravitația tot mai mare, a fost nevoie de contribuția fizică a fiecăruia dintre ei. Câte doi, se apucară să care arma nucleară, în sus, pe o pantă de patruzeci și cinci de grade, iar abia după douăsprezece ore reușiră să ajungă la craterul masiv care marca vârful hăului.

— Iată-ne și aici, zise Drake, punându-și niște ochelari de soare. Sper că n-ați uitat să vă luați și voi așa ceva, ca să vă protejați ochii, adăugă el.

Erau toți plini de țărână roșie și atât de vlăguiți și înțepeniți după un asemenea urcuș, încât abia se mai țineau pe picioare.

Sweeney se scărpină pe spate, gemând. Când își scoase căciula, ca să se tamponeze pe frunte, îl izbi în creștet

uluitoarea intensitate luminoasă a globului de pe cerul de deasupra lui.

— Aoleu! exclamă el. Ce tare strălucește! E mai rău decât la păcătoasele alea de tropice.

— Bun venit în Grădina celui de-al doilea Soare, zise Will. Sau, cum spunea taică-meu, *Eden*.

— Nu așa mi-am imaginat eu Edenul, fir-ar să fie, se văită Sweeney, punându-și căciula la loc pe cap și uitându-se spre dealurile din jur, acoperite de o pădure uscată.

— Încercați să săriți, le sugeră colonelul lui Drake și lui Sweeney.

Cei doi bărbați se uitară o clipă la el, după care Sweeney se lăsă pe vine și apoi sări în aer, până la o înălțime de trei sau patru ori mai mare decât reușea în Suprasol. Îl auziră cum chicotea amuzat, în timp ce revenea spre Pământ. Imediat, mai sări o dată, folosindu-și picioarele puternice pentru a țâșni și mai sus. Când ajunse înapoi, era vesel ca un puștan.

— Poate că nu-i chiar atât de rău pe-aici, până la urmă, rânji el.

Drake, Elliott și colonelul Bismarck plecară cu dispozitivul nuclear, în timp ce Sweeney găsi un loc unde să-i aștepte împreună cu Will. Alese o depresiune, la poalele celui mai apropiat deal. Nu îi ferea prea mult de soare, dar măcar nu erau prea la vedere, dacă s-ar fi întâmplat să apară pe-acolo vreun Styx.

Lui Elliott nu-i luă mult timp ca să localizeze pârâul ce ducea la cascadă și la intrarea în Pasajul Străbunilor. Dar, când ieșiră din junglă, ceea ce le-a fost dat să vadă i-a făcut să încremenească locului.

Cascada care proteja intrarea fusese îndiguită și nu mai exista nici urmă din heleșteul idilic cu libelule strălucitoare, în care se vărsau înainte apele năvalnice ale cataractei. Dar nu acest aspect îi uluia pe ei acum.

Cât se vedea cu ochii, copacii fuseseră tăiați, iar din junglă nu mai rămăseseră decât niște câmpuri arse de soare. Și, pe aceste câmpuri, se vedea un număr incredibil de tancuri, transportoare blindate, tunuri de calibru mare și aeronave militare, toate aranjate în șiruri ordonate, pregătite să fie introduse prompt în tunel.

— Armata mea, mai reuși să îngaima colonelul Bismarck, scuturând stupefiat din cap.

— Se pare că am picat la țanc, zise Drake. Când Styxul ar fi terminat de lărgit tunelul, toată tehnica militară de aici ar fi plecat cu destinația Suprasol..., ca jucării pentru Clasa de Războinici Styx, comentă Drake studiind deja armamentul din fața lui. Este de presupus că există santinele presărate prin jur — așa că va trebui să intrăm și să ieșim cât se poate de repede.

În timp ce Elliott stătea de pază, Drake și colonelul duseră bomba în pasaj. Când veniră înapoi, Drake folosi din nou detonatorul radio pentru a o arma, apăsând pe niște butoane.

— Rock-and-roll? întrebă colonelul Bismarck.

— Exact, confirmă Drake. E gata totul. Hai să mergem înapoi la Will și Scânteie, după care putem pleca acasă cu toții.

— Eu *sunt* acasă, sublinie colonelul Bismarck.

Will și Sweeney auziseră tunete îndepărtate, dar apoi urmă o duduitoră puternică, însoțită peste câteva clipe de zigzagul albastru scânteietor al fulgerului, vizibil chiar și în lumina orbitoare a soarelui.

— Uau! Ce zbârnâituri! zise Sweeney, lipindu-și palma de ureche. Mi s-au zgâlțâit condensatorii în cap.

— Înseamnă că și fulgerul te afectează? întrebă Will.

— Doar dacă este o furtună cu descărcări electrice puternice, răspunse Sweeney.

— Mda, păi aici sunt o mulțime de furtuni de-astea, tot timpul, îi spuse Will. Crezi că o să te simți bine...

— Stai așa, îl întrerupse Sweeney, scoțând din buzunar un walkie-talkie și citind ce apăruse pe LCD-ul minuscul. E Drake. Nu mai au mult, și ajung aici. În curând, începe spectacolul.

— Și noi abia am ajuns aici, zise Will, dar așa obosit cum era, se bucura nespun că misiunea lor era aproape încheiată și că, în curând, aveau să părăsească lumea interioară.

Will și Sweeney își luară rucsacurile de pe jos. Când porniră spre crater, vântul se înteți, iar niște nori negri și urâți întunecară soarele. Sweeney îi zări pe Drake și pe ceilalți ieșind dintre copacii aflați în depărtare. Iar când cele două

grupuri se întâlniră pe buza craterului, se treziră în plin muson.

— Frumoasă vreme, glumi Drake, când ajunse lângă ei.

Trăgându-și de pe nas ochelarii de soare, clipi des din cauza picăturilor de ploaie care-i cădeau în ochi.

— Vreo problemă cu băștinașii? se interesă Sweeney.

Drake le povesti repede, lui și lui Will, despre stivele uriașe de tehnică militară din Noua Germanie pe care le văzuseră pregătite să fie transportate la suprafața solului.

→ Dacă le închidem etanș drumul, planurile Styxului vor fi zădărnicate o dată pentru totdeauna, zise el. Și nici nu vor mai putea să re-excaveze Pasajul Străbunilor, cel puțin câteva decenii de-acum încolo, din cauză că roca va fi prea radioactivă.

Apa se adunase deja în băltoace mari la picioarele lor. La nici cincizeci de metri mai încolo, un trăsnet orbitor lovi pământul cu o asemenea intensitate, încât în locul unde căzuse se formă un mic crater aprins, care sfârâia sub ploaia torențială.

— Iisuse! strigă Sweeney, plesnindu-se peste frunte.

— Haidem să coborâm acolo, da? propuse Drake, uitându-se peste umăr spre craterul recent format, după care din nou la Sweeney, cu un aer îngrijorat.

— Eu nu vin, anunță brusc colonelul, strigând tare ca să se facă auzit peste rafalele vântului și aversele de ploaie. Aceasta este țara mea. Vreau să salvez ceea ce se mai poate salva.

— Dar cum vei face asta, colonele? îl întrebă Drake. Așa, de unul singur?

Colonelul Bismarck arată spre rucsacul lui:

— Am acolo un Epurator. Poate reușesc să deprogramez un număr suficient de oameni de-ai mei, pentru a putea nimicii Styxul.

Pășind spre el, Drake dădu mâna cu el și-i ură „mult noroc”.

— Mult noroc și vouă, răspunse colonelul Bismarck, uitându-se la fiecare pe rând.

— N-ar trebui ca gradul de radiații de la armele nucleare să fie prea mare aici sus, îi spuse Drake colonelului Bismarck. Dar îndepărtează-te cât mai mult cu putință, pentru orice eventualitate. Ai timp suficient la dispoziție, fiindcă nu le voi detona până nu ajungem înapoi în centura de gravitație zero. O să...

Nu mai apucă să-și ducă ideea până la capăt, din cauza împușcăturii care sfâșie liniștea din jur. Colonelul Bismarck se uită în jos, la pieptul lui, unde sângele care țâșnea dintr-o gaură căscată se contopea cu apa de ploaie. Fusese un glonț tras drept în inimă, provocându-i o rană indiscutabil fatală. Când colonelul se prăbuși la pământ, toți ceilalți întoarseră capul să vadă cine era în spatele lor.

— Nimeni nu va detona nimic, zise Rebecca Unu.

— Nu! țipă Will, simțind că i se taie respirația.

Și, ca și cum prezența acolo a uneia dintre gemenele Styx n-ar fi fost îndeajuns, lângă ea mai era și Vane. Era prima oară când Will și Elliott vedeau cu ochii lor o femeie Styx. Amândoi căsکارă ochii, văzând obrajii femeii, umflați de cele trei tuburi cu ouă care i se zvârcoleau în gură ca niște șerpi,

și membrele ei, constând doar din mușchi și oase, în timp ce abdomenul i se profila buhăit și hidos.

Ea și Rebecca Unu erau flancate de câte doi Limitatori, cu armele ațintite spre Will și ceilalți.

— N-ați observat când ne-am furișat spre voi, așa-i? zise Rebecca Unu, plină de trufie. Cam neglijent din partea ta, Drake.

Will își dădu seama că grupul inamic se apropiase, venind probabil pe partea interioară a buzei craterului. Foarte posibil, de asemenea, ca unul dintre elicopterele acelea ciudate, „Drache Achgelis”, cu două rotoare, să fi fost ascuns în junglă, nu departe de locul unde erau acum.

— Mă bucur să te cunosc în carne și oase, zise Drake, din vârful buzelor. Avea pușca de asalt atârnată de umăr și ținea mâinile în buzunare. Lui Will nu-i venea să creadă cum de putea fi atât de relaxat, având în vedere situația. De unde ai știut că suntem aici? Întrebă Drake. Ați prins vreun semnal radio?

Rebecca Unu scutură din cap.

— *Eu* am știut, zise Vane, împrôșcând cu lichid printre buzele ei negre și crăpate. Mi-a mirosit a cățea în călduri, zise ea, holbându-se la Elliott. De ce nu vii cu noi, pentru Fază?

— Eu? rosti stins Elliott.

— Sfinte Sisoe, tanti gargui asta știe să vorbească! ciripi Sweeney, rânjind la Vane.

Cu fața schimonosită de furie, Vane se năpusti spre el; trei perechi de membre insectoide plesneau aerul, înfipite în umerii ei.

— Asta-i ceva nou, șopti Will, când Elliott îi aruncă o privire.

— Îl... vreau... pe ăsta, mârâia Vane la Sweeney, în timp ce un tub cu ouă îi ieșea pe gură. Vreau să-mi pun copilașii în el.

Sweeney se hlizea sarcastic:

— Asta-i o ofertă pe care nu o pot refuza.

La o asemenea impertinență, membrele de insectă ale lui Vane se zbătură cu furie. Rebecca Unu puse o mână pe brațul femeii Styx.

— Toate la timpul lor, Vane, zise ea. În primul rând, toți de-aici suntem soldați profesioniști, ceea ce presupune să nu vă mirați prea mult dacă vă cer să depuneți armele. Oamenii mei vă au în vizorul lunetei, așa că fără poante nasale.

Crezând că totul se terminase, Will și Elliott dădură să se conformeze, când Drake începu să vorbească, scoțându-și mâinile din buzunare.

— Nu, zise el.

— Oh, scutește-mă, te rog, zise Rebecca Unu, pe un ton plictisit. Hai să nu mai lungim treaba. Nu puteți scăpa de-aici — și urmează să mai sosească un detașament de soldați. Puteți să vedeți și singuri, dacă nu mă credeți.

Will și ceilalți se întoarseră să vadă. Pe marginea craterului, alergau disciplinat în formație cel puțin patruzeci de soldați din Noua Germanie, conduși de un Limitator. În câteva minute urmau să ajungă acolo. Sub ploaia care continua să cadă nemilos, Drake ridică încet brațele.

— Nu, nu voi face ce spui tu. În mâna asta am detonatorul, zise el, cu răceală în glas. O apăsare infimă, și bombele nucleare explodează, iar voi rămâneți închiși pe veci în lumea asta. Iar dacă te gândești că m-ai putea opri cu o împușcătură, uită-te atunci ce ține și Sweeney în mână.

Sweeney ridică un detonator identic.

— Și dacă nici asta nu e de-ajuns, am ceva cât se poate de special din Laboratoarele voastre, aici, în cealaltă mână, zise Drake.

Când desfăcu pumnul, lumina albastră și scânteietoare a unui fulger se reflectă în mica eprubetă.

Acum, îi captase atenția.

— Ce-i aia? întrebă Rebecca Unu.

— Am șterpelit eprubeta din seifurile plasate în Laboratoarele voastre, înainte de a distruge clădirea. Auzisem niște zvonuri, de la oamenii de știință, că ați avea așa ceva acolo. Și știi cum le place savanților să se dea mari, spuse Drake, scuturând eprubeta și clătinând lichidul dinăuntru. Un prieten de-al meu, imunolog, zice că este cel mai virulent agent patogen pe care l-a întâlnit vreodată. Mai zice că-l trec fiori de groază la gândul că acest virus s-ar răspândi, pentru că ar ucide orice formă complexă de viață de pe planetă. Țsta e motivul pentru care oamenii de știință nu l-au elaborat mai departe — faptul că virusul are o rază de acțiune generală, indiferent de rasă sau specie? Fiindcă ar muri și Styxul? zâmbi Drake. Cumva toate astea ți-au declanșat vreun clopoțel, Becky, scumpă?

— Să nu-mi mai spui așa, spumegă ea, dar fără să mai aibă tupeul de dinainte.

— Și prietenul meu, Charlie, s-a jucat cu virusul, modificându-l oarecum. Cu un pic de manipulare genetică, virusul se răspândește acum nu numai în mediu lichid, ci și în aer. Adică, purtat de vânt, ucide în câteva ore. Foarte periculos, pe cuvânt, zise Drake, ridicând din sprâncene. Apropo, voi v-ați vaccinat împotriva virusului? Nu? Așa mă gândeam și eu. Păcat — noi ne-am vaccinat cu toții.

— Minți! zise Rebecca Unu. Minte, repetă ea, întorcându-se spre Vane. N-o să folosească virusul, din cauză că s-ar putea infiltra până la suprafață. N-o să riște el așa ceva, zise ea, răsucindu-se ca o Furie spre Drake. Nu-mi pasă, n-ai decât să spui ce vrei, fiindcă oricum eu nu cedez. Ceea ce înseamnă că am ajuns într-un moment de impas.

Dintr-odată, o linie pe sol se spintecă parcă în spatele unuia dintre Limitatori. Will zări fugitiv un bărbat uscățiv, cu o barbă zbârlită și chipul livid. Bărbatul îl luă complet prin surprindere pe primul dintre cei doi Limitatori, tăindu-i beregata.

— Jiggs! exclamă Drake.

Al doilea Limitator apucă să opună rezistență; luptându-se corp la corp cu Jiggs, căzură amândoi în crater, făcându-se nevăzuți.

Sweeney profită din plin de acest moment de neatenție, deplasându-se cu o viteză supraomenească. Într-o învâlmășeală de mișcări și gesturi, îi dezarmă pe ceilalți doi Limitatori, unuia dintre soldați smulgându-i efectiv capul de pe

umeri, cu mâinile goale. Deși totul se petrecuse în străfulgerarea unei secunde, Will își permise să creadă că scăpaseră, poate. Până când geamăna Styx zbieră la el.

— Tu nu mai scapi viu din chestia asta, să-ți fie clar, Will, țipă Rebecca Unu.

Scosese pistolul și îl ațintea direct spre el. Will înlemnise. Degetul Rebeccăi Unu se încleștă pe trăgaci. Într-o clipită, Drake intră în acțiune.

— Scânteie, prinde! strigă el, aruncându-i eprubeta, în timp ce se posta în calea glonțului destinat lui Will.

Proiectilul îl lovi pe Drake în umăr, dar cu o asemenea forță, încât îl azvârli în față. Când Rebecca Unu trase a doua împușcătură, Drake căzu peste ea, antrenând-o odată cu el în crater.

Vane intrase în luptă, dar ea pusese ochii pe Elliott. Femeia Styx se năpusti spre fată, trântind-o de pământ. Tuburile cu ouă îi ieșiseră din gură, încercând să se insereze singure între buzele lui Elliott. Will luase pușca și încerca să tragă în femeia Styx, dar Vane simți asta și se tot rostogolea pe jos, fără să-i dea drumul lui Elliott. Will aruncă pușca, încercând să o dea la o parte cu forța pe femeia Styx. Dar, ca și cum ar fi acționat pe cont propriu, perechile de membre insectoide începură să-l biciuiască, aidoma unor bucăți de sârmă ghimpată. Când se apropie de Vane, unul dintre aceste membre îl zgârie pe față, creștându-i adânc obrazul. Un tub cu ouă se infiltră în gura lui Elliott. Fata țipă speriată, dar zadarnic. Will vedea cum un săculeț cu ouă înainta spasmodic prin ovipozitor.

— Hai încoace, păpușă, mârâi Sweeney și, smulgând-o pe Vane de pe Elliott, îi prinse toate membrele de insectă, ca un mănunchi, în mâinile lui masive.

Femeia Styx nu mai reuși să facă nimic, când se trezi luată pe sus. Degeaba zvârlea din picioare prin aer.

Sweeney se întoarse spre trupa de soldați din Noua Germanie, în frunte cu comandantul lor, un Limitator Styx, ținând-o pe Vane sus, în aer. Femeia Styx urla ca o Furie, împrôșcând cu lichid peste tot.

— Faceți pași imediat sau, dacă nu, o strivesc pe Pocitania asta sub talpă! zbieră el.

Limitatorul ezita.

— Cară-te, Pocitul! zbieră Sweeney, scuturând-o pe Vane amenințător. Și nu mă face să-ți spun de două ori!

Limitatorul nu prea înțelegea ce se întâmplase acolo, însă în lipsa altor ordine, decise că nu putea să pună în pericol viața lui Vane. Așa că el și soldații Noii Germanii făcură stânga-mprejur și plecară înapoi pe unde veniseră.

— Drake! strigă Elliott gâfâind, când izbuti să se ridice.

Ea și Will se duseră alergând la marginea craterului și se uitară înăuntru. Deși căzuseră deja destul de mult, Drake și Rebecca Unu continuau să se lupte, încleștați unul de celălalt.

Continuau să cadă mai jos, tot mai jos, rotindu-se amețitor în vid. Drake avea brațul rupt din umăr și nu putea să-l mai miște. Și, deși mâna îi amorțise, iar degetele nu mai răspundeau la comenzi, tot nu dăduse drumul detonatorului.

Cu cealaltă mână încerca s-o împiedice pe Rebecca Unu să-l împuște.

Dar Drake pierdea sânge și se simțea din ce în ce mai vlaguit din cauza împușcăturii. Folosindu-și ultimele puteri, izbuti să-i smulgă pistolul din mână. Arma căzu învârtindu-se în hău, dar acum Rebecca Unu se repezi să-l zgârie pe față și pe ochi cu unghiile.

Fugitiv, Drake zări peretele puțului, ca o închețoare roșiatică, și își dădu seama cât de adânc căzuseră.

Știa că nu era departe, probabil, de locul unde ancorase dispozitivul nuclear.

Dar nu avea idee dacă Sweeney avea să-l detoneze, știind că el se afla pe raza exploziei.

Nu putea risca așa ceva.

În acel moment, Drake înțelese că putea să-și piardă viața.

Rebecca Unu îl împiedica să atingă detonatorul cu cealaltă mână. Dar el trebuia să reușească totuși.

Atunci, își aminti de racheta propulsoare legată de rucsacul lui. Renunțând să-și mai ferească fața de atacul violent al Rebeccăi Unu, izbuti să desprindă racheta și s-o aprindă. Amestecul exploziv era încă la parametri maximi, de când utilizase ultima oară racheta propulsoare. El și Rebecca Unu începură să coboare cu o viteză amețitoare în puț, propulsați de accelerația rachetei. Drake înclină racheta, astfel încât coborârea lor se transformă într-un vârtej. Din cauza brațului cară-i atârna inert, nu mai avea vizibilitate. Continuau să

cadă cu o viteză incredibilă, când, brusc, Drake opri racheta și izbuti să-și smulgă detonatorul dintre degetele paralizate ale mâinii rănite. El și Rebecca Unu ajunseseră aproape în centura de gravitație zero. Drake știa că era încă mult prea aproape de dispozitivul nuclear.

Dar lucrul ăsta nu mai conta acum.

Și atunci, apăsă pe butonul de armare.

Detonatorul din mâna lui Sweeney piui scurt, captând semnalul. Sweeney verifică aparatul.

— BOMBA! zbieră Sweeney spre Will și Elliott. PLECAȚI DRACULUI DE-ACOLO!

Nici nu se gândeau să-l contrazică. O luară la fugă de lângă marginea craterului, nivelul scăzut al gravitației ajutându-i să capete viteză.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Becky, îi spuse Drake gemenei Styx, când ieșiră din vid și năvăliră în centura de gravitație zero, continuând să se miște cu aceeași viteză fenomenală.

Rebecca Unu văzu zâmbetul lui. Pe urmă, mai văzu degetul lui deasupra unui buton de pe detonator.

Dădu să strige „NU”, dar sunetul nu se mai auzi nicio dată; Drake apăsase pe buton.

Se produse un fulger orbitor, care strălucea cât o mie de sori la un loc.

Sweeney continua să o țină pe femeia Styx, care se legăna zbatându-se în fața lui.

— Nu am timp să mai fug.

O trase pe Vane mai aproape de el.

— Radiațiile electromagnetice îmi vor prăji circuitele.

Se uita la tuburile cu ouă care atârnav din gura femeii Styx, împrôșcând cu lichid. Știa că ar fi trebuit să o omoare, însă în acel moment viața devenise ceva sacru pentru el. Orice formă de viață.

— Hai, dă-mi un pupic, scump..., îi șopti el.

Când dispozitivul nuclear explodează jos, în hău, pulsul electromagnetic trecu nimicitor peste Sweeney. Rețelele de pe fața lui se încinseră instantaneu, ca o rezistență de reșou incandescentă, pielea din jurul lor arse și două panașuri micuțe de fum îi ieșiră din urechi. Pe urmă, când circuitele din capul lui atinseră un punct critic, țeasta lui Sweeney explodează literalmente. Aidoma unui copac falnic, doborât din trunchi, uriașul se rostogoli în crater, trăgând-o cu el pe femeia Styx.

Pământul se cutremură și un torent de praf și dărâmături țâșni afară din crater. Dar asta nu dură nici o secundă, căci fundul căldării adânci de dedesubt se închise, surpându-se irevocabil.

Vane încerca disperată să iasă de sub colosul care o trăsesese în hău, cotcodăcind continuu de una singură. În afară de câteva coaste rupte, credea că scăpase teafără. Însă în șocul de după detonarea bombei, nu auzise zăngănitul de sticlă subțire, când Sweeney atinsese solul, strivind eprubeta în buzunarul de la spate.

Când generalul Limitator ajunsese la locul sinistrului, peste o jumătate de ceas, Vane avea leziuni pe piele și scuipa sânge. Iar când Styxul încercă să afle de la ea ce se întâmplase, Vane delira și vorbea fără nicio noimă.

În mod firesc, generalul Limitator presupuse că era efectul radiațiilor. Asta, până când Limitatorul Styx și garnizoana de soldați ai Noii Germanii, care fuseseră prezenți lângă crater, nu începură toți să prezinte simptome identice. Dar, teoretic, ei nu fuseseră într-atât de aproape de explozie, încât să fie afectați la fel de rău ca Vane.

După douăsprezece ore, Vane și absolut toți soldații muriră din cauza febrei.

Însuși generalul Limitator, după ce se întoarse în orașul din Noua Germanie, se prăbuși la pământ și muri la scurt timp după aceea.

Și, purtat de vântul uscat, virusul se răspândi.

Și continuă să contamineze.

Capitolul douăzeci și cinci

La masa din bucătărie, Stephanie frunzărea o revistă pe care o citise de-atâtea ori, încât o știa pe de rost. Când apăru bunicul ei, fata ridică privirea, plină de speranță.

— Ai aflat ceva? întrebă ea.

— L-am prins pe Parry, dar din păcate nu a auzit încă nimic, zise moș Wilkie, punând pe bufet telefonul prin satelit.

— Chiar nimic? Prin urmare, tot nu știm dacă Will e OK.

Bunicul clătină din cap. Desfăcându-și tolba, scoase doi iepuri, pe care tocmai îi împușcase, și-i puse pe masă. Stephanie strâmbă din nas, scârbită.

— Ce mai face Chester? întrebă moș Wilkie.

— Același lucru, același lucru: stă acolo, cum face tot timpul, răspunse ea.

Moș Wilkie dădu înțelegător din cap.

— Dar cărțile alea pe care i le-am adus? Parry zice că băiatul citește cu plăcere.

— Îi e *indiferent*, pricepi? Oricum, nu-l pot blama. Am început și eu una dintre cărți, care se numește... *Cârțița din*

munți, parcă, zise ea, rotindu-și ochii în cap și scoțând limba. Asta apropo de viziuni *complet* nerealiste.

Scuturând din cap, privirea i se opri asupra unui articol din revistă, pe care-l rumegase de nenumărate ori, reflectând la titlu — *X Factor* — *Viitorul emisiunii Englezii au talent*.

— Lui îi plac cărțile de genul ăsta, o contrazise moș Wilkie. Ce-ar fi să te duci să mai stai un pic cu el? Încearcă să-l faci să vorbească.

Oftând adânc, Stephanie închise zgomotos revista și se ridică de la masă. Când ajunse la ușă, o întredeschise și trase cu ochiul în încăperea alăturată. Chester stătea, pur și simplu, holbându-se pe fereastră, la cerul de deasupra mării.

Când îi auzi pașii, ridică repede cartea pe care o ținea în poală. Nu se uită la Stephanie, prefăcându-se absorbit de lectură. Stephanie îl privi în tăcere câteva clipe. Băiatul slăbise mult în lunile de când stăteau în cabană. Și, deși priveliștea de pe stâncile din Pembrokeshire, unde stăteau ei, era spectaculară, Chester nu se aventura niciodată afară. Chester, cel de altădată, s-ar fi simțit bine acolo, făcând lungi plimbări pe faleza înaltă. Nu și acum, însă. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Nu părea să-l mai intereseze nimic pe lume. Nu voia decât să fie lăsat în pace, cu amărăciunea lui.

Stephanie se întoarse în bucătărie, unde bunicul ei curăța de măruntaie unul dintre cei doi iepuri.

Sus de tot, în vârful piramidei, în adâncul junglei, Will stătea cu fața în direcția unde știa că se afla orașul din Noua Germanie.

— Nu mai vreau să mă întorc niciodată acolo. Niciodată în viață, zise el. A fost oribil.

Elliott venise lângă el.

— Nu mai spune asta — s-ar putea să trebuiască să mai aducem provizii.

Dar nici ea nu părea prea fericită de ideea unei alte expediții, pentru a strânge conserve de mâncare și haine din magazinele unde totul amușise. Merseseră împreună pe străzile murdare și pustii, simțind duhoarea morții în nări, pretutindeni unde se duceau.

— Avem aici tot ce ne trebuie, insistă Will, coborând privirea spre vechea lor bază de la poalele copacului uriaș, unde locuiau din nou.

Un stol de papagali albaștri se adunaseră în crengile joase ale unui arbore de alături. Veneau în fiecare zi, sperând să ciugulească resturi de hrană. Sau poate era din cauză că nu numai toți oamenii și Styxul fuseseră nimiciți de virus, ci și majoritatea speciilor de mamifere din lumea interioară, iar păsările acestea căutau, pur și simplu, compania altor vietăți.

Unul dintre papagali cârâi zgomotos, ca și cum s-ar fi plâns că trebuia să aștepte resturile de mâncare.

— Am văzut un om-tușiș, azi-dimineață, zise Will.

Elliott se uită atentă la el. Din moment ce toate celelalte animale de pradă fuseseră eliminate din lumea interioară, rasa stranie a humanoizilor cu piele lemnoasă era singura primejdie care-i mai pândea.

— Nu era departe de izvor. Pășeam peste ceea ce credeam eu că era un buștean pe jos, când am văzut că avea ochi. Se

pare, așadar, că nici ei n-au pierit, oftă Will. N-am rămas decât noi, păsările și peștii.

Elliott încuviință din cap.

— Apropo de pești, ghici ce avem la dejun?

— Ăăă... pește? zise Will, făcându-i jocul.

— Nu. Fructe de mango, răspunse ea, râzând când îl văzu cum se strâmbă. L-ai căutat din nou pe doctor, așa-i? îl întrebă ea, după câteva clipe.

Will credea că Limitatorii azvârliseră cadavrul tatălui său undeva prin jungla din apropiere și era decis să-l găsească. Ea și Elliott îl îngropaseră deja pe colonelul Bismarck, la fel și ceea ce mai rămăsese din trupul lui Sweeney, jos, lângă izvor.

Fără să-și dea seama ce făcea, Will se întoarse să privească spre locul din vârful piramidei, unde tatăl lui murise împușcat de Rebecca Doi.

— Da, așa e, mărturisi Will. Chiar dacă tata nu a fost cine credeam eu, are dreptul la o înmormântare cum se cuvine. Îi datorez acest lucru.

— Și tu, cu tine cum a fost? întrebă Elliott brusc. Te-ai gândit dacă în anii aceia, demult, în Highfield, Styxul nu te-a programat poate cu Lumina-Întunecată și te-a transformat în altcineva... în cineva de care eu m-am îndrăgostit?

— Poftim?! exclamă Will, întorcându-se spre ea.

— Ai auzit perfect, zise ea încetișor, înconjurându-i gâtul cu brațele.

Și el făcu la fel, ținând-o strâns la pieptul lui.

EPILOG

— Emma, îmi pare rău că nu ai reușit, zise Rebecca Doi, ținând ușa deschisă pentru fata cu picioare lungi și păr șaten.

— Și mie îmi pare rău, răspunse Emma, cu o privire plină de regret.

În urmă cu un ceas, fusese și ea în saună, cu Hermione; căldura era reglată la maximum, în timp ce un om, anihilat cu Lumina-Întunecată, era azvârlit la picioarele ei. Fusese masorul, care lucrase la centrul de fitness, un exemplar de lux, cu trupul lui foarte musculos.

Dar, deși era atât de aproape de Hermione, Emma nu se transformase. Simțise dureri ascuțite prin umeri și avusese o senzație de vomă în gât, unde se afla tubul de ouă, încă nedezvoltat, dar asta fusese tot. Nu se metamorfozase, din cauză că, pur și simplu, nu era încă aptă pentru Fază.

— Să nu fi rece, zise Rebecca Doi, când Emma apărură lângă automobilul care aștepta.

Fata era dezamăgită și nu-i răspunse când se sui în mașină. Urma să se ducă înapoi la școala particulară de fete,

ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat; și nici familia ei de suprasoli nu avea habar ce făcuse ea toată sâmbăta aia.

Rămasă afară, în aerul răcoros al după-amiezii târzii, Rebecca Doi privea cum discul cenușiu al soarelui cobora încet spre orizont. Pe neașteptate, ochii ei se umplură de lacrimi.

Când se întoarse în Suprasol, o patrulă de Limitatori confirmase că tunelul spre lumea interioară era impracticabil, calea fiind astupată de ceea ce credeau ei că fusese o explozie nucleară. O a doua patrulă de Limitatori primise misiunea de a întreprinde o călătorie în necunoscut, prin centura de gravitație zero, dar deocamdată nu se prezentase înapoi la raport. Asta se datora, poate, faptului că pieriseră cu toții în tentativa de a ajunge spre centrul Pământului, însă oricum Rebecca Doi nu mai spera la vreo veste bună.

Avea acest sentiment de săptămâni întregi. Era ca și cum o parte din ea fusese retezată la o parte, iar în locul ei, rămăsese o umbră neagră. Se întâmplase ceva cumplit de rău, iar sora ei geamănă ori era în dificultate..., ori murise.

Rebecca Doi simțea lucrul ăsta.

În timp ce se smiorcăia și-și ștergea ochii, bătrânul Styx apărură lângă ea, aruncându-i o privire. Nu se cădea ca un Styx să își arate astfel emoțiile, așa că se gândea să o mustre, dar renunță, existând chestiuni mai presante de care trebuia să se ocupe.

— Trebuie să-ți arăt ceva.

Și o conduse în clădire, iar acolo în continuare sus pe scări, până la fereastra largă din capătul piscinei.

Privind în jos, Rebecca Doi observă că apa se făcuse ca un mâl închis la culoare, din cauza sângelui și a nenumăratelor

cadavre aflate în putrefacție pe marginea bazinului. Larve de Războinici dolofane viermuiau pe pardoseală, în timp ce altele intraseră deja în stadiul de pupă, cu crisalide care atârnavau de pereți.

— Bun, și? Ce ar trebui să văd aici? întrebă ea, pe un ton tăios.

— Acolo, uită-te acolo, îi zise bătrânul Styx.

Rebecca Doi îi urmări privirea, până în celălalt capăt al piscinei. Apa începu să clocotească, după care, cu un pleoscăit enorm, la suprafață țâșni ceva și ateriză pe marginea bazinului.

Când apa împruțită se scurse de pe forma care ieșise din apă, se văzu că avea dimensiunile unui bărbat, însă era aproape transparent, ca un crevete. Branhiile, desfăcându-se ca un evantai, începură să pompeze fluide limpezi în jurul trupului. Și arătarea asta urla, cum Rebecca nu mai auzise vreodată pe nimeni urlând.

— Vasăzică nu e doar un mit, șopti ea, plină de venerație. Acesta este Armagi.

Mulțumiri

Aș dori să mulțumesc...

...soției mele, Sophie, și celor doi fii ai mei. Nimic nu ar mai exista fără ei.

...lui Barry Cunningham, care este pentru mine mult mai mult decât redactor sau editor. Până să-l întâlnesc, la începutul verii lui 2010, plănuisem cu totul altfel partea de mijloc a *Spiralei*. Ca din senin, Barry m-a întrebat dacă rasa Styx era sau nu de natură umană. Așa cum fac de fiecare dată când cititorii mă bombardează cu această întrebare, am încercat să evit un răspuns, însă el a fost insistent. Așa e Barry. Când am început să vorbesc mai deschis cu el, conversația care s-a legat treptat a cristalizat câteva idei radicale despre femeile Styx și a schimbat cursul cărții. Așa că, dacă nu vă place cum a ieșit povestea, știți cu cine să vorbiți.

...lui Catherine Pellegrino de la Rogers, Coleridge & White — cel mai bun agent literar și cel mai bun prieten de suflet la care poate spera vreodată un scriitor.

...lui Karen Everitt, care joacă un rol crucial în redactarea cărții, ea fiind cea care îmi corectează nenumăratele greșeli, folosindu-și cunoștințele enciclopedice despre seria *Tunelelor*.

...lui Kirill Barybin, un tânăr artist excepțional, care a luat legătura cu mine prin TunnelsDeeper.com și care continuă să mă inspire cu lucrările lui, în lunile sumbre și solitare când scriu.

...lui Andrew Doubs, pentru sfaturile lui neprețuite. Orice inadvertențe îmi aparțin întru totul.

...lui Rachel Hickman, Elinor Bagenal, Steve Wells și Nicki Marshall de la Chicken House, precum și lui David Wyatt (un extraordinar creator de coperte), care, împreună, au făcut să existe această carte; și lui Siobhan McGowan, de la Scholastic din New York, care mă ajută ori de câte ori o rog, indiferent cât de târziu în noapte, și care este întotdeauna atât de răbdătoare.

...lui Simon și Jen Wilkie, precum și lui Craig Turner, care împreună cu Karen Everitt se ocupă de TunnelsDeeper.com și care au făcut atât de mult pentru această serie de romane!

...și, de asemenea, numeroaselor persoane — pe care trebuia să le fi menționat deja, deoarece ajutorul, susținerea și influența lor au fost nespuse de importante pentru mine, pe măsură ce seria *Tunelelor* a progresat. Aceste persoane sunt: Mathew Horsman, Rosemary Gordon (mama mea), Diana Harman (sora mea), Patrick Robbins, Andrew Fusek Peters, Richard și Kathy Lynam, Chris și Sue White, Stuart Clarke, Simon și Miranda Grafftey-Smith, Ray Rough, Joel M. Guelzo și Simon Finch.

Roderick Gordon, 6 aprilie 2011

Credite

Let's Panic Later (Să alungăm teama), formația Wire, din albumul 154, 1979

The Son of God Goes Forth To War, 1812, Reginald Heber

Time Is on My Side, 1863, Jerry Ragovy, înregistrare ulterioară a formației Rolling Stones, în 1964

Au fost făcute toate eforturile posibile pentru identificarea și contactarea deținătorilor de copyright. Editurile britanică și cea românească vor îndrepta cu promptitudine orice eventuale erori sau omisiuni îi vor fi fost aduse la cunoștință.

**SERIE PUBLICATĂ ÎN PESTE 40 DE LIMBI
BESTSELLER NEW YORK TIMES
FILM ÎN PREPRODUCȚIE**

Forțele Styx vor să iasă la suprafață și să cucerească Pământul... Dacă până acum Limitatorii erau cele mai amenințătoare creaturi... de data asta, femeile Styx sunt cele care înspăimântă. Iar în calea lor se află Will și prietenii săi, cărora li se alătură și soldații din Vechea Gardă.

O spirală de foc, întuneric și neant...

*Incredibil de interesantă... suspansul este bine dozat...
o lectură pasionantă și, nu de puține ori,
înpăimântătoare (să nu ziceți că nu v-am spus!).*

Pericolele care pândesc din întuneric sunt cât se poate de reale... merită așteptarea! – Philip Ardagh

Deschide și citește la pagina 12!

www.tunnelsthebook.com

